

การพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสาร
ข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม

DEVELOPMENT OF INNOVATIONS IN DEVELOPING BASIC THAI SPEAKING AND
LISTENING SKILLS FOR VIETNAMESE LEARNERS IN CROSS-CULTURAL
COMMUNICATION CONTEXT

Le Tran Mac Khai

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2565

การพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสาร
ข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม

ปริญญาานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

DEVELOPMENT OF INNOVATIONS IN DEVELOPING BASIC THAI SPEAKING AND
LISTENING SKILLS FOR VIETNAMESE LEARNERS IN CROSS-CULTURAL
COMMUNICATION CONTEXT

LE TRAN MAC KHAI

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of DOCTOR OF ARTS
(Thai Language)

Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University

2022

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญาานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม
สำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม

ของ

Le Tran Mac Khai

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญาานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภัค มหาวรรการ)

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชนิญญา กลิ่นน้ำหอม)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิธอร พรอำไพสกุล)

ชื่อเรื่อง	การพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม
ผู้วิจัย	Le Tran Mac Khai
ปริญญา	ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต
ปีการศึกษา	2565
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุภัค มหาวรากร

ปฏิบัตินิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามและทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมโดยใช้ฐานคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับแบบเรียน การเรียนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาต่างประเทศ แนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ และเก็บข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนามโดยวิธีการลงภาคสนาม การสำรวจเอกสาร การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยในเวียดนาม การสัมภาษณ์ผู้สอนและผู้เรียนชาวเวียดนาม จากนั้นนำข้อมูลมาสร้างนวัตกรรมซึ่งประกอบด้วย หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” คู่มือประกอบหนังสือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบหลังเรียน และไฟล์เสียงประกอบหนังสือ แล้วจึงนำไปทดลองหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกไทยศึกษา คณะตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (University of Social Sciences and Humanities, Vietnam National University Ho Chi Minh City) จำนวน 15 คน ซึ่งไม่มีความรู้ภาษาไทย โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) และใช้แบบแผนกรณีศึกษาการทดลอง 1 กลุ่ม (one shot experimental case study) ผลการวิจัยพบว่า หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” มีค่าประสิทธิภาพ $E1/E2 = 88.6/89.7$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่ตั้งไว้ ($E1/E2 = 75/75$) โดยคะแนนรวมของแบบฝึกหัดทักษะการฟังมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 90.8 คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการฟังมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 93 คะแนนรวมของแบบฝึกหัดทักษะการพูดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 81.3 และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการพูดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86.4 ซึ่งผ่านเกณฑ์การวัดผลที่กำหนดไว้ โดยผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมากขึ้นและสามารถพูดภาษาไทยได้สอดคล้องกับบริบทการสื่อสาร การใช้ฐานคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเสริมสร้างความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยแก่ผู้เรียนชาวเวียดนามจึงช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาไทย ลดความเข้าใจผิดหรือปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการสื่อสารอันมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม พัฒนาทักษะการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และสร้างทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทย อันนำไปสู่ความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียนชาวเวียดนามกับชาวไทย

คำสำคัญ : นวัตกรรม, การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม, ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ, ผู้เรียนชาวเวียดนาม

Title	DEVELOPMENT OF INNOVATIONS IN DEVELOPING BASIC THAI SPEAKING AND LISTENING SKILLS FOR VIETNAMESE LEARNERS IN CROSS-CULTURAL COMMUNICATION CONTEXT
Author	LE TRAN MAC KHAI
Degree	DOCTOR OF ARTS
Academic Year	2022
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Supak Mahavarakorn

This thesis aims to develop fundamental listening and speaking skills in the Thai language for Vietnamese learners based on the concept of cross-cultural communication. The relevant documents and research on textbook studies, studies on listening and speaking skills in foreign language learning and studies on the involvement between the cross-cultural communication concepts and foreign language learning were collected, along with primary sources of Thai language learning in Vietnamese, which were gathered from fieldwork observations, document surveys, the analysis of the Thai language textbooks used in universities in Vietnam and interviews with the Vietnamese Thai language teachers and students. After that, a textbook named “Fundamental Listening and Speaking Skills in Thai Language for Vietnamese Learners” was created, along together with a guidebook, learning plans, post-tests and audio files were created before providing an effective, experimental test, with a group selected by purposive sampling and composed of 15 first-year Vietnamese students in the Thai Studies program, in the Faculty of Oriental Studies, in the University of Social Sciences and Humanities at Vietnam National University in Ho Chi Minh City, who had no experience with the Thai language. A group of one-shot experimental case studies were also examined. As for the results, the textbook received $E1/E2 = 88.6/89.7$ of the effective test, which was higher than the regulative level of $E1/E2 = 75/75$. The total scores from the practice paper and post-test on listening skills, and a practice paper and post-test of speaking skills are 90.8%, 93%, 81.3% and 86.4%, respectively on average, and passed the regulative assessment. Additionally, the learners understood Thai culture in terms of cross-cultural communication better, as well as speaking Thai more effectively in any context. The use of the concept of cross-cultural communication for strengthening knowledge of the Thai language and culture amongst Vietnamese learners, increasing the effectiveness of communication, reducing the problems caused by cultural differences, to build up the cross-cultural communicative skills which were necessary for the 21st Century, and brought about positive attitudes on the acquisition of knowledge in the Thai language and culture leading to better understanding and relationships between Thai and Vietnamese learners.

Keyword : innovation, cross-cultural communication, Thai as a foreign language, Vietnamese learner

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากผู้เกี่ยวข้องหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภักดิ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยานิพนธ์ ที่เมตตากรุณาอบรมสั่งสอน ให้คำแนะนำในการศึกษา ดูแลเอาใจใส่และให้กำลังใจในการดำเนินชีวิต

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิธอร พรอำไพสกุล ที่กรุณาให้คำปรึกษา ให้กำลังใจ และให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยเสมอมา

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ตลอดระยะเวลาการศึกษา

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา ประธานกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ ที่สละเวลาตรวจแก้และให้คำแนะนำเพื่อปรับปรุงปริญญานิพนธ์ให้ถูกต้องสมบูรณ์มากขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ชลธิชา บำรุงรักษ์ รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร และอาจารย์ Nguyen Thi Van Chi ที่กรุณาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย และให้คำแนะนำในการปรับปรุงพัฒนาเครื่องมือวิจัยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบคุณฝ่าย (ดร.กฤษณา สมบัติ) น้องโจ (ผศ.ดร.รัตนพล ชื่นคำ) น้องพลอย น้องหญิง น้องเนิร์ด และน้องซู ที่สละเวลาบันทึกไฟล์เสียงประกอบหนังสือ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยขอขอบคุณนักศึกษาชาวเวียดนาม ชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาไทยศึกษา คณะตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH) ที่เข้าร่วมการทดลองเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยขอขอบคุณนิสิตหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกคนที่ให้กำลังใจในการศึกษาและการทำงานวิจัยมาตลอด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณครอบครัว รวมถึงพี่โน้ต พี่ทอฟฟี่ พี่ฟ้า พี่เอ พี่ยิ้ม พี่รัก สนับสนุน ให้กำลังใจ และอยู่เคียงข้างผู้วิจัยตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จการศึกษาปริญญาเอก

ผู้วิจัยได้รับทุนการศึกษาจากกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ (Thailand International Cooperation Agency - TICA) ในการศึกษาปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และในการทำปริญญานิพนธ์เล่มนี้ จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ	ฏ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	8
ความสำคัญของการวิจัย	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
บทที่ 2 การศึกษานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น ในบริบทการ สื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม	10
1. สภาพการเรียนรู้การสอนภาษาไทยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม.....	10
1.1 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (University of Social Sciences and Humanities - Vietnam National University Ho Chi Minh City)	14
1.2 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (University of Social Sciences and Humanities - Vietnam National University, Hanoi)	19
1.3 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (University of Languages & International Studies - Vietnam National University, Hanoi) ..	22

1.4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยดานัง (University of Foreign Language Studies - The University of Danang)	25
1.5 มหาวิทยาลัยฮานอย (Hanoi University).....	29
2. แบบเรียนทักษะการฟังและพูดภาษาไทยเบื้องต้นในมหาวิทยาลัยเวียดนาม.....	33
2.1 ความหมายและความสำคัญของแบบเรียน	33
2.2 ความสำคัญของทักษะการฟังและการพูดกับการเรียนภาษาต่างประเทศ	34
2.3 แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในมหาวิทยาลัยเวียดนาม	36
2.4 นวัตกรรมการศึกษาและการสร้างนวัตกรรมการศึกษา	68
3. การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ	72
3.1 ความหมายของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม.....	72
3.2 ความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (intercultural communicative competence)	74
3.3 การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ.....	79
บทที่ 3 การสร้างนวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น ในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม	87
1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน	87
2. การออกแบบ การสร้าง และการประเมินนวัตกรรม	103
3. การนำนวัตกรรมไปทดลองใช้	172
4. การประเมินและปรับปรุงนวัตกรรม	180
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นและความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียนชาวเวียดนาม	189
1. การวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการฟัง.....	189
1.1 การวิเคราะห์พัฒนาการด้านทักษะการฟังของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายรายบุคคล ..	192
1.2 การวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาไทยของกลุ่มเป้าหมาย.....	208

2. การวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการพูด.....	229
2.1 การวิเคราะห์พัฒนาการด้านทักษะการพูดของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายรายบุคคล..	232
2.2 การวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยของกลุ่มเป้าหมาย	247
3. การวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม...	269
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	284
สรุปผลการวิจัย.....	284
อภิปรายผล	300
1. นวัตกรรมการฟังและการพูด	300
2. ปัจจัยที่พัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย และความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียนชาวเวียดนาม	303
3. ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม.....	309
4. การใช้สื่อออนไลน์	309
ข้อเสนอแนะ	311
บรรณานุกรม	312
ประวัติผู้เขียน.....	344

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 แสดงรายชื่อผู้เชี่ยวชาญจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปปฏิบัติราชการที่มหาวิทยาลัย USSH.....	14
ตาราง 2 แสดงรายชื่อผู้เชี่ยวชาญจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปปฏิบัติราชการที่มหาวิทยาลัย ULIS	22
ตาราง 3 แสดงรายชื่อผู้เชี่ยวชาญจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปปฏิบัติราชการที่มหาวิทยาลัย USLF UD	25
ตาราง 4 การอธิบายเสียงพยัญชนะภาษาไทยในแบบเรียน “Tiếng Thái đàm thoại 1”	37
ตาราง 5 จำนวนคำศัพท์ในแบบเรียน “Tiếng Thái đàm thoại 1”	38
ตาราง 6 จำนวนบทสนทนาในแบบเรียน “Tiếng Thái đàm thoại 1”	41
ตาราง 7 ประเภทแบบฝึกหัดในแบบเรียน “Tiếng Thái đàm thoại 1”	43
ตาราง 8 ประเภทแบบฝึกหัดในแบบเรียน “Hội thoại tiếng Thái cơ sở”	47
ตาราง 9 หัวข้อและเนื้อหาของบทเรียนในแบบเรียน “Thai for beginners”	51
ตาราง 10 จำนวนคำศัพท์ของบทเรียนในแบบเรียน “Thai for beginners”	53
ตาราง 11 จำนวนคำศัพท์ของบทเรียนในแบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 1”	58
ตาราง 12 ประเภทแบบฝึกหัดในแบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 1”	59
ตาราง 13 จำนวนคำศัพท์ของบทเรียนในแบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 2”	61
ตาราง 14 ประเภทแบบฝึกหัดของแบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 2”	63
ตาราง 15 โครงสร้างเนื้อหาของแบบเรียน 5 เล่ม	65
ตาราง 16 หัวข้อของบทเรียนในแบบเรียน 5 เล่ม	66
ตาราง 17 องค์ประกอบเนื้อหาในบทเรียนของแบบเรียน 5 เล่ม.....	67
ตาราง 18 แสดงการสังเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนาม	88

ตาราง 19 แสดงผลการวิเคราะห์แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นของมหาวิทยาลัยในเวียดนามโดยสังเขป.....	92
ตาราง 20 แสดงความคิดเห็นของอาจารย์ชาวเวียดนามเกี่ยวกับเนื้อหาและลักษณะของแบบเรียนที่ต้องการใช้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม.	95
ตาราง 21 แสดงความคิดเห็นของผู้เรียนชาวเวียดนามเกี่ยวกับความแตกต่างด้านวัฒนธรรมระหว่างไทยกับเวียดนามโดยสังเขป.....	100
ตาราง 22 แสดงการสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อกำหนดเนื้อหาของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”	104
ตาราง 23 แสดงคะแนนการประเมินคุณภาพของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน.....	137
ตาราง 24 แสดงคะแนนการประเมินความสอดคล้องของแบบฝึกหัดทำียบทและแบบทดสอบ หลังเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน.....	142
ตาราง 25 แสดงการแก้ไขหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน.....	144
ตาราง 26 แสดงตารางการทดลองใช้หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” กับกลุ่มทดลอง (Try out)	152
ตาราง 27 แสดงคะแนนแบบฝึกหัดทำียบทของกลุ่มทดลอง (Try out).....	154
ตาราง 28 แสดงความคิดเห็นของนักศึกษาในกลุ่มทดลองต่อหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”	155
ตาราง 29 แสดงการสังเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาในกลุ่มทดลองเกี่ยวกับหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”	163
ตาราง 30 แสดงคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลอง (Try out)	169
ตาราง 31 แสดงตารางการทดลองหาประสิทธิภาพของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” กับกลุ่มเป้าหมาย.....	174
ตาราง 32 แสดงคะแนนแบบฝึกหัดทำียบทของกลุ่มเป้าหมาย.....	177

ตาราง 33 แสดงคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมาย	178
ตาราง 34 แสดงบทเรียนที่มีคะแนนแบบฝึกหัดสูงสุด 3 อันดับแรกในการหาคุณภาพจากกลุ่ม ทดลองและการทดลองหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเป้าหมาย	184
ตาราง 35 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดท้ายบทและแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการฟังของ กลุ่มเป้าหมาย.....	190
ตาราง 36 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย”	209
ตาราง 37 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันท่อน้ำหวานคะ” .	211
ตาราง 38 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน”	213
ตาราง 39 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” ..	215
ตาราง 40 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” .	216
ตาราง 41 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม”	218
ตาราง 42 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุย ไหมคะ”	219
ตาราง 43 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักร อย่างไรคะ”	221
ตาราง 44 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ”	224
ตาราง 45 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารคะ”	225
ตาราง 46 แสดงความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาไทยเบื้องต้นของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมาย	227
ตาราง 47 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดและแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการพูดของกลุ่มเป้าหมาย	229
ตาราง 48 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย”	248
ตาราง 49 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันท่อน้ำหวานคะ” .	249
ตาราง 50 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน”	252

ตาราง 51 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” ..	254
ตาราง 52 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่งค่ะ”	256
ตาราง 53 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม”	258
ตาราง 54 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุย ใหม่ค่ะ”	260
ตาราง 55 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักร อย่างไรคะ”	261
ตาราง 56 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัวลดได้ใหม่ค่ะ”	263
ตาราง 57 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 10 “ขอสิ่งอาหารค่ะ”	265
ตาราง 58 แสดงความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยเบื้องต้นของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมาย	267
ตาราง 59 คะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของกลุ่มเป้าหมาย	270
ตาราง 60 เนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้ ผู้เรียนชาวเวียดนาม”	271
ตาราง 61 แสดงความพึงพอใจของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับเนื้อหาวัฒนธรรมไทยในบริบท การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียน ชาว เวียดนาม”	278
ตาราง 62 แสดงเนื้อหาของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาว เวียดนาม” โดยสังเขป.....	291

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 ระยะเวลาการเปิดสอนภาษาไทยที่สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม	13
ภาพประกอบ 2 ความเป็นมาการสอนภาษาไทยที่ USSH HCM	16
ภาพประกอบ 3 ความเป็นมาการสอนภาษาไทยที่ USSH Hanoi	20
ภาพประกอบ 4 ความเป็นมาการสอนภาษาไทยที่ ULIS	23
ภาพประกอบ 5 ความเป็นมาการสอนภาษาไทยที่ UFLS UD	27
ภาพประกอบ 6 รูปแบบของความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของ Michael Byram....	74
ภาพประกอบ 7 องค์ประกอบของสามมิติยะข้ามวัฒนธรรมตามรูปแบบของ Michael Byram ...	75
ภาพประกอบ 8 ชั้นหนังสือภาษาไทยในห้องสารสนเทศ “ไทยศึกษา” มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์.....	90
ภาพประกอบ 9 องค์ประกอบของบทเรียนในหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับ ผู้เรียนชาวเวียดนาม”	107
ภาพประกอบ 10 ตัวอย่างบทที่ 1 “โครงสร้างพยางค์ภาษาไทย”.....	110
ภาพประกอบ 11 ตัวอย่างบทที่ 1 “เสียงพยัญชนะภาษาไทย”	111
ภาพประกอบ 12 ตัวอย่างบทที่ 1 “เสียงสระภาษาไทย”	112
ภาพประกอบ 13 ตัวอย่างบทที่ 1 “เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย”	113
ภาพประกอบ 14 ตัวอย่างบทที่ 1 “แบบฝึกหัดฟังและจำแนกเสียงพยัญชนะ”	114
ภาพประกอบ 15 ตัวอย่างบทที่ 1 “แบบฝึกหัดฟังและจำแนกเสียงสระ”	115
ภาพประกอบ 16 ตัวอย่างบทที่ 1 “แบบฝึกหัดฟังและจำแนกเสียงวรรณยุกต์”	116
ภาพประกอบ 17 ตัวอย่างบทที่ 1 “แบบฝึกหัดการอ่านคำที่เขียนด้วยสัทอักษร”	118
ภาพประกอบ 18 ตัวอย่างบทที่ 1 “ความรู้ด้านวัฒนธรรมเรื่อง “อักษรไทย””	119
ภาพประกอบ 19 ตัวอย่างบทสนทนาที่ 1 ในบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันซื้อน้ำหวานคะ”	120

ภาพประกอบ 20 ตัวอย่างบทสนทนาที่ 2 ในบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันซื้อน้ำหวานคะ”	121
ภาพประกอบ 21 ตัวอย่างคำศัพท์เสริม ในบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันซื้อน้ำหวานคะ”	123
ภาพประกอบ 22 ตัวอย่างโครงสร้างประโยค ในบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันซื้อน้ำหวานคะ”	124
ภาพประกอบ 23 ตัวอย่างแบบฝึกหัดทักษะการฟังแบบเติมคำ ในบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวาน เป็นครู”.....	126
ภาพประกอบ 24 ตัวอย่างแบบฝึกหัดทักษะการฟังแบบเลือกตอบ ในบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวาน เป็นครู”.....	127
ภาพประกอบ 25 ตัวอย่างแบบฝึกหัดทักษะการฟังแบบถูกผิด ในบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็น ครู”.....	128
ภาพประกอบ 26 ตัวอย่างแบบฝึกหัดทักษะการพูด ในบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู”	129
ภาพประกอบ 27 ตัวอย่างความรู้ด้านวัฒนธรรมไทย	130
ภาพประกอบ 28 ตัวอย่างคู่มือประกอบหนังสือ (ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับหนังสือ)	131
ภาพประกอบ 29 ตัวอย่างคู่มือประกอบหนังสือ (ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับหนังสือ) (ต่อ)	132
ภาพประกอบ 30 ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง”	133
ภาพประกอบ 31 ตัวอย่างแบบทดสอบหลังเรียน	135
ภาพประกอบ 32 ผลการประเมินคุณภาพของหนังสือ“การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น สำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ทั้ง 5 ด้าน	140
ภาพประกอบ 33 โปรแกรม GoldWave ที่ใช้ในการตัดต่อไฟล์เสียง.....	148
ภาพประกอบ 34 ระบบการจัดการเรียนการสอนออนไลน์ (LMS) ของมหาวิทยาลัย USSH	149
ภาพประกอบ 35 การจัดกิจกรรมและแหล่งการเรียนรู้ในระบบ LMS.....	150
ภาพประกอบ 36 การทดลองออนไลน์วันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2564	153
ภาพประกอบ 37 การทดลองออนไลน์วันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2564.....	153
ภาพประกอบ 38 แผนภูมิแสดงค่าเฉลี่ยคะแนนต่อบทคิดเป็นร้อยละของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง	165
ภาพประกอบ 39 การทดลองหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม วันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2564.....	175

ภาพประกอบ 40 การทดลองหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม วันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ. 2564	175
ภาพประกอบ 41 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดเฉลี่ยต่อคนคิดเป็นร้อยละของกลุ่มเป้าหมาย	181
ภาพประกอบ 42 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมาย	182
ภาพประกอบ 43 แผนภูมิแสดงค่าเฉลี่ยคะแนนต่อบทคิดเป็นร้อยละของกลุ่มเป้าหมาย	184
ภาพประกอบ 44 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนกับคะแนนรวมแบบฝึกหัดทำบทยกทักษะการฟังของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมาย	191
ภาพประกอบ 45 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 1.....	193
ภาพประกอบ 46 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 2.....	194
ภาพประกอบ 47 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 3.....	195
ภาพประกอบ 48 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 4.....	196
ภาพประกอบ 49 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 5.....	197
ภาพประกอบ 50 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 6.....	198
ภาพประกอบ 51 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 7.....	199
ภาพประกอบ 52 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 8.....	200
ภาพประกอบ 53 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 9.....	201

ภาพประกอบ 54 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 10.....	202
ภาพประกอบ 55 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 11.....	203
ภาพประกอบ 56 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 12.....	204
ภาพประกอบ 57 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 13.....	205
ภาพประกอบ 58 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 14.....	206
ภาพประกอบ 59 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 15.....	207
ภาพประกอบ 60 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนรวมแบบฝึกหัดทำยบทกับคะแนนแบบทดสอบหลัง เรียนด้านทักษะการพูด.....	231
ภาพประกอบ 61 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 1.....	232
ภาพประกอบ 62 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 2.....	233
ภาพประกอบ 63 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 3.....	234
ภาพประกอบ 64 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 4.....	235
ภาพประกอบ 65 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 5.....	236
ภาพประกอบ 66 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 6.....	237

ภาพประกอบ 67 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 7.....	238
ภาพประกอบ 68 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 8.....	239
ภาพประกอบ 69 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 9.....	240
ภาพประกอบ 70 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 10.....	241
ภาพประกอบ 71 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 11.....	242
ภาพประกอบ 72 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 12.....	243
ภาพประกอบ 73 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 13.....	244
ภาพประกอบ 74 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 14.....	245
ภาพประกอบ 75 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 15.....	246
ภาพประกอบ 76 แผนภาพแสดงขั้นตอนการออกแบบและการสร้างนวัตกรรมของผู้วิจัย	290

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ด้วยความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในยุคโลกาภิวัตน์ กอปรกับความสะดวกในการเดินทาง ประชาชนทั่วโลกสามารถสื่อสารหรือไปมาหาสู่กันอย่างไร้พรมแดน การสื่อสารเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลาภายใต้สังคมที่มีวัฒนธรรมเดียวกัน ขณะเดียวกันการสื่อสารอาจเกิดขึ้นระหว่างคนที่มีภูมิหลังด้านวัฒนธรรมที่แตกต่างกันเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น การทูต การค้า การลงทุน การประกอบอาชีพ การท่องเที่ยว การศึกษา เป็นต้น การสื่อสารเหล่านี้อาจไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ เพราะมีความแตกต่างทางวัฒนธรรม หรือเรียกว่าการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (cross-cultural communication) ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารแบบใช้ถ้อยคำหรือการสื่อสารแบบไร้ถ้อยคำ เพราะการสื่อสารนั้นอยู่ภายใต้อิทธิพลของค่านิยม ทัศนคติ และพฤติกรรมทางวัฒนธรรมเสมอ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ อิทธิพลทางวัฒนธรรมส่งผลต่อพฤติกรรมหรือการโต้ตอบของคู่สนทนา (Levine และ Adelman, 1993, p. xvii-xviii)

การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมีบทบาทเด่นชัดในกระบวนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร ผู้เรียนภาษาต่างประเทศต้องการสื่อสารด้วยภาษาเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม ภาษาและวัฒนธรรมไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เพราะภาษาไม่ได้มีเพียงระบบเสียง คำ หรือโครงสร้างของประโยคเท่านั้น แต่ปัจจัยด้านวัฒนธรรมได้แทรกซึมการสื่อสารระหว่างมนุษย์ กล่าวคือ เมื่อคนของวัฒนธรรมหนึ่งเรียนรู้ภาษาของวัฒนธรรมอื่น การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมจะเข้ามามีบทบาทเสมอ เนื่องจากภาษาและวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน การเรียนรู้ภาษาที่สองจึงหมายถึงรวมถึงการเรียนรู้วัฒนธรรมที่สองด้วย (ภัทรพร หิรัญภัทร์, 2548) ซึ่งสอดคล้องกับ Brody (2003, p. 37) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาที่สองต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านวัฒนธรรมเสมอ เพราะปัจจัยด้านนี้ส่งผลต่อการสื่อสารและการใช้ภาษา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้ภาษาที่สอง วัฒนธรรมจึงมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนภาษาที่สองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

นักวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศให้ความสำคัญกับเนื้อหาวัฒนธรรม เพราะส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน เช่น Ali, Kazemian, และ Mahar (2015) กล่าวถึงการเรียนรู้วัฒนธรรมกับการเรียนภาษาต่างประเทศว่า ผู้เรียนควรมีความรู้ด้านภาษาศาสตร์และความรู้ด้านบริบทสังคมของเจ้าของภาษา ในกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ นอกจากการฝึกทักษะการใช้ภาษา ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับ

วัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจึงจะประสบความสำเร็จในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับ Zhan (2016) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไม่ใช่การเรียนรู้ภาษาเพียงอย่างเดียว แต่รวมถึงการเรียนรู้วัฒนธรรม การเสริมสร้างความรู้ด้านวัฒนธรรมเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับการสอนภาษาต่างประเทศ เพราะความแตกต่างด้านวัฒนธรรมส่งผลต่อการใช้ภาษา ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาจึงจำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน ถ้าผู้เรียนมีความรู้ด้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ผู้เรียนจะสามารถปรับใช้ความรู้ด้านภาษาให้สอดคล้องกับบริบททางสังคมของเจ้าของภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Vinh (2013) กล่าวถึงปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศว่า อุปสรรคที่ผู้เรียนประสบในการเรียนภาษาต่างประเทศอาจมาจากความแตกต่างระหว่างภาษาของผู้เรียนและภาษาเป้าหมาย เช่น ระบบเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ เป็นต้น นอกจากนี้ ความแตกต่างด้านวัฒนธรรมที่แฝงไว้ในภาษาก็เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของผู้เรียน (home culture) และวัฒนธรรมเจ้าของภาษา (target culture) อาจทำให้เกิดความขัดแย้งหรือความเข้าใจผิดในการสื่อสาร เนื่องจากวัฒนธรรมส่งผลต่อการใช้ภาษา ดังนั้นผู้เรียนอาจถ่ายโอนความคิด ค่านิยม หรือพฤติกรรมทางวัฒนธรรมตัวเองในการสื่อสารด้วยภาษาเป้าหมาย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ อุปสรรคที่ผู้เรียนประสบในการเรียนภาษาต่างประเทศมาจากความแตกต่างด้านภาษาและความแตกต่างด้านวัฒนธรรม ผู้เรียนจึงควรพัฒนาทั้งความรู้ด้านภาษาพร้อมกับความรู้ด้านวัฒนธรรมเป้าหมายโดยเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างระหว่างวัฒนธรรมของตัวเองและวัฒนธรรมเป้าหมายเพื่อเพิ่มศักยภาพในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

นักวิชาการ นักวิจัย และผู้เชี่ยวชาญในวงการการสอนภาษาต่างประเทศต่างให้ความสำคัญต่อการศึกษาค้นคว้าความแตกต่างด้านวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการสื่อสารด้วยภาษาเป้าหมายหรือการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม Guo และ Zhang (2017, pp. 937-941) ได้ศึกษาความแตกต่างด้านวัฒนธรรมระหว่างชาวจีนและชาวตะวันตกที่ส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาข้ามวัฒนธรรม เช่น “มังกร” เป็นสัญลักษณ์แห่งความยิ่งใหญ่ในวัฒนธรรมจีน แสดงอำนาจของพระจักรพรรดิ และเป็นความภาคภูมิใจของชาวจีนที่เรียกตัวเองว่า “ลูกหลานของมังกร” (the descendants of the dragon) แต่ “มังกร” ในความหมายของชาวตะวันตกเป็นตัวแทนของความชั่วร้ายและอัปมงคล จึงส่งผลต่อการแปลวลี “สี่มังกรแห่งเอเชีย” (four dragons on Asia) เป็น “สี่เสือแห่งเอเชีย” (four tigers in Asia) ในภาษาอังกฤษ ในทำนองเดียวกันมุมมองเกี่ยวกับ “สุนัข” ในวัฒนธรรมจีนหมายถึงสิ่งที่ต่ำต้อยและมักถูกดูถูกเหยียดหยาม ในทางตรงข้ามชาวอเมริกันหรือชาวอังกฤษกลับ

ปฏิบัติต่อสุนัขดังเพื่อนที่ซื่อสัตย์ หรือรักและเอ็นดูเหมือนลูก นอกจากความแตกต่างด้านวัฒนธรรมที่แฝงไว้ในคำศัพท์ Guo และ Zhang (2017) ได้กล่าวถึงความแตกต่างด้านความคิด ค่านิยม พฤติกรรมระหว่างวัฒนธรรมจีนและวัฒนธรรมตะวันตก หากผู้เรียนชาวจีนรู้และเข้าใจ ความเหมือนและความต่างระหว่างวัฒนธรรมของตัวเองกับวัฒนธรรมชาวตะวันตกจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาศักยภาพในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ

ไม่เพียงแต่ประเทศที่อยู่ใกล้กันเช่น จีน อเมริกา อังกฤษที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ประเทศที่อยู่ในทวีปเดียวกันอาจมีความแตกต่างกันด้านวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่ไม่ควรมองข้าม Li (2014, pp. 377-585) ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมจีนและวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่อาจส่งผลกระทบต่อสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาญี่ปุ่น เช่น ชาวจีนมักทักทายกันด้วยคำถาม “กินข้าวหรือยัง” ซึ่งสะท้อนความเชื่อดั้งเดิมของบรรพบุรุษว่า “อาหารเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดสำหรับมนุษย์” ในขณะที่ชาวญี่ปุ่นมักทักทายกันด้วยการพูดคุยเกี่ยวกับสภาพอากาศ การปฏิเสธคำเชิญชวนของชาวจีนและชาวญี่ปุ่นก็แตกต่างกัน ชาวจีนมักปฏิเสธตรง ๆ ส่วนชาวญี่ปุ่นมักกล่าวปฏิเสธโดยอ้อม เช่น “พอดีฉันมีธุระ” “ฉันไม่สะดวก” “ฉันไม่ค่อยสบาย” เป็นต้น การรับรู้ความแตกต่างด้านวัฒนธรรมอาจช่วยให้ผู้เรียนชาวจีนใช้ภาษาญี่ปุ่นได้อย่างถูกต้องและบรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสารกับเจ้าของภาษา

ประเทศไทยและประเทศเวียดนามอาจดูเหมือนว่ามีวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกันเพราะเป็นประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมร่วมคือ “วัฒนธรรมข้าว” (Duong และ Luong, 2001, pp. 97-99) แต่มีปัจจัยหลายประการที่ทำให้วัฒนธรรมเวียดนามและวัฒนธรรมไทยมีลักษณะแตกต่างกัน เช่น ลักษณะภูมิประเทศ อากาศ ประวัติศาสตร์ ศาสนา การเมืองการปกครอง ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เป็นต้น จากการสัมภาษณ์ชาวเวียดนามเรื่องวัฒนธรรม พบว่า วัฒนธรรมไทยกับเวียดนามมีความแตกต่างซึ่งทำให้ชาวเวียดนามเกิดความตระหนกทางวัฒนธรรม (culture shock) เมื่อสื่อสารหรือมีปฏิสัมพันธ์กับชาวไทย ตัวอย่างเช่น คนไทยมักไหว้เมื่อทักทายกันเพื่อแสดงความสุภาพหรือเคารพต่อกัน ส่วนคนเวียดนามมักโค้งศีรษะหรือพยักหน้าเพื่อทักทายกัน การโค้งศีรษะหรือพยักหน้าของคนเวียดนามไม่ได้กำหนดเป็นแบบแผน ส่วนการไหว้ของไทยแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ การไหว้พระ การไหว้ผู้มีพระคุณหรือผู้อาวุโส และการไหว้บุคคลทั่วไป (Bui Gia Huynh, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 มิถุนายน 2563) การไหว้ยังเป็นการแสดงความเคารพเมื่อขอบคุนหรือขอโทษ เมื่อรับของจากผู้ใหญ่ คนไทยมักไหว้ขอบคุนแล้วอาจรับของด้วยมือข้างเดียว ซึ่งถือเป็นมารยาททางสังคม แต่คนเวียดนามมักรับของจากผู้ใหญ่ด้วยสองมือเพื่อแสดงความ

เคารพอ่อนน้อม ดังนั้นเมื่อนักศึกษาเวียดนามรับของจากอาจารย์ชาวไทยมักยิ้มไหว้เพราะคิดว่าการรับของด้วยสองมือเป็นการแสดงความสุภาพแล้ว (Le Thi Thuyen, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 มิถุนายน 2563)

นอกจากคำว่า “สวัสดี” ชาวไทยมักทักทายกันด้วยคำถามต่าง ๆ เช่น “ไปไหนมา” “จะไปไหน” “กินข้าวหรือยัง” ซึ่งสำหรับชาวเวียดนามคำถามเหล่านี้เป็นคำถามที่ต้องการคำตอบหรือเป็นการเริ่มต้นการสนทนาเมื่อพบเจอคนอื่นโดยบังเอิญ ดังนั้นเมื่อถูกทักด้วยคำถามดังกล่าว ชาวเวียดนามมักจะให้คำตอบกับคู่สนทนาชาวไทย แต่บางครั้งคู่สนทนาชาวไทยกลับเดินไปโดยไม่รอฟังคำตอบ จึงสร้างความสับสนต่อชาวเวียดนาม (Nguyen Thi Loan Phuc, การสื่อสารส่วนบุคคล, 28 มิถุนายน 2563)

เมื่อสนทนากับผู้ใหญ่ นักศึกษาชาวเวียดนามมักพูดว่า “Đã em biết rồi” (หนูรู้แล้วค่ะ) “Đã em hiểu rồi” (หนูเข้าใจแล้วค่ะ) ซึ่งมีเจตนาที่จะบอกว่าตนกำลังตั้งใจฟังและเข้าใจสิ่งที่ผู้ใหญ่กำลังสื่อสาร แต่เมื่อนักศึกษาชาวเวียดนามพูดประโยคดังกล่าวในระหว่างการสนทนากับอาจารย์ชาวไทยกลับทำให้อาจารย์ไม่พอใจเพราะคิดว่านักศึกษาชาวเวียดนามต้องการตัดบทสนทนาไม่ยอมฟังอาจารย์พูดต่อ จึงเกิดความเข้าใจผิดกันระหว่างอาจารย์ชาวไทยและนักศึกษาชาวเวียดนาม (Nguyen Ho Thi Phung, การสื่อสารส่วนบุคคล, 25 มิถุนายน 2563)

บุรุษสรรพนามในภาษาไทยมีหลากหลาย บุรุษสรรพนามบางคำเป็นทั้งสรรพนามบุรุษที่ 2 และสรรพนามบุรุษที่ 3 ได้แก่ “ท่าน” “แก” ซึ่งลักษณะดังกล่าวไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม การเลือกใช้สรรพนามต้องคำนึงถึงบริบทการสื่อสาร เช่น เมื่อนักศึกษาพูดคุยกันเกี่ยวกับอาจารย์ อาจใช้คำบุรุษสรรพนาม “แก” เพื่อแทนอาจารย์คนนั้นเพราะเป็นการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ แต่เมื่อนักศึกษาพูดถึงอาจารย์ในการประชุมซึ่งเป็นการสื่อสารที่เป็นทางการ คำบุรุษสรรพนาม “แก” ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์และควรใช้คำว่า “ท่าน” เพื่อสอดคล้องกับบริบทการสื่อสาร (Truong Vy Khang, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มิถุนายน 2563)

ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมเวียดนามที่กล่าวไว้ข้างต้นอาจส่งผลกระทบต่อสื่อสารระหว่างชาวไทยและชาวเวียดนาม การใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องตามไวยากรณ์บางครั้งอาจไม่สามารถสื่อความหมายที่ผู้เรียนต้องการ เนื่องจากการใช้ภาษาไทยต้องคำนึงถึงวัฒนธรรมไทย ปัจจัยด้านวัฒนธรรมอาจช่วยให้ผู้เรียนชาวเวียดนามสามารถประสบความสำเร็จในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับชาวไทย ซึ่งสอดคล้องกับ Damen (2003, p.72) ที่กล่าวว่า ปัจจัย 3 ประการ ได้แก่ วัฒนธรรม การสื่อสาร และภาษา มีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง หากแยกภาษาออกจากวัฒนธรรมอาจทำให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร การมองข้ามความสัมพันธ์ระหว่าง

ภาษากับวัฒนธรรมอาจทำให้เกิดความล้มเหลวในการสื่อสาร เปรียบเสมือนการเล่นเกมด้านภาษาที่ไร้กติกา

ดังนั้น ในกระบวนการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ภาษาไทยของผู้เรียน โดยระบุเนื้อหาวัฒนธรรมไทยในแบบเรียนภาษาไทย เนื่องจากแบบเรียนเป็นสื่อการเรียนการสอนที่มีบทบาทสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอน แบบเรียนกำหนดเนื้อหาของรายวิชาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่หลักสูตรกำหนดไว้ แบบเรียนเป็นสื่อสำคัญสำหรับผู้สอนและผู้เรียนเพื่อใช้ในการเรียนการสอน มุ่งเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปในทิศทางเดียวกัน (สุภักดิ์ มหาวรรการ, นิธิ อร พรอ้าไพสกุล, ผกาศรี เย็นบุตร, Phuc, และ Yen, 2562, น. 10-11) ทั้งนี้ผู้สอนควรสอนเนื้อหาวัฒนธรรมไทยให้ผู้เรียนตั้งแต่เริ่มแรกเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมไทยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดิงนิวตัน (Newton, Yate, Shearn, & Nowitzki, 2010, as cited in Tran, 2015, p. 194) กล่าวถึงหลักการแรกซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานใน 6 หลักการเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (Principles of Intercultural Communication Language Teaching) ว่า ภาษาและวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งโดยไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ผู้สอนควรให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมควบคู่กับการให้ความรู้ด้านภาษาตั้งแต่เริ่มแรกเพื่อช่วยเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมแก่ผู้เรียน

ผู้วิจัยวิเคราะห์เนื้อหาแบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นที่มหาวิทยาลัยในเวียดนาม 5 เล่ม ได้แก่ แบบเรียน Tiếng Thái đàm thoại 1 “ภาษาไทยสนทนา 1” (Phuc, n.d) Hội thoại tiếng Thái cơ sở “สนทนาภาษาไทยเบื้องต้น” (พัทธยา จิตต์เมตตา, 2552) Tiếng Thái cơ sở 1 “ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม 1” (Phuong, 2018) Tiếng Thái cơ sở 2 “ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม 2” (Chi, 2019) และ Thai for beginners (Becker, 1995) พบว่าแบบเรียนดังกล่าวเน้นเนื้อหาด้านภาษาไทยเป็นหลัก กล่าวคือ ความรู้ด้านคำศัพท์ บทสนทนา และไวยากรณ์ภาษาไทย โดยไม่ให้ความสำคัญกับเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยหรือให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยค่อนข้างน้อย เช่น บทเรียนเกี่ยวกับการทักทายกล่าวถึงคำศัพท์ที่ใช้ในการทักทาย บทสนทนาตัวอย่างการทักทาย และโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการทักทาย โดยไม่กล่าวถึงการทักทายในบริบทต่าง ๆ เช่น ระหว่างเพื่อน ระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก ซึ่งการสนทนาในบริบทต่างกันย่อมใช้ภาษาแตกต่างกัน แบบเรียนดังกล่าวไม่กล่าวถึง “การไหว้” ซึ่งเป็นเอกลักษณ์โดดเด่นของวัฒนธรรมไทย เป็นความรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม และควรนำเสนอไว้ใน

แบบเรียน การรับรู้เนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยจะเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม สำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม

จากที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะสร้างสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามโดยใช้ฐานคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมซึ่งปัจจุบันสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนามกล่าวถึงประเด็นนี้ไม่มากเท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงพัฒนาวัตกรรมสำหรับทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น โดยใช้แนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเป็นแนวคิดหลักในทุกขั้นตอน

นวัตกรรมประกอบด้วยหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” คู่มือประกอบหนังสือฯ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบหลังเรียน และไฟล์เสียงประกอบหนังสือฯ

หนังสือฯ ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมระหว่างไทยกับเวียดนาม การออกแบบและการกำหนดเนื้อหาของหนังสือคำนึงถึงแนวคิดหลักคือการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม โดยเน้นบริบทการสื่อสารระหว่างชาวเวียดนามกับชาวไทย และเน้นการใช้ภาษาไทยให้สอดคล้องถูกต้องกับบริบททางสังคมวัฒนธรรม ผู้วิจัยสังเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนชาวเวียดนามและระบุเนื้อหาในบทเรียน โดยอธิบายเนื้อหาความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยและเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความรู้ด้านวัฒนธรรมที่สำคัญต่อการใช้ภาษาไทย เช่น ในบทเรียนเรื่อง “การทักทายและการแนะนำตัว” นอกจากคำศัพท์และรูปประโยคที่ใช้ในการทักทายและการแนะนำตัวซึ่งเป็นความรู้ด้านภาษา บทสนทนาจะกล่าวถึงตัวอย่างการทักทายในสถานการณ์ต่าง ๆ และทำยบทสนทนามีคำอธิบายความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม เช่น การทักทายระหว่างคนที่ไม่รู้จักกัน ระหว่างคนรู้จักกัน ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา ระหว่างเพื่อน เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างของการทักทายที่เหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร อาทิ “สวัสดี” “ไปไหนมา” “จะไปไหน” “กินข้าวหรือยัง” “เป็นอย่างไรบ้าง สบายดีไหม” เป็นต้น รวมถึงการใช้คำบุรุษสรรพนามและคำลงท้ายภาษาไทยที่เหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร เช่น คำบุรุษสรรพนาม “ผม” แทนผู้พูดที่เป็นเพศชาย คำบุรุษสรรพนาม “หนู” แทนผู้พูดที่เป็นเพศหญิง คำลงท้าย “ครับ” สำหรับผู้พูดที่เป็นเพศชาย คำลงท้าย “ค่ะ” สำหรับผู้พูดที่เป็นเพศหญิง เป็นต้น โดยคำนึงถึงสถานภาพของผู้พูดและผู้ฟังซึ่งแตกต่างกับการใช้คำบุรุษสรรพนามและคำลงท้ายในภาษาเวียดนาม

บทเรียนมีบทอ่านเสริมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในท้ายบทเรียน ซึ่งเนื้อหาบทอ่านสอดคล้องกับหัวข้อของบทเรียน โดยเชื่อมโยงวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนาม เช่น บทเรียนที่เกี่ยวข้องกับการทักทายนำเสนอความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยเรื่อง “การไหว้” โดยเชื่อมโยงกับ “การค้อมศีรษะ” ของคนเวียดนาม เมื่อทักทาย ขอบคุณ และขอโทษ เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความเหมือนและความต่างทางวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมเวียดนาม ซึ่งช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมแก่ผู้เรียน

การออกแบบแบบฝึกหัดผู้วิจัยเน้นการใช้ภาษาไทยที่สอดคล้องกับบริบททางสังคมเพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียน เช่น กำหนดสถานการณ์แล้วให้ผู้เรียนฟังไฟล์เสียงและเลือกการทักทายที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์นั้นมากที่สุด สำหรับแบบฝึกหัดทักษะการพูดซึ่งวัดความสามารถภาษาไทยในขั้นนำไปใช้ บทเรียนกำหนดสถานการณ์การสื่อสารและให้ผู้เรียนสร้างบทสนทนาภาษาไทยที่สอดคล้องกับสถานการณ์สื่อสารโดยเกณฑ์การวัดผลให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

แผนการจัดการเรียนรู้เป็นส่วนสำคัญของนวัตกรรม มุ่งกำหนดแนวทางสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแนวคิดที่ใช้ในการสร้างหนังสือคือ การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และสามารถจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ กิจกรรมการเรียนการสอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นถึงปัจจัยด้านวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการสื่อสาร เพื่อเลือกใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร

ไฟล์เสียงประกอบหนังสือ เป็นสื่อโสตทัศนที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนภาษาไทย โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในระดับเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม การสร้างไฟล์เสียงประกอบหนังสือ คำนึงถึงแนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเช่นกัน โดยผู้บันทึกเสียงมีจำนวนหลายคนเพื่อให้บทสนทนามีความสมจริง อำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนในการแยกเสียงของตัวละคร และสังเกตการใช้ภาษาไทยที่แตกต่างกันในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การสื่อสารระหว่างเพื่อน อาจารย์กับนักศึกษา พนักงานขายกับลูกค้า ที่ใช้ภาษาแตกต่างกัน

แบบทดสอบหลังเรียนมีวัตถุประสงค์วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังจากใช้หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” โดยวัดความสามารถขึ้นความรู้ความจำและความเข้าใจสำหรับทักษะการฟัง และความสามารถขึ้นนำความรู้ไปใช้สำหรับทักษะการพูด ซึ่งยึดแนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในการสร้างแบบทดสอบ กล่าวคือ บทฟังเน้นการใช้ภาษาไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ หากผู้เรียนเข้าใจลักษณะการใช้ภาษาไทยในบริบทการสื่อสารต่าง ๆ จะสามารถตอบคำถามได้ ส่วนแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการพูดเน้น

การใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ผู้เรียนสร้างบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดโดยใช้ภาษาไทยที่สอดคล้องกับสถานการณ์

จากที่กล่าวมาข้างต้น เห็นได้ว่า การสื่อสารภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามควรสอดคล้องและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม เพื่อช่วยพัฒนาศักยภาพด้านภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามโดยเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ซึ่งจะส่งผลดีต่อการเรียนการสอนภาษาไทยและสร้างความเข้าใจระหว่างกันในการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้เรียนชาวเวียดนามกับชาวไทย และเสริมสร้างสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้สอดคล้องกับการเรียนรู้สมัยใหม่

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม
2. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียนชาวเวียดนาม

ความสำคัญของการวิจัย

นวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามเป็นการสร้างสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามโดยใช้แนวคิดใหม่ คือ การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ซึ่งช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนภาษาไทยโดยเข้าใจการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมระหว่างไทยกับเวียดนาม ช่วยพัฒนาศักยภาพด้านภาษาไทยโดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนชาวเวียดนาม เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ และความเข้าใจอันดีระหว่างชาวไทยและชาวเวียดนาม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นวัตกรรม หมายถึง หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” คู่มือประกอบหนังสือฯ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบหลังเรียน และไฟล์เสียงประกอบหนังสือฯ ที่สร้างขึ้นโดยใช้ฐานคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

2. บริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม หมายถึง การสื่อสารโดยใช้ภาษาไทยระหว่างชาวเวียดนามกับชาวไทยที่มีภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

บทที่ 2

การศึกษาวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น ในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะพัฒนาสื่อการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนชาวเวียดนามได้เรียนรู้และฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยในระดับเบื้องต้นด้านการฟังและการพูด โดยใช้แนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม เพื่อให้ผู้เรียนชาวเวียดนามสามารถฟังและพูดภาษาไทยเบื้องต้นได้โดยมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยซึ่งจะเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาไทย

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นข้อมูลและแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์ และดำเนินการวิจัย ซึ่งจะนำเสนอตามหัวข้อดังนี้

1. สภาพการเรียนรู้การสอนภาษาไทยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
2. แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นที่ใช้ในมหาวิทยาลัยเวียดนาม
3. การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

1. สภาพการเรียนรู้การสอนภาษาไทยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นและใกล้ชิดกันมานานในหลายด้าน เช่น การทูต การค้าการลงทุน การศึกษา การท่องเที่ยว ภาษาถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องระหว่างกัน แม้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ประเทศต่าง ๆ ในอาเซียนเลือกใช้ในการสื่อสาร แต่รัฐบาลไทยและเวียดนามเล็งเห็นความจำเป็นที่ควรเปิดสอนภาษาของกันและกันเพื่อกระชับความสัมพันธ์อันดี

สถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกที่เปิดสอนภาษาไทยที่สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามคือมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศการทหาร ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นสถาบันวิทยาศาสตร์การทหาร (Military Science Academy - MSA) สังกัดกระทรวงกลาโหม ซึ่งเปิดสอนภาษาไทยพร้อมกับภาษาอื่น ๆ ได้แก่ อังกฤษ รัสเซีย ฝรั่งเศส จีน ลาว และเขมร ตั้งแต่ปีแรกที่จัดตั้งมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2525 วัตถุประสงค์ของการเปิดสอนภาษาไทยคือ เพื่อผลิตล่ามให้แก่กองทัพเวียดนาม (Tu, 2014) แสดงถึงวิสัยทัศน์ของรัฐบาลเวียดนามที่ให้ความสำคัญกับภาษาไทยในฐานะภาษาของประเทศเพื่อนบ้านเท่าเทียมกับภาษาของประเทศอื่นทั่วโลก

ต่อมา รัฐบาลเวียดนามและรัฐบาลไทยได้ร่วมมือกันจัดตั้งโครงการสอนภาษาไทยที่สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเพื่อเผยแพร่ภาษาไทยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามให้

กว้างขวางมากขึ้นโดยกระทรวงการต่างประเทศไทยร่วมมือกับกระทรวงการวางแผนและลงทุนเวียดนาม (Ministry of Planning and Investment) ซึ่งหน่วยงานบริหารโครงการในสมัยนั้นคือ กรมวิเทศสหการ และปัจจุบันคือกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (TICA) กระทรวงการต่างประเทศ โครงการฯ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ชาวเวียดนามมีความรู้ความสามารถด้านภาษาไทยและนำความรู้มาใช้ในการประกอบอาชีพได้ นอกจากนี้ยังสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยเพื่อความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศไทยและประเทศเวียดนาม (ปณิธิ ศรีสว่าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, สิงหาคม 2561) โครงการฯ แสดงให้เห็นวิสัยทัศน์ของรัฐบาลทั้งสองประเทศในการให้ความสำคัญต่อภาษาไทยเพื่อกระชับและส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างกัน

โครงการสอนภาษาไทยที่สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเริ่มที่มหาวิทยาลัยสังคมนิยมและมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (University of Social Sciences and Humanities - Vietnam National University Ho Chi Minh City) ชื่อย่อ USSH HCM เป็นแห่งแรกในปี พ.ศ. 2539 ซึ่งเปิดสอนภาษาไทยครั้งแรกในปี พ.ศ. 2536 (The, 2007) เมื่อโครงการฯ ประสบผลสำเร็จ จึงขยายไปที่มหาวิทยาลัยอื่นในเมืองสำคัญของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ได้แก่ ปี พ.ศ. 2543 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (University of Languages & International Studies - Vietnam National University, Hanoi) ชื่อย่อ ULIS พ.ศ. 2546 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศนครโฮจิมินห์ (Ho Chi Minh City University of Foreign Languages - Information Technology) ชื่อย่อ HUFLIT พ.ศ. 2548 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยดานัง (University of Foreign Language Studies - The University of Danang) ชื่อย่อ UFLS UD พ.ศ. 2552 มหาวิทยาลัยฮานอย (Hanoi University) ชื่อย่อ HANU (ปณิธิ ศรีสว่าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, สิงหาคม 2561) และพ.ศ. 2565 มหาวิทยาลัยสังคมนิยมและมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (University of Social Sciences and Humanities - Vietnam National University, Hanoi) ชื่อย่อ USSH Hanoi ซึ่งมหาวิทยาลัย USSH Hanoi เปิดสอนภาษาไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 (สุภักดิ์ มหาวรรกร, การสื่อสารส่วนบุคคล, มีนาคม 2565)

การขยายโครงการฯ ไปยังเมืองสำคัญในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ได้แก่ นครโฮจิมินห์ กรุงฮานอย เมืองดานัง แสดงให้เห็นถึงความเห็นพ้องของรัฐบาลไทยและรัฐบาลเวียดนามในการเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรชาวเวียดนามที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาไทยสำหรับความร่วมมือระหว่างสองประเทศครอบคลุมทุกมิติ เช่น การทูต การค้าการลงทุน การท่องเที่ยว การศึกษาและวิชาการ ซึ่งสอดคล้องกับ สุภักดิ์ มหาวรรกร และคนอื่น ๆ (2562, น. 3)

ได้กล่าวถึงมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนภาษาไทยที่เวียดนามว่า ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนภาษาไทยซึ่งอยู่ในโครงการความร่วมมือกับกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (TICA) กระทรวงการต่างประเทศไทย ครอบคลุมทั้ง 3 ภาคของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ได้แก่ ภาคใต้ซึ่งมีผู้ประกอบการไทยไปลงทุนเป็นจำนวนมาก ภาคกลางซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ และภาคเหนือซึ่งมีกรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัย 5 แห่ง ได้แก่

มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH HCM)

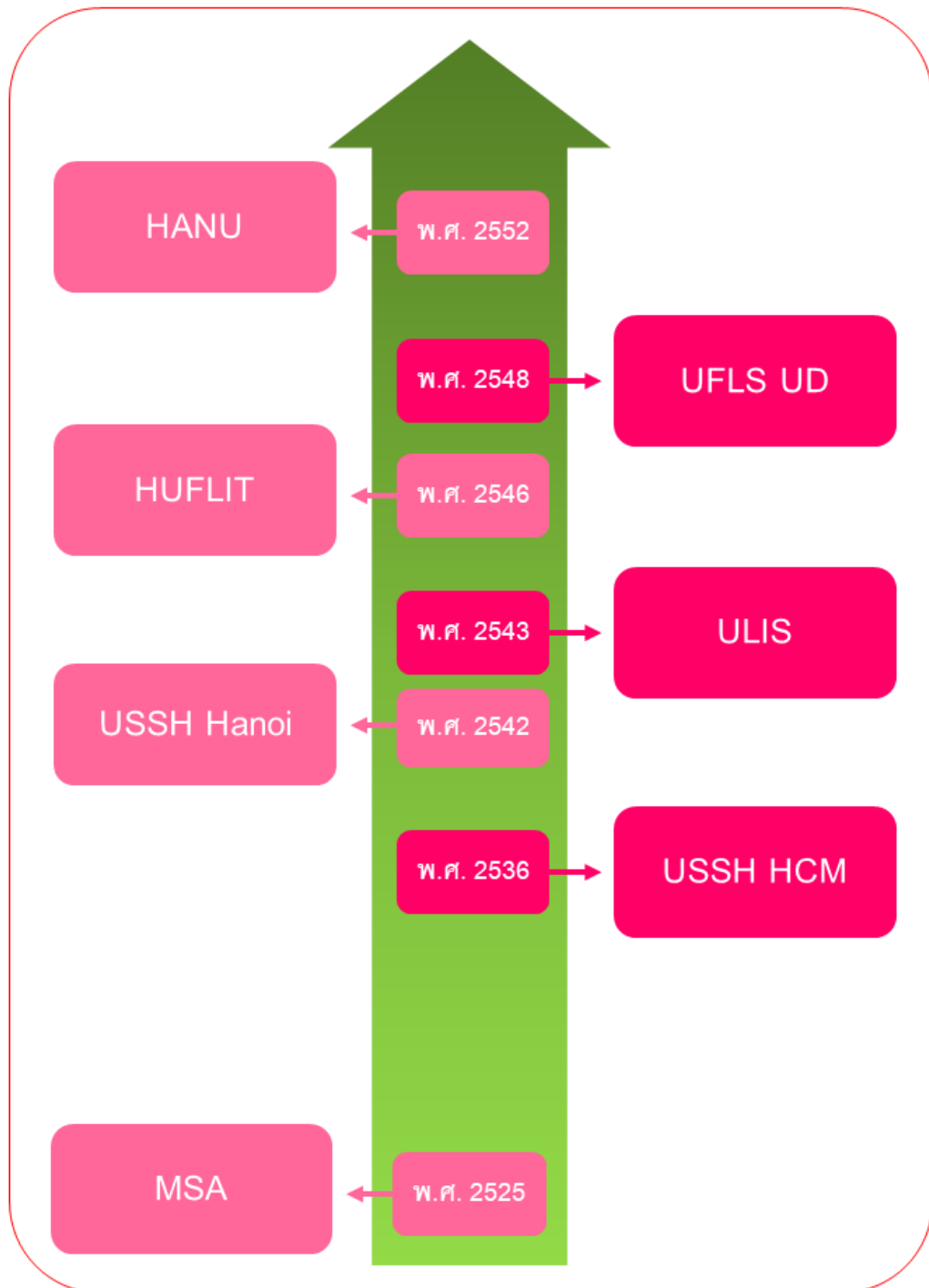
มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (USSH Hanoi)

มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (ULIS)

มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยดานัง (UFLS UD)

มหาวิทยาลัยฮานอย (HANU)

ยกเว้นสถาบันวิทยาศาสตร์การทหาร (Military Science Academy - MSA) และมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศนครโฮจิมินห์ (HUFLIT) เนื่องจากสถาบันวิทยาศาสตร์การทหาร (MSA) เปิดหลักสูตรภาษาไทยให้แก่นักเรียนทหารโดยเฉพาะเพื่อตอบสนองความต้องการกำลังพลของกองทัพ และมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศนครโฮจิมินห์ (HUFLIT) ปิดหลักสูตรภาษาไทยในปี พ.ศ. 2558 (สุภัค มหาวรากร และคนอื่น ๆ, 2562, น. 3)

ภาพประกอบ 1 ระยะเวลาการเปิดสอนภาษาไทยที่สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

1.1 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (University of Social Sciences and Humanities - Vietnam National University Ho Chi Minh City)

มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH HCM) เปิดสอนภาษาไทยในฐานะวิชาเลือกให้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา คณะตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา ในปี พ.ศ. 2536 โดยมีคนไทยที่อาศัยในนครโฮจิมินห์เป็นผู้สอน (The, 2007, p. 52) ต่อมาได้เข้าร่วมโครงการสอนภาษาไทยที่กระทรวงการต่างประเทศไทยร่วมมือกับกระทรวงการวางแผนและการลงทุนเวียดนามตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 นับเป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกของเวียดนามที่เข้าร่วมโครงการฯ ระหว่างปี พ.ศ. 2539 - พ.ศ. 2546 รัฐบาลไทยส่งอาจารย์จากภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปช่วยสอนภาษาไทยโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อผลิตบุคลากรชาวเวียดนามให้มีความรู้ความเข้าใจและมีทักษะด้านภาษาไทย สามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศไทยและประเทศเวียดนาม ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความร่วมมือทางวิชาการระหว่างสถาบันอุดมศึกษาของไทยกับสถาบันอุดมศึกษาของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (ปณิธิ ศรีสว่าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, สิงหาคม 2561)

ตาราง 1 แสดงรายชื่อผู้เชี่ยวชาญจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปปฏิบัติราชการที่มหาวิทยาลัย USSH

คนที่	เวลา	ผู้เชี่ยวชาญ
1	1 กันยายน พ.ศ. 2439 – 31 สิงหาคม พ.ศ. 2540	อาจารย์วาสนา นามพงษ์
2	1 ตุลาคม พ.ศ. 2540 – 31 สิงหาคม พ.ศ. 2541	อาจารย์นิตยา บุญสิงห์
3	1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2541 – 30 กันยายน พ.ศ. 2542	อาจารย์บรรพต ศิริชัย
4	1 ตุลาคม พ.ศ. 2542 – 30 กันยายน พ.ศ. 2543	อาจารย์ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์
5	1 ตุลาคม พ.ศ. 2543 – 30 กันยายน พ.ศ. 2544	อาจารย์รุ่งฤดี ดวงดาว
6	24 ตุลาคม พ.ศ. 2544 – 30 กันยายน พ.ศ. 2545	อาจารย์สุภัค มหาวรรการ
7	1 ตุลาคม พ.ศ. 2545 – 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2546	อาจารย์วาสนา นามพงษ์

ที่มา: ปณิธิ ศรีสว่าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, สิงหาคม 2561

หลักสูตรภาษาไทยมีการปรับเปลี่ยนต่อเนื่องให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน สัดส่วนของวิชาภาษาไทยขยายตัวอย่างเห็นได้ชัด ในระยะแรก นักศึกษาสาขาวิชาเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ศึกษาเริ่มเรียนภาษาไทยในปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 และเรียนทั้งหมด 5 ภาคเรียน ภาคเรียนละ 6 หน่วยกิต รวม 30 หน่วยกิต (บรรพต ศิริชัย, 2542, น. 17-22) ต่อมามหาวิทยาลัยฯ แยกสาขาวิชาไทยศึกษาในภาควิชาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษาเป็น ภาควิชาไทยศึกษา ในปี พ.ศ. 2559 ปัจจุบันกลุ่มวิชาภาษาไทยเป็นกลุ่มวิชาที่มีสัดส่วนมากที่สุดในหลักสูตรไทยศึกษา

ปัจจุบัน (พ.ศ. 2565) ภาควิชาไทยศึกษา คณะตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัย สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH HCM) มีอาจารย์ ชาวเวียดนามประจำภาควิชาทั้งหมด 6 คน ซึ่งมีอาจารย์ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกสาขา ไทยศึกษา 1 คน ระดับปริญญาโทสาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 1 คน สาขา ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 1 คน และระดับปริญญาตรีสาขาตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา (ไทย ศึกษา) 3 คน และมีอาสาสมัครชาวไทยที่กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (TICA) กระทรวง การต่างประเทศ ส่งมาปฏิบัติการสอนภาษาไทยอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 ถึงปัจจุบัน โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ ระยะแรกระหว่างปี พ.ศ. 2549 - พ.ศ. 2555 มีอาสาสมัครมาปฏิบัติการสอน ภาษาไทยปีละ 1 คน ต่อมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556 ถึงปัจจุบัน มีอาสาสมัครปีละ 2 คน

ภาพประกอบ 2 ความเป็นมาการสอนภาษาไทยที่ USSH HCM

1.1.1 รายละเอียดหลักสูตรไทยศึกษา

ระหว่างปี พ.ศ. 2539 - พ.ศ. 2545 มหาวิทยาลัยฯ เปิดสอนภาษาไทยในฐานะวิชาโทหรือวิชาภาษาต่างประเทศเลือกบังคับสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา โดยนักศึกษาจะเรียนวิชาภาษาต่างประเทศบังคับคือ ภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 เป็นต้นมา ภาษาไทยและภาษาอังกฤษสับเปลี่ยนฐานะกัน ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศบังคับของหลักสูตร ต่อมาสภามหาวิทยาลัยฯ มีมติจัดตั้งภาควิชาไทยศึกษาในคณะตะวันออกเฉียงใต้เมื่อวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2559 การเรียนการสอนภาษาไทยจึงต้องมีการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ใหม่

ภาษาไทยเป็นกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศบังคับสำหรับนักศึกษาวิชาเอกไทยศึกษา เรียน 53 หน่วยกิต จำนวน 23 รายวิชา ซึ่งเป็นกลุ่มวิชาที่มีสัดส่วนมากที่สุด นักศึกษาจะเริ่มเรียนภาษาไทยตั้งแต่ภาคเรียนแรกจนถึงภาคเรียนสุดท้าย รวม 4 ปีการศึกษา

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรไทยศึกษา คือ เพื่อให้ นักศึกษาสามารถใช้ภาษาไทยเพื่อค้นคว้าหาความรู้ด้านไทยศึกษา เพื่อติดต่อสื่อสาร และนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพได้ (Nguyen Thi Kim Chau, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภภาพันธุ์ 2563) โดยเน้นทักษะการใช้ภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ใน 3 ระดับ ได้แก่ ระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ถึงภาคเรียนที่ 6 นักศึกษาจะได้เรียนรู้และฝึกฝนทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาไทยจากง่ายไปสู่ยาก โดยสอดคล้องกับความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมไทยควบคู่กับเนื้อหาด้านภาษา ในภาคเรียนที่ 7 และภาคเรียนที่ 8 นักศึกษาจะใช้ความรู้ที่เรียนมาใน 6 ภาคเรียนเพื่อเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพซึ่งเป็นการประยุกต์ใช้ภาษาไทยในการทำงาน

1.1.2 กิจกรรมการเรียนการสอน

หลักสูตรไทยศึกษาเน้นทักษะการใช้ภาษาไทยทั้ง 4 ด้าน กิจกรรมการเรียนการสอนจึงเน้นการสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยมากที่สุด

ในระดับเบื้องต้น กิจกรรมในห้องเรียนส่วนใหญ่จะเป็นการบรรยาย อธิบาย ไวยากรณ์ สาธิต หรือให้ตัวอย่างผู้เรียนทำตาม ครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน ในระดับนี้ การออกเสียงภาษาไทยมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ผู้สอนจึงใช้เวลามากเป็นพิเศษเพื่อฝึกการออกเสียงให้ผู้เรียน ในระยะแรกผู้สอนจะใช้ศัพท์อักษรสากลในการถอดเสียงภาษาไทยเพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำการออกเสียงคำศัพท์ แล้วจึงเลิกใช้ศัพท์อักษรเมื่อผู้เรียนสามารถสะกดคำภาษาไทยได้ การที่นักศึกษาได้เรียนกับอาสาสมัครชาวไทยเป็นวิธีที่ดีสำหรับการฝึกออกเสียงและใช้ภาษาให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด อาสาสมัครชาวไทยจัดกิจกรรม “คลินิก

ภาษา” เพื่อช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงของผู้เรียน เพราะเมื่อผู้เรียนสามารถฟังและพูดภาษาไทยได้ดีจะส่งผลที่ดีต่อทักษะการอ่านและการเขียน

ในระดับกลาง ผู้เรียนจะได้เรียนรู้และฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาไทยในระดับสูงขึ้น นอกจากการบรรยายให้ความรู้ด้านไวยากรณ์หรือหลักการต่าง ๆ ผู้สอนจะออกแบบกิจกรรมให้ผู้เรียนบูรณาการทักษะต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เช่น อ่านบทอ่านแล้วพูดหรือเขียนแสดงความคิดเห็น ดูสื่อวีดิทัศน์แล้วพูดหรือเขียนแสดงความคิดเห็น สร้างสถานการณ์จำลองให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษา เช่น กล่าวต้อนรับคณาจารย์จากไทย กล่าวแสดงความยินดีที่มีแขกมาเยือนมหาวิทยาลัย กล่าวขอบคุณเมื่อได้รับอนุุปริญญาการศึกษาที่สถานกงสุลใหญ่สนับสนุน เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้ฝึกให้ผู้เรียนประยุกต์ใช้ความรู้ที่เรียนมา ผู้เรียนเริ่มเรียนรู้เนื้อหาด้านสังคมวัฒนธรรมไทย ผู้สอนจึงจัดกิจกรรมเสริมเพื่อเพิ่มความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมไทยให้แก่ผู้เรียน เช่น ทำอาหารไทย ทำกระทง ร้อยมาลัยดอกไม้สด ดูวีดิทัศน์ที่มีเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทย เช่น ดนตรีไทย ศิลปะการแสดงไทย วันสำคัญของไทย เป็นต้น ผู้สอนจัดกิจกรรมเรียนรู้นอกห้องเรียนในโอกาสสำคัญของไทย เช่น วันสงกรานต์ วันพ่อแห่งชาติ โดยให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้นโดยองค์กรระหว่างประเทศไทย เช่น สถานกงสุลใหญ่ สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นต้น

ในระดับสูง เน้นการเรียนรู้ภาษาไทยจากสื่อต่าง ๆ เช่น สื่อโซเชียลมีเดีย หนังสือพิมพ์ออนไลน์ สื่อสิ่งพิมพ์ เป็นต้น โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนดูภาพยนตร์ ดูรายการโทรทัศน์ อ่านข่าวในหนังสือพิมพ์ออนไลน์ แล้วแสดงความคิดเห็นในลักษณะ think-pair-share มีการเชิญนักธุรกิจไทยที่ทำงานในนครโฮจิมินห์มาช่วยสอนวิชาภาษาไทยธุรกิจหรือบรรยายพิเศษในหัวข้อเกี่ยวกับการเตรียมตัวเพื่อเข้าทำงานในบริษัทไทย

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยมีวัตถุประสงค์หลักคือสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาไทยควบคู่กับการเรียนรู้เนื้อหาด้านสังคมวัฒนธรรมไทย

1.1.3 แบบเรียนและสื่อการเรียนการสอน

มหาวิทยาลัยฯ ยังไม่มีชุดแบบเรียนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาของมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะ แบบเรียนส่วนใหญ่เป็นเอกสารประกอบการสอนที่อาจารย์ชาวเวียดนามสร้างเอง คัดเลือก ผสมผสาน หรือปรับเปลี่ยนจากแบบเรียนไทย (Nguyen Thi Kim Chau, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภาพันธ์ 2563) ผู้วิจัยพบว่า หนังสือเรียนภาษาไทยสำหรับชาวไทยไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร กล่าวคือ วัตถุประสงค์การเรียนการสอนภาษาไทยของหลักสูตรไทยศึกษาเน้นความรู้ภาษาไทยและความรู้เกี่ยวกับประเทศไทย เช่น การเมือง ประวัติศาสตร์

ภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เป็นต้น ดังนั้นแบบเรียนภาษาไทยที่หลักสูตรต้องการต้องมีทั้งเนื้อหาความรู้ด้านภาษาไทยและเนื้อหาความรู้ไทยศึกษา

1.2 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติ ฮานอย (University of Social Sciences and Humanities - Vietnam National University, Hanoi)

มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติ (USSH Hanoi) เปิดสอนภาษาไทยครั้งแรกในปี พ.ศ. 2542 สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาไทยศึกษา คณะตะวันออกศึกษา ตั้งแต่ พ.ศ. 2561 เปิดสอนภาษาให้แก่นักศึกษาวิชาเอกเอเชียตะวันออก เอเชียใต้ศึกษา ปัจจุบันจึงเปิดสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาทั้งวิชาเอกไทยศึกษาและวิชาเอกเอเชียตะวันออกเอเชียใต้ศึกษา

ปัจจุบัน (พ.ศ. 2565) อาจารย์สอนภาษาไทยมี 3 คน โดยมีอาจารย์สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาเอกสาขาภาษาไทย 1 คน ระดับปริญญาโทสาขาศึกษาศาสตร์ 1 คน และระดับปริญญาโทสาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 1 คน อาจารย์ทั้งหมดสำเร็จการศึกษาจากประเทศไทย

ภาพประกอบ 3 ความเป็นมาการสอนภาษาไทยที่ USSH Hanoi

1.2.1 รายละเอียดหลักสูตรภาษาไทย

การสอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (USSH Hanoi) มีลักษณะใกล้เคียงกับการสอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH HCM) คือ กลุ่มวิชาภาษาไทยเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรไทยศึกษา แต่ที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH HCM) รายวิชาภาษาไทยทั้งหมดอยู่ใน “กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ” และกระจายในทุกภาคเรียน ส่วนที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (USSH Hanoi) นักศึกษาจะเรียนภาษาไทยตั้งแต่ภาคเรียนที่ 2 ถึงภาคเรียนที่ 7 วิชาภาษาไทยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งอยู่ในกลุ่มความรู้ทั่วไป ประกอบด้วย 3 รายวิชา ได้แก่ ภาษาไทยเบื้องต้น 1 ภาษาไทยเบื้องต้น 2 และ ภาษาไทยเบื้องต้น 3 โดยนักศึกษาจะลงทะเบียนเรียนเพื่อสะสมหน่วยกิตและไม่คิดคะแนน และกลุ่มที่สองอยู่ในกลุ่มความรู้เฉพาะสาขา รวมทั้งหมด 11 รายวิชา จำนวน 46 หน่วยกิต

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรคือ เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้ภาษาไทยในระดับสูง ประยุกต์ใช้ความรู้ภาษาไทยเพื่อศึกษาค้นคว้าความรู้ด้านอื่น ๆ เกี่ยวกับประเทศไทย จึงไม่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในด้านต่าง ๆ เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน (Dao Thi Hop, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภาพันธ์ 2563) การออกแบบหลักสูตรภาษาไทยจึงไม่แบ่งรายวิชาเป็นทักษะต่าง ๆ แต่แบ่งเป็นระดับความสามารถด้านภาษา เช่น ระดับต้น ระดับสูง และแบ่งตามบริบทการใช้ภาษา เช่น ภาษาไทยด้านสังคมวัฒนธรรม ภาษาไทยด้านเศรษฐกิจ ภาษาไทยด้านการเมือง

1.2.2 กิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยส่วนใหญ่เน้นการบรรยายเป็นหลัก เนื่องจากมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาไวยากรณ์ภาษาไทย จึงไม่ค่อยมีกิจกรรมที่เน้นทักษะด้านภาษาของผู้เรียน นักศึกษาฝึกงานชาวไทยได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีความหลากหลายและสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่สนุกสนาน เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น ฟังเพลงไทย ฝึกร้องเพลงไทย เล่นเกม เล่นละคร เป็นต้น (Dao Thi Hop, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภาพันธ์ 2563)

1.2.3 แบบเรียนและสื่อการเรียนการสอน

มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (USSH Hanoi) เป็นมหาวิทยาลัยเดียวที่ใช้แบบเรียนภาษาไทยที่ผู้เขียนเป็นชาวเวียดนาม ซึ่งตีพิมพ์เป็นหนังสือ ได้แก่ Sách học tiếng Thái Lan tập 1 (หนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม 1), Sách học tiếng Thái Lan tập 2 (หนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม 2) และ Ngữ âm và chữ viết Thái

Lan (เสียงและตัวอักษรไทย) ของ Nguyễn Tuong Lai ด้วยวัตถุประสงค์ของหลักสูตรคือศึกษา ไวยากรณ์ภาษาไทย ดังนั้นผู้สอนจึงใช้หนังสือของไทยเพื่อเป็นตำราสำหรับการเรียนการสอน ภาษาไทย เช่น หลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสาร ระบบคำภาษาไทย ของสุนันท์ อัญชลีนุกูล ทักษะการเขียนภาษาไทย ของดวงใจ ไทยอุบุญ หนังสือเรียนภาษาไทย - หลักภาษาไทย เล่ม 1 และ 2 ของ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมี เอกสารประกอบการสอนที่ผู้สอนสร้างขึ้นเองอีกด้วย

1.3 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (University of Languages & International Studies - Vietnam National University, Hanoi)

มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (ULIS) เปิดสอน ภาษาไทยในปี พ.ศ. 2544 ในฐานะวิชาโทสำหรับนักศึกษาวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 ระยะเวลาเปิดรับนักศึกษา 2 ปีละครั้ง เพราะอาจารย์ผู้สอนไม่เพียงพอ เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่ง ที่สองที่เข้าร่วมโครงการสอนภาษาไทย ได้รับการสนับสนุนจากกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (TICA) กระทรวงการต่างประเทศไทย โดยส่งอาจารย์จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปช่วย สอนภาษาไทย ปัจจุบันหลักสูตรภาษาไทยบริหารโดยภาควิชาภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ ขึ้นตรงกับมหาวิทยาลัย เปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาโทให้นักศึกษาทุกชั้นปี และเปิดรับนักศึกษาทุกปี (Nguyen Thi Van Chi, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภาพันธ์ 2563)

ตาราง 2 แสดงรายชื่อผู้เชี่ยวชาญจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปปฏิบัติราชการที่ มหาวิทยาลัย ULIS

คนที่	เวลา	ผู้เชี่ยวชาญ
1	24 กันยายน พ.ศ. 2543 – 31 ตุลาคม พ.ศ. 2544	อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา
2	15 ตุลาคม พ.ศ. 2544 – 30 กันยายน พ.ศ. 2546	อาจารย์ชวณพิศ อัฐรัตน์
3	1 ตุลาคม พ.ศ. 2546 – 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548	อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา
4	15 มีนาคม พ.ศ. 2548 – 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549	อาจารย์สมเกียรติ คู่ทวีกุล
5	24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 – 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550	อาจารย์พิมพ์ภาภรณ์ บุญประเสริฐ
6	5 มีนาคม พ.ศ. 2550 – 31 สิงหาคม พ.ศ. 2550	อาจารย์วิษณุกร ทองหล่อ

ที่มา: ปณิธิ ศรีสว่าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, สิงหาคม 2561

ปัจจุบัน (พ.ศ. 2565) อาจารย์สอนภาษาไทยประจำภาควิชาภาษาและวัฒนธรรม เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มี 3 คน โดยมีอาจารย์สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทสาขาภาษาไทย 1 คน ระดับปริญญาโทสาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 1 คน และระดับปริญญาตรีสาขาตะวันออกศึกษา (ไทยศึกษา) 1 คน

ภาพประกอบ 4 ความเป็นมาการสอนภาษาไทยที่ ULIS

1.3.1 รายละเอียดหลักสูตรภาษาไทย

นักศึกษาของมหาวิทยาลัยมีสิทธิ์ลงทะเบียนเรียนภาษาไทย 3 รายวิชา ได้แก่ ภาษาไทย A1 ภาษาไทย A2 และภาษาไทย B1 รวมทั้งหมด 14 หน่วยกิต ใช้เวลาเรียน 3 ภาคเรียน ส่วนนักศึกษาคุณภาพสูงของมหาวิทยาลัยมีสิทธิ์ลงทะเบียนเรียนเพิ่มอีกหนึ่งวิชา คือ ภาษาไทย B2 จำนวน 4 หน่วยกิต รวมทั้งหมด 18 หน่วยกิต (Nguyen Thi Van Chi, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภาพันธ์ 2563)

รายวิชาภาษาไทย A1 และภาษาไทย A2 เป็นการปูพื้นฐานความรู้ภาษาไทยในระดับเบื้องต้น โดยแบ่งเนื้อหาเป็นสองส่วน คือ ไวยากรณ์และการสนทนาภาษาไทย นักศึกษาเรียนไวยากรณ์ไทยเกี่ยวกับอักษรไทย อักษรสามหมู่ สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ การผันเสียง วรรณยุกต์ อักษรควบกล้ำ อักษรนำ ตัวการันต์ การอ่าน “ร หัน” และฝึกอ่านคำ ประโยค ข้อความ เรียนการสนทนาภาษาไทยเกี่ยวกับหัวข้อหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ได้แก่ การทักทาย การนับเลข เวลา วันเดือนปี กิจกรรมประจำวัน ครอบครัว อาชีพ สี สิ่งของ การซื้อขายผลไม้ อาหารการกิน ยานพาหนะ และการคุยโทรศัพท์ (Nguyen Thi Van Chi, การสื่อสารส่วนบุคคล, กันยายน 2562)

รายวิชาภาษาไทย B1 และภาษาไทย B2 เป็นวิชาที่บูรณาการทักษะฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยในระดับกลาง ซึ่งกำหนดหัวข้อชัดเจนในแต่ละคาบ เช่น หัวข้อที่กำหนดในรายวิชาภาษาไทย B1 ได้แก่ ภาพยนตร์ สุขภาพ ภาษา การศึกษา เงิน ความรัก ประเทศ โลกและสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจการค้า และกระทรวงของไทย หัวข้อที่กำหนดในรายวิชาภาษาไทย B2 ได้แก่ ข้อมูลข่าวสาร วันสำคัญของไทย ภาษาโฆษณา การท่องเที่ยว สื่อสารมวลชน ภาษาราชการ และวงการบันเทิง ในแต่ละคาบนักศึกษาจะได้เรียนรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ภาษาไทย และฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะ (Nguyen Mai Phuong, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภาพันธ์ 2563)

1.3.2 กิจกรรมการเรียนการสอน

หลักสูตรภาษาไทยของมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (ULIS) มีเวลาเรียน 3 ภาคเรียนสำหรับนักศึกษาทั่วไป และ 4 ภาคเรียนสำหรับนักศึกษาคุณภาพสูง ใน 2 ภาคเรียนแรก กิจกรรมการเรียนการสอนเน้นการบรรยายเป็นหลักและการฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุดโดยใช้แนวคิดการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ผู้สอนไม่ใช้สัทอักษรในการถ่ายเสียงภาษาไทย แต่ผู้สอนจะออกเสียงเป็นตัวอักษรและให้ผู้เรียนออกเสียงตาม ผู้เรียนจะจดเสียงภาษาไทยในแบบที่ตัวเองถนัด สำหรับเสียงภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม ผู้สอนจะแนะนำให้ผู้เรียนใช้สัญลักษณ์แทนเสียงนั้น ในภาคเรียนที่ 3 เมื่อผู้เรียนมีความรู้ภาษาไทยมากขึ้น ผู้สอนจะให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มทำโครงการต่าง ๆ เช่น แปลภาพยนตร์ไทย ทำคำบรรยาย (subtitle) ภาษาเวียดนามในภาพยนตร์ไทย ทำรายงานเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยแล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน กิจกรรมเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนประมวลความรู้ที่ได้เรียนมาทั้งหมดและฝึกการใช้ภาษาไทยครบทุกทักษะ (Nguyen Mai Phuong, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภาพันธ์ 2563)

1.3.3 แบบเรียนและสื่อการเรียนการสอน

แบบเรียนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยฯ มีทั้งหมด 4 เล่ม ได้แก่ Tiếng Thái cơ sở 1, Tiếng Thái cơ sở 2, Tiếng Thái cơ sở 3 และ Tiếng Thái cơ sở 4 (ภาษาไทยเบื้องต้น เล่ม 1, 2, 3, 4) ซึ่งเป็นเอกสารประกอบการสอนที่ผู้สอนชาวเวียดนาม ได้แก่ อาจารย์ Nguyen Thi Van Chi และอาจารย์ Nguyen Mai Phuong ร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญชาวไทยคือ อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสร้างขึ้น

1.4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยดานัง (University of Foreign Language Studies - The University of Danang)

มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยดานัง (UFLS UD) เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งที่สามเข้าร่วมโครงการสอนภาษาไทยที่ได้รับการสนับสนุนจากกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (TICA) กระทรวงการต่างประเทศไทย ซึ่งเปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาโทครั้งแรกในปี พ.ศ. 2548 ต่อมาเปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอกในปี พ.ศ. 2549 กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (TICA) ส่งอาจารย์จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปช่วยสอนภาษาไทย การรับนักศึกษาดำเนินการไม่ต่อเนื่อง เช่น ระหว่างปี พ.ศ. 2551 - พ.ศ.2553 ไม่สามารถเปิดสอนภาษาไทย เนื่องจากจำนวนนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ต่อมาระหว่างปี พ.ศ. 2557 - พ.ศ. 2559 ไม่สามารถเปิดสอนภาษาไทยในฐานะวิชาเอกได้เนื่องจากปัญหาด้านบุคลากร ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2560 จนถึงปัจจุบัน เปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอกและวิชาโทอย่างต่อเนื่องทุกปี โดยหน่วยงานบริหารหลักสูตรภาษาไทยคือ ภาควิชาภาษาไทย (Phan Trong Binh, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภาพันธ์ 2563)

ตาราง 3 แสดงรายชื่อผู้เชี่ยวชาญจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปปฏิบัติราชการที่มหาวิทยาลัย USLF UD

คนที่	เวลา	ผู้เชี่ยวชาญ
1	3 กันยายน พ.ศ. 2548 – 2 กันยายน พ.ศ. 2549	อาจารย์สุนส์จันทร์ วงศ์สุวรรณะ
2	28 กันยายน พ.ศ. 2549 – 30 กันยายน พ.ศ. 2550	อาจารย์บรรพต ศิริชัย
3	28 กันยายน พ.ศ. 2550 – 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2551	อาจารย์ชวนพิศ อธิฐรัตน์
4	2 ตุลาคม พ.ศ. 2551 – 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2552	อาจารย์วิษณุกร ทองหล่อ

ที่มา: ปณิธิ ศรีสว่าง, การสื่อสารส่วนบุคคล, สิงหาคม 2561

ปัจจุบัน (พ.ศ. 2565) อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทยเป็นชาวเวียดนาม มี 5 คน โดยอาจารย์สำเร็จการศึกษาปริญญาโทสาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 2 คน ปริญญาโทสาขาภาษาไทย 2 คน และปริญญาตรีสาขาภาษาไทย 1 คน และมีอาสาสมัครชาวไทย ที่กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (TICA) กระทรวงการต่างประเทศไทยส่งมาปฏิบัติการสอน ภาษาไทยปีละ 1 คนทุกปี

ภาพประกอบ 5 ความเป็นมาการสอนภาษาไทยที่ UFLS UD

1.4.1 รายละเอียดหลักสูตรภาษาไทย

มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยดานัง (UFLS UD) เป็นมหาวิทยาลัยเดียวที่เปิดสอนหลักสูตรวิชาเอกภาษาไทย วัตถุประสงค์ของหลักสูตรคือ ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ภาษาไทยเป็นอย่างดีเพื่อประกอบอาชีพได้ ดังนั้นรายวิชาภาษาไทยจึงมีจำนวนมากกว่ามหาวิทยาลัยอื่น โดยมีรายวิชาทั้งหมด 32 รายวิชา รวม 94 หน่วยกิต (Phan Trong Binh, การสื่อสารส่วนบุคคล, มกราคม 2563)

ผู้วิจัยพบว่า การสอนภาษาไทยเริ่มจากการเรียนการสอนทักษะทางภาษา โดยในภาคเรียนที่ 1 - 3 เรียนทักษะการฟังควบคู่กับทักษะการพูด และทักษะการอ่านควบคู่กับทักษะการเขียน ในภาคเรียนที่ 4 - 5 แยกเป็นทักษะฟัง พูด อ่าน เขียนอย่างชัดเจน ส่วนในภาคเรียน 6 - 8 จะเน้นภาษาไทยเฉพาะกิจหรือภาษาไทยระดับสูง และทักษะการแปล ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร คือ ผลิตล่ามภาษาไทยให้แก่ตลาดแรงงานเวียดนาม

1.4.2 กิจกรรมการเรียนการสอน

ผู้สอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่ดีและเสริมสร้างทักษะการใช้ภาษาไทยให้แก่ผู้เรียน นอกจากกิจกรรมการบรรยาย หรือทำแบบฝึกหัด ผู้สอนได้จัดกิจกรรมเพื่อช่วยพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาของผู้เรียน เช่น กิจกรรม “เขียนเล่าเรื่องจากภาพ” ในวิชาการเขียน ให้ผู้เรียนใช้ความรู้ภาษาไทยผนวกกับจินตนาการของตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน กิจกรรม “ฝึกเป็นผู้ประกาศข่าว” ในวิชาการอ่านข่าวในหนังสือพิมพ์ ฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยให้ชัดเจนถูกต้องสำหรับวิชาอารยธรรมไทย ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนจำลองงานแต่งงานแบบไทยเพื่อฝึกให้ผู้เรียนประมวลความรู้ที่เรียนมาแล้วนำเสนอในรูปแบบการแสดง สำหรับวิชาวรรณคดี ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนแสดงละครโดยใช้เนื้อหาในวรรณคดีไทย 3 เรื่อง ได้แก่ รามเกียรติ์ ขุนช้างขุนแผน และพระอภัยมณี สำหรับวิชาการแปล ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มแล้วช่วยกันอภิปรายเมื่อมีความคิดเห็นต่างกันเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ดีที่สุด ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะการทำงานเป็นกลุ่มและเรียนรู้จากคนอื่น กิจกรรมที่ผู้สอนจัดขึ้นมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่น่าสนใจ สนุกสนาน และช่วยพัฒนาทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียน (Nguyen Kieu Yen, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภาพันธ์ 2563)

1.4.3 แบบเรียนและสื่อการเรียนการสอน

ไม่มีแบบเรียนที่สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของการเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนาม ผู้สอนต้องคัดเลือกเนื้อหาจากแหล่งต่าง ๆ ที่มีความเหมาะสมกับนักศึกษาของตนเอง

เพื่อรวบรวมเป็นเอกสารประกอบการสอนในแต่ละวิชา (Phan Trong Binh, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภาพันธ์ 2563)

1.5 มหาวิทยาลัยฮานอย (Hanoi University)

มหาวิทยาลัยฮานอย (HANU) จัดตั้งศูนย์เผยแพร่วิชาและวัฒนธรรมไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 ได้รับการสนับสนุนจากกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (TICA) กระทรวงการต่างประเทศ โดยเป็นหน่วยงานบริหารหลักสูตรภาษาไทยในฐานะวิชาโทสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่เรียนวิชาเอกภาษาต่างประเทศ ซึ่งเปิดรับนักศึกษาทุกปี มีจำนวนนักศึกษาสมัครเข้าเรียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากปีแรก พ.ศ. 2552 มีนักศึกษาสมัครเข้าเรียนภาษาไทยจำนวน 22 คน ต่อมา ในปี พ.ศ. 2554 จำนวนนักศึกษาเพิ่มขึ้นสองเท่า และในปี พ.ศ. 2558 นักศึกษาสมัครเข้าเรียนภาษาไทยมีจำนวน 60 คน (เงิน เก็ม ตู, 2559)

ปัจจุบัน (พ.ศ. 2565) อาจารย์ชาวเวียดนามประจำศูนย์เผยแพร่วิชาและวัฒนธรรมไทย มหาวิทยาลัยฮานอยมี 2 คน สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทสาขาไทยศึกษาเพื่อการพัฒนาจากประเทศไทย

1.5.1 รายละเอียดหลักสูตรภาษาไทย

ในระหว่างปี พ.ศ. 2552 - 2561 ศูนย์เผยแพร่วิชาและวัฒนธรรมไทยเปิดสอนภาษาไทยให้นักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาต่างประเทศ 10 สาขาของมหาวิทยาลัย ด้วยวัตถุประสงค์เพื่อให้นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับภาษาไทย มีทักษะสื่อสารภาษาไทยในระดับเบื้องต้น และสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้

ในปี พ.ศ. 2562 ถึงปัจจุบัน เปิดรับนักศึกษาวิชาเอกภาษาต่างประเทศที่สะสมครบ 69 หน่วยกิตบังคับของหลักสูตรสามารถลงทะเบียนเรียนภาษาไทยได้ นักศึกษาต้องเรียนภาษาไทย 2 ภาคเรียน ซึ่งภาคเรียนที่ 1 มี 2 รายวิชา ได้แก่ ภาษาไทย A1 และ ภาษาไทย A2 ภาคเรียนที่ 2 มี 2 รายวิชา ได้แก่ ภาษาไทย 1B1 และ ภาษาไทย 2B1 รวม 14 หน่วยกิต การตั้งชื่อรายวิชาแสดงให้เห็นระดับความสามารถด้านภาษาไทยของผู้เรียนเมื่อเรียนจบหลักสูตร ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการและฝึกอบรมเวียดนาม (Ministry of Education and Training) ได้กำหนดไว้สำหรับกลุ่มวิชาโทภาษาต่างประเทศในมหาวิทยาลัยที่อยู่ในสังกัดของกระทรวงฯ กล่าวคือ นักศึกษาที่เรียนวิชาโทภาษาต่างประเทศต้องมีความสามารถด้านภาษานั้นเทียบเท่าระดับ B1 (ระดับกลาง) ในกรอบความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของเวียดนามซึ่งมี 6 ระดับ ได้แก่ A1 A2 B1 B2 C1 และ C2 โดยกรอบความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของ

เวียดนามตรงกับกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (Common European Framework of Reference for Languages - CEFR) (Phung Thi Huong Giang, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภาพันธ์ 2563)

ทุกรายวิชาของหลักสูตรแบ่งเนื้อหาเป็น 2 ส่วน คือ ไวยากรณ์และสนทนาภาษาไทย ซึ่งเนื้อหาวิชาภาษาไทย A1 และวิชาภาษาไทย A2 เป็นเนื้อหาภาษาไทยระดับเบื้องต้น ประกอบด้วย ไวยากรณ์ภาษาไทยเบื้องต้นและสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น ส่วนเนื้อหาวิชาภาษาไทย 1B1 และภาษาไทย 2B1 เป็นเนื้อหาภาษาไทยระดับกลาง ประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้คำในภาษาไทยและการสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ (Phung Thi Huong Giang, การสื่อสารส่วนบุคคล, กุมภาพันธ์ 2563)

1.5.2 กิจกรรมการเรียนการสอน

เงิน เกิม ตู (2559, น. 22-31) กล่าวถึงกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยฮานอยไว้ว่า ดำเนินตามหลักการ 3 ประการ คือ

1. การเรียนการสอนภาษาแนวประยุกต์ กล่าวคือ ไม่เน้นเนื้อหาทฤษฎีวิชาการ แต่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้สิ่งที่เรียนมาเพื่อสื่อสารและประกอบอาชีพได้
2. คำนึงถึงลักษณะของผู้เรียนชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ดังนั้นเนื้อหาและวิธีสอนจึงแตกต่างกับเนื้อหาและวิธีสอนภาษาไทยให้แก่เด็กไทย ผู้สอนควรทำให้การเรียนภาษาไทยเป็นเรื่องง่ายสำหรับผู้เรียน
3. สร้างแรงจูงใจในการเรียน โดยผู้สอนสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทยให้ผู้เรียนหลายวิธี เช่น เรียนภาษาไทยแล้วสามารถนำไปใช้ได้จริง จัดกิจกรรมด้านวัฒนธรรมที่ช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนาน หาโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดภาษาไทยกับเจ้าของภาษา เป็นต้น

หลักสูตรภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยฮานอยไม่แบ่งการเรียนการสอนเป็นทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน เพราะข้อจำกัดเรื่องเวลา การเรียนการสอนในทุกวิชาแบ่งเป็น 2 ช่วง ช่วงแรกเป็นการเรียนเกี่ยวกับไวยากรณ์ไทย และช่วงหลังเป็นการฝึกสนทนาหรือฝึกทักษะฟังพูด โดยเน้นการสอนการออกเสียงเป็นพิเศษ ในระยะแรก ผู้สอนต้องออกเสียงให้ผู้เรียนฟังซ้ำหลายครั้ง และอธิบายวิธีการออกเสียงหรือตำแหน่งอวัยวะการออกเสียงที่ถูกต้อง นอกจากนี้ผู้สอนใช้คู่เทียบเสียงเพื่อให้ผู้เรียนเห็นว่าถ้าออกเสียงผิด ความหมายจะเปลี่ยน ผู้เรียนเริ่มจากการฝึกออกเสียงคำหนึ่งพยางค์ คำสองพยางค์ คำหลายพยางค์ กลุ่มคำ ประโยค จนถึงข้อความ โดยผู้สอนจะ

จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเล่นเกมฟังและแยกเสียง ผู้สอนไม่ใช้ศัพท์อักษรสากลในการถอดเสียงภาษาไทยเพราะคิดว่าจะเพิ่มภาระให้กับผู้เรียน

ผู้สอนเริ่มกิจกรรมการสอนสนทนาภาษาไทยจากการอ่านและพูดซ้ำบ่อย ๆ ให้ผู้เรียนพูดตามและจดเสียงที่ฟังตามที่คุณเรียนถนัด โดยให้ผู้เรียนออกเสียงทีละคนเพื่อสังเกตข้อผิดพลาดของผู้เรียนและแก้ไขทันทีด้วยวิธีนี้ ถึงแม้ผู้เรียนยังไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้แต่สามารถพูดภาษาไทยได้ในหัวข้อง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน ในแต่ละหัวข้อ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์ ตัวอย่างบทสนทนา แบบฝึกหัด โครงสร้างประโยค และได้ทำกิจกรรมฝึกสนทนาที่มีความหลากหลาย เช่น พูดเดี่ยว พูดเป็นคู่ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน พูดเป็นกลุ่มเล็กตามสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนด หรือผู้เรียนกำหนดเอง

1.5.3 แบบเรียนและสื่อการเรียนการสอน

ศูนย์เผยแพร่ภาษาและวัฒนธรรมไทย มหาวิทยาลัยฮานอย มีแบบเรียนภาษาไทย 3 เล่ม ได้แก่ Hội thoại tiếng Thái cơ sở (สนทนาภาษาไทยเบื้องต้น) Ngữ pháp tiếng Thái cơ sở (ไวยากรณ์ไทยเบื้องต้น) และ Tiếng Thái trung cấp (ภาษาไทยระดับกลาง) ซึ่งเป็นเอกสารประกอบการสอนที่ผู้สอนชาวเวียดนามร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญชาวไทยคือ อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จากการสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัย 5 แห่งในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ได้แก่ มหาวิทยาลัยสังคมนิยมและมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH HCM) มหาวิทยาลัยสังคมนิยมและมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (USSH Hanoi) มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติ (ULIS) มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยดานัง (UFLS UD) และมหาวิทยาลัยฮานอย (HANU) ผู้วิจัยสามารถสรุปสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามได้ดังนี้

สถาบันอุดมศึกษาในเวียดนามเล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาไทยจึงเปิดสอนภาษาไทยเป็นเวลายาวนานกว่า 20 ปี มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนภาษาไทยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามในปัจจุบันส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (TICA) กระทรวงการต่างประเทศ การเรียนการสอนภาษาไทยพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยบางแห่งยกระดับหลักสูตรภาษาไทยในฐานะวิชาโทมาเป็นวิชาเอก มหาวิทยาลัยบางแห่งยังคงเปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาโท แต่จำนวนนักศึกษาสมัครเข้าเรียนเพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทั้งภาครัฐและประชาชนชาวเวียดนามให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาไทยมากขึ้น

หลักสูตรภาษาไทยของแต่ละมหาวิทยาลัยมีลักษณะเฉพาะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร กล่าวคือมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (USSH Hanoi) เปิดสอนภาษาไทยโดยมุ่งศึกษาไวยากรณ์ไทยซึ่งถือเป็นเนื้อหาส่วนหนึ่งของหลักสูตรไทยศึกษา นักศึกษาเรียนภาษาไทยเพื่อเป็นเครื่องมือค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับประเทศไทย ซึ่งวัตถุประสงค์ดังกล่าวคล้ายกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรไทยศึกษาของมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH HCM) ในระยะแรก อย่างไรก็ตาม เมื่อนักธุรกิจชาวไทยมาลงทุนทำธุรกิจที่นครโฮจิมินห์มากขึ้น จึงเกิดความต้องการบุคลากรชาวเวียดนามที่มีความสามารถด้านภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH HCM) จึงปรับเปลี่ยนวัตถุประสงค์และโครงสร้างของหลักสูตรไทยศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยเน้นการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยมากขึ้น จึงประกอบด้วยรายวิชาฟัง พูด อ่าน เขียน ตั้งแต่ระดับต้นถึงระดับสูง ขณะที่หลักสูตรภาษาไทยของมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยดานัง (UFLS UD) เปิดสอนวิชาเอกภาษาไทยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตล่ามภาษาไทยให้ตลาดแรงงานเวียดนาม ซึ่งทักษะการแปลเป็นทักษะที่ต้องประมวลทักษะอื่น ๆ เข้าด้วยกัน จึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะภาษาไทยด้านต่าง ๆ ตั้งแต่เริ่มเรียน ในระยะแรก เมื่อนักศึกษาไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยมาก่อน ผู้สอนจึงสอนทักษะการฟังควบคู่กับทักษะการพูด และทักษะการอ่านควบคู่กับทักษะการเขียน ในระยะต่อมา เมื่อนักศึกษามีความรู้ภาษาไทยมากขึ้น หลักสูตรจึงแยกรายวิชาฟัง พูด อ่าน เขียน ออกจากกันเพื่อเพิ่มเวลาสำหรับการฝึกทักษะเฉพาะด้านให้มากขึ้น

เนื่องจากข้อจำกัดเรื่องเวลา หลักสูตรวิชาโทภาษาไทยจึงไม่กำหนดรายวิชาเป็นทักษะต่าง ๆ แยกออกจากกัน แต่ใช้วิธีบูรณาการทุกทักษะในหนึ่งวิชา อย่างไรก็ตาม กิจกรรมการสอนในชั้นเรียนจะแบ่งชั่วโมงเรียนเป็น 2 ช่วง ช่วงแรกสอนไวยากรณ์ไทยหรือเน้นทักษะอ่านเขียน และช่วงหลังสอนสนทนาภาษาไทยหรือเน้นทักษะฟังพูด

ผู้วิจัยพบว่า สิ่งสำคัญคือแบบเรียนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวเวียดนาม หลักสูตรวิชาโทภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (ULIS) และมหาวิทยาลัยฮานอย (HANU) มีแบบเรียนภาษาไทยเพียงพอเพื่อใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยในหน่วยงาน แต่หลักสูตรวิชาเอกภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยดานัง (UFLS UD) และหลักสูตรวิชาเอกไทยศึกษาที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH HCM) ยังไม่มีแบบเรียนภาษาไทย

ที่สอดคล้องกับลักษณะการเรียนการสอนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับสุภัค มหาวรากร และคนอื่น ๆ (2562, น. 10) ที่กล่าวถึงสภาพสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามว่า มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนภาษาไทยที่สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามต้องการหนังสือและตำรา ด้านภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นสื่อการเรียนการสอนสำคัญ เพื่อช่วย จัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และช่วยให้ผู้เรียนชาวเวียดนามประสบความสำเร็จในการเรียนตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2. แบบเรียนทักษะการฟังและพูดภาษาไทยเบื้องต้นในมหาวิทยาลัยเวียดนาม

แบบเรียนเป็นสื่อการเรียนการสอนที่มีบทบาทสำคัญในกระบวนการการเรียนการสอน ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะแบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในระดับเบื้องต้น จากการสำรวจหลักสูตรภาษาไทยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามพบว่า ทุกหลักสูตรให้ความสำคัญต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในระดับเบื้องต้น โดยเปิดสอน วิชาการฟังและการพูดภาษาไทยตั้งแต่ภาคเรียนแรกที่นักศึกษาเริ่มเรียนภาษาไทย ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับ ความหมายและความสำคัญของแบบเรียน ความสำคัญของทักษะการฟัง และการพูดกับการเรียนภาษาต่างประเทศ แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น ของมหาวิทยาลัยในเวียดนาม นวัตกรรมการศึกษาและการสร้างนวัตกรรมการศึกษา ดังนี้

2.1 ความหมายและความสำคัญของแบบเรียน

Good (1973, p. 605) ให้ความหมายของ textbook ว่า (1) เป็นหนังสือคู่มือที่ใช้ สำหรับการสอนหนังสือ (2) หรือเป็นหนังสือที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาใดวิชาหนึ่ง ซึ่งเรียบเรียง อย่างมีระบบแบบแผนและถูกกำหนดใช้สำหรับผู้เรียนระดับใดระดับหนึ่งโดยเฉพาะ และเป็นแหล่ง ความรู้หลักสำหรับการเรียนการสอนวิชานั้น ส่วน Rowntree (1981, p. 320) นิยามว่า textbook เป็นหนังสือที่บรรจุเนื้อหาหลักของรายวิชาซึ่งอาจมีองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น ภาพรวม (overviews) บทสรุป (summaries) หมวดคำ (glossary) วัตถุประสงค์ (objectives) ตัวอย่าง (worked examples) แบบฝึกหัด (student exercise) เป็นต้น

แบบเรียน หนังสือเรียน หรือตำรา เป็นคำที่แปลมาจากคำว่า textbook หรือ text (ชื่นชนก โควินท์, 2561, น. 448) ซึ่งสอดคล้องกับ ราตรี เพ็ญพานิช (2557, น. 79) ที่กล่าวว่า หนังสือเรียน อาจเรียกว่า ตำราเรียน หนังสือแบบเรียน แบบเรียน แบบสอนอ่าน หนังสืออ่าน หนังสือประกอบการเรียน เป็นต้น นักวิชาการชาวไทยแปลคำว่า text หรือ textbook เป็นภาษาไทย

พร้อมให้ความหมายของศัพท์เหล่านี้ เช่น ชนินทร์ชัย อินทிரากรณ์ และ สุวิทย์ หิรัญยกานนท์ (2548, น. 263) ให้คำนิยามเกี่ยวกับ textbook แบบเรียน หรือตำราเรียน ว่า “หนังสือที่นักเรียน หรือนักศึกษาจะต้องใช้ประกอบการเรียนในวิชาใดวิชาหนึ่งจะเป็นตลอดปีการศึกษา หรือตลอดภาคเรียนก็ได้ แบบเรียนหรือตำราเรียนนี้เป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนที่มีผลต่อความสัมฤทธิ์ภาพในการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง”

ราชบัณฑิตยสถาน (2555, น. 543) อธิบายความหมายของคำว่า textbook, text หนังสือเรียน หรือตำรา ไว้ว่า “งานวิชาการที่ใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนของรายวิชา มีการกำหนดสาระหลัก รูปแบบ และวิธีการแต่ง เรียบเรียงอย่างเป็นระบบ จัดลำดับเนื้อหาและวิธีการพิมพ์หรือผลิตให้เหมาะกับลักษณะรายวิชาและระดับของผู้เรียน มีสถิติแหล่งค้นคว้าอ้างอิงเพิ่มเติมและภาพประกอบเพื่อใช้ประโยชน์ในการศึกษา”

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า แบบเรียน หนังสือเรียน ตำรา หรือ textbook เป็นหนังสือที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาใดวิชาหนึ่งที่กำหนดไว้ในหลักสูตร มีเนื้อหาที่ถูกต้อง ครบถ้วน และเรียบเรียงอย่างมีระบบ เหมาะกับระดับชั้นของผู้เรียน และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของวิชา และหลักสูตร เนื่องจากแบบเรียนเป็นตัวกำหนดเนื้อหาสำคัญสำหรับการเรียนการสอนวิชาใดวิชาหนึ่งตามกำหนดของหลักสูตร แบบเรียนจึงเป็นสื่อการเรียนการสอนสำคัญสำหรับกระบวนการเรียนการสอน ซึ่ง สุภักดิ์ มหาวรรการ และคนอื่น ๆ (2562, น. 10-11) ได้กล่าวถึงบทบาทของแบบเรียน หรือตำรา ไว้ว่า สื่อการสอนประเภทหนังสือ ตำรา มีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนหลายประการ สื่อการสอนเหล่านี้เป็นคู่มือหรือเครื่องมือสำหรับผู้สอนในการดำเนินการสอนให้สะดวกตรงตามวัตถุประสงค์ ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถทบทวนเนื้อหาได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ แบบเรียนหรือตำราเป็นสื่อสำคัญให้ผู้สอนและผู้เรียนใช้ในการเรียนการสอน “มุ่งเป้าหมายผลสัมฤทธิ์การเรียนไปในทิศทางเดียวกัน ทั้งยังเป็นตัวกำหนดวิธีการสอน”

2.2 ความสำคัญของทักษะการฟังและการพูดกับการเรียนภาษาต่างประเทศ

การฟังและการพูดเป็น 2 ทักษะที่มนุษย์ใช้มากที่สุดในการสื่อสารประจำวัน การฟังมีความสำคัญต่อการสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง “เป็นกลไกฝ่ายรับของกระบวนการสื่อสารด้วยการพูด” หากขาดกลไกฝ่ายนี้ การสื่อสารด้วยการพูดย่อมไม่ประสบความสำเร็จ “ทักษะการฟังเป็นทักษะที่ใช้มากประมาณ 40-50% ของเวลาที่ใช้ในการสื่อสารในแต่ละวัน” ส่วนทักษะการพูดเป็นพฤติกรรมที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารของมนุษย์ เพราะช่วยให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างถูกต้องและรวดเร็ว (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2550)

วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศคือ ต้องการสื่อสารกับเจ้าของภาษา อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นในกระบวนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศควรคำนึงถึง ความสำคัญหรือลำดับก่อนหลังของทักษะในการสื่อสารเพื่อช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537, น. 157) กล่าวถึงการเรียนการสอนทักษะการฟังและการพูด ภาษาต่างประเทศไว้ว่า การฟังเป็นทักษะสำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เป็นทักษะแรกที่ต้องสอนเพราะเป็นทักษะที่ใช้กันมากที่สุด ผู้เรียนต้องฟังให้เข้าใจก่อนจึงจะสามารถพูดได้ตอบ อ่าน หรือ เขียนได้ ดังนั้นการฟังเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกทักษะการฟังอย่างเพียงพอและจริงจัง ส่วนทักษะการพูดก็เป็นทักษะสำคัญและจำเป็น อย่างยิ่งในการสื่อสาร เพราะเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้คนอื่นได้รับรู้ ดังนั้น ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ต้องให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะการพูดเป็นพิเศษ เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังคนอื่นเข้าใจ และสามารถอ่านและเขียนได้ง่ายขึ้น

สิริจิตต์ เดชอมรชัย (2556, น. 85-88) ได้กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ตามธรรมชาติว่า เด็กจะเริ่มเรียนภาษาจากการฟังก่อน ตามด้วยการเลียนแบบเสียงพูด หลังจากนั้นจึง จะเรียนการอ่านและการเขียนตามลำดับ ดังนั้นทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานในการสื่อสาร และเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนต้องฝึกฟังภาษาเป้าหมายให้เข้าใจก่อนที่จะ สามารถโต้ตอบได้ด้วยการพูดในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การสอนทักษะการใช้ภาษามักจะดำเนินในลักษณะแบบทักษะสัมพันธ์ คือ ฟัง-พูด และ อ่าน-เขียน เพราะในชีวิตประจำวัน การสื่อสารจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการรับสารและการส่งสาร ดังนั้นการสอนภาษาต่างประเทศจึง ควรให้ความสำคัญกับคู่ทักษะฟังพูดเป็นอันดับแรก

การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้ความสำคัญกับทักษะการฟังพูด เหมือนการสอนภาษาต่างประเทศอื่น สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์ (2544, น. 127) กล่าวถึง การเรียงลำดับการเรียนรู้ทักษะภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศว่า การจัดลำดับทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน แสดงให้เห็นขั้นตอน การเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ โดยเริ่มจากการฟังเพื่อ วัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับเสียงในภาษาเป้าหมาย หลังจากนั้นจึงเริ่มฝึกพูด เมื่อเริ่มพูดได้ใน ระดับหนึ่ง จึงจะเรียนรู้ตัวอักษรอันเป็นขั้นแรกที่น่าเข้าสู่การอ่าน และเมื่อผู้เรียนมั่นใจกับการอ่านก็ เริ่มฝึกเขียนเป็นลำดับสุดท้าย

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะสำคัญอันดับแรกสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนควรได้ฝึกทักษะการฟังอย่างจริงจังและเพียงพอก่อนที่จะสามารถโต้ตอบด้วยทักษะการพูดได้

2.3 แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในมหาวิทยาลัยเวียดนาม

การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนชาวเวียดนามซึ่งเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแตกต่างกับธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนไทยซึ่งเรียนรู้อาษาไทยเป็นภาษาแม่ จึงไม่สามารถใช้แบบเรียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนไทยในการเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนามโดยตรง ผู้สอนในสถานศึกษาต่าง ๆ จึงใช้วิธีดัดแปลงหนังสือเรียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนไทย หรือสร้างแบบเรียนภาษาไทยด้วยตัวเองเพื่อให้สอดคล้องกับการสอนภาษาไทยที่เวียดนาม แบบเรียนเหล่านี้ส่วนใหญ่อยู่ในลักษณะเอกสารประกอบการสอนรายวิชาภาษาไทย

ในการวิเคราะห์แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในมหาวิทยาลัยเวียดนามครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งแบบเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นแบบเรียนที่เน้นทักษะการฟังและการพูดโดยเฉพาะ และกลุ่มที่สองเป็นแบบเรียนที่บูรณาการทั้ง 4 ทักษะในเล่มเดียว ซึ่งในขอบเขตงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเท่านั้น

2.3.1 แบบเรียนที่เน้นทักษะการฟังและการพูดโดยเฉพาะ

แบบเรียนที่เน้นทักษะการฟังและการพูดโดยเฉพาะมี 2 เล่ม ได้แก่ แบบเรียน Tiếng Thái đàm thoại 1 (แบบเรียน “ภาษาไทยสนทนา 1”) (Phuc, n.d) และ แบบเรียน Hội thoại tiếng Thái cơ sở (แบบเรียน “สนทนาภาษาไทยเบื้องต้น”) (พัทธยา จิตต์เมตตา, 2552) ซึ่งเป็นเอกสารประกอบการสอนวิชาการฟังและการพูดภาษาไทยระดับเบื้องต้นที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH HCM) และมหาวิทยาลัยฮานอย (HANU) ตามลำดับ

2.3.1.1 Tiếng Thái đàm thoại 1 (แบบเรียน “ภาษาไทยสนทนา 1”)

แบบเรียน “Tiếng Thái đàm thoại 1” เป็นแบบเรียนที่สร้างขึ้นโดยอาจารย์ Huynh Van Phuc ใช้ในการเรียนการสอนวิชา ภาษาไทยระดับต้น: การฟัง-การพูด 1 ที่ภาควิชาไทยศึกษา คณะตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH HCM) ผู้วิจัยวิเคราะห์ 2 ประเด็น ได้แก่ โครงสร้างของแบบเรียนและองค์ประกอบของบทเรียน ดังนี้

2.3.1.1.1 โครงสร้างของแบบเรียน

แบบเรียนนี้มี 2 ส่วน ส่วนแรกคือ ความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงในภาษาไทย และส่วนที่สองเป็นบทเรียน 14 บท หลักสูตรภาษาไทยระดับเบื้องต้นของมหาวิทยาลัยฯ แบ่งเป็น

3 วิชชา คือ การฟัง-การพูด การอ่าน และการเขียน ผู้เรียนจึงเรียน 4 ทักษะไปพร้อมกัน แบบเรียนจึงนำเสนอความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทยเพื่ออำนวยความสะดวกต่อการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย ระบบเสียงพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ในภาษาไทย โดยอธิบายเป็นภาษาเวียดนาม และเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยกับระบบเสียงภาษาเวียดนาม สำหรับเสียงภาษาไทยที่ไม่สามารถเปรียบเทียบกับภาษาเวียดนามได้ จะเปรียบเทียบเสียงนั้นกับเสียงในภาษาอังกฤษ เช่น

ตาราง 4 การอธิบายเสียงพยัญชนะภาษาไทยในแบบเรียน “Tiếng Thái đàm thoại 1”

Âm vị (เสียง)	Cách đọc (วิธีอ่าน)	So sánh với tiếng Việt (เปรียบเทียบกับภาษาเวียดนาม)	Chữ viết tiếng Thái (ตัวอักษรไทย)
/k/	/kw/	Giống âm k hay c trong từ “kí, con, cá,...” (เหมือนเสียง k หรือ c ในคำ kí, con, ca)	ก
/ch/	/chw/	Âm này không có âm tương đồng trong tiếng Việt, phát âm giống âm ch giống từ “chin, chain, change...” trong tiếng Anh (เสียงนี้ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม ออกเสียงเหมือนเสียง ch ในคำ chin, chain, change ของภาษาอังกฤษ)	จ, ช, ฉ
/ph/	/phw/	Âm này không có trong tiếng Việt, phát âm giống âm [ph] từ “pen, point, pop...” trong tiếng Anh (เสียงนี้ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม ออกเสียงเหมือนเสียง ph ในคำ pen, point, pop ของภาษาอังกฤษ)	ผ, พ, ภ

แบบเรียนนี้ใช้สัทอักษรสากลถอดเสียงภาษาไทยเพื่อเอื้อต่อการฝึกออกเสียงหรือฝึกพูดภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามที่ยังไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้ โดยมีแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนฝึกอ่านคำที่เขียนเป็นสัทอักษรสากล และฝึกเขียนสัทอักษรสากลจากคำที่ได้ยิน

2.3.1.1.2 องค์ประกอบของบทเรียน

เนื้อหาในแต่ละบทเรียนประกอบด้วย 4 ส่วน ได้แก่ คำศัพท์ บทสนทนา โครงสร้างประโยค และแบบฝึกหัด ตั้งแต่บทเรียนที่ 1-11 ผู้สร้างแบบเรียนใช้สัทอักษรสากลถอดเสียงภาษาไทย และใช้ภาษาเวียดนามอธิบายความหมาย เพราะผู้เรียนระดับเบื้องต้นยังไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้ บทเรียนที่ 12, 13 และ 14 ไม่มีสัทอักษรกำกับ เพราะเมื่อเรียนถึงบทเรียนที่ 12 ผู้เรียนสามารถอ่านภาษาไทยได้แล้ว

ก. คำศัพท์

คำศัพท์ในแต่ละบทเรียนมีทั้งคำศัพท์หลักประจำบทเรียนปรากฏในส่วนแรกของบทเรียน และคำศัพท์เพิ่มเติมปรากฏในส่วนของบทสนทนา หรือแบบฝึกหัด จำนวนคำศัพท์ในแต่ละบทเรียนไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับหัวข้อในบทเรียน จำนวนคำศัพท์ทั้งหมดประมาณ 663 คำ

ตาราง 5 จำนวนคำศัพท์ในแบบเรียน “Tiếng Thái đàm thoại 1”

บทเรียนที่	คำศัพท์หลัก	คำศัพท์เสริม ในบทสนทนา	คำศัพท์เพิ่มเติม ในแบบฝึกหัด	รวมจำนวน คำศัพท์ใน แต่ละ บทเรียน
1. Chào hỏi và giới thiệu tên (ทักทายและแนะนำชื่อ)	13	-	-	13
2. Quốc tịch, quốc gia và ngôn ngữ (สัญชาติ ประเทศ และภาษา)	18	11	10	39

ตาราง 5 (ต่อ)

บทเรียนที่	คำศัพท์หลัก	คำศัพท์เสริม ในบทสนทนา	คำศัพท์เพิ่มเติม ในแบบฝึกหัด	รวมจำนวน คำศัพท์ใน แต่ละ บทเรียน
3. Bạn nói tiếng Thái gửi quà (คุณพูดภาษาไทยเก่งจัง)	21	-	-	21
4. Bạn làm nghề gì? (คุณทำอาชีพอะไร)	56	15	-	71
5. Gia đình (ครอบครัว)	41	-	-	41
6. Ngày, tháng, năm (วัน เดือน ปี)	19	12, 6	18	55
7. Thời gian (เวลา)	22	-	-	22
8. Vị trí (ตำแหน่งที่ตั้ง)	39	-	-	39
9. Các hoạt động hằng ngày (กิจวัตรประจำวัน)	37	-	12	49
10. Đi lại và phương tiện (การเดินทางและ ยานพาหนะ)	37	-	-	37

ตาราง 5 (ต่อ)

บทเรียนที่	คำศัพท์หลัก	คำศัพท์เสริม ในบทสนทนา	คำศัพท์เพิ่มเติม ในแบบฝึกหัด	รวมจำนวน คำศัพท์ใน แต่ละ บทเรียน
11. Đi mua sắm (การซื้อของ)	-	-	89	89
12. Ăn uống (อาหารการกิน)	35	21	10	76
13. Tính tình và ngoại hình (นิสัยและรูปร่าง)	72	-	-	72
14. Cảm nghĩ và cảm giác (อารมณ์และความรู้สึก)	39	-	-	39
			รวม	663

ข. บทสนทนา

ผู้สร้างแบบเรียนกำหนดสถานการณ์หรือหัวข้อของการสนทนา เช่น Hỏi tên của một người mới gặp lần đầu tiên (ถามชื่อของคนที่ไม่เคยรู้จักกัน) Bài hội thoại giữa hai người đã quen biết nhau (บทสนทนาการทักทายระหว่างสองคนที่รู้จักกัน) Hai người cùng là người Thái gặp nhau tại Việt Nam, họ chào hỏi và hỏi quốc tịch và công việc (คนไทย 2 คนเจอกันที่เวียดนาม พวกเขาทักทายและถามสัญชาติและอาชีพของกันและกัน) Nam và Lan đều là sinh viên, cả hai vừa mới vào đại học, họ kết bạn với nhau được vài ngày, họ hỏi thăm về chuyện gia đình của mọi người (Nam และ Lan เป็นนักศึกษา พวกเขาเพิ่งเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัย พวกเขารู้จักกันได้ไม่นาน พวกเขาคุยกันเกี่ยวกับเรื่อง

ครอบครัวของกันและกัน) อย่างไรก็ตามมีบทสนทนาบางบทที่ผู้สร้างแบบเรียนไม่ได้กล่าวถึง สถานการณ์หรือหัวข้อของการสนทนา

จำนวนบทสนทนาในแต่ละบทเรียนไม่เท่ากัน บางบทเรียนมีบทสนทนาเพียงบทเดียว บางบทเรียนมีบทสนทนา 2 บท บางบทเรียนมีบทสนทนา 3 บท

ตาราง 6 จำนวนบทสนทนาในแบบเรียน “Tiếng Thái đàm thoại 1”

บทเรียนที่	จำนวน บทสนทนา	สถานการณ์หรือ หัวข้อเรื่องการสนทนา
1. Chào hỏi và giới thiệu tên (ทักทายและแนะนำชื่อ)	2	✓
2. Quốc tịch, quốc gia và ngôn ngữ (สัญชาติ ประเทศ และภาษา)	2	✓
3. Bạn nói tiếng Thái giỏi quá (คุณพูดภาษาไทยเก่งจัง)	1	-
4. Bạn làm nghề gì? (คุณทำอาชีพอะไร)	2	-
5. Gia đình (ครอบครัว)	1	✓
6. Ngày, tháng, năm(วัน เดือน ปี)	2	-
7. Thời gian (เวลา)	3	-
8. Vị trí (ตำแหน่งที่ตั้ง)	2	-
9. Các hoạt động hằng ngày (กิจวัตรประจำวัน)	2	✓

ตาราง 6 (ต่อ)

บทเรียนที่	จำนวน บทสนทนา	สถานการณ์หรือ หัวข้อเรื่องการสนทนา
10. Đi lại và phương tiện (การเดินทางและยานพาหนะ)	3	✓
11. Đi mua sắm (การซื้อของ)	3	✓
12. Ăn uống (อาหารการกิน)	1	✓
13. Tính tình và ngoại hình (นิสัยและรูปร่าง)	1	-
14. Cảm nghĩ và cảm giác (อารมณ์และความรู้สึก)	1	-

ค. ไวยากรณ์หรือโครงสร้างประโยค

เมื่อนำเสนอบทสนทนา 1 บทแล้ว ต่อไปคือไวยากรณ์หรือโครงสร้างประโยคที่ปรากฏในบทสนทนา ความหมายหรือหัวข้อเรื่องเป็นภาษาเวียดนามแล้ว ยกตัวอย่างประกอบโดยเขียนเป็นสัทอักษรสากลและแปลเป็นภาษาไทย เช่น

1. Hỏi tên: (bạn, anh, chị, ông, bà... tên là gì?)

/Chủ ngữ+ **chun:** ?à ray khráp/khá/

/khun chun: ?à ray/

/khun chun: ?à ray khá/

(Phuc, n.d, p. 8)

2. Câu hỏi “phải không?” (ประโยคคำถาม “ใช่ไหม”)

- Hỏi: /khun pen khon thay châ:y mắy khráp/

(คุณเป็นคนไทยใช่ไหมครับ)

- Trả lời:

- Phải: /châ:y khô, dĩ chãn pen khon thay khô/

(ใช่ค่ะ ดิฉันเป็นคนไทยค่ะ)

- Không phải: /mây châ:y, ãi chấn pen khon cin khấ/

(ไม่ใช่ค่ะ ดิฉันเป็นคนจีนค่ะ)

(Phuc, n.d, p. 14)

ในบางบทเรียน นอกจากให้ความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาไทย ผู้สร้างแบบเรียนได้แทรกความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมไทยระหว่างอธิบายไวยากรณ์ เช่น บทที่ 1 เรื่อง “ทักทายและแนะนำชื่อ” กล่าวถึงความสำคัญของการพูดคำว่า ค่ะ และ ครับ ในการสื่อสาร ในบริบทสังคมไทย บทที่ 4 เรื่อง “คุณทำอาชีพอะไร” อธิบายเรื่องมารยาทในการถามเรื่องอาชีพของคนที่ไม่สนิทเพราะถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวไม่ควรถามเมื่อเจอกันครั้งแรก หรือบทที่ 12 เรื่อง “อาหารการกิน ” อธิบายค่อนข้างละเอียดเกี่ยวกับอาหารไทยประเภทต่าง ๆ เช่น ต้ม แกง ยำ ย่าง ทอด ตุ่น ต้า เป็นต้น ซึ่งความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมไทยมีความจำเป็นและสำคัญสำหรับชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทย

ง. แบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดในบทเรียนมีหลายประเภท ดังนี้

ตาราง 7 ประเภทแบบฝึกหัดในแบบเรียน “Tiếng Thái đàm thoại 1”

ประเภท	บทที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
แบบฝึกหัด															
ฝึกพูดตามรูปประโยคที่ให้ไว้		✓	✓		✓					✓	✓				
ตอบคำถาม			✓	✓		✓	✓		✓				✓	✓	✓
เติมคำลงในช่องว่างให้ประโยคสมบูรณ์			✓		✓	✓	✓					✓		✓	✓
ฝึกพูดข้อความจากตัวอย่างที่ให้ไว้				✓		✓									
เรียงคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง				✓					✓			✓			

จากการวิเคราะห์แบบฝึกหัด พบว่า แบบฝึกหัดส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อทบทวนคำศัพท์หรือฝึกใช้ไวยากรณ์ เช่น เติมคำลงในช่องว่างให้ประโยคสมบูรณ์ เรียงคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง แต่งประโยคตามรูปประโยคที่ให้ไว้ ฝึกพูดตามรูปประโยคที่ให้ไว้ จับคู่ข้อความให้สัมพันธ์กัน เป็นต้น โดยไม่เน้นการฝึกทักษะการฟังและการพูดในเชิงสนทนาหรือโต้ตอบเท่าที่ควร

จากการวิเคราะห์แบบเรียน “Tiếng Thái đàm thoại 1” พบว่า โครงสร้างของแบบเรียนมี 2 ส่วน คือ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับระบบเสียงในภาษาไทย และบทเรียนจำนวน 14 บท โดยเนื้อหาในแต่ละบทประกอบด้วย คำศัพท์ บทสนทนา ไวยากรณ์หรือโครงสร้างประโยค และแบบฝึกหัด โดยใช้ศัพท์กรสากลเพื่อถอดเสียงภาษาไทยเกือบทุกบทเรียน และใช้ภาษาเวียดนามอธิบายความหมาย แบบเรียนให้ความรู้เกี่ยวกับสังคมวัฒนธรรมไทยแทรกในการอธิบายคำศัพท์หรือไวยากรณ์ อย่างไรก็ตาม เนื้อหาด้านสังคมวัฒนธรรมไทยยังมีจำนวนน้อยมาก

2.3.1.2 Hội thoại tiếng Thái cơ sở (แบบเรียน “สนทนาภาษาไทยเบื้องต้น”)

แบบเรียน “Hội thoại tiếng Thái cơ sở” จัดทำขึ้นโดยความร่วมมือระหว่างผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศชาวไทยคือ อาจารย์พิศยาจิตต์เมตตา และอาจารย์ชาวเวียดนาม ได้แก่ Ms. Tran Cam Tu และ Ms. Vu Thi Kim Chi ใช้เป็นเอกสารประกอบการสอนรายวิชา ภาษาไทย A1 และภาษาไทย A2 ของหลักสูตรวิชาโทภาษาไทย ศูนย์ภาษาและวัฒนธรรมไทย มหาวิทยาลัยฮานอย (HANU) ผู้วิจัยวิเคราะห์ 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ โครงสร้างของแบบเรียน และองค์ประกอบของแบบเรียน ดังนี้

2.3.1.2.1 โครงสร้างของแบบเรียน

แบบเรียน “Hội thoại tiếng Thái cơ sở” ประกอบด้วยบทเรียนทั้งหมด 15 บท ได้แก่

- บทที่ 1 การทักทาย (Chào hỏi)
- บทที่ 2 ห้องเรียนของเรา (Lớp học của chúng ta)
- บทที่ 3 การนับเลข (Đếm số)
- บทที่ 4 เวลา (Thời gian)
- บทที่ 5 วัน-เดือน-ปี (Ngày tháng năm)
- บทที่ 6 กิจกรรมประจำวัน (Hoạt động hàng ngày)
- บทที่ 7 ครอบครัว (Gia đình)
- บทที่ 8 อาชีพ (Nghề nghiệp)

บทที่ 9 สิ่งของ (Đồ đạc)

บทที่ 10 สี (Màu sắc)

บทที่ 11 การซื้อขาย (Mua bán)

บทที่ 12 อาหารการกิน (Ăn uống)

บทที่ 13 การเดินทาง (Đi lại)

บทที่ 14 โทรศัพท์ (Điện thoại)

บทที่ 15 ความรู้สึก (Cảm xúc)

ชื่อบทเรียน 15 บทเน้นภาษาไทยที่ใช้สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่จำเป็นต่อการเรียนภาษาไทยในระดับเบื้องต้น เพราะเป็นหัวข้อที่ใกล้ตัวผู้เรียนและเกิดขึ้นบ่อยในชีวิตประจำวัน

2.3.1.2.2 องค์ประกอบของบทเรียน

บทเรียนแต่ละบทมีองค์ประกอบ 5 ส่วน ได้แก่ วงศัพท์เบื้องต้น บทสนทนา แบบฝึกหัด คำศัพท์เพิ่มเติม และโครงสร้างประโยค ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับหัวข้อในบทเรียน

ก. วงศัพท์เบื้องต้น

วงศัพท์เบื้องต้นเป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับหัวข้อในบทเรียน ทุกบทเรียนมีจำนวนเท่ากัน คือ 20 คำ บางบทเรียนอาจเสริมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียน เช่น บทที่ 3 เรื่อง “การนับเลข” มีคำศัพท์อื่นอีก 30 คำที่เป็นตัวเลขและการนับเลข บทที่ 4 เรื่อง “เวลา” มีคำศัพท์อื่นอีก 24 คำที่เป็นการบอกเวลา บทที่ 5 เรื่อง “วัน-เดือน-ปี” มีคำศัพท์อื่นอีก 19 คำที่เป็นชื่อของ 7 วัน และ 12 เดือน โดยใช้ภาษาไทยควบคู่กับภาษาเวียดนาม หรืออธิบายเป็นภาษาเวียดนาม คำไทยที่ไม่มีคำตรงในภาษาเวียดนามจะใช้ภาษาอังกฤษอธิบายเพิ่มเติม เช่น คำศัพท์ที่เป็นคำพ้องรูปหรือคำหลายความหมายในภาษาเวียดนาม หรือใช้ภาษาอังกฤษอธิบายคำภาษาเวียดนามให้ชัดเจนมากขึ้น โดยไม่ใช้สัญลักษณ์สากลถอดเสียงคำภาษาไทย แต่เว้นช่องว่างให้ผู้เรียนจดสัญลักษณ์แทนเสียงเป็นภาษาของผู้เรียนเอง

จำนวนคำศัพท์เบื้องต้นใน 15 บทเรียนมีทั้งหมด 300 คำ หากนับรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง มีอย่างน้อย 408 คำ

ข. บทสนทนา

บทเรียนทุกบทมีบทสนทนาเพียงบทเดียว ซึ่งมีความยาวไม่มาก และไม่ซับซ้อน หัวข้อการสนทนาเกี่ยวข้องกับเรื่องในบทเรียน โดยมีคำอธิบายเกี่ยวกับ

สถานการณ์ของการสนทนา เช่น บทสนทนาเกิดขึ้นที่ไหน ความสัมพันธ์ของคู่สนทนา (คนไม่รู้จักกันพบกันครั้งแรก เพื่อนกับเพื่อน ครูกับนักศึกษา) แบบเรียนนี้ไม่ใช้ศัพท์อักษรแต่เว้นบรรทัดให้ผู้เรียนจดคำอ่านด้วยตัวเอง

ค. แบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดมีหลายประเภทดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 8 ประเภทแบบฝึกหัดในแบบเรียน “Hội thoại tiếng Thái cơ sở”

บทที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
ประเภทแบบฝึกหัด															
เติมคำลงในช่องว่าง	✓							✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ตอบคำถาม	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓		✓		✓	
แปลเป็นภาษาไทย	✓			✓				✓							
จับคู่สนทนาถาม-ตอบ		✓			✓				✓		✓				✓
แต่งประโยค		✓					✓			✓			✓		✓
เลือกข้อความที่ถูกหรือผิด		✓													
เขียนตัวเลข			✓												
อ่านตัวเลข			✓												
ตั้งคำถามจากประโยคที่ให้ไว้				✓	✓	✓					✓	✓			
ฝึกพูดข้อความระดับอนุเจตตามตัวอย่างที่ให้ไว้						✓	✓								
ฝึกพูดข้อความระดับอนุเจตจากหัวข้อที่กำหนด												✓		✓	

แบบเรียนนี้ไม่เน้นแบบฝึกทักษะการฟัง ส่วนใหญ่จะเน้นแบบฝึกทักษะการพูดหรือสนทนา เช่น ตอบคำถาม จับคู่สนทนาถาม-ตอบ ฝึกพูดข้อความระดับอนุเจต

ตามตัวอย่างที่ให้ไว้ พุดข้อความระดับอนุเจตจากหัวข้อที่กำหนด เป็นต้น หรือเน้นแบบฝึกทบทวน คำศัพท์ เช่น เติมคำลงในช่องว่าง แต่งประโยค เป็นต้น

ง. คำศัพท์เพิ่มเติม

คำศัพท์เพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อในบทเรียนแต่ละบทไม่เท่ากัน เช่น บทเรียนที่ 1 เรื่อง “การตกทาย” มีคำศัพท์เพิ่มเติม 34 คำ บทเรียนที่ 2 เรื่อง “ห้องเรียนของเรา” มีคำศัพท์เพิ่มเติม 60 คำ บทเรียนที่ 12 “อาหารการกิน” มีคำศัพท์เพิ่มเติม 108 คำ บทเรียนที่ 13 เรื่อง “การเดินทาง” มีคำศัพท์เพิ่มเติม 106 คำ บทเรียนที่ 15 เรื่อง “ความรู้สึก” มีคำศัพท์เพิ่มเติม 110 คำ เป็นต้น คำศัพท์เพิ่มเติมทั้งหมดของบทเรียน 15 บท มีจำนวนประมาณ 1,010 คำ

จ. โครงสร้างประโยค

แบบเรียนไม่อธิบายหลักไวยากรณ์ภาษาไทย แต่ให้ตัวอย่างรูปประโยคที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียน 2 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1 เป็นคู่ประโยคถามตอบ

ก: ตอนนี่กี่โมงแล้วคะ/ครับ

ข: - ตอนนี่ 8 นาฬิกา

- ตอนนี่ 8 โมง 15 นาทีครับ

(พัทธยา จิตต์เมตตา, 2552, น. 29)

แบบที่ 2 เป็นตัวอย่างประโยคเดียว

ฉันเริ่มเรียนเวลา 8.30 น.

ผมมีนัดตอน 9 โมงเช้า

เขามาสายบ่อย ๆ

(พัทธยา จิตต์เมตตา, 2552, น. 30)

แบบเรียนกล่าวถึงสถานการณ์ที่ต้องการสื่อสารเป็นภาษาเวียดนามก่อนและยกตัวอย่างประกอบเป็นภาษาไทย เช่น

1. Bạn học tiếng Thái ở đâu? (คุณเรียนภาษาไทยที่ไหน)

ก: คุณเรียนภาษาไทยที่ไหนคะ/ครับ

ข: ฉันเรียนที่มหาวิทยาลัยฮานอย

(พัทธยา จิตต์เมตตา, 2552, น. 12)

2. Cái áo này giá bao nhiêu? (เสื้อตัวนี้ราคาเท่าไร)

ก: เสื้อตัวนี้ราคาเท่าไรคะ/ครับ

ข: เสื้อตัวนั้น 300 บาทค่ะ

(พัทธยา จิตต์เมตตา, 2552, น. 87)

จากการวิเคราะห์แบบเรียน “Hội thoại tiếng Thái cơ sở” พบว่าด้านโครงสร้างเนื้อหาของแบบเรียนประกอบด้วยบทเรียน 15 บท ด้านองค์ประกอบเนื้อหาของแบบเรียนประกอบด้วย วงศัพท์เบื้องต้น บทสนทนา แบบฝึกหัด รูปประโยค และคำศัพท์เพิ่มเติม โดยไม่ใช้สัญลักษณ์ในการถอดเสียงภาษาไทยแต่เว้นช่องหรือบรรทัดให้ผู้เรียนจดคำอ่านตามทีผู้เรียนนัด แบบเรียนใช้ภาษาเวียดนามอธิบายความหมายคำศัพท์และรูปประโยคภาษาไทย บางครั้งใช้ภาษาอังกฤษอธิบายเพิ่มเติมสำหรับคำภาษาไทยที่ไม่มีในภาษาเวียดนาม

2.3.2 แบบเรียนที่บูรณาการทั้ง 4 ทักษะ

แบบเรียนที่บูรณาการทั้ง 4 ทักษะมี 4 เล่ม ได้แก่ แบบเรียน “Sách học tiếng Thái Lan tập 1” แบบเรียน “Thai for beginners” แบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 1” และแบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 2”

2.3.2.1 Sách học tiếng Thái Lan tập 1 (หนังสือเรียนภาษาไทยเล่ม 1)

Sách học tiếng Thái Lan tập 1 (หนังสือเรียนภาษาไทยเล่ม 1) จัดทำโดยเหงียน เตื่อง ลาย (Nguyễn Tường Lai) (Lai, 1991) เป็นแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวเวียดนามเล่มแรกที่จัดพิมพ์ในเวียดนาม ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย ปัจจุบันเป็นแบบเรียนสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 และ 2 วิชาเอกไทยศึกษา คณะตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (USSH Hanoi) เน้นการบูรณาการทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน

แบบเรียนเล่มนี้ประกอบด้วยบทเรียน 30 บท แบ่งเนื้อหาเป็น 2 ส่วน ได้แก่ บทเรียน 10 บทแรกให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาไทย เช่น พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ อักษรสามหมู่ อักษรนำ อักษรควบ การผสมคำ เป็นต้น รวมถึงแบบฝึกอ่านเขียนต่าง ๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักศึกษาสามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้ ในแต่ละบทเรียนจะมีบทสนทนาในสถานการณ์ที่ต่างกัน

ส่วนบทเรียน 20 บทหลังให้ความรู้ภาษาไทยในระดับสูงขึ้น เช่น คำนาม คำลักษณนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำบุพบท คำสันธาน เป็นต้น ซึ่งแต่ละบทเรียนประกอบด้วย บทสนทนา ไวยากรณ์ แบบฝึกหัด บทอ่าน และการบ้าน

จากการวิเคราะห์โครงสร้างและองค์ประกอบเนื้อหาของแบบเรียนเล่มนี้พบว่า มีวัตถุประสงค์ให้ความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาไทยเป็นหลัก โดยให้ความสำคัญกับทักษะการอ่านและการเขียนมากกว่าทักษะการฟังและการพูด เนื้อหาด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยค่อนข้างน้อย กล่าวคือ บทเรียน 10 บทแรกมีบทสนทนาและคำศัพท์ แต่ไม่มีแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ส่วน 20 บทหลัง บทสนทนาเป็นสื่อกลางที่นำเสนอเนื้อหาด้านไวยากรณ์ แบบฝึกที่ปรากฏในบทเรียนเน้นการฝึกใช้ไวยากรณ์โดยไม่เน้นการฝึกทักษะการฟังและการพูดหรือสนทนาภาษาไทย

2.3.2.2 Thai for beginners

แบบเรียน “Thai for beginners” โดย Benjawan Poomsan Becker (เบญจวรรณ ภูมิแสน เบคเกอร์) (Becker, 1995) เป็นแบบเรียนสำหรับการเรียนการสอนวิชาการฟัง-การพูด 1 ของหลักสูตรวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยดานัง (UFLS UD) ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ไพบูลย์ภูมิแสน แบบเรียนเล่มนี้ช่วยพัฒนาทักษะภาษาไทยทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยมีแผ่นเสียงให้ผู้เรียนได้ฝึกฟังสำเนียงของเจ้าของภาษา เนื้อหาในแต่ละบทเรียนแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนแรกนำเสนอเนื้อหาด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วย คำศัพท์ บทสนทนา รูปประโยค และแบบฝึกหัด ส่วนที่สองนำเสนอเนื้อหาด้านทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทยระดับเบื้องต้น เช่น พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ คำเป็น คำตาย ตัวสะกด การผสมคำ อักษรนำ เป็นต้น รวมถึงแบบฝึกทักษะอ่านเขียน

ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์เนื้อหาด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยที่ปรากฏในแบบเรียน 2 ประเด็น ได้แก่ โครงสร้างของแบบเรียน และองค์ประกอบของบทเรียน ดังนี้

2.3.2.2.1 โครงสร้างของแบบเรียน

โครงสร้างของแบบเรียน “Thai for beginners” มี 3 ส่วน ได้แก่ Guide to Pronunciation (คู่มือสำหรับการออกเสียง) Lesson (บทเรียน) และ Appendix (ภาคผนวก)

ก. Guide to Pronunciation คู่มือสำหรับการออกเสียง เป็นความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับระบบเสียงในภาษาไทย ได้แก่ วรรณยุกต์ สระ พยัญชนะ

วรรณยุกต์ แบบเรียนเล่มนี้สร้างขึ้นสำหรับผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จึงให้ความสำคัญกับเรื่องวรรณยุกต์เป็นพิเศษ เพราะภาษาไทยเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ซึ่งแตกต่างกับภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาไม่มีวรรณยุกต์ ผู้สร้างแบบเรียนจึงใช้สัญลักษณ์แทนเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยเพื่อช่วยให้ผู้เรียนออกเสียงภาษาไทยได้ชัดขึ้น สัญลักษณ์แทนเสียงวรรณยุกต์ที่ใช้ในแบบเรียนเป็นระบบเดียวกันกับสัญลักษณ์สากล

สระ แบบเรียนกำหนดสัญลักษณ์แทนเสียงสระภาษาไทย เช่น This book shows short vowels with a single letter and long vowels with double letter (หนังสือเล่มนี้ใช้อักษร 1 ตัวเพื่อแทนเสียงสระเสียงสั้น และใช้อักษร 2 ตัวเพื่อแทนเสียงสระเสียงยาว) โดยใช้วิธีเปรียบเทียบเสียงสระไทยกับเสียงสระในภาษาอังกฤษ สำหรับเสียงสระที่ภาษาอังกฤษไม่มีแบบเรียนอธิบายเทคนิคในการออกเสียงนั้น ๆ เช่น “a like a in Alaska” “อ like er in teacher without the r sound”

พยัญชนะ แบบเรียนกำหนดสัญลักษณ์แทนเสียงพยัญชนะไทย โดยเปรียบเทียบกับเสียงในภาษาอังกฤษ เช่น “b as in baby” “bp as in spot”

จากการวิเคราะห์คู่มือการออกเสียง (Guide to Pronunciation) ในแบบเรียน Thai for beginners พบว่า ผู้สร้างแบบเรียนได้วิเคราะห์กลุ่มผู้เรียนเป้าหมายที่ใช้แบบเรียนเป็นอย่างดี จึงใช้วิธีเปรียบเทียบเสียงภาษาไทยกับเสียงภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้เรียน และใช้เทคนิคอธิบายการออกเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาแม่ของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนระดับเบื้องต้นฝึกการออกเสียงหรือพูดภาษาไทยได้ง่ายขึ้น

ข. Lesson บทเรียน มี 10 บท บางบทเรียนมีหัวข้อชัดเจน แต่บางบทเรียนเน้นการนำเสนอไวยากรณ์เป็นหลัก อาจเพราะไวยากรณ์เหล่านี้เกี่ยวข้องกับหัวข้อในบทเรียนก่อนหน้า เช่น

ตาราง 9 หัวข้อและเนื้อหาของบทเรียนในแบบเรียน “Thai for beginners”

บทเรียนที่	หัวข้อ	เนื้อหา
1. Lesson 1	Greetings (การทักทาย)	Polite particles; personal pronouns; yes-no questions; cardinal and ordinal numbers; the Thai writing system

ตาราง 9 (ต่อ)

บทเรียนที่	หัวข้อ	เนื้อหา
2. Lesson 2	-	‘bpen’, ‘yùu’ (to be); tone rules for middle consonants; live and dead syllables
3. Lesson 3	Colors (สี)	‘jà’ (future tense); dâai (can); more vowels; complex vowels; final consonant; seven vowels that change their forms; tone rules for middle consonants (cont.)
4. Lesson 4	Telling time (บอกเวลา)	high consonants; tone rules for high consonants
5. Lesson 5	Days of the week; months (วัน-เดือน-ปี)	tone marks with high consonants; low consonants introduced
6. Lesson 6	-	‘ao’, ‘yaak’ (to want); ‘gamlang’ (to be ... ing); tone rules for low consonants
7. Lesson 7	-	‘dâi-yin’ (to hear); ‘jam’ (to remember); ‘นอว-ลั๊ป’ (to fall asleep); tone rules for low consonants (cont.)
8. Lesson 8	Body parts (อวัยวะร่างกาย) Everday life (กิจวัตรประจำวัน)	special ฮ; silent ฬ

ตาราง 9 (ต่อ)

บทเรียนที่	หัวข้อ	เนื้อหา
9. Lesson 9	Family and kinship term; occupations; animals (ครอบครัว อาชีพ สัตว์)	how to use ใ; other features of written Thai
10. Lesson 10	-	comparisons; adjective; classifiers

ที่มา: Becker (1995)

ค. Appendix ภาคผนวก มี 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นการสรุปหลักไวยากรณ์ทั้งหมดในแบบเรียน เช่น พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ สระเปลี่ยนรูป การผสมคำ เป็นต้น ภาคผนวกส่วนที่ 2 เป็นเฉลยแบบฝึกหัดหรือข้อสอบในแบบเรียน

2.3.2.2.2. องค์ประกอบของบทเรียน

เนื้อหาด้านทักษะการฟังและการพูดในแต่ละบทเรียนมีองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ คำศัพท์ บทสนทนา และแบบฝึกหัด

ก. คำศัพท์ เริ่มด้วยคำที่เขียนเป็นสัทอักษร ต่อด้วยคำภาษาไทย และแปลความหมายเป็นภาษาอังกฤษ คำที่ต้องการอธิบายเพิ่มเติมด้านความหมายหรือการใช้จะทำเครื่องหมายหลังคำศัพท์นั้น แล้วอธิบายเพิ่มเติม จำนวนคำศัพท์ในแต่ละบทเรียนไม่เท่ากัน เพราะคำศัพท์นั้นอาจไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียนโดยตรงแต่เป็นคำศัพท์ที่ปรากฏในส่วนของรูปประโยค

ตาราง 10 จำนวนคำศัพท์ของบทเรียนในแบบเรียน “Thai for beginners”

บทเรียนที่	จำนวนคำศัพท์
1. Lesson 1	36

ตาราง 10 (ต่อ)

บทเรียนที่	จำนวนคำศัพท์
2. Lesson 2	71
3. Lesson 3	72
4. Lesson 4	30
5. Lesson 5	94
6. Lesson 6	60
7. Lesson 7	40
8. Lesson 8	85
9. Lesson 9	109
10. Lesson 10	142
รวม	739

ข. บทสนทนา ทุกบทจะมีบทสนทนา 1-2 บท ทำให้ผู้เรียนเห็นตัวอย่างการใช้ภาษา เนื่องจากผู้เรียนยังไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้ จึงต้องใช้ศัพท์อักษร ตามด้วยภาษาไทยที่พิมพ์ เว้นวรรคระหว่างคำ และความหมายเป็นภาษาอังกฤษ เช่น

Supa: sà-wàtdii kâ

สุภา: สวัสดี ค่ะ

Hello

John: sà-wàtdii kráp

จอห์น: สวัสดี ครับ

Hello

Supa: chán chh̄m sù-paa. kun chh̄m à-rai ká

สุภา ฉั่น ชื่อ สุภา คุณ ชื่อ อะไร คะ

My name is Supa. What's your name?

John: pǎm chh̄m jwɔn kráp. yin-dii tîi dâai rúu-jàk

ผม ชื่อ จอห์น ครับ ยินดี ที่ได้ รู้จัก

My name is John. Nice to meet you

Supa: chên-gan ká

สุภา: เซ่นกัน คะ

Nice to meet you, too

(Becker, 1995, p. 21)

ค. รูปประโยค แบบเรียนมีตัวอย่างรูปประโยคทั้งในแบบถาม-ตอบ และประโยคเดียว โดยใช้เป็นสัทอักษรก่อน ตามด้วยภาษาไทยที่พิมพ์เว้นวรรคระหว่างคำ และ แปลเป็นภาษาอังกฤษ เช่น

1. ตัวอย่างรูปประโยคแบบถาม-ตอบ

A: pûak khun yùu m̄uang tai ḡi d̄uan

พวก คุณ อยู่ เมือง ไทย กี่ เดือน

How many months were you in Thailand?

(Becker, 1995, pp. 18-19)

B: rao yùu m̄uang tai s̄am d̄uan.

เรา อยู่ เมือง ไทย สาม เดือน

We were in Thailand for three months.

(Becker, 1995, pp. 18-19)

2. ตัวอย่างรูปประโยคแบบประโยคเดียว

bpii-nâa jà rian paa-s̄aa tai ḡap paa-s̄aa jiin

ปีหน้า จะเรียน ภาษา ไทย กับ ภาษา จีน

Next year I will study Thai and Chinese

(Becker, 1995, p. 19)

แบบเรียนให้ความรู้เพิ่มเติมด้านสังคมวัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในตอนท้ายบทเรียน เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาไทยสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ถูกต้องและสอดคล้องกับบริบทสังคมไทย เช่น “The speaker decides whether to use the polite particle *kráp* or *kâ* at the end of a sentence depending on the level of politeness desired.” (ผู้พูดจะเลือกใช้คำแสดงความสุภาพ “*kráp*” หรือ “*kâ*” ในท้ายประโยคขึ้นอยู่กับระดับความสุภาพ) หรือ A lot of Thai people greet each other with *bpen-ngai* เป็นไง (How is it going?) instead of using *sà-baai-dii mái* (คนไทยหลายคนทักทายกันด้วยคำถาม “*bpen-ngai*” แทนประโยคคำถาม “*sà-baai-dii mái*”) (Becker, 1995, p. 23)

ง. แบบฝึกหัด บทเรียนมีแบบฝึกหัด 1-3 แบบฝึกหัดที่มีลักษณะคล้ายกัน คือ จับคู่คำภาษาไทยกับคำภาษาอังกฤษ และแปลประโยคภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ จากการวิเคราะห์แบบเรียน “Thai for beginners” พบว่า แบบเรียนมีองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ คู่มือสำหรับการออกเสียง (Guide to Pronunciation) บทเรียน (Lesson) และภาคผนวก (Appendix) ส่วนองค์ประกอบเนื้อหาด้านทักษะการฟังและการพูดของบทเรียนประกอบด้วย คำศัพท์ บทสนทนา รูปประโยค และแบบฝึกหัด แบบเรียนมีข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้สัญลักษณ์เพื่อถอดเสียงภาษาไทย ดังนั้น คำศัพท์ บทสนทนา รูปประโยค หรือแบบฝึกหัด จึงเขียนเป็นสัทอักษรก่อน แล้วตามด้วยคำภาษาไทย และแปลความหมายเป็นภาษาอังกฤษ ใช้การพิมพ์เว้นวรรคระหว่างคำภาษาไทยเพื่อช่วยให้ผู้เรียนอ่านภาษาไทยได้ง่ายขึ้น และเสริมความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมไทยให้แก่ผู้เรียนแต่ไม่มากนัก

2.3.2.3 แบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 1” (ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม 1) และแบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 2” (ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม 2)

“Tiếng Thái cơ sở 1” (ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม 1) (Phuong, 2018) และ “Tiếng Thái cơ sở 2” (Chi, 2019) เป็นแบบเรียน 2 เล่มแรกในชุดแบบเรียนภาษาไทย 4 เล่มซึ่งสร้างขึ้นโดยอาจารย์ชาวเวียดนาม ได้แก่ อาจารย์ Nguyen Mai Phuong และอาจารย์ Nguyen Thi Van Chi ซึ่งใช้ในการเรียนการสอนวิชาโทภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (ULIS) โดย แบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 1” ใช้สำหรับการเรียนการสอนวิชา “ภาษาไทย A1” และ แบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 2” ใช้สำหรับการเรียนการสอนวิชา “ภาษาไทย A2” เนื่องจากวิชา “ภาษาไทย A1” และ “ภาษาไทย A2” เป็นวิชาภาษาไทยระดับ

เบื้องต้นและเรียนต่อเนื่องกัน ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์เนื้อหาของแบบเรียนทั้งสองเล่มใน 2 ประเด็น ได้แก่ โครงสร้างของแบบเรียน และองค์ประกอบของบทเรียน ดังนี้

2.3.2.3.1 แบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 1”

แบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 1” เป็นแบบเรียนภาษาไทยระดับเบื้องต้น มุ่งเน้นการพัฒนาภาษาเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ โดยแบ่งเป็นคู่ทักษะ ได้แก่ การฟัง-การพูด และการอ่าน-การเขียน ผู้วิจัยวิเคราะห์เนื้อหาด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยใน 2 ประเด็น ได้แก่ โครงสร้างของแบบเรียน และองค์ประกอบของบทเรียน ดังนี้

ก. โครงสร้างของแบบเรียน ประกอบด้วยบทเรียน 7 บท ซึ่งมุ่งเน้นการฝึกทักษะการสื่อสารภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ทุกบทเรียนแบ่งเนื้อหาเป็นคู่ทักษะคือ การฟัง-การพูด และการอ่าน-การเขียน สำหรับทักษะการฟัง-การพูดจะเน้นการสื่อสารภาษาไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้แก่

- บทที่ 1 คุณชื่ออะไร
- บทที่ 2 คุณเรียนที่ไหน
- บทที่ 3 คุณพูดได้กี่ภาษา
- บทที่ 4 ตอนนี้อยู่ที่ไหน
- บทที่ 5 วันนี้วันอะไร
- บทที่ 6 คุณกินข้าวหรือยัง
- บทที่ 7 คุณมีพี่น้องกี่คน

นอกจากบทเรียน 7 บทดังกล่าว ยังมีแบบฝึกทบทวน วงศัพท์เพิ่มเติม เฉลย และบทฟังไว้ท้ายเล่ม

ข. องค์ประกอบของบทเรียน ในแต่ละบทเรียนนำเสนอเนื้อหาความรู้ภาษาไทยและแบบฝึกทักษะ ซึ่งเนื้อหาความรู้ภาษาไทยประกอบด้วย คำศัพท์ บทสนทนา โครงสร้างประโยคที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อในบทเรียน ส่วนกิจกรรมฝึกทักษะการฟังและพูด ประกอบด้วยกิจกรรมหลากหลายที่มุ่งพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยแก่ผู้เรียน

คำศัพท์ แต่ละบทมีคำศัพท์จำนวนไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับหัวข้อของบทเรียน ดังนี้

ตาราง 11 จำนวนคำศัพท์ของบทเรียนในรูปแบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 1”

บทที่	จำนวนคำศัพท์
1. คุณชื่ออะไร	22
2. คุณเรียนที่ไหน	20
3. คุณพูดได้กี่ภาษา	35
4. ตอนนี่กี่โมง	20
5. วันนี้วันอะไร	35
6. คุณกินข้าวหรือยัง	20
7. คุณมีพี่น้องกี่คน	20
รวม	172

จากตาราง พบว่า คำศัพท์ในแต่ละบทมีประมาณ 20 คำ บทเรียนที่มีคำศัพท์มากกว่า 20 คำ เป็นเรื่องการนับเลขและการบอกวัน-เดือน-ปี ซึ่งเป็นหัวข้อที่มีคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องจำนวนมากที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ แบบเรียนอธิบายความหมายของคำศัพท์เป็นภาษาเวียดนาม ไม่ใช้สัญลักษณ์เพื่อถอดเสียงภาษาไทย มีช่องว่างให้ผู้เรียนจดคำอ่านในแบบที่ตัวเองถนัด อาจเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนหรือเป็นสัญลักษณ์แทนเสียงของผู้เรียน ในบางบทผู้เขียนใช้ภาพประกอบและแผนผังเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ง่ายขึ้น

บทสนทนา เป็นตัวอย่างการใช้คำศัพท์โดยบอกสถานการณ์ของการสนทนา มีบทสนทนาตัวอย่างหนึ่งบท ความยาวไม่มาก ไม่ใช้สัญลักษณ์แต่ให้ผู้เรียนฝึกฟังบทสนทนาจากแผ่นเสียงและผู้เรียนจดคำอ่านด้วยตัวเอง

โครงสร้างประโยค เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เรียน โดยยกตัวอย่างรูปประโยคแบบถาม-ตอบ และแปลรูปประโยคนั้นเป็นภาษาเวียดนาม เช่น

1. คุณชื่ออะไรคะ Bạn tên là gì?

ดิฉัน/ผมชื่อค่ะ/ครับ

2. คุณสบายดีไหมคะ/ครับ Bạn có khỏe không?

ดิฉัน/ผมสบายดีค่ะ/ครับ

(Phuong, 2018, p. 3)

แบบฝึกหัด มีหลายประเภท เช่น ฟังและเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ฟังและฝึกพูดตาม ฟังและเขียนคำตอบ ตอบคำถามและฝึกพูดเป็นคู่ ถ้ามข้อมูลจากเพื่อนแล้วเขียนลงในตาราง ฝึกพูดข้อความระดับอนุเหตุจากตัวอย่างที่ให้ไว้ แปลประโยคภาษาเวียดนามเป็นภาษาไทย

ตาราง 12 ประเภทแบบฝึกหัดในแบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 1”

ประเภทแบบฝึกหัด	บทที่	บทที่	บทที่	บทที่	บทที่	บทที่	บทที่
	1	2	3	4	5	6	7
ฟังและเลือกคำตอบที่ถูกต้อง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ฟังและฝึกพูดตาม	✓	✓					
ฟังและเขียนคำตอบ			✓	✓	✓		
ตอบคำถามและฝึกพูดเป็นคู่	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
ถามข้อมูลจากเพื่อนแล้วเขียนลงในตาราง						✓	✓
ฝึกพูดข้อความระดับอนุเหตุจากตัวอย่างที่ให้ไว้						✓	
แปลประโยคภาษาเวียดนามเป็นภาษาไทย	✓	✓	✓	✓	✓		✓

จากตารางพบว่า แบบฝึกหัดฟังและเลือกคำตอบที่ถูกต้องเป็นแบบฝึกหัดที่มีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ แบบฝึกหัดตอบคำถามและฝึกพูดเป็นคู่ และแปลประโยคภาษาเวียดนามเป็นภาษาไทย แสดงให้เห็นว่าแบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 1” มีกิจกรรมมุ่งพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาไทยหลากหลายและมีระบบ บางแบบฝึกหัดเน้นทักษะการฟังโดยเฉพาะ เช่น ฟังและเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ฟังและเขียนคำตอบ บางแบบฝึกหัดเน้นการพูดโดยเฉพาะ เช่น ฝึกพูดข้อความระดับอนุเจตจากตัวอย่างที่ให้ไว้ แปลประโยคภาษาเวียดนามเป็นภาษาไทย และบางแบบฝึกหัดเน้นทั้งทักษะการฟังและการพูดหรือการสนทนาภาษาไทยไปพร้อมกัน เช่น ตอบคำถามและฝึกพูดเป็นคู่ ถามข้อมูลจากเพื่อนและเขียนในตาราง เป็นต้น

จากการวิเคราะห์แบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 1” พบว่า โครงสร้างของแบบเรียนประกอบด้วยบทเรียน 7 บท คำศัพท์เสริม และเฉลย ส่วนองค์ประกอบของบทเรียนพบว่าทุกบทเรียนประกอบด้วย คำศัพท์ บทสนทนา โครงสร้างประโยค และแบบฝึกหัด การนำเสนอเนื้อหา มีแผ่นเสียงเพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟังและทำแบบฝึกหัด โดยไม่ใช้สัญลักษณ์ แต่เว้นช่องว่างหรือบรรทัดให้ผู้เรียนจดคำอ่านด้วยตัวเอง และใช้ภาษาเวียดนามอธิบายความหมายคำภาษาไทย

2.3.2.3.2 แบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 2”

แบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 2” เป็นเอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาไทย A2 ซึ่งเป็นวิชาภาษาไทยระดับเบื้องต้นสำหรับนักศึกษาวิชาโทภาษาไทยของมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย โดยมีเงื่อนไขว่าต้องผ่านวิชาภาษาไทย A1 มาก่อน “Tiếng Thái cơ sở 2” จึงเป็นแบบเรียนที่ใช้เรียนต่อจาก “Tiếng Thái cơ sở 1” เนื้อหาของแบบเรียนเน้นการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน โดยในแต่ละบทจะกำหนดวัตถุประสงค์ของบทเรียน นำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ภาษาไทย ได้แก่ คำศัพท์ บทสนทนา ไวยากรณ์ และแบบฝึกทักษะการใช้ภาษาแบบบูรณาการ

ก. โครงสร้างของแบบเรียน ประกอบด้วยบทเรียน 8 บท ซึ่งมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ

ข. องค์ประกอบของบทเรียน มี 6 ส่วน ได้แก่ ถาม-ตอบ คำศัพท์ บทสนทนา ไวยากรณ์ แบบฝึกหัด และคำศัพท์เพิ่มเติม

ถาม-ตอบ “ถาม-ตอบ” เป็นกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนโดยผู้สอนให้ผู้เรียนดูภาพประกอบแล้วตั้งคำถาม ผู้เรียนจะดูภาพและตอบคำถาม ภาพประกอบเกี่ยวข้องกับ

หัวข้อในบทเรียน เช่น รูปภาพเกี่ยวกับอาชีพในบทที่ 1 “คุณทำอาชีพอะไร” รูปภาพที่มีสีต่าง ๆ ในบทที่ 2 “คุณชอบสีอะไร” รูปภาพที่เป็นสิ่งของต่าง ๆ ในบทที่ 3 “นี่คืออะไร” เป็นต้น กิจกรรมถาม-ตอบเป็นทั้งการนำเข้าสู่บทเรียนและการให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกพูดภาษาไทย

คำศัพท์ แต่ละบทเรียนมีคำศัพท์ประมาณ 15-20 คำ ซึ่งเป็นคำศัพท์ใหม่ในบทสนทนา มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนฟังและเข้าใจบทสนทนา

ตาราง 13 จำนวนคำศัพท์ของบทเรียนในรูปแบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 2”

บทที่	จำนวนคำศัพท์
1. คุณทำอาชีพอะไร	15
2. คุณชอบสีอะไร	15
3. นี่คืออะไร	20
4. เสื้อตัวนี้ราคาเท่าไร	20
5. คุณชอบผลไม้อะไร	20
6. คุณชอบอาหารอะไร	20
7. คุณไปเรียนหนังสืออย่างไร	20
8. โทรศัพท์คุณเบอร์อะไร	15
รวม	145

แบบเรียนไม่ใช้ศัพท์กรอออกเสียงภาษาไทย เพราะผู้เรียนได้เรียนรู้การอ่านการเขียนระดับเบื้องต้นในวิชา ภาษาไทย A1 มาก่อน จึงมีคำศัพท์ภาษาไทยและความหมายในภาษาเวียดนาม อย่างไรก็ตาม ยังมีช่อง คำอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนจดการออกเสียงคำที่อ่านยาก

บทสนทนา มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับหัวข้อในบทเรียนและมีความยาวไม่มาก เป็นภาษาไทย ไม่ถอดเสียงเป็นสัทอักษร ไม่แปลความหมายเป็นภาษาเวียดนาม และเว้นบรรทัดให้ผู้เรียนถอดเสียงคำภาษาไทยเอง กำหนดบริบทการสื่อสารทั้งในไทยและเวียดนามโดยเน้นบริบทการสื่อสารที่เวียดนาม คือ ฮานอย เป็นหลัก เช่น บทที่ 2 “นักศึกษาไทยชื่อปิติชวนเพื่อนคนเวียดนามชื่อฮาไปซื้อผ้าพันคอที่ตลาดดงชวน” บทที่ 3 “มายถามมาลีเกี่ยวกับที่พักในฮานอย” บทที่ 7 “นัชชาคุยกับเฟื่องเกี่ยวกับการจราจรที่ฮานอย” โดยมีแผ่นเสียงบทสนทนาเพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟังและฝึกพูดตามบทสนทนาตัวอย่าง

ไวยากรณ์ อธิบายความหมายและไวยากรณ์สำคัญในบทสนทนาเป็นภาษาเวียดนามพร้อมยกตัวอย่างประกอบ เช่น

1. ประโยคคำถามเกี่ยวกับสิ่งของ Cấu trúc hỏi về đồ vật

- ในห้องครัวมีสิ่งของอะไรบ้างคะ

- มีหลายอย่าง เช่น เต้าแก๊ส ตู้เย็น ถ้วย

2. คำถาม “... หรือคะ” เป็นคำถาม มีความหมายว่า หรือเปล่า

Câu hỏi “... หรือคะ” : từ để hỏi, có nghĩa là “... à?”

ตัวอย่าง: คุณพูดจริงหรือคะ Bạn nói thật à?

(Chi, 2019, p. 18)

แบบฝึกทักษะฟังพูด มีหลายประเภท เช่น ฟังข้อความแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ฟังบทสนทนาแล้วเขียน T หน้าข้อที่ถูกต้องและเขียน F หน้าข้อที่ผิด ฟังข้อความแล้วเติมคำลงในช่องว่าง ฟังข้อความแล้วเขียนคำตอบ ฟังข้อความแล้วตอบคำถาม แต่งประโยคจากคำที่ให้ไว้ ตอบคำถาม ตั้งคำถามจากประโยคคำตอบที่ให้ไว้ ถ้ามข้อมูลจากเพื่อนแล้วเขียนลงในตาราง แปลประโยคภาษาเวียดนามเป็นภาษาไทย พูดบรรยายภาพ สร้างบทสนทนาและฝึกพูดจากหัวข้อที่กำหนด โดยมีแผ่นเสียงให้ผู้เรียนฝึกฟังเสียงเจ้าของภาษา

ตาราง 14 ประเภทแบบฝึกหัดของแบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 2”

ประเภทแบบฝึกหัด	บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5	บทที่ 6	บทที่ 7	บทที่ 8
ฟังข้อความแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง	✓	✓		✓		✓	✓	✓
ฟังบทสนทนาแล้วเขียน T หน้าข้อที่ถูกต้องและเขียน F หน้าข้อที่ผิด	✓				✓	✓		
ฟังข้อความแล้วเติมคำลงในช่องว่าง			✓					✓
ฟังข้อความแล้วเขียนคำตอบ			✓	✓	✓		✓	
ตอบคำถาม		✓	✓		✓	✓		✓
ตั้งคำถามจากประโยคคำตอบที่ให้ไว้				✓				
แต่งประโยคจากคำ(หรือภาพ)ที่ให้ไว้		✓					✓	
ถามข้อมูลจากเพื่อนแล้วเขียนลงในตาราง	✓							
พูดบรรยายภาพ			✓					
สร้างบทสนทนาและฝึกพูดจากหัวข้อที่กำหนด				✓			✓	✓
แปลประโยคภาษาเวียดนามเป็นภาษาไทย	✓				✓			

จากตาราง พบว่า แบบฝึกหัดฟังข้อความแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องมีในทุกบทเรียนและมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ แบบฝึกหัดตอบคำถาม และแบบฝึกหัดฟังแล้วเขียนคำตอบ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า แบบเรียนมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะฟังพูดพร้อมกัน ทั้งนี้การฝึกทักษะการพูดมีความซับซ้อนมากขึ้นเมื่อเทียบกับการฝึกพูดในวิชาภาษาไทย A1 นอกจากการตอบคำถามหรือถามข้อมูลจากเพื่อน ยังมีแบบฝึกหัดที่ฝึกให้ผู้เรียนประมวลความรู้ที่เรียนมาเพื่อพูดข้อความที่ยาวขึ้น เช่น การพูดบรรยายภาพ การสร้างบทสนทนาและฝึกพูดจากหัวข้อที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้เรียนต้องฝึกใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ รูปประโยคต่าง ๆ ที่เรียนมาเพื่อพูดจากความคิดของตัวเอง ไม่ใช่ฝึกพูดตามตัวอย่างที่ผู้สอนให้ไว้

คำศัพท์เพิ่มเติม ปრაกฏท้ายบทเรียน เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อในบทเรียน ซึ่งผู้เรียนควรทราบเพราะจะมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับสูงขึ้น จำนวนของคำศัพท์เพิ่มเติมขึ้นอยู่กับหัวข้อในบทเรียน เช่น บทที่ 1 “คุณทำอาชีพอะไร” มีคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพจำนวนมาก บทที่ 3 “นี่คืออะไร” มีคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของจำนวนมาก และบทที่ 6 “คุณชอบอาหารอะไร” มีคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารไทยจำนวนมาก

จากการวิเคราะห์แบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 2” สรุปว่า ด้านโครงสร้างประกอบด้วยบทเรียน 8 บท ด้านองค์ประกอบของบทเรียนประกอบด้วย 6 ส่วน ได้แก่ ถาม-ตอบ คำศัพท์ บทสนทนา ไวยากรณ์ แบบฝึกหัด และคำศัพท์เพิ่มเติม แบบเรียนมีแผ่นเสียงเพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟังและทำแบบฝึกหัด ไม่ใช้สัญลักษณ์ในการถอดเสียงแต่เว้นช่องว่างหรือบรรทัดให้ผู้เรียนจดคำอ่านด้วยตัวเอง และใช้ภาษาเวียดนามอธิบายความหมายคำภาษาไทย

จากการวิเคราะห์แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยระดับเบื้องต้นที่ใช้ในมหาวิทยาลัยเวียดนาม 5 เล่ม ได้แก่ “Tiếng Thái đàm thoại 1” “Hội thoại tiếng Thái cơ sở” “Thai for beginners” “Tiếng Thái cơ sở 1” และ “Tiếng Thái cơ sở 2” ผู้วิจัยเปรียบเทียบโครงสร้างของแบบเรียน การกำหนดหัวข้อของบทเรียน องค์ประกอบของบทเรียน ดังนี้

โครงสร้างเนื้อหาของแบบเรียน

ตาราง 15 โครงสร้างเนื้อหาของแบบเรียน 5 เล่ม

องค์ประกอบ แบบเรียน	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับระบบ เสียงภาษาไทย	บทเรียน	ภาคผนวก	คำศัพท์ เสริม	เฉลย
Tiếng Thái đàm thoại 1	✓	✓			
Hội thoại tiếng Thái cơ sở		✓		✓	
Thai for beginners	✓	✓		✓	✓
Tiếng Thái cơ sở 1		✓	✓		✓
Tiếng Thái cơ sở 2		✓			✓

โครงสร้างของเนื้อหาในแบบเรียนประกอบด้วยบทเรียน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่สุด โดย “Tiếng Thái đàm thoại 1” และ “Thai for beginners” เพิ่มความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทยไว้ตอนแรกเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาไทย และกำหนดข้อตกลงการใช้ตัวอักษรเพื่อถอดเสียงภาษาไทย ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงหรือพูดภาษาไทยได้ง่ายและเร็วขึ้น โดยมีคำศัพท์เสริมและเฉลยท้ายเล่มเพื่อขยายวงศัพท์ให้ผู้เรียน โดยเฉพาะผู้เรียนที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตัวเอง

การกำหนดหัวข้อของบทเรียน

จากการวิเคราะห์หัวข้อของบทเรียนในแบบเรียน 5 เล่ม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นหัวข้อการใช้ภาษาไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน บางแบบเรียนอาจรวมเนื้อหาหลายหัวข้อเข้าด้วยกัน หรือแบ่งหัวข้อใหญ่ออกมาเป็นหัวข้อย่อย ผู้วิจัยสรุปหัวข้อที่ปรากฏในแบบเรียน 5 เล่มจากมากไปน้อยดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 16 หัวข้อของบทเรียนในแบบเรียน 5 เล่ม

หัวข้อของบทเรียน	Tiếng Thái dàm thoại 1	Hội thoại tiếng Thái cơ sở	Thai for beginners	Tiếng Thái cơ sở 1	Tiếng Thái cơ sở 2
การทักทายและ แนะนำตัว	✓	✓	✓	✓	
การนับเลข	✓	✓	✓	✓	
การบอกเวลา	✓	✓	✓	✓	
วัน-เดือน-ปี	✓	✓	✓	✓	
ครอบครัว	✓	✓	✓	✓	
อาชีพ	✓	✓	✓		✓
สี	✓	✓	✓	✓	
การซื้อของ	✓	✓	✓		✓
อาหารการกิน	✓	✓	✓	✓	
สิ่งของ	✓	✓			✓
การเดินทางและ ยานพาหนะ	✓	✓			✓
กิจวัตรประจำวัน	✓	✓			
ความรู้สึก	✓	✓			
โทรศัพท์		✓			✓

ตาราง 16 (ต่อ)

หัวข้อของบทเรียน	Tiếng Thái dàm thoại 1	Hội thoại tiếng Thái cơ sở	Thai for beginners	Tiếng Thái cơ sở 1	Tiếng Thái cơ sở 2
ภาษา	✓			✓	
นิสัยและรูปร่าง	✓				
ตำแหน่งที่ตั้ง	✓				
ผลไม้ไทย					✓
อวัยวะร่างกาย			✓		

เนื้อหาของแต่ละบทเรียนประกอบด้วย 4 ส่วนหลัก ได้แก่ คำศัพท์ บทสนทนา และแบบฝึกหัด บางแบบเรียนอาจมีส่วนประกอบอื่น ๆ ดังนี้

ตาราง 17 องค์ประกอบเนื้อหาในบทเรียนของแบบเรียน 5 เล่ม

องค์ประกอบของ เนื้อหาในบทเรียน	Tiếng Thái dàm thoại 1	Hội thoại tiếng Thái cơ sở	Thai for beginners	Tiếng Thái cơ sở 1	Tiếng Thái cơ sở 2
คำศัพท์	✓	✓	✓	✓	✓
บทสนทนา	✓	✓	✓	✓	✓
ไวยากรณ์					
โครงสร้างประโยค หรือรูปประโยค	✓	✓	✓	✓	✓

ตาราง 17 (ต่อ)

องค์ประกอบของ เนื้อหาในบทเรียน	Tiếng Thái đàm thoại 1	Hội thoại tiếng Thái cơ sở	Thai for beginners	Tiếng Thái cơ sở 1	Tiếng Thái cơ sở 2
แบบฝึกหัด	✓	✓	✓	✓	✓
คำศัพท์เสริม	✓				✓
กิจกรรมถาม-ตอบ เพื่อนำเข้าสู่ บทเรียน					✓

จากการวิเคราะห์แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยระดับเบื้องต้นที่ใช้ในมหาวิทยาลัยเวียดนาม ผู้วิจัยพบว่า แบบเรียนส่วนใหญ่เป็นเอกสารประกอบการสอนซึ่งผู้เขียนมีทั้งอาจารย์ชาวเวียดนาม ชาวไทย หรืออาจารย์ชาวเวียดนามร่วมมือกับอาจารย์ชาวไทย เนื้อหาแบบเรียนเน้นหัวข้อการสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ซึ่งเหมาะกับผู้เรียนภาษาไทยระดับเบื้องต้น อย่างไรก็ตาม แบบฝึกหัดที่ปรากฏในแบบเรียนเน้นการฝึกไวยากรณ์มากกว่าการฝึกทักษะการฟังและการพูดหรือสนทนาภาษาไทย และนำเสนอเนื้อหาด้านภาษาไทยเป็นหลัก กล่าวคือ แบบเรียนให้ความรู้ด้านคำศัพท์ บทสนทนา และไวยากรณ์ภาษาไทย พร้อมแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนฝึกไวยากรณ์ภาษาไทย โดยไม่นำเสนอเนื้อหาด้านสังคมวัฒนธรรมไทย บางแบบเรียนเสริมความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมไทยโดยแทรกเนื้อหาในการอธิบายคำศัพท์หรือไวยากรณ์ภาษาไทย แต่ความรู้เหล่านี้ปรากฏในแบบเรียนค่อนข้างน้อย

2.4 นวัตกรรมการศึกษาและการสร้างนวัตกรรมการศึกษา

นวัตกรรม ตรงกับคำว่า innovation ในภาษาอังกฤษ พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน อธิบายว่า นวัตกรรมหมายถึงสิ่งที่ทำขึ้นใหม่หรือพัฒนาจากสิ่งที่มีอยู่แล้ว โดยสิ่งเหล่านั้นนี้อาจอยู่ในลักษณะของความคิด วิธีการ การกระทำ หรือสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นสิ่งใหม่ทั้งหมดหรือใหม่บางส่วน ใหม่ในบริบทใดบริบทหนึ่ง หรือใหม่ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง

อาจเป็นสิ่งที่กำลังอยู่ในกระบวนการพิสูจน์ หรือได้รับการยอมรับและนำไปใช้แล้วแต่ยังไม่แพร่หลาย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2555, น. 287)

ในวงการการศึกษาต่างประเทศ นักวิชาการได้ให้ความหมายเกี่ยวกับ “นวัตกรรม” หรือ “innovation” ดังนี้ Morton (1971, p. 1) อธิบายว่า นวัตกรรม (innovation) เป็นการทำให้ใหม่หรือเปลี่ยนใหม่ อาจเป็นการปรับปรุงของเก่าและพัฒนาศักยภาพของคนหรือองค์กร นวัตกรรมไม่ใช่การล้มล้างสิ่งเก่าแต่เป็นการปรับเปลี่ยนหรือปรับปรุงระบบที่มีอยู่เดิม

Good (1973, p. 302) ให้ความหมาย innovation ว่า การแนะนำแนวคิด วิธีการ หรือสิ่งใหม่ ๆ ให้แก่หลักสูตรหรือการบริหารการศึกษา ส่วน Rowntree (1981, p. 61) ให้ความหมายว่า innovation เป็นการส่งเสริมความคิดและวิธีการใหม่ ๆ ในวงการการศึกษา

Rogers (1983, p. 11) กล่าวถึง นวัตกรรม (innovation) ว่า เป็น ความคิด (idea) การปฏิบัติ (practice) หรือวัตถุ (object) ที่บุคคลหรือหน่วยงานที่รับความคิด การปฏิบัติ หรือวัตถุนั้น ๆ มาใช้มองว่าเป็นของใหม่ โดยไม่ขึ้นอยู่กับช่วงเวลาที่เกิดนวัตกรรมนั้น ๆ ถูกค้นพบหรือนำมาใช้เป็นครั้งแรก แต่ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติของคนที่ติดต่อกับนวัตกรรมนั้น ๆ ถ้าสิ่งใดถูกมองว่าเป็นของใหม่โดยบุคคลใดบุคคลหนึ่ง สิ่งนั้นก็จะเป็นนวัตกรรม

ทิตินา แชมมณี (2553, น. 418-421) กล่าวถึงนวัตกรรมและนวัตกรรมการศึกษาว่า นวัตกรรมเป็นความคิด การกระทำ หรือสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นใหม่ ส่วนนวัตกรรมด้านการศึกษาเป็นแนวคิด วิธีการ หรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ที่ถูกนำมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนและสรุปลักษณะของนวัตกรรมที่ได้รับการยอมรับและความสนใจอย่างกว้างขวาง ดังนี้ 1. เป็นนวัตกรรมที่ใช้ง่าย ไม่ยากหรือซับซ้อนมากเกินไป 2. เป็นนวัตกรรมที่มีค่าใช้จ่ายไม่มาก 3. เป็นนวัตกรรมที่สะดวกต่อการใช้งาน 4. เป็นนวัตกรรมที่สามารถเข้ากับระบบเดิมที่มีอยู่ได้ดี โดยไม่เกิดผลกระทบต่อระบบเดิมมากนัก 5. เป็นนวัตกรรมที่ไม่ต้องอาศัยหลายคนในการใช้งาน 6. เป็นนวัตกรรมที่เกิดผลที่ชัดเจน และได้อธิบายเกี่ยวกับกระบวนการสำหรับการพัฒนานวัตกรรมการศึกษา 7 ขั้นตอนดังนี้

1. การระบุปัญหา (problem) การพัฒนานวัตกรรมเริ่มจากการมองเห็นปัญหาและความต้องการจำเป็นเพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. การกำหนดจุดมุ่งหมาย (objective) เมื่อรู้ความต้องการหรือปัญหาที่ต้องแก้ไขแล้วผู้พัฒนานวัตกรรมกำหนดวัตถุประสงค์ของนวัตกรรมว่า นวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นมีลักษณะอย่างไร

3. การศึกษาข้อจำกัดต่าง ๆ (constraints) เป็นขั้นตอนที่ผู้พัฒนานวัตกรรมสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับข้อจำกัดต่าง ๆ เมื่อนำนวัตกรรมนั้นไปใช้ ข้อมูลเหล่านี้จะช่วยหลีกเลี่ยงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการประยุกต์ใช้นวัตกรรม ทำให้นวัตกรรมเกิดประสิทธิผลสูงสุด

4. การประดิษฐ์ (innovation) ผู้พัฒนานวัตกรรมสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้ คิดค้นหาวิธี และประดิษฐ์สิ่งใหม่ที่จะช่วยแก้ปัญหาที่ค้นพบในขั้นตอนแรก สิ่งใหม่ที่สร้างขึ้นอาจเป็นการปรับปรุงของเก่าที่กำลังมีอยู่ หรือสร้างขึ้นใหม่ทั้งหมด อาจอยู่ในรูปแบบของแนวคิด หลักการ แนวทาง ระบบ รูปแบบ วิธีการ เทคนิค เทคโนโลยี หรือวัสดุสิ่งของต่าง ๆ

5. การทดลองใช้ (experimentation) หลังจากที่ได้นวัตกรรมต้นแบบ ผู้พัฒนานวัตกรรมต้องประเมินคุณภาพของนวัตกรรมต้นแบบนั้นผ่านการทดลองใช้เพื่อรู้ว่าการพัฒนานั้นสามารถใช้ได้จริงมากน้อยเพียงใด มีข้อจำกัดอะไรบ้าง จะได้แก้ไข ปรับปรุงข้อจำกัดเหล่านั้นก่อนนำนวัตกรรมไปใช้จริงเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้น หรือทำให้นวัตกรรมเกิดผลในการใช้งานมากที่สุด

6. การเผยแพร่ (dissemination) เมื่อแน่ใจว่านวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพ และประสิทธิภาพพร้อมเผยแพร่ในวงกว้าง

7. การยอมรับนวัตกรรม หลังจากเผยแพร่อย่างแพร่หลาย นวัตกรรมจะผ่านการพิจารณาคุณภาพอย่างแท้จริงว่า ได้รับการยอมรับมากน้อยเพียงใด ซึ่งบางนวัตกรรมอาจไม่ได้รับการยอมรับเลยก็ได้

รัตนะ บัวสนธิ (2562) ประยุกต์กรอบแนวคิดการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนานวัตกรรมการศึกษา 4 ขั้นตอน ได้แก่

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เป็นขั้นตอนที่สำรวจข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนในปัจจุบัน เพื่อค้นพบปัญหาหรือความต้องการที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าว

2. การออกแบบ สร้าง และประเมินนวัตกรรม เป็นขั้นตอนที่ผู้พัฒนานวัตกรรมลงมือสร้าง และประเมิน หรือตรวจสอบประสิทธิภาพของนวัตกรรมที่สร้างขึ้น จนกว่านวัตกรรมนั้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

3. การนำนวัตกรรมไปทดลองใช้ เป็นขั้นตอนที่นำนวัตกรรมที่ผ่านการหาประสิทธิภาพและปรับปรุงแก้ไข ไปทดลองในสถานการณ์จริงกับกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการจะแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาผลการเรียนการสอน

4. การประเมิน และปรับปรุงนวัตกรรม เป็นขั้นตอนที่ประเมินประสิทธิผล ประสิทธิภาพ และผลกระทบของนวัตกรรม หากนวัตกรรมมีข้อจำกัด ต้องแก้ไขก่อนนำนวัตกรรม ไปเผยแพร่

จากการสำรวจเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม นวัตกรรมการศึกษา และการพัฒนา นวัตกรรมการศึกษา สามารถสรุปว่า นวัตกรรมการศึกษาเป็นสิ่งที่ทำขึ้นใหม่เพื่อแก้ปัญหาหรือ ตอบสนองความต้องการที่เกิดขึ้นในวงการการศึกษา โดยอาจเป็นสิ่งใหม่ทั้งหมด หรือเป็นการ พัฒนาปรับปรุงจากสิ่งที่มีอยู่เดิม โดยผ่านการทดลองเพื่อประเมินประสิทธิภาพและปรับปรุงแก้ไข ข้อจำกัดก่อนนำไปใช้จริง

ในวงการการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ การสร้างนวัตกรรมเป็นหัวข้อ การวิจัยที่ได้รับความสนใจจากนักวิจัยและนักวิชาการเป็นอย่างมาก นิธิอร พรอ่ำไพสกุล และ ผกาศรี เย็นบุตร (2561) ได้สังเคราะห์งานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศระหว่างปี พ.ศ. 2518 - พ.ศ. 2558 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นปริญญา นิพนธ์ วิทยานิพนธ์ การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก จำนวน 156 เรื่อง จากมหาวิทยาลัย 14 แห่ง ผลของการวิจัยพบว่า งานวิจัยด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม การเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีจำนวนมากที่สุด คือ 97 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 62.17 จากงานวิจัยนี้ พบว่า นวัตกรรมด้านการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มีความหลากหลาย ได้แก่ บทเรียน หนังสือเรียน แบบเรียน คู่มือ หนังสืออ่านประกอบ แบบฝึก ชุด การสอน สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติทั่วไป หรือสำหรับผู้เรียนชาติใดชาติหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น จีน ญี่ปุ่น เกาหลี เวียดนาม เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงบทบาทสำคัญของนวัตกรรมสำหรับการเรียน การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ การสร้างนวัตกรรมการเรียนการสอนควรคำนึงถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเช่น ผู้เรียนเป็นคนชาติใด ปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอน วัตถุประสงค์ของการสร้างนวัตกรรม ประเภทนวัตกรรม เป็นต้น หรือกล่าวอีกนัยคือ การสร้าง นวัตกรรมควรเริ่มจากการสำรวจสภาพการเรียนการสอนในปัจจุบัน วิเคราะห์และสังเคราะห์ ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน เลือกนวัตกรรมที่เหมาะสม ออกแบบและสร้าง นวัตกรรม และทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมก่อนนำไปใช้ นวัตกรรมที่มีคุณภาพจะ ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

3. การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

การสื่อสารระหว่างคนที่ภูมิหลังทางวัฒนธรรมแตกต่างกันอาจประสบปัญหาบางประการ เนื่องจากการสื่อสารด้วยวัจนภาษาหรืออวัจนภาษาล้วนอยู่ภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรม ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต้องคำนึงถึงความสำคัญของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการสื่อสารด้วยภาษาเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาเกี่ยวกับ ความหมายของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ดังนี้

3.1 ความหมายของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

นักวิชาการใช้ คำว่า cross-cultural communication และ intercultural communication เพื่อกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกับการสื่อสาร โดย Tayler (2013, p. 7) อธิบายความแตกต่างของ cross-cultural communication และ intercultural communication ไว้ว่า คำว่า cross-cultural communication เป็นคำที่เก่ากว่า และปัจจุบันมีคนนิยมใช้น้อย Tayler ให้เหตุผลว่า cross-cultural communication หมายถึงการข้ามเขตแดนหรือการแบ่งแยกที่ค่อนข้างชัดเจน ดูเหมือนว่าแต่ละวัฒนธรรมมีเขตแดนชัดเจนคล้ายกับประเทศต่าง ๆ บนแผนที่โลก intercultural communication ก็อาจประสบปัญหาด้านความหมายเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาความหมายของหน่วยคำเติมหน้า (prefix) ก็ จะเห็นความแตกต่างในแง่ความหมายของ 2 คำนี้ กล่าวคือ “inter” มีความหมายว่า ระหว่าง (between หรือ among) ซึ่งแตกต่างค่อนข้างชัดเจนกับคำว่า ข้าม (across) และถ้าเราพิจารณาระบวนการสร้างวัฒนธรรมของสังคมต่าง ๆ จะเห็นได้ว่า สังคมที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกันเหล่านี้ค่อย ๆ พัฒนาขึ้นพร้อมกันในพื้นที่เดียวกัน ดังนั้น คำว่า ระหว่างวัฒนธรรม ดูเหมือนจะเป็นคำที่เหมาะสมมากกว่าคำว่า ข้ามวัฒนธรรม

ในมุมมองของ Chandler และ Munday (2011, p. 281) cross-cultural communication และ intercultural communication มีความหมายเหมือนกัน หมายถึงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีภูมิหลังทางวัฒนธรรมหรือวัฒนธรรมย่อยที่แตกต่างกันเพื่อจุดประสงค์ที่จะทำความเข้าใจข้อความร่วมกัน

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ดังนี้ Samovar, Porter, และ McDaniel (2006, p. 7) ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (intercultural communication) ว่า การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมจะเกิดขึ้นเมื่อข้อความที่ผลิตในวัฒนธรรมหนึ่ง ถูกตีความในวัฒนธรรมอื่น ต่อมา Samovar, Porter, และ McDaniel (2010, p. 12) ได้ขยาย

ความหมายของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมว่า การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเกิดขึ้นเมื่อคนในวัฒนธรรมหนึ่งส่งสารถึงคนในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมยังรวมถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน ซึ่งความแตกต่างนี้จะส่งผลกระทบต่อสื่อสาร

Baldwin, Coleman, Gonzalez, และ Shenoy-Packer (2014, p. 5) อธิบายว่า การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเกิดขึ้นเมื่อวัฒนธรรมส่งผลกระทบต่อสื่อสารระหว่างคนสองคนหรือมากกว่าสองคนที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

Pearson และ Nelson (1997, p. 126) กล่าวถึงการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (intercultural communication) ว่า การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเป็นกระบวนการทำความเข้าใจและแบ่งปันความหมายระหว่างบุคคลที่มาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน แม้นักวิชาการคนอื่น ๆ ใช้คำแตกต่างกันเพื่อเรียกการสื่อสารระหว่างคนที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เช่น การสื่อสารระหว่างเชื้อชาติ (interracial) การสื่อสารระหว่างชาติพันธุ์ (interethnic) การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (cross-cultural) การสื่อสารแตกต่างวัฒนธรรม (contra-cultural) การสื่อสารข้ามผ่านวัฒนธรรม (transcultural acts) แต่ Pearson & Nelson ใช้คำ “intercultural communication” (การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม) สำหรับการสื่อสารที่มีลักษณะที่กล่าวไว้ข้างต้น

Levine และ Adelman (1993, p. xvii-xviii) กล่าวถึงการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (cross-cultural communication) ว่า ในการสื่อสารระหว่างคนที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารโดยใช้ภาษาหรือการสื่อสารโดยไม่ใช้ภาษาก็ตาม การสื่อสารนั้นจะอยู่ภายใต้อิทธิพลของค่านิยม ทักษะคิด และพฤติกรรมทางวัฒนธรรมเสมอ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือการกระทำหรือการโต้ตอบของคู่สนทนาได้รับผลกระทบจากวัฒนธรรม

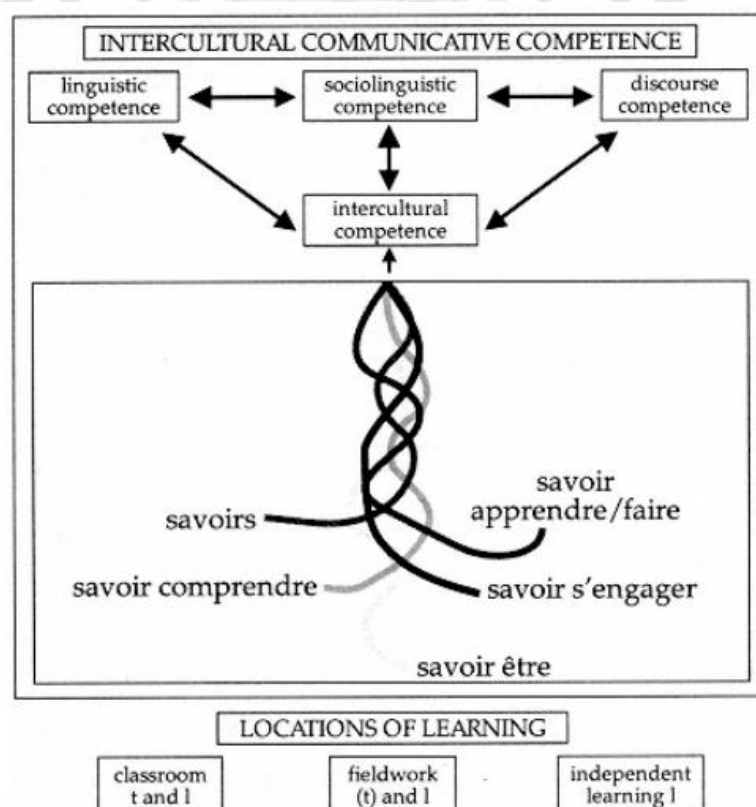
นุชนารถ รัตนสูงศักดิ์ชัย (2547, น. 83-94) อธิบายว่า การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม คือ การทำให้คนที่มีวัฒนธรรมแตกต่างจากตนได้รับรู้และเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด คิด รู้สึก และแสดงออกได้เป็นอย่างดี การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมจึงหมายถึงการสื่อสารระหว่างคนต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ เพราะมีภาษาพูด ภาษาเขียน ความคิด และภาษาท่าทางที่แตกต่างกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมีความหมายใกล้เคียงกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เป็นการสื่อสารระหว่างผู้ส่งสารที่มาจากวัฒนธรรมหนึ่งกับผู้รับสารที่มาจากอีกวัฒนธรรมหนึ่ง ความแตกต่างทางวัฒนธรรมจึงส่งผลกระทบต่อสื่อสาร ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้คำ “การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม” เพราะเป็นการสื่อสารโดยใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามกับชาวไทย

3.2 ความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (intercultural communicative competence)

Michael Byram (Byram, 1997, p. 71) กล่าวถึงความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารกับชาวต่างชาติต่างวัฒนธรรมโดยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร คนที่มีความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสามารถผสมผสานความรู้ด้านภาษาและความรู้ด้านวัฒนธรรมในการสื่อสาร เพื่อเลือกใช้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทและจุดประสงค์ของการสื่อสาร โดยคำนึงถึงปัจจัยด้านวัฒนธรรมที่แฝงไว้ในตัวภาษา

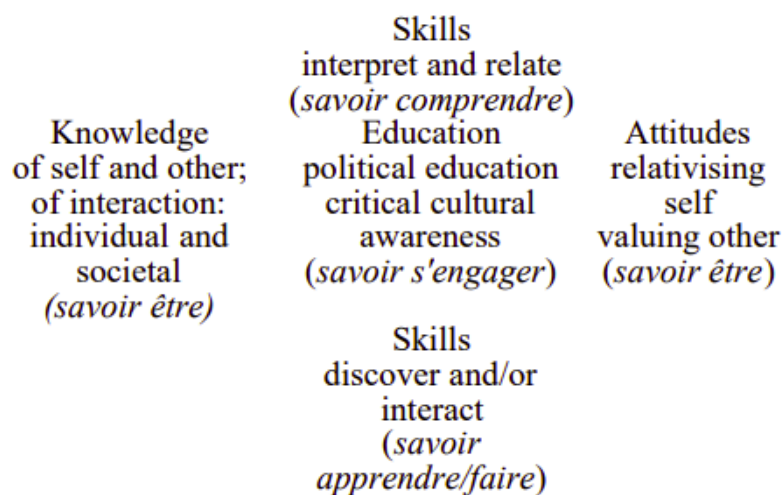
Michael Byram (Byram, 1997, p. 73) เสนอรูปแบบของความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (model of intercultural communicative competence) ซึ่งประกอบด้วยสามมิติยะข้ามวัฒนธรรม (intercultural competence) และปัจจัยทางภาษา (language element) ดังนี้

ภาพประกอบ 6 รูปแบบของความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของ Michael Byram

ที่มา: (Byram, 1997, p. 73)

3.2.1 สามัตถิยะข้ามวัฒนธรรม (intercultural competence) ประกอบด้วย ทักษะ ความรู้ ทักษะ และการตระหนักรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมอย่างมีวิจารณญาณ (Byram, 1997, pp. 49-54)

ภาพประกอบ 7 องค์ประกอบของสามัตถิยะข้ามวัฒนธรรมตามรูปแบบของ Michael Byram

ที่มา: Byram (1997, p. 34)

3.2.1.1 ทักษะ (attitudes) ประกอบด้วย ความอยากรู้อยากเห็น (curiosity) ความใจกว้าง (openness) และไม่ด่วนตัดสินหรือไม่เชื่อในสิ่งที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของตน (readiness to suspend disbelief and judgement)

3.2.1.2 ความรู้ (knowledge) ในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมของตัวเองและวัฒนธรรมของคนที่สื่อสารด้วย ควรรู้ว่าคนต่างวัฒนธรรมปฏิบัติต่อกันอย่างไร และปฏิบัติต่อคนต่างวัฒนธรรมอย่างไร ทำไมจึงปฏิบัติต่อกันอย่างนั้น

3.2.1.3 ทักษะ (skills) ทักษะการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการตีความและการเชื่อมโยง (skill of interpreting and relating) เป็นทักษะการเปรียบเทียบ เชื่อมโยง หรือเชื่อมต่อกับวัฒนธรรมของตนเองกับวัฒนธรรมอื่น เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับคนต่างวัฒนธรรม ไม่ควรยึดวัฒนธรรมของตนเองเป็นหลัก แต่ควรทำความเข้าใจ “สาร” ที่ผู้ส่งสารต้องการจะสื่อโดยเปรียบเทียบหรือเชื่อมโยงวัฒนธรรมของคนส่งสารกับวัฒนธรรมของตนเอง ควร

เข้าใจว่า “สาร” ที่ส่งมาย่อมอยู่ภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรม ทักษะนี้เป็นทักษะสำคัญเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการทำความเข้าใจกับวัฒนธรรมอื่น ๆ อันหลากหลาย

ทักษะการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมประการที่ 2 คือ ทักษะการค้นพบและปฏิสัมพันธ์ (skill of discovery and interaction) เป็นทักษะต่อเนื่องจากทักษะการตีความและการเชื่อมโยง ความ กล่าวคือ หลังจากที่ทำความเข้าใจ “สาร” ที่คนต่างวัฒนธรรมต้องการจะสื่อโดยเปรียบเทียบ และเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมของตนเอง จะพบความหมายแฝง (connotations) หรือสิ่งที่ผู้ส่งสาร ต้องการสื่อ (allusions) ข้อมูลหรือความรู้ใหม่เหล่านี้ส่วนใหญ่ได้มาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนต่างวัฒนธรรม ทักษะนี้สำคัญเพราะจะช่วยพัฒนาความสามารถในการค้นพบสิ่งใหม่ ๆ ด้วยตัวเอง เสริมสร้างความรู้ เพิ่มขีดความสามารถในการทำความเข้าใจในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม โดยตระหนักว่าข้อความจากคนในวัฒนธรรมอื่นอาจมีความหมายแตกต่างกับความหมายที่คิดไว้

3.2.1.4 การตระหนักรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมอย่างมีวิจารณญาณ (critical cultural awareness) คือปัจจัยสำคัญที่เชื่อมต่อบริบทอื่น ๆ โดยมีพื้นฐานคือ การทำความเข้าใจความแตกต่างทางวัฒนธรรมโดยการพิจารณาวัฒนธรรมอื่นและเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมของตนเองอย่างมีเหตุมีผล

3.2.2. ปัจจัยทางภาษา (language element)

ปัจจัยทางภาษา 3 ประการที่ส่งผลต่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ได้แก่ ความสามารถด้านภาษาศาสตร์ (linguistic competence) คือ ความสามารถในการใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษาเพื่อผลิตหรือตีความข้อความทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (sociolinguistic competence) คือ ความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามบริบททางสังคม และความสามารถด้านสัมพันธสาร (discourse competence) คือ ความสามารถในการเลือกใช้ภาษาและกลวิธีต่าง ๆ ในการผลิตหรือแปลข้อความที่มีวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยคำนึงถึงปัจจัยทางวัฒนธรรมของผู้สนทนา

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปว่ารูปแบบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของ Michael Byram ประกอบด้วยความสามารถด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและความสามารถด้านภาษา ซึ่งความสามารถด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ ทักษะคิด และการตระหนักถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรม ส่วนความสามารถด้านภาษา ประกอบด้วย ความสามารถด้านภาษาศาสตร์ ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม และความสามารถด้านสัมพันธสาร ดังนั้น ถ้าต้องการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมควรคำนึงถึงการพัฒนาความสามารถด้านภาษาและความสามารถด้านการ

สื่อสารข้ามวัฒนธรรม ตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของตนกับวัฒนธรรมของคู่สนทนา ทำความเข้าใจวัฒนธรรมอื่นโดยวิธีเปรียบเทียบและเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมอื่นกับวัฒนธรรมตัวเอง มีทัศนคติเชิงบวก ไม่ถือตัว หรือไม่ด่วนตัดสินความแตกต่างทางวัฒนธรรม รวมถึงมีความสามารถด้านการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบททางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้สื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติ ดังนี้

การใช้สื่อสารข้ามวัฒนธรรม: ความรู้ และความเข้าใจของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก (Cross-cultural Communication: Knowledge and Understanding of Chinese Students majoring in Thai) (Wongpinunwatana, 2016) มีวัตถุประสงค์ที่จะสำรวจความรู้ความเข้าใจภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนวิชาเอกภาษาไทยที่คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกนักศึกษาชาวจีนจำนวน 14 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาวจีนที่เป็นทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความสามารถในการสื่อสารเป็นอย่างดี 5 ด้าน ได้แก่ ทักษะการสื่อสาร ทัศนคติ ความรู้ ระบบสังคม และวัฒนธรรม ทัศนคติที่ดีต่อคนไทยและสังคมไทยช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้ภาษาไทยได้เร็วขึ้นและเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยมากขึ้น วัฒนธรรมไทยและระบบสังคมไทยมีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักศึกษา ผลการวิจัยทำให้เห็นประเด็นสำคัญว่า การสื่อสารแบบเป็นกันเองกับเพื่อนคนไทยช่วยให้นักศึกษาชาวจีนมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะนิสัยของคนไทยและบริบทสังคมไทยมากขึ้น วิธีการสื่อสารที่ดีที่สุดคือการสื่อสารโดยตรงหรือตัวต่อตัว (face-to-face communication) และสื่อสารออนไลน์ตามลำดับ

ความสามารถด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยและนักศึกษาต่างชาติ (Cross-Cultural Communication Ability of Thai and Foreign Students) (Wongpinunwatana, 2018) ศึกษาความสามารถด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยและนักศึกษาต่างชาติที่เรียนวิชา “การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม” ในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในเวลา 1 ภาคการศึกษา ผู้วิจัยใช้วิธีสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเพื่อเก็บข้อมูลจากนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาไทยซึ่งเป็นทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารคิดว่า เมื่อสื่อสารกับคนที่มีเชื้อชาติและศาสนาต่างกัน หรือมีภาษาและวัฒนธรรมต่างกัน ควรมียกเว้นด้านภาษา ความรู้ ความเข้าใจ ทัศนคติ และความรู้ความเข้าใจด้านระบบวัฒนธรรมและสังคม กล่าวคือ สำหรับทักษะด้านภาษา ควรคำนึงถึงระดับ

ภาษาและการใช้ภาษา นักศึกษาไทยต้องเป็นทั้งผู้ฟังและผู้พูดที่ดีที่สามารถถ่ายทอดความรู้และความคิดโดยพิจารณาความสามารถของนักศึกษาต่างชาติ สำหรับด้านความรู้และความเข้าใจ นักศึกษาไทยต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้สิ่งที่ตนต้องการสื่อสาร ควรเข้าใจในความหลากหลายวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกโดยเฉพาะเข้าใจลักษณะนิสัยของคู่สนทนา สำหรับด้านทัศนคติ นักศึกษาไทยควรสร้างทัศนคติเชิงบวกต่อข้อความที่สื่อสารรวมทั้งผู้รับข้อความนั้น ๆ สำหรับความรู้ความเข้าใจด้านระบบสังคมและวัฒนธรรม ควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์ทางสังคม การดำรงชีวิต ระบบการเมือง การปกครอง และวัฒนธรรมซึ่งเป็นปัจจัยกำหนดวิถีชีวิตของคนใดคนหนึ่ง ส่วนนักศึกษาต่างชาติคิดว่า ต้องให้ความสำคัญกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเมื่อสื่อสารกับชาวต่างชาติด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น พูดช้า ออกเสียงชัด ถามทีละคำถาม หลีกเลี่ยงคำถามเชิงลบ ควรเป็นผู้ฟังและผู้พูดที่ดี ทวนหรือถามซ้ำเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของคู่สนทนา ทั้งสองฝ่ายควรตรวจสอบความเข้าใจในข้อความที่ตนสื่อสารว่า เข้าใจตรงกันหรือไม่ หลีกเลี่ยงการใช้คำสแลงหรือศัพท์วิชาการ ระวังเมื่อแสดงอารมณ์ขัน และควรแสดงความสุภาพเมื่อสื่อสารกับคนอื่น

การใช้ภาษาไทยในกระบวนการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษาต่างชาติ (วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา, 2562) งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาไทยในกระบวนการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษาต่างชาติระดับอุดมศึกษา โดยสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเพื่อเก็บข้อมูลกับนักศึกษาต่างชาติ 48 คน ประกอบด้วย นักศึกษาจีน กัมพูชา ญี่ปุ่น เมียนมา เกาหลี เยอรมัน และสิงคโปร์ ซึ่งเป็นนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ ขอนแก่น สงขลา และกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัย 5 ประการที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ ได้แก่ ทักษะการสื่อสาร ทัศนคติ ความรู้ ระบบสังคม และวัฒนธรรม โดยทัศนคติที่ดีต่อคนไทยและสังคมไทยทำให้นักศึกษาเรียนรู้ภาษาไทยได้เร็วขึ้นและเข้าใจวัฒนธรรมไทยได้มากขึ้น ในทางกลับกัน ระบบสังคมและวัฒนธรรมไทยก็เอื้อต่อการพัฒนาความรู้และทักษะการสื่อสาร เช่น การสนทนาอย่างไม่เป็นทางการกับเพื่อนคนไทยช่วยให้เข้าใจคนไทยและสังคมไทยมากขึ้น ช่องทางในการสื่อสารที่ดีที่สุด คือ การสนทนาตัวต่อตัวและการสนทนาผ่านสังคมออนไลน์

จากงานวิจัยของ วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา เห็นว่า ผู้เรียนชาวต่างชาติที่มีความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยที่ดีควรมีทักษะด้านภาษาไทย ความรู้ความเข้าใจด้านสังคมวัฒนธรรมไทย และทัศนคติเชิงบวกต่อวัฒนธรรมไทย และประเด็นสำคัญคือ ผู้เรียนชาวต่างชาติจะได้ความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมไทยจากการมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงหรือตัวต่อตัว (face-to-face

communication) กับชาวไทย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบสามมิติของสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของ Michael Byram

3.3 การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

วัฒนธรรมและการสื่อสารมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดและแยกออกจากกันไม่ได้ ต่างมีอิทธิพลต่อกันและกัน สิ่งที่คนในสังคมใดสังคมหนึ่งแสดงออกผ่านการสื่อสารล้วนอยู่ภายใต้ อิทธิพลของวัฒนธรรมของสังคมนั้น และสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมของคนในสังคม ปัญหา สำคัญที่สุดในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม คือ ความเข้าใจผิดในการรับรู้ความหมายที่มาจากความ แตกต่างด้านวัฒนธรรม ข้อความจากผู้ส่งสารมักได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมของตน เมื่อถูก ตีความโดยผู้รับสารที่มาจากวัฒนธรรมอื่นย่อมเกิดความผิดพลาดในการตีความและอาจทำให้การ สื่อสารไม่ประสบความสำเร็จ อุปสรรคที่มาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมสามารถแก้ไขได้ด้วย ความรู้และความเข้าใจปัจจัยทางวัฒนธรรมที่ส่งผลกระทบต่อสื่อสาร รวมถึงความตั้งใจของคู่ สนทนาในการสื่อสาร การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมจะบรรลุผลสำเร็จถ้าคู่สนทนาตระหนักและเข้าใจ ความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันของปัจจัยทางวัฒนธรรมที่อาจส่งผลต่อการสื่อสาร คู่ สนทนาสามารถคาดเดาปัญหาที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการสื่อสาร ทำให้เข้าใจกันได้ง่ายขึ้น (Samovar, Porter, และ McDaniel, 1985, p. 20-30) ดังนั้นกระบวนการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศซึ่งมีเป้าหมายสุดท้ายคือผู้เรียนสามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาอย่างมี ประสิทธิภาพจึงควรให้ความสำคัญกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยกล่าวถึง การ สื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ และการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาไทยในเวียดนาม ดังนี้

3.3.1 การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

Dell Hymes (อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2533, น. 21) กล่าวถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือสามมิติของการสื่อสาร หรือสมรรถนะการสื่อสาร ไว้ว่า สมรรถนะการสื่อสารประกอบด้วยความรู้ 4 ประการ ได้แก่ ความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ของภาษา คือ รู้ว่ารูปแบบใดในภาษาถูกไวยากรณ์ รูปแบบใดในภาษาไม่ถูกต้อง ความรู้เกี่ยวกับ ภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน คือ รู้ว่ารูปแบบใดในภาษาไม่ถูกไวยากรณ์แต่สามารถใช้ได้ สื่อสาร ได้เข้าใจ หรือเป็นที่ยอมรับของคนในชุมชนภาษาเดียวกัน ความรู้เกี่ยวกับความเหมาะสมของการ ใช้ภาษา คือ ความรู้เกี่ยวกับบริบททางสังคมที่กำหนดว่ารูปแบบภาษาใดเหมาะสม รูปแบบใดไม่ เหมาะสม และความรู้เกี่ยวกับภาษาที่ถูกใช้มาแล้วจากการสังเกตว่าเคยมีคนใช้รูปแบบภาษานั้น มาก่อน

ต่อมา Canale และ Swain (1980, pp. 29-31) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศได้ขยายสมรรถนะการสื่อสารของ Hymes เป็น 3 ประเด็น ได้แก่

ความสามารถทางไวยากรณ์ (grammatical competence) คือ ความสามารถเข้าใจไวยากรณ์ของภาษา เช่น ศัพท์ โครงสร้างประโยค ความหมาย เป็นต้น

ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (sociolinguistic competence) แบ่งเป็นความสามารถในการใช้ภาษาตามบริบทสังคมวัฒนธรรม (sociocultural rules of use) และความสามารถในการใช้ภาษาให้มีเนื้อความสัมพันธ์กัน (rules of discourse) ซึ่งช่วยให้เข้าใจความหมายที่แท้จริงของถ้อยคำที่เปล่งออกมา เพราะบางครั้งความหมายที่แปลจากตัวอักษรไม่ใช่ความหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อ ความสามารถในการใช้ภาษาตามบริบทสังคมวัฒนธรรมคือความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเหมาะสม เช่น เหมาะสมกับสถานการณ์หรือบริบท (contextual factors) ได้แก่ เรื่องที่พูด สถานภาพของคนที่พูด สภาพแวดล้อม การใช้วัจนลีลาหรือทำเนียบภาษาอย่างเหมาะสม และ ความสามารถในการใช้ภาษาให้มีเนื้อความสัมพันธ์กัน เป็นความสามารถในการใช้ภาษาที่มีความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อความ หรือความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อความกับบริบท

ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสาร (strategic competence) เป็นความสามารถใช้กลวิธีต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษา (verbal) หรือไม่ใช้ภาษา (nonverbal) เพื่อให้การสื่อสารดำเนินได้อย่างต่อเนื่อง ไม่หยุดชะงัก

จากมุมมองของนักภาษาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศ เห็นว่า ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญต่อความสามารถด้านการสื่อสาร ความรู้ด้านภาษาเพียงอย่างเดียวอาจไม่สามารถทำให้การสื่อสารบรรลุเป้าหมายได้ ผู้เรียนภาษาต่างประเทศต้องมีความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมจึงจะสามารถพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารด้วยภาษาเป้าหมายได้ดี

เป้าหมายสุดท้ายของผู้เรียนภาษาต่างประเทศคือสามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศควรตระหนักถึงบทบาทของวัฒนธรรมเจ้าของภาษา ซึ่ง สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกับการสอนภาษาไว้ว่า ภาษาแต่ละภาษามีเบื้องหลังทางวัฒนธรรมที่ไม่เหมือนกัน เมื่อมีการสื่อสารระหว่างคนที่มีภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน หรือเรียกว่าการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ย่อมได้รับผลกระทบที่มาจากปัจจัยต่าง ๆ ทางวัฒนธรรม เนื่องจากกระบวนการถ่ายโอนภาษาแฝงไว้ซึ่งการถ่ายโอนวัฒนธรรมของผู้ส่งสาร ดังนั้นเมื่อเรียนรู้ภาษาต่างประเทศผู้เรียนควรได้รับความรู้ทาง

วัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้น ผู้สอนต้องให้ข้อมูลสำคัญเหล่านี้แก่ผู้เรียน ควบคู่กับความรู้ทางไวยากรณ์

การให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมในการสอนภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนนอกจากช่วยเพิ่มพูนความรู้และพัฒนาทักษะการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมแก่ผู้เรียนแล้ว การสอนความรู้ด้านวัฒนธรรมยังเปลี่ยนแปลงบรรยากาศการเรียนการสอนแบบเดิมที่เน้นกฎเกณฑ์ทางภาษาให้มีการเชื่อมโยงระหว่างภาษากับวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเนื้อหาที่น่าสนใจสำหรับผู้เรียน สิริจิตต์ เดชอมรชัย (2556, น. 144) กล่าวว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรม ในทางกลับกัน สามารถมองเห็นวัฒนธรรมสะท้อนผ่านการใช้ภาษา การถ่ายทอดความคิดด้วยภาษาคือการถ่ายทอดวัฒนธรรมไปพร้อมกัน ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็คือการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความรู้ทางวัฒนธรรมอาจเป็นเนื้อหาที่น่าสนใจที่ช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น การเรียนรู้และยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมจะทำให้ผู้เรียนปรับเปลี่ยนทัศนคติ มุมมองความคิด โลกทัศน์ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจกันมากยิ่งขึ้น

นักวิจัยและนักวิชาการด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศให้ความสำคัญกับความรู้ด้านวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญเพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมแก่ผู้เรียน Qin (2011) ศึกษาความเข้าใจผิดในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมระหว่างผู้เรียนที่เรียนภาษาจีนชาวอเมริกันกับชาวจีน และทั้งสองฝ่ายสื่อสารกันโดยใช้ภาษาจีน (Towards Understanding Misunderstanding in Cross-Cultural Communication: The Case of American Learners of Chinese Communicating with Chinese People in Chinese Language) ผู้วิจัยนำเสนอมุมมองใหม่สำหรับการสอนภาษาต่างประเทศว่า กระบวนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศควรเน้นความรู้ด้านวัฒนธรรมมากกว่าความรู้ด้านภาษา เน้นการใช้ภาษามากกว่าการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ เน้นผู้เรียนมากกว่าผู้สอน และเน้นวัฒนธรรมเป้าหมายมากกว่าวัฒนธรรมรวมของเจ้าของภาษา ผู้วิจัยพบว่า ความรู้ด้านวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากความรู้ด้านภาษาเพียงอย่างเดียวไม่สามารถหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้นระหว่างคู่สนทนาที่มีภูมิหลังทางวัฒนธรรมได้ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีวงศัพท์ที่กว้าง ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง สำเนียงที่ชัดเจน และความรู้ด้านวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับการสื่อสาร

Khai และ Mahavarakorn (2019) กล่าวถึงความสำคัญของเนื้อหาด้านวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เวียดนามว่า ในขั้นตอนการ

สร้างหลักสูตรภาษาไทย ผู้สร้างหลักสูตรควรคำนึงถึงเนื้อหาความรู้ทางวัฒนธรรมไทยที่ควรนำเสนอในแต่ละระดับชั้นโดยพิจารณาจากการศึกษาเปรียบเทียบวัฒนธรรมของผู้เรียนกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ควรตั้งวัตถุประสงค์ของการสอนวัฒนธรรมไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเวียดนามในแต่ละหัวข้อว่า จะบอกให้ทราบ สอนให้เรียนรู้ สาธิตให้ดู อธิบายให้เข้าใจ หรือเปรียบเทียบให้เห็นชัด การสอนวัฒนธรรมสามารถทำได้ตั้งแต่ระดับเบื้องต้น โดยไม่ควรแยกวัฒนธรรมออกจากภาษา หรือเน้นเนื้อหาวัฒนธรรมมากเกินไปจนทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่ากำลังถูกบังคับให้เรียนรู้วัฒนธรรมของอีกชาติหนึ่ง ควรเลือกเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียน ทั้งนี้แบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามนอกจากนำเสนอเนื้อหาทางภาษาแล้ว ควรนำเสนอเนื้อหาทางวัฒนธรรมไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ สื่อการเรียนอาจจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมตนเอง

Vinh (2013) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาเวียดนามในฐานะภาษาต่างประเทศว่า เป้าหมายสำคัญของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศคือ ฝึกให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยภาษาเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยใช้ทั้งวจนภาษาและอวัจนภาษา กล่าวคือ ผู้เรียนต้องมีทักษะการใช้ภาษาควบคู่กับกับพฤติกรรมด้านวัฒนธรรมที่เหมาะสม เนื้อหาด้านวัฒนธรรมที่ควรสอนผู้เรียนประกอบด้วย ค่านิยมที่แฝงไว้ในภาษา บรรทัดฐานการใช้ภาษาในบริบทสังคมเจ้าของภาษา สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม ผู้สอนควรใช้สื่อการเรียนการสอนที่มีลักษณะสมจริงเพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์เรียนรู้อย่างแท้จริง ควรคิดสรรและปรับเปลี่ยนเนื้อหาบทเรียนให้เหมาะสมกับอายุและความสามารถของผู้เรียน ควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด กล่าวคือ ผู้เรียนควรได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ใกล้เคียงกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาให้มากที่สุด ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการแทรกเนื้อหาด้านวัฒนธรรมในการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การบรรยาย เปรียบเทียบ อภิปราย แก้ปัญหา เล่นบทบาทสมมติ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านวัฒนธรรม เก็บข้อมูลเชิงชาติพันธุ์ศึกษา เรียนรู้วัฒนธรรมจากรวบรวมหรือวรรณคดี และเรียนรู้วัฒนธรรมจากสื่อโทรทัศน์

Zhan (2016) กล่าวถึงบทบาทของผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่า ผู้สอนควรปรับปรุงวิธีสอนภาษาต่างประเทศโดยเน้นทั้งความรู้ด้านภาษาและความรู้ด้านวัฒนธรรมควบคู่กัน ผู้สอนต้องมีความรู้ด้านวัฒนธรรมเจ้าของภาษาต่างประเทศและวัฒนธรรมของผู้เรียนเป็นอย่างดี จึงสามารถบรรยายและชี้ให้ผู้เรียนเห็นความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศกับภาษาและวัฒนธรรมของผู้เรียน ควรให้

โอกาสผู้เรียนนำความรู้มาฝึกปฏิบัติ เช่น สร้างบทสนทนา เล่นบทบาทสมมติ เล่นละคร ในหัวข้อต่าง ๆ เช่น การตกทาย การขอโทษ การนัดหมาย การกล่าวลา การขอร้อง การสอบถามข้อมูล เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนประยุกต์ความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมในบรรยากาศที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง รวมทั้งการดูสื่อโทรทัศน์ เช่น รายการโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือการอ่านหนังสือโดยมีผู้สอนช่วยบรรยาย อธิบาย หรือให้ความรู้เพิ่มเติมซึ่งจะช่วยเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับสังคมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา การพูดคุยสนทนากับผู้สอนซึ่งเป็นเจ้าของภาษาก็เป็นวิธีเรียนรู้วัฒนธรรมที่ดี อุปสรรคที่เกิดขึ้นในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับผู้สอนชาวต่างชาติเป็นโอกาสที่ดีเพื่อผู้เรียนพัฒนาความรู้และทักษะการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ผู้เรียนต้องนำความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมที่เรียนมาฝึกปฏิบัติด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นวิธีเดียวที่ทำให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะอย่างยั่งยืน

Thao (2014) กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมแก่ผู้เรียนว่า ในขั้นตอนเตรียมการสอน ผู้สอนต้องกำหนดวัตถุประสงค์ทุกครั้ง เช่น วัตถุประสงค์ด้านภาษา วัตถุประสงค์ด้านทักษะการใช้ภาษา วัตถุประสงค์ด้านความรู้ วัตถุประสงค์ด้านทัศนคติ และวัตถุประสงค์ด้านทักษะการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ผู้สอนควรตระหนักและใส่ใจเนื้อหาด้านวัฒนธรรมที่ปรากฏในแบบเรียนและการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ควรจัดกิจกรรมหลายประเภทและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านวัฒนธรรมทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน เช่น การบรรยาย การเล่นเกมบทบาทสมมติ การจำลองสถานการณ์ การเล่นเกม การจัดทัศนศึกษา หรือจัดสัมมนาเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ด้านวัฒนธรรม แบบเรียนหรือสื่อการเรียนการสอนควรมีเนื้อหาใกล้เคียงกับความเป็นจริง (authenticity) หากเนื้อหาของแบบเรียนไม่สมจริงจะจำกัดความสามารถของผู้เรียนในการเปรียบเทียบ ตีความ และเข้าใจมิติทางวัฒนธรรมที่แฝงไว้ในภาษาเป้าหมาย ซึ่งเป็นกลวิธีสำคัญเพื่อมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรม

จากงานวิจัย เห็นว่า ผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการได้ศึกษาและให้ความสำคัญกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเน้นเนื้อหาความรู้ด้านวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมาย กลวิธีถ่ายทอดความรู้ด้านวัฒนธรรม บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน และสื่อการเรียนการสอน การประยุกต์แนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายประการ เช่น ภาษาต่างประเทศที่จะสอน กลุ่มผู้เรียน

สภาพสื่อการเรียนการสอน เป็นต้น ผู้สอนจึงต้องศึกษาและหารูปแบบที่เหมาะสมเพื่อช่วยพัฒนา ศักยภาพของผู้เรียน

3.3.2 การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาไทยในเวียดนาม

ปัจจัยด้านประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่แตกต่างกัน ทำให้ไทยและเวียดนามมีวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่แตกต่างกัน

คนไทยเมื่อทักทายกันมักกล่าวคำ “สวัสดี” พร้อมยกมือไหว้ซึ่งเป็นการแสดงความเคารพและความสุภาพต่อผู้อื่น เป็นธรรมเนียมที่คนไทยมักปฏิบัติต่อกัน ซึ่งแตกต่างกับชาวเวียดนามที่มักค้อมศีรษะหรือพยักหน้าเมื่อทักทายกัน (Bui Gia Huynh, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 มิถุนายน 2563) สำหรับคนเวียดนามการไหว้เป็นการแสดงความเคารพต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ บรรพบุรุษที่ล่วงลับ หรือบุพการีเมื่อออกเรือน ดังนั้นชาวเวียดนามไม่คุ้นชินกับการไหว้บุคคลทั่วไป เมื่อรับของจากผู้ใหญ่ ชาวเวียดนามจะค้อมศีรษะ กล่าวขอบคุณ พร้อมรับของด้วยมือสองข้างซึ่งเป็นการแสดงความนอบน้อมสุภาพ ขณะเดียวกันชาวไทยมักยกมือไหว้พร้อมกล่าวขอบคุณและสามารถรับของจากผู้ใหญ่ด้วยมือเดียว (Le Thi Thuyen, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 มิถุนายน 2563)

เมื่อเจอคนที่รู้จัก คนไทยมักทักทายกันด้วยประโยคคำถามต่าง ๆ เช่น “กินข้าวหรือยัง” “ไปไหนมา” “จะไปไหน” เป็นต้น ซึ่งเป็นการทักทายที่คนเวียดนามก็มักปฏิบัติต่อกัน คนเวียดนามมักให้คำตอบเพื่อแสดงไมตรีจิตต่อกันเมื่อถูกทักด้วยประโยคคำถามเหล่านี้ ดังนั้น เมื่อคนเวียดนามพบคนไทยและถูกทักด้วยประโยคคำถามดังกล่าว คนเวียดนามจะพร้อมให้คำตอบและหยุดเพื่อสนทนากับคนไทย แต่บางครั้งคู่สนทนาคนไทยกลับเดินออกไปโดยไม่รอฟังคำตอบ ซึ่งสร้างความสับสนต่อคนเวียดนาม (Nguyen Thi Loan Phuc, การสื่อสารส่วนบุคคล, 28 มิถุนายน 2563)

คนไทยทุกคนมีชื่อจริงและชื่อเล่น แต่มักใช้ชื่อเล่นในการสื่อสารประจำวันเพื่อความสะดวก ในขณะที่คนเวียดนามส่วนใหญ่ไม่มีชื่อเล่นและมักใช้ชื่อจริงในการสื่อสาร คนไทยหลายคนมีชื่อเล่นเป็นชื่อสัตว์ เช่น เสือ กวาง ปลา กุ้ง นก ไก่ เป็นต้น ซึ่งคนเวียดนามไม่นิยมใช้ชื่อเหล่านี้เพราะเป็นชื่อของสัตว์ (Truong Vy Khang, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มิถุนายน 2563)

คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยคล้ายกับคำบุรุษสรรพนามในภาษาเวียดนาม เช่น ใช้คำเรียกเครือญาติแทนสรรพนาม แต่คนไทยเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามตามตำแหน่งทางสังคมมากกว่าตามอายุ แม้อายุมากกว่าหัวหน้าแต่ลูกน้องมักใช้คำบุรุษสรรพนามว่า “พี่” แทนหัวหน้า เพื่อเป็นการให้เกียรติและแสดงความนอบน้อมต่อหัวหน้า ในทำนองเดียวกัน แม่บ้านในมหาวิทยาลัยอายุมากกว่าอาจารย์ แต่แม่บ้านมักใช้คำบุรุษสรรพนามว่า “หนู” เพื่อแทนตนเอง เมื่อ

สนทนากับอาจารย์ ในขณะที่คนเวียดนามมักเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามตามอายุของกลุ่มสนทนา มากกว่า (Nguyen Thi Thu Phuong, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 มิถุนายน 2563) การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยยังต้องคำนึงถึงบริบทการสื่อสาร คำบุรุษสรรพนามบางคำเป็นทั้งสรรพนามบุรุษที่ 2 และสรรพนามบุรุษที่ 3 เช่น “แก” “ท่าน” เป็นต้น ผู้เรียนชาวเวียดนามอาจสับสนหากไม่พิจารณาบริบทการสื่อสาร นอกจากนั้น ถึงแม้ “แก” กับ “ท่าน” เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3 เหมือนกัน แต่การเลือกใช้ “แก” หรือ “ท่าน” ต้องคำนึงถึงสถานการณ์การสื่อสาร เช่น นักศึกษาอาจใช้คำบุรุษสรรพนามว่า “แก” เพื่อแทนอาจารย์ในการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ แต่เมื่อพูดถึงอาจารย์คนเดียวในสถานการณ์ที่เป็นทางการ เช่น ในห้องประชุม ในห้องเรียน ต้องเปลี่ยนเป็นคำบุรุษสรรพนามว่า “ท่าน” แทน (Truong Vy Khang, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มิถุนายน 2563)

Nguyen Ho Thi Phung (การสื่อสารส่วนบุคคล, 25 มิถุนายน 2563) ได้กล่าวถึงประโยคที่อาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อสารระหว่างชาวไทยกับชาวเวียดนามว่า ในวัฒนธรรมเวียดนาม เมื่อพูดคุยกับผู้ใหญ่ ผู้อาวุโสน้อยกว่าหรือเด็กกว่ามักพูดว่า “Đã em biết rồi à” (หนูรู้แล้วค่ะ) “Đã em hiểu rồi à” (หนูเข้าใจแล้วค่ะ) ด้วยเจตนาที่แสดงถึงความตั้งใจในการรับฟังสิ่งที่ผู้ใหญ่อำนาจพูด แต่เมื่อนักศึกษาชาวเวียดนามพูดประโยคดังกล่าวในการสนทนากับอาจารย์ชาวไทยกลับทำให้อาจารย์ไม่พอใจเพราะคิดว่านักศึกษาขาดคำพูดของตนหรือตัดบทสนทนาเพราะไม่อยากฟังอาจารย์พูดต่อ

Nguyen Ba Thanh (การสื่อสารส่วนบุคคล, 14 มิถุนายน 2563) กล่าวถึงความแตกต่างด้านวัฒนธรรมการกินระหว่างคนไทยและคนเวียดนามซึ่งส่งผลต่อการใช้ชีวิตที่ประเทศไทยและการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามว่า คนไทยมักรับประทานข้าวในจานและใช้ช้อนส้อม ส่วนคนเวียดนามรับประทานข้าวในถ้วยและใช้ตะเกียบ เมื่อเข้าร้านอาหาร แม้ตั้งใจขอจาน-ช้อน-ส้อมเพิ่มอีกหนึ่งชุด แต่ผู้เรียนชาวเวียดนามมักพูดผิดเป็นขอถ้วยกับตะเกียบเพิ่มหนึ่งชุดและมักตักข้าวใส่ถ้วยโดยไม่ทราบว่าย่นนั้นใช้สำหรับใส่แกงหรืออาหารประเภทน้ำ

วัฒนธรรมในการกินถ้วยเดียวของคนไทยก็ทำให้ชาวเวียดนามพบอุปสรรคในการสั่งถ้วยเดียว เนื่องจากร้านถ้วยเดียวที่เวียดนามมักขายถ้วยเดียวประเภทเดียว เช่น เฟอ (Phở) วุ้นเส้นไก่ (Miến gà) ถ้วยเตี้ยนามวาง (Hủ tíu Nam vang) เป็นต้น ซึ่งแตกต่างกับร้านถ้วยเดียวในไทยที่มีเส้นถ้วยเดียวหลายประเภทรวมถึงน้ำซุ๊ปก็มีความหลากหลาย คนเวียดนามเมื่อสั่งถ้วยเดียวมักจะสั่ง “Cho 1 tô hủ tíu” (ขอถ้วยเดียว 1 ชาม) “Lấy 1 tô hủ tíu” (เอาถ้วยเดียวชามหนึ่ง) แต่เมื่อคนไทยสั่งถ้วยเดียวมักต้องบอกประเภทเส้นที่ต้องการ เช่น เส้นเล็ก เส้นใหญ่ เส้นหมี่ บะหมี่ วุ้นเส้น มาม่า เป็นต้น แล้วต่อด้วยประเภทน้ำซุ๊ปที่ต้องการ เช่น แห้ง น้ำใส น้ำตัก ต้มยำ

เย็นตาโฟ เป็นต้น หากชาวเวียดนามไม่มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมการกินถ้วยเดี่ยวแบบไทยอาจสับสนหรือพบอุปสรรคในการสั่งถ้วยเดี่ยว (Truong Vy Khang, 29 มิถุนายน 2563)

การจรรยาบรรณระหว่างไทยกับเวียดนามมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด คนไทยมักไม่บิ๊บบเตรหรืออาจบิ๊บบเตรในยามจำเป็นเท่านั้น เพราะการบิ๊บบเตรสำหรับคนไทยเป็นการเสียมารยาท แต่สำหรับคนเวียดนาม การบิ๊บบเตรเป็นการเตือนให้ระวังเพราะมีรถกำลังจะมาหรือบิ๊บบเตรเพื่อจะขอทาง (Huynh Minh Nhut, การสื่อสารส่วนบุคคล, 30 มิถุนายน 2563)

ความแตกต่างด้านศาสนาระหว่างไทยกับเวียดนามก็ส่งผลกระทบต่อวิถีปฏิบัติและการใช้ภาษาของคนเวียดนามที่เรียนภาษาไทย คนไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ จึงให้ความเคารพต่อพระสงฆ์ เช่น ผู้หญิงห้ามใกล้ชิดพระสงฆ์ เมื่อถวายของแด่พระสงฆ์ต้องวางบนผ้า โดยพระสงฆ์ไม่รับของโดยตรงจากผู้หญิง ในระบบขนส่งสาธารณะมักมีที่นั่งสำรองแก่พระภิกษุสงฆ์ ซึ่งแตกต่างกับเวียดนามที่มักมีที่นั่งสำรองสำหรับคนชราหรือหญิงตั้งครรภ์ นอกจากนี้ ภาษาที่ใช้ในการสนทนากับพระสงฆ์ก็แตกต่างกับภาษาที่พูดคุยกับคนทั่วไป จึงสร้างความสับสนต่อผู้เรียนชาวเวียดนามเมื่อต้องสื่อสารกับพระสงฆ์ (Khau Do Hong Anh, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 มิถุนายน 2563)

จากการสังเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ผู้เรียนภาษาไทยชาวเวียดนาม พบว่าวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามมีความแตกต่างกันหลายประเด็น เช่น การทักทาย การใช้คำบุรุษสรรพนาม การใช้ชื่อเล่น-ชื่อจริง วัฒนธรรมการกิน เป็นต้น ความแตกต่างด้านวัฒนธรรมจึงเป็นอุปสรรคในการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม หากต้องการประสบความสำเร็จในการสื่อสารกับชาวไทย ผู้เรียนชาวเวียดนามไม่ควรหลีกเลี่ยงการเรียนรู้วัฒนธรรมไทย ซึ่งเป็นความรู้จำเป็นต่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม สื่อการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามควรระบุเนื้อหาความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยเพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องเหมาะสม

บทที่ 3

การสร้างนวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น ในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม

ผู้วิจัยสร้างนวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยในข้อที่ 1 คือ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม ซึ่งนวัตกรรมในงานวิจัยนี้ประกอบด้วย หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” คู่มือประกอบหนังสือฯ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบหลังเรียน และไฟล์เสียงประกอบหนังสือฯ โดยผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษาของรัตนะ บัวสนธ์ (2562) ซึ่งมี 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
2. การออกแบบ การสร้าง และการประเมินนวัตกรรม
3. การนำนวัตกรรมไปทดลองใช้
4. การประเมินและปรับปรุงนวัตกรรม

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลพื้นฐานเพื่อได้ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพและปัญหาในการเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนาม รวมถึงความต้องการของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง หลังจากนั้นสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบและการสร้างนวัตกรรมครั้งนี้ ได้แก่ การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การเก็บข้อมูลภาคสนาม การสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนาม การวิเคราะห์แบบเรียนของมหาวิทยาลัยในเวียดนาม การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้สอนและผู้เรียนชาวเวียดนาม โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1.1 การศึกษาความหมายและความสำคัญของแบบเรียน เพื่อเห็นถึงบทบาทของแบบเรียนในกระบวนการเรียนการสอน โดยเฉพาะการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เข้าใจแนวทางและหลักการสร้างแบบเรียนเพื่อช่วยพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน

1.1.2 การศึกษาความหมายและการสร้างนวัตกรรมด้านการศึกษา เพื่อเห็นถึงความสำคัญของนวัตกรรมด้านการศึกษา เข้าใจลักษณะของนวัตกรรมที่ดี ตลอดจนกรอบแนวคิดและกระบวนการสำหรับสร้างนวัตกรรมด้านการศึกษา

1.1.3 การศึกษาความสำคัญของทักษะการฟังและการพูดกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อเห็นถึงความสำคัญ แล้วนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดแนวทางการสร้างนวัตกรรมด้านการเรียนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม

1.1.4 การศึกษาแนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อเข้าใจบทบาทและอิทธิพลของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เห็นถึงบทบาทสำคัญของเนื้อหาด้านวัฒนธรรมในการเรียนการสอนภาษาไทย แล้วจึงนำแนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมาเป็นแนวคิดหลักในการสร้างนวัตกรรมด้านการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม

1.2 การเก็บข้อมูลภาคสนาม

ผู้วิจัยลงภาคสนามเพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยในเวียดนาม 3 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH HCM) มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (ULIS) และมหาวิทยาลัยฮานอย (HANU) ซึ่งจากการสำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับหนังสือภาษาไทยในห้องสารสนเทศ “ไทยศึกษา” ของมหาวิทยาลัย USSH HCM ศูนย์เผยแพร่ภาษาและวัฒนธรรมไทยของมหาวิทยาลัย HANU และภาควิชาภาษาและวัฒนธรรมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มหาวิทยาลัย ULIS สรุปได้ดังนี้

ตาราง 18 แสดงการสังเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนาม

วันที่	สถานที่	ผลการสังเคราะห์ข้อมูล
28 มิ.ย. – 1 ก.ค. พ.ศ. 2562	ห้องสารสนเทศ “ไทยศึกษา” - มหาวิทยาลัย USSH HCM	- หนังสือภาษาไทยที่มีอยู่เหมาะกับผู้เรียนชาวไทยมากกว่าผู้เรียนชาวต่างชาติ หรือเป็นหนังสือที่ใช้ในการอ้างอิงทางวิชาการ
22 – 25 พ.ย. พ.ศ. 2562	- ศูนย์เผยแพร่ภาษาและ วัฒนธรรมไทย มหาวิทยาลัย HANU	มากกว่าใช้เป็นตำราหรือแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ เช่น “หลักภาษาไทย” ของ กำชัย ทองหล่อ

วันที่	สถานที่	ผลการสังเคราะห์ข้อมูล
	- ภาควิชาภาษาและวัฒนธรรม เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มหาวิทยาลัย ULIS	<p>“ไวยากรณ์ไทย” ของนวรรณ พันธุเมธา “วัฒนธรรมทางภาษา” ของ ประภาศรี สีหอำไพ เป็นต้น หนังสือภาษาไทยสำหรับ ชาวต่างชาติมีจำนวนจำกัด เช่น “ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน 1” ของ ผกาศรี เย็นบุตร และคณะ “Thai for beginners” ของ Benjawan Poomsan Becker</p> <p>- แบบเรียนที่ใช้ในการเรียนการสอนส่วนใหญ่เป็นเอกสารประกอบการสอน เช่น “รูปและเสียงภาษาไทย” ของ Nguyen Thi Kim Chau “Tiếng Thái đàm thoại 1” ของ Huynh Van Phuc (USSH HCM) “สนทนาภาษาไทยเบื้องต้น – Hội thoại tiếng Thái cơ sở” ของ พัทยา จิตต์เมตตา (HANU) “ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม 1” – Tiếng Thái cơ sở 1 ของ Nguyen Mai Phuong “ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม 2” – Tiếng Thái cơ sở 2 ของ Nguyen Thi Van Chi</p>

จากการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยเวียดนามสรุปได้ว่า หนังสือภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามโดยเฉพาะมีจำนวนจำกัด การสร้างหนังสือเรียนภาษาไทยที่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับผู้เรียนชาวเวียดนามโดยเฉพาะจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องทำอย่างเร่งด่วน ซึ่งจะช่วยยกระดับการเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนาม

ภาพประกอบ 8 ชั้นหนังสือภาษาไทยในห้องสารสนเทศ “ไทยศึกษา”

มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์

1.3 การสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนาม

ผู้วิจัยสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในเวียดนามด้วยวิธีศึกษาเอกสาร ได้แก่ หลักสูตร คำอธิบายรายวิชา และสัมภาระณเชิงลึกอาจารย์ชาวเวียดนาม ประเด็นที่สำรวจคือ ความเป็นมาและการพัฒนาของหลักสูตรภาษาไทย หลักสูตรภาษาไทยในปัจจุบัน บุคลากร กิจกรรมการเรียนการสอน และแบบเรียนและสื่อการเรียนการสอน ผู้วิจัยนำเสนอผลการสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในเวียดนามในบทที่ 2 ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ด้านความเป็นมาและการพัฒนาของหลักสูตรภาษาไทย
สถาบันอุดมศึกษาที่เวียดนามเปิดสอนภาษาไทยนานกว่า 20 ปี ปัจจุบันมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนภาษาไทยส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (TICA) กระทรวงการต่างประเทศ การเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนามมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่องซึ่งแสดงให้เห็นวิสัยทัศน์ของรัฐบาลสองประเทศที่ให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาไทย

ด้านหลักสูตรภาษาไทยปัจจุบัน ภาษาไทยเปิดสอนที่เวียดนามในฐานะวิชาเอกและวิชาโท โดยวิชาเอกแบ่งเป็นวิชาเอกภาษาไทยและวิชาเอกไทยศึกษา วิชาโทเปิดเป็นวิชาโทภาษาไทย หลักสูตรภาษาไทยของแต่ละมหาวิทยาลัยมีรายละเอียดแตกต่างกันขึ้นอยู่กับนโยบายของมหาวิทยาลัย

ด้านบุคลากร อาจารย์ผู้สอนชาวเวียดนามส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาจากประเทศไทย โดยสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทย ไทยศึกษา หรือการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยบางแห่งมีอาสาสมัครชาวไทยมาช่วยสอน

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอนทั้งชาวเวียดนามและชาวไทยให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมหลายรูปแบบเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาไทย โดยคำนึงถึงความเหมาะสมระหว่างกิจกรรมกับความสามารถของผู้เรียน เนื้อหา รายวิชา วัตถุประสงค์ของหลักสูตร และลักษณะเฉพาะของแต่ละมหาวิทยาลัย

ด้านแบบเรียนและสื่อการเรียนการสอน แบบเรียนภาษาไทยที่เวียดนามส่วนใหญ่เป็นเอกสารประกอบการสอนรายวิชา แบบเรียนที่ตีพิมพ์เป็นหนังสือมีจำนวนน้อย บางมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอกยังไม่มีแบบเรียนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวเวียดนามโดยเฉพาะ

จากการสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในเวียดนามที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า แบบเรียนและสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นสิ่งที่ผู้เรียนและผู้สอนชาวเวียดนามต้องการมากที่สุด เพราะแบบเรียนเป็นสื่อการเรียนการสอนที่กำหนดเนื้อหาหรือสาระสำคัญของรายวิชาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร อีกทั้งเนื้อหาในแบบเรียนเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการสร้างแบบเรียนหรือนวัตกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อเพิ่มขีดความสามารถด้านการเรียนการสอนภาษาไทยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามจึงเป็นสิ่งจำเป็น

1.4 การวิเคราะห์แบบเรียนของมหาวิทยาลัยในเวียดนาม

ผู้วิจัยได้รวบรวมและวิเคราะห์แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นของมหาวิทยาลัยในเวียดนาม ได้แก่ แบบเรียน “Tiếng Thái đàm thoại 1” (ภาษาไทยสนทนา 1) แบบเรียน “Hội thoại tiếng Thái cơ sở” (สนทนาภาษาไทยเบื้องต้น) แบบเรียน “Sách học tiếng Thái Lan tập 1” (หนังสือเรียนภาษาไทยเล่ม 1) แบบเรียน “Thai for beginners” แบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 1” (ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม 1) และแบบเรียน “Tiếng Thái cơ sở 2”

(ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม 2) โดยวิเคราะห์เนื้อหาของแบบเรียนใน 2 ประเด็น ได้แก่ โครงสร้างของแบบเรียน และองค์ประกอบของบทเรียน

ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นของมหาวิทยาลัยในเวียดนามในบทที่ 2 หัวข้อ 2.3 ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ตาราง 19 แสดงผลการวิเคราะห์แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นของมหาวิทยาลัยในเวียดนามโดยสังเขป

ลำดับ	แบบเรียน	ผลการวิเคราะห์
1	“Tiếng Thái đàm thoại 1” (ภาษาไทยสนทนา 1)	<ul style="list-style-type: none"> - โครงสร้างของแบบเรียนมี 2 ส่วน คือ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับระบบเสียงในภาษาไทย และบทเรียนจำนวน 14 บท - เนื้อหาในแต่ละบทประกอบด้วย คำศัพท์ บทสนทนา ไวยากรณ์หรือโครงสร้างประโยค และแบบฝึกหัด - ใช้สัญลักษณ์สากลเพื่อถอดเสียงภาษาไทย และใช้ภาษาเวียดนามอธิบายความหมาย - แบบฝึกหัดเน้นไวยากรณ์มากกว่าทักษะการฟังและการพูด - เนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยมีจำนวนน้อย
2	“Hội thoại tiếng Thái cơ sở” (สนทนาภาษาไทยเบื้องต้น)	<ul style="list-style-type: none"> - โครงสร้างเนื้อหาของแบบเรียนประกอบด้วย บทเรียน 15 บท - บทเรียนประกอบด้วย วงศัพท์เบื้องต้น บทสนทนา แบบฝึกหัด รูปประโยค และคำศัพท์เพิ่มเติม

ตาราง 19 (ต่อ)

ลำดับ	แบบเรียน	ผลการวิเคราะห์
		<ul style="list-style-type: none"> - ไม่ใช้สัญลักษณ์ในการถอดเสียงภาษาไทย - ใช้ภาษาเวียดนามอธิบายความหมาย - แบบฝึกหัดเน้นการใช้ไวยากรณ์ไทยเป็นหลัก - ไม่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย
3	<p>“Sách học tiếng Thái Lan tập 1” (หนังสือเรียนภาษาไทยเล่ม 1)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ประกอบด้วยบทเรียน 30 บท แบ่งเนื้อหาเป็น 2 ส่วน ได้แก่ บทเรียน 10 บทแรกให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาไทย และบทเรียน 20 บทหลังให้ความรู้ภาษาไทยในระดับสูงขึ้น เช่น คำนาม คำลักษณนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำบุพบท คำสันธาน เป็นต้น - ให้ความสำคัญกับเนื้อหาด้านไวยากรณ์ไทยมากกว่าการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด
4	“Thai for beginners”	<ul style="list-style-type: none"> - แบบเรียนมีองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ คู่มือสำหรับการออกเสียง (Guide to Pronunciation) บทเรียน (Lesson) และภาคผนวก (Appendix) - องค์ประกอบเนื้อหาด้านทักษะการฟังและการพูดของบทเรียนประกอบด้วย คำศัพท์ บทสนทนา รูปประโยค และแบบฝึกหัด - ใช้สัญลักษณ์เพื่อถอดเสียงภาษาไทย - ใช้ภาษาอังกฤษอธิบายความหมาย - ไม่มีแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด

ตาราง 19 (ต่อ)

ลำดับ	แบบเรียน	ผลการวิเคราะห์
		- เสริมความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมไทยแก่ผู้เรียน แต่ไม่มาก
5	“Tiếng Thái cơ sở 1” (ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม 1)	- แบบเรียนประกอบด้วยบทเรียน 7 บท - องค์ประกอบของบทเรียนประกอบด้วย คำศัพท์ บทสนทนา โครงสร้างประโยค และแบบฝึกหัด - มีแผ่นเสียงเพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟังและทำแบบฝึกหัด - ไม่ใช้สัญลักษณ์ถอดเสียงภาษาไทย - ใช้ภาษาเวียดนามอธิบายความหมาย - มีแบบฝึกหัดทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย - ไม่เน้นเนื้อหาความรู้ด้านวัฒนธรรมไทย
6	“Tiếng Thái cơ sở 2” (ภาษาไทยพื้นฐาน เล่ม 2)	- แบบเรียนประกอบด้วยบทเรียน 8 บท - องค์ประกอบของบทเรียนประกอบด้วย 6 ส่วน ได้แก่ ถาม-ตอบ คำศัพท์ บทสนทนา ไวยากรณ์ แบบฝึกหัด และคำศัพท์เพิ่มเติม - มีแผ่นเสียงเพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟังและทำแบบฝึกหัด - ไม่ใช้สัญลักษณ์ในการถอดเสียง - ใช้ภาษาเวียดนามอธิบายความหมาย - มีแบบฝึกหัดทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย - ไม่เน้นเนื้อหาความรู้ด้านวัฒนธรรมไทย

จากการวิเคราะห์แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นของมหาวิทยาลัยในเวียดนาม พบว่า แบบเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นของมหาวิทยาลัยในเวียดนามเน้นการฝึกไวยากรณ์มากกว่าการฝึกทักษะการฟัง การพูด หรือการสนทนาภาษาไทย และเน้นเนื้อหาด้านภาษาไทยเป็นหลักโดยไม่เน้นเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทย

1.5 การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้สอนชาวเวียดนาม

ผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึกอาจารย์ชาวเวียดนามที่เป็นผู้บริหารหลักสูตรภาษาไทยและไทยศึกษา และอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นจำนวน 8 คนเกี่ยวกับเนื้อหาและลักษณะของแบบเรียนที่ต้องการใช้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 20 แสดงความคิดเห็นของอาจารย์ชาวเวียดนามเกี่ยวกับเนื้อหาและลักษณะของแบบเรียนที่ต้องการใช้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม

อาจารย์	เนื้อหาของแบบเรียน	ลักษณะของแบบเรียน
คนที่ 1	1. การทักทายและแนะนำตัว 2. ตัวเลข-การบอกอายุ 3. ครอบครัว 4. กิจวัตรประจำวัน 5. งานอดิเรก 6. การซื้อของ 7. การบอกทาง 8. การเดินทาง 9. การสื่อสารทางโทรศัพท์ 10. การนัดหมาย	- เนื้อหาของแบบเรียนควรเหมาะกับระดับของผู้เรียนและลำดับจากง่ายไปสู่ยาก - ใช้ศัพท์กรออดเสียงภาษาไทยเพื่อสะดวกต่อการเรียนรู้ของผู้เริ่มเรียน - ควรมีแผ่นเสียงหรือไฟล์เสียงประกอบหนังสือ

ตาราง 20 (ต่อ)

คนที่ 2	<ol style="list-style-type: none"> 1. การทักทายและแนะนำตัว 2. การสื่อสารในห้องเรียน 3. ครอบครัว 4. กิจวัตรประจำวัน 5. การบอกเวลา 6. วัน-เดือน-ปี 7. สิ่งของ-สี 8. การซื้อของ 9. การเดินทาง 10. อาหาร-การสั่งอาหาร 	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาของแบบเรียนควรเป็นเรื่องใกล้ตัวผู้เรียน โดยหลังจากเรียนเสร็จ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปสื่อสารในชีวิตจริงได้ - ควรให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับเบื้องต้น - ควรมีแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดเพื่อช่วยให้ผู้เรียนทบทวนเนื้อหาที่เรียนมา - ควรมีไฟล์เสียงประกอบหนังสือ
คนที่ 3	<ol style="list-style-type: none"> 1. การทักทายและแนะนำตัว 2. อาชีพ-อายุ 3. สัญชาติ-ภาษา 4. ครอบครัว 5. วัน-เดือน-ปี 6. เวลา 7. กิจวัตรประจำวัน 8. การซื้อของ 9. การเดินทาง 10. การสื่อสารในห้องเรียน 	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาของแบบเรียนควรทันสมัยและเหมาะกับระดับของผู้เรียน - หัวข้อของบทเรียนสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน - ควรนำเสนอเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยควบคู่กับเนื้อหาด้านภาษาไทย - ควรมีไฟล์เสียงหรือแผ่นเสียงประกอบหนังสือ - ควรมีแบบฝึกหัดหลากหลายรูปแบบเพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการฟังและการพูด

ตาราง 20 (ต่อ)

คนที่ 4	<ol style="list-style-type: none"> 1. การทักทายและแนะนำตัว 2. ตัวเลข 3. วัน-เดือน-ปี 4. การบอกเวลา 5. กิจวัตรประจำวัน 6. ครอบครัว 7. การซื้อของ 8. การถามทาง 9. ร้านอาหารไทย 10. ความรู้สึก 	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาของแบบเรียนควรเหมาะกับผู้เรียนระดับเบื้องต้น - ควรมีภาพประกอบเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจง่าย - ควรมีแผ่นเสียงหรือไฟล์เสียงประกอบหนังสือเพื่อช่วยให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับเสียงของเจ้าของภาษา - ควรให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทย
คนที่ 5	<ol style="list-style-type: none"> 1. การทักทายและทำความรู้จัก 2. ตัวเลข สี และขนาด 3. การซื้อของ 4. อวัยวะร่างกาย 5. เวลาและการบอกเวลา 6. อาชีพ อายุ 7. แนะนำตัวและครอบครัว 8. ชอบหรือไม่ชอบทำอะไร 9. การคุยโทรศัพท์ 10. การถามทาง 	<ul style="list-style-type: none"> - แบบเรียนควรเน้นเนื้อหาที่จำเป็นต่อการใช้ภาษาไทยในระดับเบื้องต้น - ควรแบ่งเนื้อหาของบทเรียนตามสถานการณ์การสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่า เมื่อเรียนเสร็จจะสามารถใช้ความรู้ภาษาไทยสื่อสารในสถานการณ์ใดบ้าง - ควรมีกิจกรรมหลากหลายเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด - ควรมีไฟล์เสียงประกอบกิจกรรมการฟัง

ตาราง 20 (ต่อ)

คนที่ 6	<ol style="list-style-type: none"> 1. การทักทาย 2. ตัวเลข 3. กิจวัตรประจำวัน 4. ครอบครัว 5. อาชีพ 6. สี 7. สิ่งของ 8. การซื้อของ 9. อาหารการกิน 10. การเดินทาง 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรลำดับเนื้อหาของแบบเรียนอย่างเหมาะสมจากง่ายไปสู่ยาก - ควรเน้นการฝึกทักษะทางภาษามากกว่าด้านไวยากรณ์ - ควรแทรกเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในแบบเรียน โดยเฉพาะเนื้อหาด้านวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทย
คนที่ 7	<ol style="list-style-type: none"> 1. การแนะนำตัว 2. ห้องเรียน 3. ตัวเลข 4. เวลา 5. วัน-เดือน-ปี 6. กิจวัตรประจำวัน 7. ครอบครัว 8. สี 9. สิ่งของ 10. อาชีพ 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรเน้นเนื้อหาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน เนื้อหาของบทเรียนไม่ควรซับซ้อน หรือมากเกินไป - ควรมีแบบฝึกหัดเพื่อฝึกทักษะการฟังและการพูด - ควรมีแผ่นเสียงประกอบหนังสือ

ตาราง 20 (ต่อ)

คนที่ 8	1. การทักทายและแนะนำตัว	- เนื้อหาของแบบเรียนต้องสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน
	2. การสื่อสารในห้องเรียน	
	3. ครอบครั	- ควรให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะการฟังและการพูด
	4. กิจวัตรประจำวัน	
	5. งานอดิเรก	- ควรเสริมเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในบทเรียน
	6. การซื้อของ	
	7. การบอกทาง	
	8. การเดินทาง	
	9. การสื่อสารทางโทรศัพท์	
	10. การนัดหมาย	

หลังจากรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์อาจารย์ชาวเวียดนาม ผู้วิจัยสังเคราะห์ข้อมูลและสรุปเนื้อหาภาษาไทยที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม ซึ่งประกอบด้วย การทักทายและการแนะนำตัว ครอบครั การซื้อของ การถามทาง การนับเลข การบอกเวลา การบอกวัน-เดือน-ปี กิจวัตรประจำวัน อาชีพ อาหารการกิน การคุยโทรศัพท์

ผลการสำรวจลักษณะของแบบเรียนที่ควรใช้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม พบว่า ควรมีลักษณะสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ ประการแรก หนังสือการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นควรมีแผ่นเสียงหรือไฟล์เสียงประกอบ เพื่อให้นักศึกษาฝึกฟังเสียงเจ้าของภาษา สร้างความคุ้นเคยกับเสียงภาษาไทยที่ถูกต้องและเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ซึ่งปัจจุบันมหาวิทยาลัยในเวียดนามกำลังขาดแคลนสื่อสไตท์รูปแบบนี้ จึงต้องใช้จากแหล่งอื่น เช่น ในอินเทอร์เน็ต แผ่นบันทึกเสียงจากหนังสืออื่นมาทดแทน

ประการที่ 2 คือ หนังสือควรมีเนื้อหาใกล้ตัวผู้เรียน เริ่มจากง่ายไปสู่ยาก โดยหลังจากเรียนเสร็จ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันในระดับเบื้องต้นได้ เช่น การทักทายและแนะนำตัว การแนะนำครอบครัวตัวเอง การบอกเวลาและกิจวัตรประจำวัน การซื้อของ เป็นต้น

ประการที่ 3 คือ หนังสือควรสอดแทรกเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยที่สอดคล้องกับเนื้อหาด้านภาษาไทย เช่น การไหว้ มารยาทในการสื่อสารทางโทรศัพท์ มารยาทในการรับประทานอาหาร วิธีรับประทานอาหารแบบไทย การใช้ภาษาไทยที่สอดคล้องกับบริบทการสื่อสาร เป็นต้น เพราะภาษาและวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กัน การศึกษาเรื่องภาษาไม่สามารถหลีกเลี่ยงการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

1.6 การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เรียนชาวเวียดนาม

ผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เรียนชาวเวียดนามเกี่ยวกับความแตกต่างด้านวัฒนธรรมระหว่างไทยกับเวียดนามที่ส่งผลต่อการสื่อสารด้วยภาษาไทย โดยผู้วิจัยได้เสนอข้อมูลจากการสัมภาษณ์ไว้ในบทที่ 2 หัวข้อ 3.3.2 “การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาไทยในเวียดนาม” ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ตาราง 21 แสดงความคิดเห็นของผู้เรียนชาวเวียดนามเกี่ยวกับความแตกต่างด้านวัฒนธรรมระหว่างไทยกับเวียดนามโดยสังเขป

ผู้เรียน	ความคิดเห็นเกี่ยวกับความแตกต่างด้านวัฒนธรรมระหว่างไทยกับเวียดนาม
คนที่ 1	- คนไทยมักไหว้เมื่อทักทาย ขอขอบคุณ ขอโทษ ส่วนคนเวียดนามมักค้อมศีรษะ ดังนั้นเมื่อทักทายอาจารย์คนไทย นักศึกษามักกล่าวคำ “สวัสดี” แต่ลืมไหว้และค้อมศีรษะแทน
คนที่ 2	- คนไทยมักทักทายกันด้วยคำถามต่าง ๆ เช่น “จะไปไหน” “กินข้าวหรือยัง” “ไปไหนมา” นอกจากคำว่า “สวัสดี” ซึ่งคนเวียดนามคิดว่าเป็นประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบ จึงมักจะตอบคู่สนทนา แต่บางครั้งคู่สนทนาคนไทยกลับเดินไปโดยไม่รอฟังคำตอบ นอกจากนั้น นักศึกษาไม่ทราบว่า ในสถานการณ์ใดควรใช้คำว่า “สวัสดี” ในสถานการณ์ใดควรทักทายด้วยประโยคคำถามที่กล่าวไว้ข้างต้น

ตาราง 21 (ต่อ)

ผู้เรียน	ความคิดเห็นเกี่ยวกับความแตกต่างด้านวัฒนธรรมระหว่างไทยกับเวียดนาม
คนที่ 3	<p>- คนไทยมีชื่อจริงและชื่อเล่น และมักใช้ชื่อเล่นในการสื่อสารประจำวัน แต่คนเวียดนามส่วนใหญ่ไม่มีชื่อเล่นและมักใช้ชื่อจริงในการสื่อสาร</p> <p>- คนไทยบางคนมีชื่อเล่นเป็นชื่อสัตว์ เช่น กวาง หมี เสือ ปลา ไก่ เป็นต้น ซึ่งคนเวียดนามไม่นิยมตั้งชื่อเป็นชื่อสัตว์</p>
คนที่ 4	<p>- คำลงท้ายภาษาไทยมีการกำหนดเพศ เช่น “คะ” เป็นคำลงท้ายสำหรับผู้พูดที่เป็นเพศหญิง “ครับ” เป็นคำลงท้ายสำหรับผู้พูดที่เป็นเพศชาย แต่คำลงท้ายภาษาเวียดนามไม่บ่งเพศ</p>
คนที่ 5	<p>- คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยมีเครื่องหมายบ่งเพศ เช่น “ดิฉัน” เป็นคำสรรพนามบุรุษที่ 1 สำหรับผู้พูดที่เป็นเพศหญิง “ผม” เป็นคำสรรพนามบุรุษที่ 1 สำหรับผู้พูดที่เป็นเพศชายแต่คำบุรุษสรรพนามภาษาเวียดนามไม่มีเครื่องหมายบ่งเพศ เช่น “toi” “em” ใช้แทนได้ทั้งผู้พูดที่เป็นเพศชายและหญิง</p>
คนที่ 6	<p>- คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยให้ความสำคัญกับเรื่องอายุหรือความอาวุโส เช่น แม้คำว่า “ฉัน” และ “หนู” สามารถใช้แทนผู้พูดที่เป็นเพศหญิง แต่เมื่อนักศึกษาหญิงสื่อสารกับอาจารย์มักใช้คำว่า “หนู” เพื่อแทนตัวเอง</p>
คนที่ 7	<p>- คนไทยมักใช้คำบอกสถานภาพทางสังคมแทนคำบุรุษสรรพนามมากกว่าคนเวียดนาม เช่น “นักศึกษาชื่ออะไร” “นิสิตลงทะเบียนหรือยัง” “ลูกค้ามาก็คนครับ” “ผู้โดยสารจะไปไหนคะ”</p>
คนที่ 8	<p>- คนไทยเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามตามตำแหน่งทางสังคมมากกว่าอายุ เช่น ลูกน้องอายุมากกว่าหัวหน้าแต่ลูกน้องมักเรียกหัวหน้าว่า “พี่” แม้บ้านในมหาวิทยาลัยอายุมากกว่าอาจารย์ แต่ใช้คำว่า “หนู” แทนตัวเองเมื่อสื่อสารกับอาจารย์</p>

ตาราง 21 (ต่อ)

ผู้เรียน	ความคิดเห็นเกี่ยวกับความแตกต่างด้านวัฒนธรรมระหว่างไทยกับเวียดนาม
คนที่ 9	- วัฒนธรรมการกินก๋วยเตี๋ยวของไทยแตกต่างกับการกินก๋วยเตี๋ยวของเวียดนาม โดยร้านก๋วยเตี๋ยวในเวียดนามมักขายก๋วยเตี๋ยวประเภทเดียว ซึ่งต่างกับร้านก๋วยเตี๋ยวในไทยที่มีก๋วยเตี๋ยวหลายประเภท ทำให้การสั่งก๋วยเตี๋ยวของไทยกับเวียดนามแตกต่างกัน โดยคนไทยมักต้องบอกประเภทเส้น เนื้อ และน้ำซุ๊ปที่ต้องการ เช่น “เส้นเล็กหมูน้ำใส” “เส้นใหญ่เนื้อน้ำตก” เป็นต้น ในขณะที่คนเวียดนามมักบอกจำนวนและประเภทก๋วยเตี๋ยว เช่น “Cho 2 tô phở” (ขอเฟอ 2 ชาม) “Cho 1 tô hủ tíu” (ขอก๋วยเตี๋ยว 1 ชาม) เป็นต้น
คนที่ 10	- การบอกเวลาแบบไทยแตกต่างกับการบอกเวลาแบบเวียดนาม โดยเฉพาะการบอกเวลาในช่วง 19.00 น. ถึง 23.00 น. โดยคนไทยจะพูดว่า 1 ทุ่ม 2 ทุ่ม 3 ทุ่ม 4 ทุ่ม และ 5 ทุ่ม ซึ่งตัวเลข 1, 2, 3, 4, 5 ไม่ปรากฏบนหน้าปัดนาฬิกาจึงสร้างความสับสนแก่คนเวียดนาม
คนที่ 11	- เมื่อซื้อของที่ประเทศไทย คนขายไม่บอกราคาสูงเกินไป ดังนั้นคนซื้อก็ไม่ต่อราคาหรือต่อราคาไม่มาก ส่วนคนเวียดนามมักต่อราคาเมื่อซื้อของโดยเฉพาะในตลาดสด
คนที่ 12	- ภาษาไทยมีการแบ่งลำดับชั้น โดยมีราชาศัพท์ที่ใช้กับพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์และภาษาที่ใช้กับพระสงฆ์โดยเฉพาะ

จากการสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์ สรุปว่า ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามในด้านต่าง ๆ เช่น การทักทาย การบอกเวลา การซื้อของ วิธีการรับประทานอาหาร การสั่งอาหาร ระดับการใช้ภาษา เป็นต้น ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม โดยเฉพาะผู้ที่เริ่มเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เพื่อเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกเนื้อหาด้านวัฒนธรรม

ผู้วิจัยสรุปผลการสังเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การเก็บข้อมูลภาคสนาม การสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนาม การวิเคราะห์แบบเรียนของมหาวิทยาลัยในเวียดนาม และการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้สอนและผู้เรียนชาวเวียดนาม ผู้วิจัยพบว่า จำเป็นต้องพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม ซึ่งประกอบด้วย หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” คู่มือการใช้หนังสือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบหลังเรียน และไฟล์เสียงประกอบหนังสือ โดยฐานคิดที่ใช้ในการออกแบบและการสร้างนวัตกรรมคือ แนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม กล่าวคือ การให้ความสำคัญกับความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม เนื่องจากวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อการสื่อสาร การให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนามจะช่วยพัฒนาศักยภาพด้านสื่อสารภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

2. การออกแบบ การสร้าง และการประเมินนวัตกรรม

การดำเนินการในขั้นตอนนี้แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การออกแบบและการสร้างนวัตกรรม และขั้นตอนที่ 2 การประเมินนวัตกรรม ดังนี้

2.1 การออกแบบและการสร้างนวัตกรรม มี 5 ขั้นตอน ได้แก่ การออกแบบและการสร้างหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” การสร้างคู่มือประกอบหนังสือฯ การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ การสร้างแบบทดสอบหลังเรียน และการสร้างไฟล์เสียงประกอบหนังสือฯ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 การออกแบบและการสร้างหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” มี 3 ขั้นตอน ได้แก่ การกำหนดเนื้อหาของหนังสือ การกำหนดองค์ประกอบของบทเรียน และการสร้างบทเรียน โดยใช้ข้อมูลพื้นฐานที่ได้ในขั้นตอนที่ 1 โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1.1.1 การกำหนดเนื้อหาของหนังสือ ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์เนื้อหาของหนังสือ 3 เกณฑ์ ดังนี้

1. เกณฑ์ที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบเรียนทักษะฟังพูดภาษาไทยเบื้องต้นของมหาวิทยาลัยในเวียดนาม พบว่า 10 หัวข้อที่ปรากฏในแบบเรียนมากที่สุด ได้แก่ การทักทาย

ครอบครัว อาชีพ การนับเลข การบอกเวลา การบอกวัน-เดือน-ปี การเดินทาง สี การซื้อของ และอาหารการกิน

2. **เกณฑ์ที่ 2** การกำหนดเนื้อหาจากงานวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์บทสนทนา ในแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนต่างชาติของ นริศฯ ไพเจริญ (2559, น. 62) ที่ได้คัดเลือก 9 สถานการณ์ของบทได้ตอบที่พบมากที่สุด ในแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนต่างชาติ 45 เล่ม ได้แก่ การทักทายและการแนะนำตัว การซื้อขายสินค้า การสั่งอาหาร การถามทาง การสนทนาทางโทรศัพท์ การขอข้อมูลส่วนบุคคล การไปพบแพทย์ การถามเกี่ยวกับเวลา และการจองตั๋วเครื่องบิน การจองตั๋วรถไฟ การจองตั๋วรถโดยสาร

3. **เกณฑ์ที่ 3** ผลการสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ชาวเวียดนามเกี่ยวกับ เนื้อหาภาษาไทยระดับเบื้องต้นที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดของผู้เริ่มเรียน ภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วย การทักทายและการแนะนำตัว ครอบครัว การซื้อของ การถามทาง การนับเลข การบอกเวลา การบอกวัน-เดือน-ปี กิจกรรมประจำวัน อาชีพ อาหาร การกิน การคุยโทรศัพท์

ผู้วิจัยสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาจาก 3 เกณฑ์ข้างต้น สังเกตหัวข้อหรือเนื้อหาที่ปรากฏซ้ำมากที่สุด พิจารณาความจำเป็น ความเหมาะสม และความยากง่ายของเนื้อหาต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับเบื้องต้น หลังจากนั้นลำดับเนื้อหาที่ปรากฏซ้ำมากที่สุดจากง่ายไปสู่ยาก กล่าวคือ เริ่มจากเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียนก่อน เช่น การแนะนำตัว ครอบครัว กิจกรรมประจำวัน และต่อด้วยหัวข้อการสนทนาที่มีความซับซ้อนมากขึ้น เช่น การสื่อสารทางโทรศัพท์ การเดินทาง การซื้อของ การสั่งอาหาร จึงกำหนดเนื้อหาของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ผลการสังเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตาราง 22 แสดงการสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อกำหนดเนื้อหาของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

เกณฑ์ที่ 1	เกณฑ์ที่ 2	เกณฑ์ที่ 3	เนื้อหาของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”
การทักทาย	การทักทาย- การแนะนำตัว	การทักทายและ การแนะนำตัว	การทักทายและการแนะนำตัว

ตาราง 22 (ต่อ)

เกณฑ์ที่ 1	เกณฑ์ที่ 2	เกณฑ์ที่ 3	เนื้อหาของหนังสือ “การฟังและการพูด ภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียน ชาวเวียดนาม”
ครอบครัว	การซื้อขายสินค้า	การซื้อของ	ครอบครัว
อาชีพ	การสั่งอาหาร	การถามทาง	อาชีพ
การนับเลข	การถามทาง	การนับเลข	เวลา
การบอกเวลา	การสนทนาทาง โทรศัพท์	การบอกเวลา	วัน เดือน ปี
การบอกวัน- เดือน-ปี	การขอข้อมูลส่วนบุคคล	การบอกวัน- เดือน-ปี	การสื่อสารทางโทรศัพท์
การเดินทาง	การไปพบแพทย์	กิจวัตร ประจำวัน	การเดินทาง
สี	การถามเกี่ยวกับ เวลา	อาชีพ	การซื้อของ
การซื้อของ	การจองตั๋ว เครื่องบิน การจองตั๋วรถไฟ การจองตั๋วรถ โดยสาร	อาหารการกิน	การสั่งอาหาร
อาหารการกิน	-	การคุยโทรศัพท์	-

ผู้วิจัยกำหนดเนื้อหาหนังสือให้มีบทที่ 1 ระบบเสียงภาษาไทย เนื่องจากผู้เรียนชาวเวียดนามเรียนภาษาไทย 4 ทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน พร้อมกัน ในระยะแรกจึงไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้ ผู้วิจัยจึงใช้ตัวอักษรถอดเสียงภาษาไทย ดังนั้นก่อนเริ่มเรียนสนทนาภาษาไทย จึงให้ความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทยและตัวอักษรที่ใช้ถอดเสียงภาษาไทยแก่

ผู้เรียน เนื้อหาของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” จึงแบ่งบทเรียนได้ดังนี้

- บทที่ 1 ระบบเสียงภาษาไทย
- บทที่ 2 สวัสดิ์คะ ฉั่นซ็อนน้ำหวานคะ
- บทที่ 3 น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน
- บทที่ 4 คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู
- บทที่ 5 น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง
- บทที่ 6 พุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม
- บทที่ 7 ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ
- บทที่ 8 น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ
- บทที่ 9 ซื่อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ
- บทที่ 10 ขอสั่งอาหารคะ

2.1.1.2 การกำหนดองค์ประกอบของบทเรียน บทเรียนที่ 1 ให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทย มีองค์ประกอบแตกต่างกับบทเรียนที่ 2 ถึงบทเรียนที่ 10 โดยบทเรียนที่ 1 กล่าวถึงเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย พร้อมแบบฝึกหัดฝึกฟังและจำแนกเสียง และแบบฝึกอ่านออกเสียงคำที่เขียนด้วยสัทอักษร บทที่ 2 ถึงบทที่ 10 มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสนทนาภาษาไทยในชีวิตประจำวันจึงมีองค์ประกอบเหมือนกันทุกบท ดังนี้

วัตถุประสงค์ของบทเรียน กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้และสาระสำคัญโดยย่อของบทเรียน

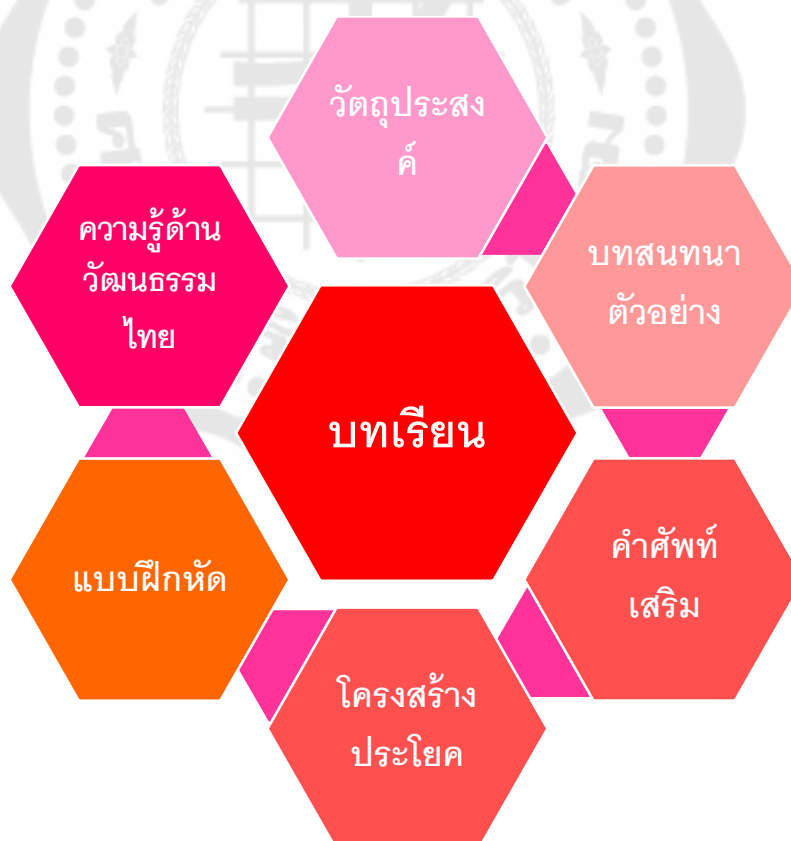
บทสนทนา บทเรียนแต่ละบทมีบทสนทนาตัวอย่าง 3 บทสนทนา ซึ่งแบ่งตามสถานการณ์การสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างด้านการใช้ภาษาไทยในแต่ละสถานการณ์ ภาษาในบทสนทนาเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันแบบสุภาพ ทำยบทสนทนา กล่าวถึงความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่ปรากฏในบทสนทนาโดยเชื่อมโยงวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนาม

คำศัพท์ เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียน เพื่อเพิ่มวงศัพท์ให้แก่ผู้เรียน

ไวยากรณ์ อธิบายโครงสร้างประโยคหรือไวยากรณ์ภาษาไทยที่ปรากฏในบทสนทนาหรือเกี่ยวข้องกับหัวข้อในแต่ละบทเรียน โดยมีตัวอย่างประกอบเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย

แบบฝึกหัด มีวัตถุประสงค์ทบทวนเนื้อหาของบทเรียนและฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึกหัดทักษะการฟังและแบบฝึกหัดทักษะการพูด

ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทย เป็นบทอ่านภาษาเวียดนามที่ให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียนโดยใช้แนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม กล่าวคือ ผู้วิจัยเชื่อมโยงวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความเหมือนและความต่างด้านวัฒนธรรมซึ่งจะส่งผลต่อการเลือกใช้ภาษาให้สอดคล้องกับบริบทสังคมวัฒนธรรมไทย

ภาพประกอบ 9 องค์ประกอบของบทเรียนในหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

2.1.1.3 การสร้างบทเรียน ผู้วิจัยสร้างบทเรียนโดยผนวกข้อมูลทั้งหมดจากชั้น การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน และใช้แนวคิดเชื่อมโยงความรู้ภาษาเป้าหมายกับความรู้เดิมของผู้เรียน คือภาษาเวียดนาม เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ง่ายและเร็วขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมายของ Ausubel ที่เชื่อว่า มนุษย์มีโครงสร้างความรู้ (cognitive structure) “การเรียนรู้ที่ดีคือการเรียนรู้ที่มีความหมายซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้ใหม่กับสิ่งเดิมที่มีอยู่” (สิริจิตต์ เดชอมรชัย, 2556, น. 8) ดังนั้น ในบทที่ 1 ผู้วิจัยเปรียบเทียบระบบเสียง ภาษาไทยกับระบบเสียงภาษาเวียดนามเพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมที่มีความเหมือนและความต่าง ระหว่างระบบเสียงของสองภาษา ในบทเรียนที่ 2 ถึงบทเรียนที่ 10 ซึ่งให้ความรู้เกี่ยวกับการสนทนา ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยเชื่อมโยงความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมระหว่างไทยกับ เวียดนามที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทย เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาที่ สอดคล้องกับบริบทการสื่อสาร

ผู้วิจัยใช้ศัพท์อักษรเพื่อถอดเสียงภาษาไทยเพราะจากการสำรวจหลักสูตร ภาษาไทยของมหาวิทยาลัยในเวียดนาม นักศึกษาจะเรียนภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะพร้อมกัน จึงไม่ สามารถอ่านภาษาไทยได้ในระยะแรก ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้ภาษาเวียดนามเพื่ออธิบายเนื้อหาของบทเรียน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายและเร็วขึ้น เพราะการอธิบายภาษาเป้าหมายโดยเฉพาะไวยากรณ์ด้วย ภาษาแม่ของผู้เรียนจะช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของผู้เรียนมากขึ้น Cook (2001, pp. 155-157) ผู้เรียนสามารถอ่านเนื้อหาของบทเรียนก่อนมาชั้นเรียน หรือทบทวนความรู้ด้วยตัวเองได้

วิธีการสร้างบทเรียนมีความแตกต่างกันระหว่างบทที่ 1 และ 9 บทที่เหลือ โดยบทที่ 1 ให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทย ส่วนบทที่ 8 ถึงบทที่ 10 ให้ความรู้ เกี่ยวกับการสนทนาภาษาไทยในชีวิตประจำวัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

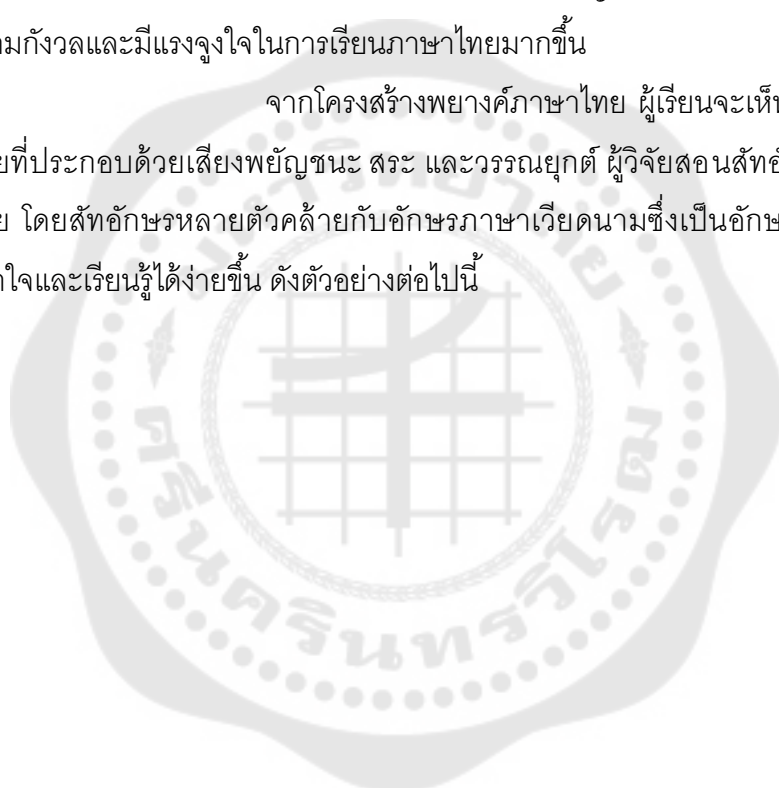
บทที่ 1 ระบบเสียงภาษาไทย

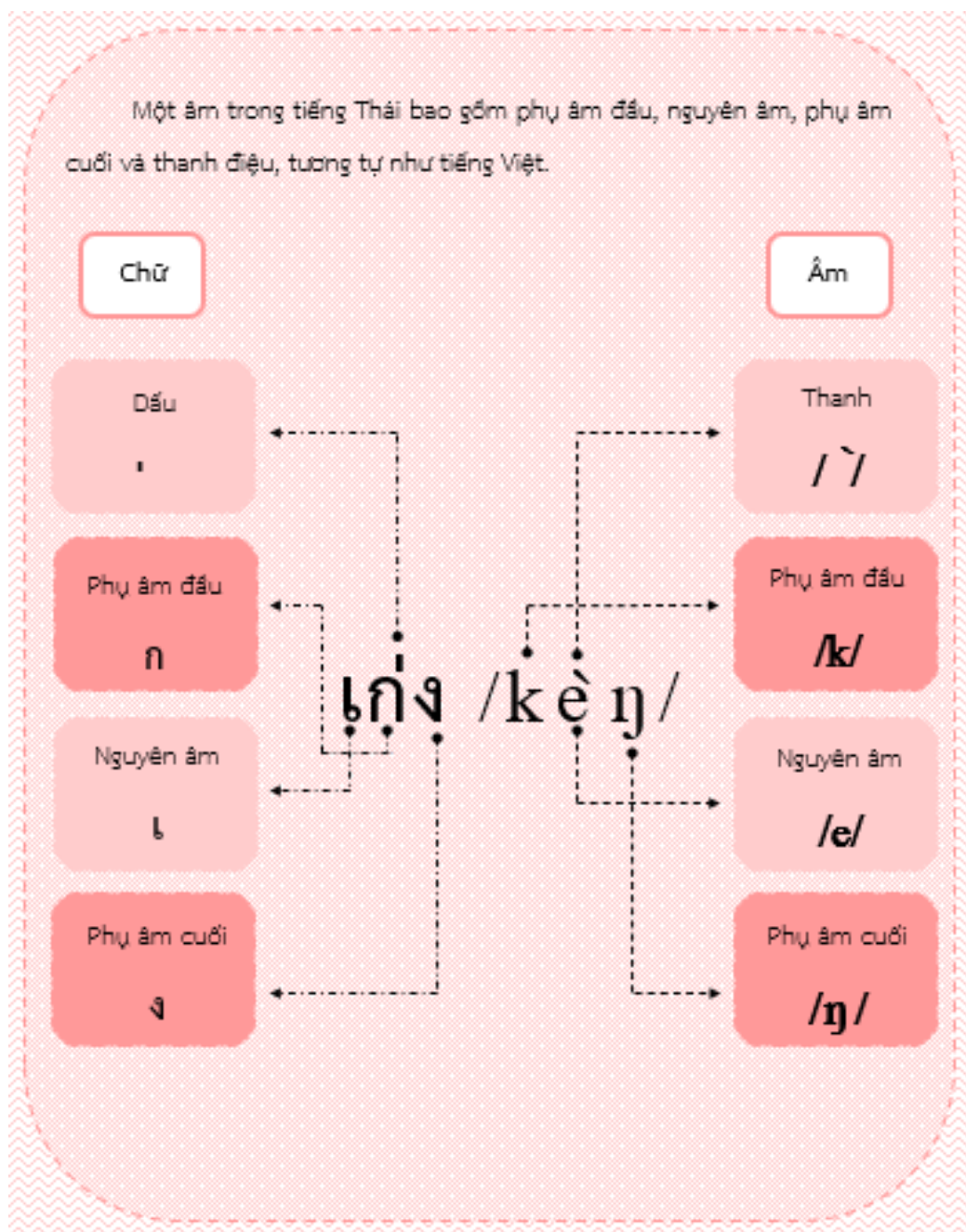
ผู้วิจัยเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยกับระบบเสียงภาษา เวียดนาม เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความเหมือนและความต่างระหว่างเสียงภาษาไทยกับเสียงภาษา เวียดนาม เพราะเสียงที่ต่างกันระหว่างสองภาษาอาจเป็นปัญหาต่อการออกเสียงภาษาไทยของ ผู้เรียนชาวเวียดนาม เสียงภาษาไทยบางเสียงไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม ผู้เรียนชาวเวียดนามจึง นำลักษณะที่ใกล้เคียงในภาษาแม่ของตัวเองมาออกเสียงภาษาไทย จึงทำให้ออกเสียงภาษาไทย ไม่ถูกต้อง (Phuc, 2546, น. 164-165)

ผู้วิจัยยกตัวอย่างโครงสร้างพยางค์ที่เหมือนกันระหว่างภาษาไทย กับภาษาเวียดนาม คือ โครงสร้างแบบ CV(V)(C) ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว

หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ (Phuc, 2546, น. 120) การยกตัวอย่างโครงสร้างพยางค์ที่เหมือนกันระหว่างสองภาษาช่วยให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมของระบบเสียงภาษาไทย โดยเชื่อมโยงกับความรู้เดิมของผู้เรียนคือ ระบบเสียงภาษาเวียดนาม ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนลดความกังวลเมื่อเริ่มเรียนภาษาใหม่ เพราะจากการสัมภาษณ์นักศึกษาชาวเวียดนามพบว่า ก่อนเรียนภาษาไทย นักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่า ภาษาไทยมีลักษณะคล้ายกับภาษาจีน ต้องท่องจำเป็นคำ ๆ ตัวอักษรไทยอ่านยากเพราะเขียนติดกัน แต่หลังจากเห็นโครงสร้างพยางค์ภาษาไทยที่คล้ายกับโครงสร้างภาษาเวียดนาม โดยมีเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ นักศึกษาจึงลดความกังวลและมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทยมากขึ้น

จากโครงสร้างพยางค์ภาษาไทย ผู้เรียนจะเห็นองค์ประกอบเสียงภาษาไทยที่ประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ผู้วิจัยสอนสัทอักษรที่ใช้แทนเสียงภาษาไทย โดยสัทอักษรหลายตัวคล้ายกับอักษรภาษาเวียดนามซึ่งเป็นอักษรละติน จึงช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาพประกอบ 10 ตัวอย่างบทที่ 1 “โครงสร้างพยางค์ภาษาไทย”

หลังจากยกตัวอย่างโครงสร้างพยางค์ที่เหมือนกันระหว่างภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยนำเสนอเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับเสียงวรรณยุกต์ สระ และพยัญชนะภาษาไทย โดยการกำหนดสัญลักษณ์ บอกรหัสอักษรไทยที่ใช้ในการเขียน พร้อมตัวอย่าง

ของเสียงเหล่านั้นโดยใช้รูปภาพแทนความหมาย และเปรียบเทียบกับเสียงวรรณยุกต์ สระ และพยัญชนะภาษาเวียดนาม

PHỤ ÂM

Phụ âm tiếng Thái có 21 âm, làm nhiệm vụ cả phụ âm đầu và phụ âm cuối.

- ❖ Phụ âm đầu bao gồm phụ âm đầu đơn và phụ âm đầu kép, điều này khác với tiếng Việt vì tiếng Việt không có phụ âm đầu kép
- Phụ âm đầu đơn có 21 âm

	Phụ âm đầu	Chữ viết	Ví dụ tiếng Thái	So sánh với tiếng Việt
1.	/p/	ป	/puː/ 	gìn
2.	/t/	ต ถ	/təw/ 	túi, tã
3.	/c/	จ จร	/caːj/ 	chò, chí
4.	/k/	ก	/kàːj/ 	gá, gòm
5.	/ʔ/	อ	/ʔáːj/ 	ăn, uông
6.	/ph/	พ ฟ ภ	/phəː/ 	không có
7.	/th/	ฐ ท ฒ ถ ทธ	/thon/ 	thò, thây
8.	/ch/	ช ช ฉ	/cháːj/ 	không có
9.	/kh/	ข ค ฆ	/kháːj/ 	khi, không
10.	/b/	บ	/bua/ 	bà, bôn

คำอธิบายเกี่ยวกับ พยัญชนะ

ตัวอย่างเสียงพยัญชนะ ภาษาเวียดนาม

ภาพแทนความหมาย

ตัวอย่างเสียงพยัญชนะ ภาษาไทย

ภาพประกอบ 11 ตัวอย่างบทที่ 1 “เสียงพยัญชนะภาษาไทย”

NGUYÊN ÂM

Nguyên âm tiếng Thái có 2 loại tương tự với nguyên âm tiếng Việt, bao gồm: nguyên âm đơn và nguyên âm ghép. Nguyên âm đơn tiếng Thái bao gồm nguyên âm ngắn và nguyên âm dài, một số nguyên âm không giống hoặc không có trong tiếng Việt.

❖ Nguyên âm đơn có 18 âm, như sau:

	Nguyên âm	Chữ viết	Ví dụ tiếng Thái	So sánh với tiếng Việt
1.	/i:/	ี	/síp/ 10	bịch, mịch
2.	/i:/	ิ	/sì:/ 4	kị, khị
3.	/e/	เ-ะ	/cét/ 7	mét, chét
4.	/e:/	เ-	/mê:k/ 	khế, mế:m
5.	/e/	แ-ะ	/kè/ 	khét, mết
6.	/e:/	แ-	/pè:t/ 8	trế, mề:o
7.	/u/	ู	/nư:ng/ 1	mư:c, tữ:c
8.	/u:/	ู	/mư:/ 	tư, nhữ:ng
9.	/o/	เ-อ	/ngon/ 	mắt, tấ:c
10.	/o:/	เ-อ	/ng:j/ 	thg, trố:i

คำอธิบายเกี่ยวกับสระ

ตัวอย่างเสียงสระ
ภาษาเวียดนาม

ศัพท์อักษร

ตัวอักษรใช้เขียน

ภาพแทนความหมาย

ตัวอย่างเสียงสระภาษาไทย

ภาพประกอบ 12 ตัวอย่างบทที่ 1 “เสียงสระภาษาไทย”

THANH ĐIỀU

Tiếng Thái là ngôn ngữ có thanh điệu, khác với ngôn ngữ Việt. Tiếng Thái có 5 thanh, bao gồm /sǎŋ-sǎi-man/, /sǎŋ-ǵèk/, /sǎŋ-tho/, /sǎŋ-tri/ và /sǎŋ-jăt-ta-wa/. Khi so sánh thanh của tiếng Thái và tiếng Việt, sẽ thấy một số thanh tiếng Thái khác với thanh tiếng Việt, ví dụ: /sǎŋ-sǎi-man/ khác với thanh huyền /sǎŋ-ǵèk/ khác với thanh huyền, /sǎŋ-tri/ khác với thanh sắc và /sǎŋ-jăt-ta-wa/ khác với thanh hỏi; còn /sǎŋ-tho/ không có trong tiếng Việt.

Thanh tiếng Thái	Chuyển âm	Ví dụ thanh tiếng Thái	So sánh với tiếng Việt
/sǎŋ-sǎi-man/		/ta:/	cà
/sǎŋ-ǵèk/	˘	/pàk/	cà
/sǎŋ-tho/	ˆ	/nā:/	-
/sǎŋ-tri/	ˆ	/khíw/	cà
/sǎŋ-jăt-ta-wa/	˘	/hủ:/	cà

คำอธิบายเกี่ยวกับ
วรรณยุกต์

ตัวอย่างเสียง
วรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์

ภาพแทนความหมาย

สัทอักษร

ตัวอย่างเสียงวรรณยุกต์
ภาษาไทย

ภาพประกอบ 13 ตัวอย่างบทที่ 1 “เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย”

หลังจากให้ความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทย บทเรียนที่ 1 มีแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนฝึกฟังและจำแนกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ และฝึกอ่านคำที่เขียนด้วยสัทอักษร ดังนี้

3
๓

Khoanh tròn âm được nghe

(Phụ âm đầu + Nguyên âm + Thanh)

Ví dụ	ka:	ca:
1.	po:	pho:
2.	bâ:	pâ:
3.	phấ:	fấ:
4.	co:	cho:
5.	cho:	co:
6.	pli:	phli:
7.	kầ	krầ
8.	tri:	ti:
9.	khrú:	khu:
10.	pa:	pla:

ภาพประกอบ 14 ตัวอย่างบทที่ 1 “แบบฝึกหัดฟังและจำแนกเสียงพยัญชนะ”

แบบฝึกหัดในภาพประกอบ 14 เน้นการฝึกฟังและจำแนกเสียงพยัญชนะต้นที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม โดยเฉพาะเสียงพยัญชนะควบกล้ำ เช่น /ph/ /ch/ /phl/ /kr/ /khr/ /pl/ เป็นต้น โดยใช้คู่เทียบเสียง กล่าวคือ แต่ละข้อจะมีสองคำที่หน่วยเสียงพยัญชนะต้นต่างกัน ส่วนหน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงวรรณยุกต์เหมือนกัน เช่น /pɔ:/ กับ /phɔ:/, /kà/ กับ /krà/ เป็นต้น และให้ผู้เรียนฟังไฟล์เสียงแล้ววงกลมเสียงที่ได้ยิน

2
Khoanh tròn nguyên âm được nghe

Ví dụ	i	i:
1.	e	e:
2.	ɛ	ɛ:
3.	u	u:
4.	o	o:
5.	a	a:
6.	u	u:
7.	o	o:
8.	ɔ	ɔ:
9.	ia	ua
10.	ua	ua

ภาพประกอบ 15 ตัวอย่างบทที่ 1 “แบบฝึกหัดฟังและจำแนกเสียงสระ”

แบบฝึกหัดในภาพประกอบ 15 ฝึกให้ผู้เรียนฟังและจำแนกสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวภาษาไทย โดยผู้เรียนฟังไฟล์เสียงและวงกลมเสียงสระที่ได้ยิน ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อทักษะการฟังและการออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามในระดับเบื้องต้น เพราะสระภาษาเวียดนามไม่แบ่งเป็นสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวอย่างชัดเจนเหมือนภาษาไทย ผู้เรียนชาวเวียดนามจึงไม่ตระหนักถึงความแตกต่างของสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวในภาษาไทย มักออกเสียงตามความเคยชิน หรือนำเสียงที่มีลักษณะใกล้เคียงในภาษาเวียดนามมาออกเสียงภาษาไทย

1 **Bánh dứa** ✓ và ở trong úng với thanh được nghe

Thanh	///	\\	///	\\
Ví dụ		✓		
1.				
2.				
3.				
4.				
5.				
6.				
7.				
8.				
9.				
10.				

ภาพประกอบ 16 ตัวอย่างบทที่ 1 “แบบฝึกหัดฟังและจำแนกเสียงวรรณยุกต์”

แบบฝึกหัดในภาพประกอบ 16 ฝึกให้ผู้เรียนฟังและจำแนกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย โดยผู้เรียนฟังไฟล์เสียงและทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องเสียงวรรณยุกต์ที่ตรงกับเสียงวรรณยุกต์ที่ได้ยิน

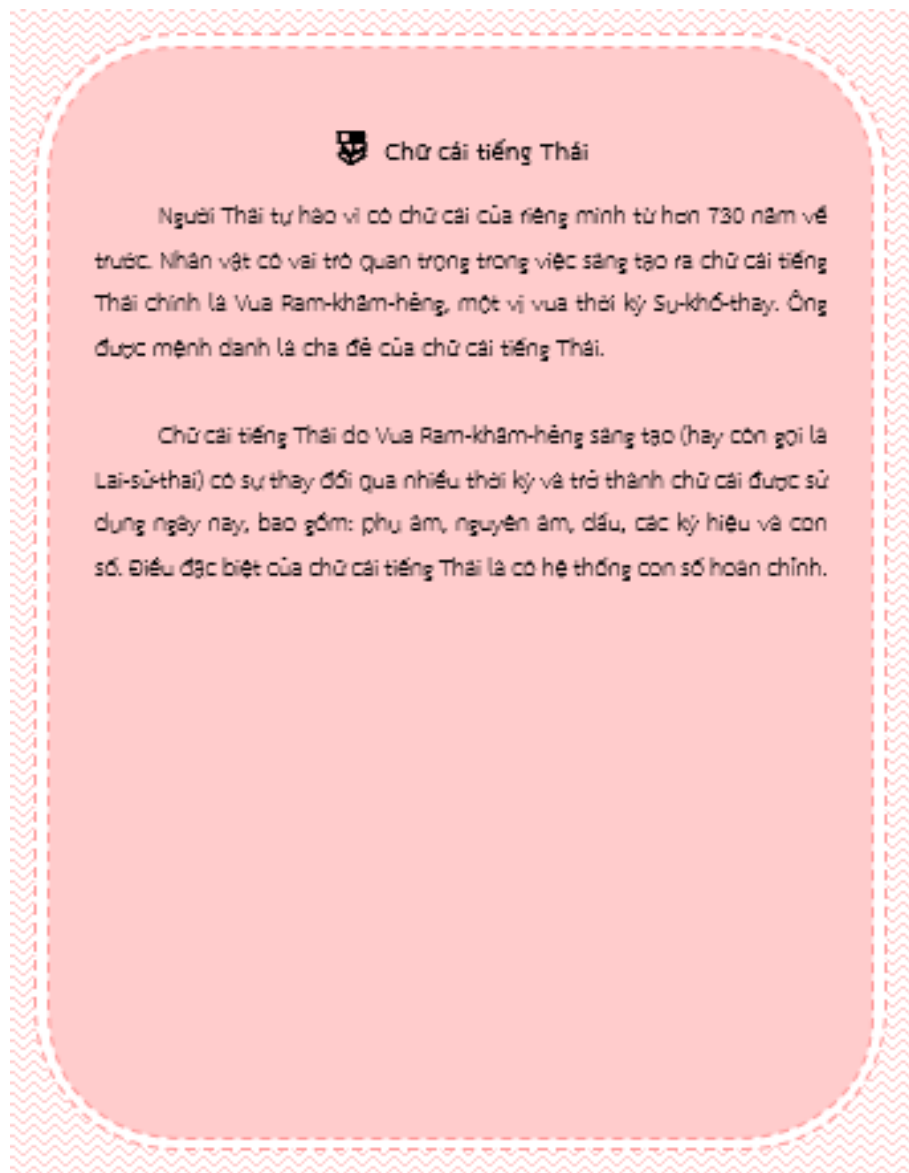
หลังจากฝึกฟังและจำแนกเสียงที่ได้ยิน ผู้เรียนจะฝึกอ่านออกเสียงคำที่เขียนด้วยสัทอักษร ผู้วิจัยจัดลำดับคำในแบบฝึกหัดการอ่านออกเสียงจากง่ายไปสู่ยาก กล่าวคือ เริ่มจากคำที่มีเสียงพยัญชนะต้นผสมกับเสียงสระโดยไม่มีพยัญชนะท้าย เช่น /ma:/ /pi:/ /chû:/ /khá/ /sũa/ และต่อด้วยคำที่มีเสียงพยัญชนะต้นผสมกับเสียงสระและเสียงพยัญชนะท้าย เช่น /fan/ /cèt/ /chô:p/ /phû:t/ /phôm/ หลังจากนั้นผู้เรียนจะฝึกอ่านคำที่มีเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ซึ่งเป็นเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม เช่น /phlú/ /klâ:/ /phró:m/ /khwě:n/ /khruân/ เป็นต้น การฝึกอ่านคำที่เขียนโดยสัทอักษรช่วยสร้างความคุ้นเคยกับระบบสัทอักษรซึ่งเอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียนในการเรียนบทเรียนถัดไปซึ่งจะเขียนด้วยสัทอักษร เพราะผู้เรียนยังไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้

5
Đọc những từ sau đây

1. ma:	11. phlú
2. pì:	12. prà
3. chû:	13. tri:
4. khá	14. klâ:
5. suĩa	15. krù
6. faŋ	16. phrố:m
7. cèt	17. phlặ:n
8. chớ:p	18. khlá:j
9. phú:t	19. khwế:n
10. phố:m	20. khruĩaŋ

ภาพประกอบ 17 ตัวอย่างบทที่ 1 “แบบฝึกหัดการอ่านคำที่เขียนด้วยสัทอักษร”

ทำยบทเรียนมีบทอ่านภาษาเวียดนามที่ให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย เรื่อง “อักษรไทย” เพื่อให้ผู้เรียนทราบถึงความเป็นมา วิวัฒนาการ และลักษณะเด่นของอักษรไทยโดยสังเขป

ภาพประกอบ 18 ตัวอย่างบทที่ 1 “ความรู้ด้านวัฒนธรรมเรื่อง “อักษรไทย””

บทที่ 2 ถึงบทที่ 8 การสนทนาในชีวิตประจำวัน

ผู้วิจัยใช้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสร้างบทที่ 2 ถึงบทที่ 8 ซึ่งเน้นการสอนภาษาไทยในชีวิตประจำวัน โดยผนวกความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมไทยเวียดนามเข้ากับเนื้อหาด้านภาษาไทย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยสื่อความหมายได้ตามวัตถุประสงค์การสื่อสารและเหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร ผู้วิจัยใช้วิธียกตัวอย่างบทสนทนาภาษาไทยเพื่อให้ผู้เรียนเห็นความเหมาะสมของภาษาที่ใช้กับสถานการณ์

การสื่อสาร กล่าวคือ เมื่อเลือกใช้ภาษา ผู้เรียนต้องตระหนักถึง ฐานะของผู้ฟัง ฐานะของตนเอง เรื่องที่พูด สถานที่พูด และจุดประสงค์ที่พูด (สิริจิตต์ เดชอมรชัย, 2556, น. 62)

บทเรียนแต่ละบทจึงมีบทสนทนาตัวอย่าง 3 บทสนทนา เพื่อให้ผู้เรียนเห็นการใช้ภาษาไทยที่ปรับเปลี่ยนตามบริบทการสื่อสาร ทำบทสนทนาอธิบายเนื้อหาการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม โดยผู้วิจัยใช้วิธีเชื่อมโยงวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนาม ให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของความรู้ด้านวัฒนธรรมต่อการใช้ภาษา การเชื่อมโยงความรู้ใหม่คือ วัฒนธรรมไทยกับความรู้เดิมคือวัฒนธรรมเวียดนามจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายและมีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมเจ้าของภาษา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

👤 Namwan và Ploy gặp nhau lần đầu tiên, họ chào hỏi và làm quen với nhau như sau

sa wát di: khâ	<div style="text-align: center; border: 1px solid #f08080; border-radius: 10px; padding: 5px; margin-bottom: 5px;"> <p>📖 Từ vựng</p> </div> <table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 30%;">sa wát di:</td> <td>chào, xin chào</td> </tr> <tr> <td>khâ</td> <td>ạ (từ đệm của phái nữ, thể hiện phép lịch sự)</td> </tr> <tr> <td>khun</td> <td>bạn (đặt từ nhân xưng ngôi thứ 3)</td> </tr> <tr> <td>chủ:</td> <td>tên</td> </tr> <tr> <td>?à raj</td> <td>ừ, cái gì</td> </tr> <tr> <td>khun lâ khâ</td> <td>còn bạn?</td> </tr> <tr> <td>jìn di: thỉ</td> <td>hân hạnh được</td> </tr> <tr> <td>dâ:j rú: càk</td> <td>quen biết</td> </tr> <tr> <td>chên kan khâ</td> <td>tôi cũng thế</td> </tr> </table>	sa wát di:	chào, xin chào	khâ	ạ (từ đệm của phái nữ, thể hiện phép lịch sự)	khun	bạn (đặt từ nhân xưng ngôi thứ 3)	chủ:	tên	?à raj	ừ, cái gì	khun lâ khâ	còn bạn?	jìn di: thỉ	hân hạnh được	dâ:j rú: càk	quen biết	chên kan khâ	tôi cũng thế
sa wát di:		chào, xin chào																	
khâ		ạ (từ đệm của phái nữ, thể hiện phép lịch sự)																	
khun		bạn (đặt từ nhân xưng ngôi thứ 3)																	
chủ:		tên																	
?à raj		ừ, cái gì																	
khun lâ khâ	còn bạn?																		
jìn di: thỉ	hân hạnh được																		
dâ:j rú: càk	quen biết																		
chên kan khâ	tôi cũng thế																		
sa wát di: khâ																			
khun chủ: ?à raj khâ																			
chán chủ: ma:j khâ khun lâ khâ																			
chủ: phlɔ:j khâ jìn di: thỉ: dâ:j rú: càk khâ																			
chên kan khâ																			

👉 Khi gặp nhau lần đầu tiên người Thái thường chào nhau bằng từ /sa wát di:/ và theo sau là từ đệm /khâ/ dành cho nữ hoặc /kháp/ dành cho nam để thể hiện phép lịch sự và tôn trọng người đối thoại. Người Thái thường dùng tên hiệu để tiên giao tiếp và thể hiện sự thân mật. Điều này khác với người Việt Nam. Vì người Việt Nam phần lớn không có tên hiệu. Họ và tên của người Thái cũng khác với người Việt; tên của người Thái được đặt phía trước và theo sau là họ, ví dụ: Pra-yut Jan-o-cha, Pra-yut là tên, Jan-o-cha là họ. Đối với người Việt, họ được đặt phía trước và tên được đặt phía sau, ví dụ: Nguyễn Xuân Phúc, Nguyễn là họ, Xuân Phúc là tên.

ภาพประกอบ 19 ตัวอย่างบทสนทนาที่ 1 ในบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉ้นชื้อน้ำหวานคะ”

📍 Ploy và Ming là sinh viên, cả hai quen biết nhau.
Hôm nay họ tình cờ gặp nhau, họ chào hỏi nhau như sau

phlo:ʝ pen ɲaj bả:ɲ sa ba:ʝ di: máj

sa ba:ʝ di: khâ mĩɲ lâ khâ

phỏm kố sa ba:ʝ di: phỏm paj kỏn ná
wáj phỏp kan màj

khâ wáj phỏp kan màj

Từ vựng

pen ɲaj bả:ɲ	sao rồi?
	như thế nào?
sa ba:ʝ di: máj	khỏe không?
phỏm	tôi (đại từ nhân xưng ngôi số 1 dùng cho nam)
kố	cũng
paj kỏn ná	đi trước nhé
wáj phỏp kan màj	hẹn gặp lại

📍 Nếu là bạn của nhau, khi gặp nhau, người Thái có thể chào nhau bằng câu hỏi /pen ɲaj bả:ɲ/ /sa ba:ʝ di: máj/. Khi tạm biệt nhau, họ thường hẹn gặp lại nhau như một phép lịch sự xã giao. Vì Ploy và Ming là bạn của nhau nên họ dùng tên hiệu khi giao tiếp với nhau.

ภาพประกอบ 20 ตัวอย่างบทสนทนาที่ 2 ในบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันซื้อน้ำหวานค่ะ”

จากตัวอย่างข้างต้น เห็นว่า บทสนทนาที่ 1 และบทสนทนาที่ 2 มีเนื้อหาเกี่ยวกับการทักทายเหมือนกัน แต่บทสนทนาที่ 1 เป็นการทักทายระหว่างคนที่ไม่รู้จักกัน ส่วนบทสนทนาที่ 2 เป็นการทักทายระหว่างเพื่อนที่รู้จักกันมาก่อน ภาษาที่ใช้ในการสนทนาจึงแตกต่างกัน ผู้วิจัยออกแบบบทสนทนาจากการสัมภาษณ์ผู้เรียนชาวเวียดนาม ซึ่งพบว่า นักศึกษามักเข้าใจว่า เมื่อพบบทสนทนาไทยจะทักทายกันด้วยคำว่า “สวัสดิ์” แต่ในบางสถานการณ์นักศึกษาถูกทักทายด้วยคำถามต่าง ๆ เช่น “ไปไหนมา” “เป็นอย่างไรบ้าง สบายดีไหม” “กินข้าวหรือยัง” ซึ่งทำให้นักศึกษาชาวเวียดนามสับสนเพราะไม่ทราบว่า คำถามเหล่านี้ต้องการคำตอบ หรือเป็นแค่การทักทาย

นอกจากนั้น บทสนทนาที่ 1 และบทสนทนาที่ 2 ยังเป็นตัวอย่างของการใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยที่สอดคล้องกับบริบทการสื่อสาร โดยคู่สนทนาในบทสนทนาที่ 1 ใช้คำบุรุษสรรพนามว่า “ฉัน” “คุณ” สำหรับบุคคลที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ส่วนในบทสนทนาที่ 2 คู่สนทนาซึ่งเป็นเพื่อนกันมาก่อน ใช้ชื่อเล่นเพื่อแทนตัวเองและผู้พูดด้วย บทสนทนาตัวอย่างดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญของการใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยให้เหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร เพราะจากการสัมภาษณ์ผู้เรียนชาวเวียดนาม พบว่าปัจจัยด้านวัฒนธรรมส่งผลต่อการใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

ทำยบทสนทนาแล้วถึงความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่ปรากฏในบทสนทนา ได้แก่ การทักทายในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น “สวัสดี” “เป็นอย่างไรบ้างสบายดีไหม” “จะไปไหน” ชื่อเล่น-ชื่อจริง การใช้คำลงท้าย การกล่าวลา โดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม เช่น คนไทยมักใช้ชื่อเล่นเพื่อสะดวกในการสื่อสารและแสดงความสนิทสนม ซึ่งแตกต่างกับคนเวียดนามที่ส่วนใหญ่ไม่มีชื่อเล่น นอกจากนี้ การบอกชื่อและนามสกุลของคนเวียดนามก็แตกต่างจากคนไทย โดยชื่อจริงของคนไทยอยู่ข้างหน้าและนามสกุลอยู่ข้างหลัง เป็นต้น เนื้อหาด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้ภาษาไทยมากขึ้น สร้างความตระหนักในการใช้ภาษาไทยที่สอดคล้องกับบริบทการสื่อสารแก่ผู้เรียน

หลังจากยกตัวอย่างบทสนทนาแล้วจึงนำเสนอคำศัพท์เสริมที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียนและอธิบายโครงสร้างประโยคที่ปรากฏในบทสนทนาตัวอย่างหรือโครงสร้างประโยคสำคัญของบทเรียนโดยใช้ภาษาเวียดนามอธิบายพร้อมยกตัวอย่างประกอบ

Từ vựng	Nghĩa
khon wiát na:m	người Việt Nam
khon thaj	người Thái
khon la:w	người Lào
khon kam phu: cha:	người Campuchia
khon ci:n	người Trung Quốc
khon jí: pùn	người Nhật Bản
khon kaw lí:	người Hàn Quốc
khon ʔa me: ri: kan	người Mỹ
khon fa ràŋ sè:t	người Pháp
khon ʔót tre lia	người Úc

ภาพประกอบ 21 ตัวอย่างคำศัพท์เสริม ในบทที่ 2 “สวัสดีค่ะ ฉันชื่อน้ำหวานค่ะ”

2

Giới thiệu tên

Khi gặp nhau lần đầu tiên, người Thái thường hỏi tên nhau và họ thường dùng tên hiệu trong giao tiếp. Tuy nhiên, trong bối cảnh giao tiếp trang trọng, người Thái thường giới thiệu cả họ và tên. Thứ tự họ - tên của người Thái khác với người Việt, tên người Thái được đặt phía trước và họ được đặt phía sau. Có thể dùng mẫu câu sau đây để hỏi và giới thiệu tên:

Hỏi	khun + <u>chữ:</u> + ?a raj
Trả lời	(phǒm) + (chữ:) + (tên) + khráp
	(chán) + (chữ:) + (tên) + khâ

1. Trong bối cảnh giao tiếp trang trọng hoặc bán trang trọng, người Thái thường giới thiệu cả tên và họ như sau:

Namwan **khun chữ: ?a raj khá**

Bạn tên là gì?

Ming **phǒm chữ: mǐj khwǎn phét ɲa:m khráp**

Tôi tên là Mingkwan Petngam

Ví dụ

2. Trong bối cảnh giao tiếp thân mật, người Thái thường giới thiệu tên hiệu như sau:

Namwan **khun chữ: ?a raj khá**

Bạn tên là gì?

Ploy **chữ: phloj khâ**

Tên Ploy (*)

(*) Người Thái thường lược bỏ chủ ngữ trong bối cảnh giao tiếp thân mật

ภาพประกอบ 22 ตัวอย่างโครงสร้างประโยค ในบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันชื่อน้ำหวานค่ะ”

แบบฝึกหัดของแต่ละบทเรียนประกอบด้วยแบบฝึกทักษะการฟัง และแบบฝึกทักษะการพูด โดยแบบฝึกหัดทักษะการฟังวัดความสามารถของผู้เรียนในชั้นความรู้ ความจำ และความเข้าใจ โดยใช้ข้อสอบแบบปรนัยที่ประกอบด้วย แบบเติมคำ แบบเลือกตอบ แบบถูกผิด ส่วนแบบฝึกหัดทักษะการพูดวัดความสามารถของผู้เรียนในชั้นการนำไปใช้ กล่าวคือ ผู้เรียนฝึกพูดตามตัวอย่างในแบบฝึกหัดพูดเดี่ยวเพื่อฝึกการออกเสียงและฝึกใช้คำศัพท์และ โครงสร้างประโยคที่เรียนมา ซึ่งช่วยลดความกดดันหรือความตึงเครียดแก่ผู้เรียน เพราะตัวอย่าง ช่วยกำหนดโครงสร้างและเนื้อหาที่ผู้เรียนต้องการ หลังจากนั้นผู้เรียนจะจับคู่และสนทนากับเพื่อน โดยประยุกต์ใช้คำศัพท์และรูปประโยคที่เรียนมาเพื่อสร้างบทสนทนาโต้ตอบกับเพื่อน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1 9 Nghe đoạn tự giới thiệu về gia đình
và chọn hình ảnh thích hợp điền vào chỗ trống

Ví dụ chán mì: phỉ: nó:η(1)..... khon
1. a. 1 **b. 2** c. 3

1.1

sa-wát-di: khráp phôm chú: ?a:-thít khráp phôm pen khon ci:n
khrô:p-khrua phôm mì: hâ: khon mì: khun-phô: khun-mê:
phỉ:-cha:j phỉ:-să:w lé phôm khun-phô: phôm pen(1).....
khun-mê: pen(2)..... phỉ:-cha:j pen(3).....
phỉ:-să:w pen(4)..... sùn phôm pen(5)..... khráp

a.

b.

c.

d.

e.

ภาพประกอบ 23 ตัวอย่างแบบฝึกหัดทักษะการฟังแบบเติมคำ
ในบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู”

2 Nghe đoạn hội thoại và chọn hình ảnh tương ứng với câu trả lời

Ví dụ nốj-nà: mi: nốj-cha:j kì: khon

a. 1

b. 2

c. 3

2.1

1. phỉ: cha:j khố:ng nốj-nà: tham ưa:n ?a-raj

a.

b.

c.

2. nốj-să:w khố:ng nốj-nà: tham ưa:n ?a-raj

a.

b.

c.

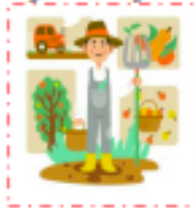

3. nốj-cha:j khố:ng nốj-nà: tham ưa:n ?a-raj

a.

b.

c.

ภาพประกอบ 24 ตัวอย่างแบบฝึกหัดทักษะการฟังแบบเลือกตอบ
ในบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู”

3 9 Nghe đoạn tự giới thiệu về gia đình
và đánh câu dấu ✓ trước câu đúng, đánh dấu ✗ trước câu sai

Ví dụ ...✓... ná:m-wǎn mi: nǒ:ŋ-cha:j nùng khon

3.1

1. khun-ta: khǒ:ŋ tha:-ra: pen cha:w-na:
2. khun-phǒ: khǒ:ŋ tha:-ra: pen tha-hǎ:n
3. khun-mê: khǒ:ŋ tha:-ra: pen nǎk-rǒ:ŋ
4. nǒ:ŋ-cha:j khǒ:ŋ tha:-ra: pen mǎ:
5. tha:-ra: pen nǎk-sǔk-sǎ:

3.2

1. bǎn pǎ: ʔǒ:j mi: hǎ: khon
2. pǎ: ʔǒ:j pen pha-ja:-bǎn
3. luj ʔe:k pen wí-sa-wá-kɔ:n
4. phi: kũŋ pen khru:
5. jím pen nǎk-sǔk-sǎ:

ภาพประกอบ 25 ตัวอย่างแบบฝึกหัดทักษะการฟังแบบถูกผิด
ในบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู”

4 **Đọc thông tin của những người dưới đây và giới thiệu gia đình của họ như ví dụ.**

Ví dụ

Thành viên	Lan	Ba	Mẹ	Anh trai
Quốc tịch	Việt Nam			
Tuổi	20	51	50	35
Nghề nghiệp	Sinh viên	Bác sĩ	Y tá	Cảnh sát

nữ: khu: khun la:n
khun la:n pen khon wiat-na:m
khrô:p-khrua khun la:n mi: sô: khon
khun-phô: khun la:n ?a:-jú hã: sô:p
?et pi: pen mỗ:
khun-mê: khun la:n ?a:-jú hã: sô:p pi:
pen pha-ja:-ba:n
phô:-cha:j khun la:n ?a:-jú sã:m sô:p
hã: pi: pen tam-ruat
suan khun la:n ?a:-jú jú: sô:p pi:
pen nãk-suk-sã:

Thành viên	Nam	Ông ngoại	Mẹ	Anh trai
Quốc tịch	Thái			
Tuổi	21	67	51	35
Nghề nghiệp	Sinh viên	Nông dân	Nông dân	Kĩ sư

Thành viên	Minh	Ba	Mẹ	Em gái
Quốc tịch	Việt Nam			
Tuổi	30	54	52	28
Nghề nghiệp	Giáo viên	Bộ đội	Giáo viên	Bác sĩ

5 **Giới thiệu nghề nghiệp của thành viên trong gia đình mình.**

6 **Thực hành hỏi đáp với bạn về nghề nghiệp của thành viên trong gia đình.**

ภาพประกอบ 26 ตัวอย่างแบบฝึกหัดทักษะการพูด ในบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู”

ตอนท้ายของแต่ละบทเรียนเป็นบทอ่านภาษาเวียดนามที่ให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียน เป็นความรู้เกี่ยวกับมารยาทไทย วัฒนธรรมการใช้ภาษา วิถีชีวิตไทย ที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจสังคมวัฒนธรรมไทยมากขึ้น สร้างความเข้าใจที่ถูกต้องและทัศนคติเชิงบวกต่อประเทศไทย

 Wai - cách chào kiểu Thái

Wai (/wâ:j/) là một nét truyền thống đặc trưng của người Thái. Có lẽ các em đã từng nhìn thấy người Thái chào nhau bằng từ /sa-wàt-dì/ đồng thời chắp tay và hơi cúi đầu; hành động này gọi là wai. Wai có ý nghĩa giống với hành động cúi đầu của người Việt Nam khi chào nhau; trẻ em Việt Nam thường khoanh tay trước ngực và cúi đầu để thể hiện sự lễ phép với người lớn; người lớn thường cúi đầu để chào người lớn hơn hoặc gật đầu để chào người ngang hàng hoặc nhỏ hơn mình.

Wai còn là hành động thể hiện sự tôn trọng người đối thoại khi cảm ơn hoặc xin lỗi. Điều này khá giống với văn hóa Việt Nam, người Việt Nam thường cúi đầu khi cảm ơn hoặc xin lỗi để thể hiện sự tôn trọng đối với đối phương.

Wai trong văn hóa Thái Lan có 3 cấp độ:

- Wai để lạy Phật hoặc chào các nhà sư: chắp hai tay lại với nhau, hai cánh tay nép sát người, các ngón tay khép lại với nhau, hai ngón tay cái chạm giữa hai chân mày, đầu ngón trỏ chạm trán.
- Wai để thể hiện sự tôn trọng người lớn như ông, bà, cha, mẹ, giáo viên: chắp hai tay lại với nhau, hai cánh tay nép sát người, các ngón tay khép lại với nhau, hai ngón tay cái chạm đầu mũi, đầu ngón trỏ chạm giữa hai chân mày.
- Wai để bày tỏ sự tôn trọng với người ngang hàng hoặc không lớn tuổi hơn mình nhiều lắm: chắp hai tay lại với nhau, hai cánh tay nép sát người, các ngón tay khép lại với nhau, hai ngón tay cái chạm cằm, đầu ngón trỏ chạm đầu mũi.

Người Thái thường hơi cúi đầu khi wai để thể hiện sự khiêm tốn, vì thế nên thực hiện hành động wai một cách chậm rãi và từ tốn.

ภาพประกอบ 27 ตัวอย่างความรู้ด้านวัฒนธรรมไทย

เมื่อสร้างหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” เสร็จ ผู้วิจัยจึงสร้างส่วนประกอบอื่น ๆ ของนวัตกรรม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1.2 การสร้างคู่มือประกอบหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” มีวัตถุประสงค์ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้สอนให้สอดคล้องกับแนวคิดหลักของหนังสือคือ การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม เนื้อหาของคู่มือประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับหนังสือ เฉลยแบบฝึกหัดท้ายบท เฉลยแบบทดสอบหลังเรียน

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับหนังสือกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของหนังสือว่า เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นและเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม รวมถึงเนื้อหาของหนังสือและองค์ประกอบของบทเรียน โดยกล่าวถึงวัตถุประสงค์ขององค์ประกอบแต่ละส่วน เพื่อให้ผู้ที่นำหนังสือไปใช้เข้าใจฐานคิดในการออกแบบและการสร้างหนังสือ จึงสามารถใช้หนังสือให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

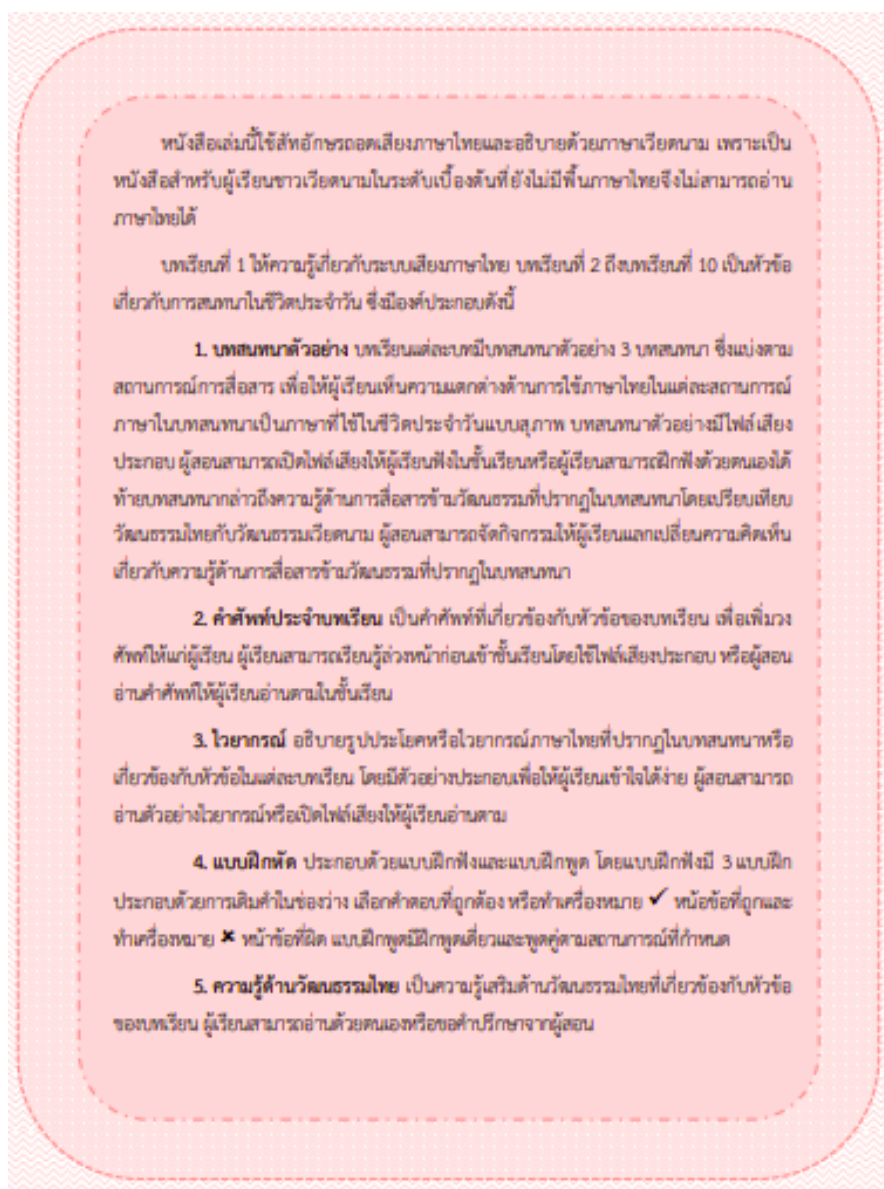
ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับหนังสือ

หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” เป็นส่วนหนึ่งของ
 วิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาวัตรกรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น
 ในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม วิทยาลัยศิลปศาสตร์คุณูปบัณฑิต
 สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและ
 การพูดภาษาไทยเบื้องต้นและเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม
 ของผู้เรียนชาวเวียดนาม

หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ประกอบด้วย
 บทเรียน 10 บท ได้แก่

บทที่ 1	ระบบเสียงภาษาไทย
บทที่ 2	ฮัลลอค๊ะ ฉันท๋นน้ำหวานคะ
บทที่ 3	น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน
บทที่ 4	คุณแม่ร่อนน้ำหวานเป็นครู
บทที่ 5	น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่งคะ
บทที่ 6	พรุ่งนี้ไปดูหนังกันม๊อ
บทที่ 7	ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะตวาคูยมียะ
บทที่ 8	น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรยังโงะ
บทที่ 9	ฮัลโหล 2 ตัว ฮัลโหลมียะ
บทที่ 10	ขอสั่งอาหารคะ

ภาพประกอบ 28 ตัวอย่างคู่มือประกอบหนังสือฯ (ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับหนังสือ)

ภาพประกอบ 29 ตัวอย่างคู่มือประกอบหนังสือฯ (ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับหนังสือ) (ต่อ)

2.1.3 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้เป็นส่วนสำคัญของนวัตกรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหนังสือคือ นำเสนอเนื้อหาด้านภาษาไทยควบคู่กับเนื้อหาด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม กระตุ้นให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของวัฒนธรรมต่อการใช้ภาษา หรือการใช้ภาษาไทยให้เหมาะสมและถูกต้องกับบริบทการสื่อสาร การปฏิบัติตามแผนการจัดการเรียนรู้ช่วยทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ที่หนังสือกำหนด

แผนการจัดการเรียนรู้มีทั้งหมด 10 แผน แต่ละแผนใช้เวลา 4 ชั่วโมง
เนื้อหาประกอบด้วย สาระการเรียนรู้ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผล ซึ่งเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนที่ใช้หนังสือฯ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

รายวิชา	การฟังและการพูดภาษาไทย	ระดับ	เบื้องต้น
เรื่อง	น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง	เวลา	240 นาที

1. สาระการเรียนรู้

การสนทนาเรื่อง เวลา ในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมระหว่างชาวไทยกับชาวเวียดนาม โดยเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามในประเทศนี้ การบอกเวลา ภาษาที่แสดงความสุภาพ เช่น “หนูขอตัวไปเรียนก่อน” การนัดหมายกับผู้ใหญ่ การละคำบุรุษสรรพนามและคำลงท้ายในการสื่อสารกับเพื่อน การกล่าวลา เช่น “กลับบ้านดี ๆ นะ” “ขับรถดี ๆ นะ” “เดินทางปลอดภัยนะ”

2. วัตถุประสงค์การเรียนรู้

- 2.1 การฟัง ผู้เรียนสามารถฟังและบอกเวลาได้
- 2.2 การพูด ผู้เรียนสามารถพูดตามเวลาได้

3. กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรม	เวลา (240 นาที)
ขั้นนำ ผู้เรียนดูรูปภาพ ผู้สอนบอกเวลาเป็นภาษาไทยแล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตาม	5 นาที
ขั้นสอน 1. ผู้สอนอธิบายคำศัพท์ประจำบทเรียนและผู้เรียนอ่านคำศัพท์ตามผู้สอน 2. ผู้สอนอธิบายไวยากรณ์สำคัญของบทเรียนและอ่านตัวอย่างให้ผู้เรียนอ่านตาม 3. ผู้เรียนฝึกฟังบทสนทนา 3 บทเพื่อเห็นความแตกต่างด้านการใช้ภาษาไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ และมีความรู้ความเข้าใจด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมระหว่างไทยกับเวียดนามในประเทศนี้ - การบอกเวลา - ภาษาที่แสดงความสุภาพ เช่น “หนูขอตัวไปเรียนก่อน” - การนัดหมายกับผู้ใหญ่ - การละคำบุรุษสรรพนามและคำลงท้ายในการสื่อสารกับเพื่อน - การกล่าวลา เช่น “กลับบ้านดี ๆ นะ” “ขับรถดี ๆ นะ” “เดินทางปลอดภัยนะ”	15 นาที 55 นาที 55 นาที
4. ผู้เรียนอ่านความถี่เสริมด้านวัฒนธรรมไทยเรื่อง “การบอกเวลาแบบไทยมาจากไหน” โดยผู้สอนช่วยอธิบายเพิ่มเติมและให้ผู้เรียนเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมเวียดนาม 5. ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดการฟัง (1) (2) (3) โดยผู้สอนเปิดไฟล์เสียงให้ผู้เรียนฟัง 3 ครั้ง ผู้สอนเฉลยแบบฝึกหัดที่จะแบบฝึกหัด 6. ผู้เรียนฝึกพูดเรื่องเวลาเมื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามข้อมูลที่ให้ไว้ หลังจากนั้นให้ตัวแทนผู้เรียนมาพูดหน้าชั้นเรียน โดยผู้สอนแก้ไขข้อผิดพลาด (แบบฝึกหัดที่ (4)) 7. ผู้เรียนฝึกพูดเรื่องเวลาเมื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ ใน 1 วัน หลังจากนั้นให้ตัวแทนผู้เรียนมาพูดหน้าชั้นเรียน โดยผู้สอนแก้ไขข้อผิดพลาดเมื่อผู้เรียนพูดเสร็จ (แบบฝึกหัดที่ (5)) 8. ผู้เรียนจับคู่กันเพื่อนเพื่อฝึกสนทนาเรื่องเวลา หลังจากนั้นให้ตัวแทนผู้เรียนมาพูดหน้าชั้นเรียน โดยผู้สอนแก้ไขข้อผิดพลาดเมื่อผู้เรียนพูดเสร็จ (แบบฝึกหัดที่ (6))	15 นาที 25 นาที 15 นาที 20 นาที 30 นาที
ขั้นสรุป 1. ผู้เรียนดูรูปภาพและตอบคำถาม “ตอนนี้กี่โมง” 2. ผู้สอนส่งการบ้านโดยให้ผู้เรียนอ่านคำศัพท์ประจำบทเรียนที่ 6 ไว้ล่วงหน้า	5 นาที

4. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

- แบบเรียน “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” (บทที่ 5 น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่งค่ะ)
- แบบฝึกหัด (1) (2) (3) (4) (5) (6)
- ไฟล์เสียง
- รูปภาพ

5. การวัดผลประเมินผล

- 5.1 ทักษะการฟัง ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด (1) (2) (3) ได้คะแนนร้อยละ 70 ขึ้นไป ($\geq 21/30$ คะแนน) ถือว่าผ่านเกณฑ์
- 5.2 ทักษะการพูด ผู้เรียนฝึกพูดตามแบบฝึกหัดที่ (4) (5) (6) ผู้สอนสังเกตจากการพูดและการตอบคำถาม ได้คะแนนร้อยละ 70 ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์
 - ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับเวลา 30%
 - ใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม 50%
 - ออกเสียงถูกต้องชัดเจน 20%

ภาพประกอบ 30 ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง”

2.1.4 แบบทดสอบหลังเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มเป้าหมายหลังจากใช้หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” คะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียนจะนำไปใช้ในการประเมินประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) ของหนังสือฯ

ผู้วิจัยประยุกต์แนวคิดของบลูม (Bloom) เกี่ยวกับการจำแนกชั้นตอนการเรียนรู้ 6 ชั้นตอน (Bloom's Taxonomy) ในการสร้างแบบทดสอบหลังเรียน โดยบลูมจำแนกการเรียนรู้ออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive domain) ด้านจิตพิสัย (Affective domain) และด้านทักษะพิสัย (Psychomotor domain) สำหรับการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยหรือความสามารถทางสติปัญญา บลูมจำแนกออกเป็น 6 ชั้นจากง่ายไปสู่ยาก ได้แก่ ความรู้ความจำ (Knowledge) ความเข้าใจ (Comprehension) การนำไปใช้ (Application) การวิเคราะห์ (Analysis) การสังเคราะห์ (Synthesis) และการประเมินค่า (Evaluation) (Bloom, 2556)

เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายเรียนภาษาไทยในระดับเบื้องต้น การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงวัดความสามารถของผู้เรียนในชั้นความเข้าใจสำหรับทักษะการฟัง และชั้นการนำไปใช้สำหรับทักษะการพูด

แบบทดสอบหลังเรียนด้านทักษะการฟังประกอบด้วยข้อสอบปรนัยจำนวน 50 ข้อ แต่ละข้อมี 3 ตัวเลือก เพื่อสอดคล้องกับบริบทการศึกษาที่เวียดนามและระดับความสามารถของผู้เรียนชาวต่างชาติระดับเบื้องต้น ส่วนแบบทดสอบหลังเรียนด้านทักษะการพูดเป็นการกำหนดสถานการณ์การสนทนา 7 สถานการณ์ ได้แก่ การโทรศัพท์เพื่อชวนเพื่อนไปซื้อของ การโทรศัพท์เพื่อนัดพบอาจารย์ การถามทาง-บอกทาง การซื้อผลไม้ที่ตลาด การซื้อเครื่องแต่งกายในห้างสรรพสินค้า การสั่งอาหารในร้านอาหารไทย และการส่งของขวัญ โดยผู้เรียนจับคู่และเลือก 1 สถานการณ์ด้วยวิธีจับฉลากแล้วสร้างบทสนทนาได้ตอบกับเพื่อน

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การประเมินประสิทธิภาพของผลลัพธ์คือ ผู้เรียนต้องมีคะแนนจากการทำแบบทดสอบไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

เมื่อสร้างแบบทดสอบหลังเรียนเสร็จ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และแก้ไขตามคำแนะนำ

ตอนที่ 8 พืงบทสนทหนาระหวางพลอยกับตันแลวเลอกคำตอบที่ถูกลง

1. จากโรงอาหารไปห้องสมุดยงไร
 - a. เดินตรงไปแลวเลี้ยวซ้าย
 - b. เดินตรงไปแลวเลี้ยวขวา
 - c. เดินตรงไป 50 เมตร
2. ห้องสมุดอยู่ที่ไหน
 - a. ตรงข้ามร้านสะดวกซื้อ
 - b. ตรงข้ามธนาคาร
 - c. ตรงข้ามสนามกีฬา
3. ไปรษณีย์อยู่ที่ไหน
 - a. ข้างขวาห้องสมุด
 - b. ข้างขวาธนาคาร
 - c. ข้างขวาโรงอาหาร
4. จากโรงอาหารไปธนาคารยงไร
 - a. เดินตรงไปแลวเลี้ยวขวา
 - b. เดินตรงไปแลวเลี้ยวซ้าย
 - c. เดินตรงไป 200 เมตร
5. ธนาคารอยู่ที่ไหน
 - a. ข้างซ้ายห้องสมุด
 - b. ข้างซ้ายร้านสะดวกซื้อ
 - c. ข้างซ้ายไปรษณีย์

ภาพประกอบ 31 ตัวอย่างแบบทดสอบหลังเรียน

เนื่องจากไฟล์เสียงประกอบหนังสือ ต้องสอดคล้องกับเนื้อหาของหนังสือ ผู้วิจัยจึงจะสร้างไฟล์เสียงประกอบหนังสือ หลังจากทีเนื้อหาของหนังสือ ผ่านการประเมินของผู้เชี่ยวชาญและปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญให้ถูกต้องสมบูรณ์

2.2 การประเมินนวัตกรรม

ผู้วิจัยนำนวัตกรรมที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทไปประเมินคุณภาพ โดยแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 คือ การประเมินคุณภาพของนวัตกรรมจากผู้เชี่ยวชาญ ขั้นตอนที่ 2 คือ การประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรมจากกลุ่มทดลอง (Try out) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 การประเมินคุณภาพของนวัตกรรมจากผู้เชี่ยวชาญ

ผู้วิจัยสร้างแบบประเมิน 2 ฉบับ ได้แก่ แบบประเมินคุณภาพหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” และแบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.2.1.1 สร้างแบบประเมินคุณภาพหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพของหนังสือใน 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านรูปแบบ ภาพประกอบ และตัวอักษร 2) ด้านเนื้อหา 3) ด้านภาษา 4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 5) ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ โดยกำหนด

ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นมาตรประมาณค่า (rating scale) ตามแบบของ Likert (รัตนะ บัวสนธิ์, 2562, น. 32) ดังนี้

คะแนน 5 (มากที่สุด)	หมายถึง	คุณภาพดีมาก
คะแนน 4 (มาก)	หมายถึง	คุณภาพดี
คะแนน 3 (ปานกลาง)	หมายถึง	คุณภาพปานกลาง
คะแนน 2 (น้อย)	หมายถึง	คุณภาพต้องปรับปรุง
คะแนน 1 (น้อยที่สุด)	หมายถึง	ไม่มีคุณภาพ

2.2.1.2 สร้างแบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ แบบฝึกหัดท้ายบทและแบบทดสอบหลังเรียน กับจุดประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินว่า แบบฝึกหัดท้ายบทและแบบทดสอบหลังเรียนวัดได้ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ (รัตนะ บัวสนธิ์, 2562, น. 64)

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงวัตถุประสงค์
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงวัตถุประสงค์
-1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงวัตถุประสงค์

2.2.1.3 นำแบบประเมิน 2 ฉบับดังกล่าวเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขตามคำแนะนำ

2.2.1.4 นำนวัตกรรมและแบบประเมินที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านประเมิน ซึ่งประกอบด้วย

รองศาสตราจารย์ ดร.ชลธิชา บำรุงรักษ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์และการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์และการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

อาจารย์ Nguyen Thi Van Chi หัวหน้าภาควิชาภาษาและวัฒนธรรมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และอาจารย์สอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศสังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย (Head of Department of Southeast Asian Linguistics and Culture, University of Languages & International Studies, Vietnam National University - Hanoi) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยและการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

2.2.1.5 นำผลการประเมินคุณภาพหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านมาคำนวณเพื่อประเมินคุณภาพของหนังสือฯ โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ (รัตนะ บัวสนธิ์, 2562, น. 35)

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50 – 5.00 หมายถึง หนังสือมีคุณภาพระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 – 4.49 หมายถึง หนังสือมีคุณภาพระดับดี

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 – 3.49 หมายถึง หนังสือมีคุณภาพระดับพอใช้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.50 – 2.49 หมายถึง หนังสือต้องปรับปรุง

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.49 หมายถึง หนังสือไม่มีคุณภาพ

ตาราง 23 แสดงคะแนนการประเมินคุณภาพของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

รายการประเมิน	คะแนนจาก ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน			ค่าเฉลี่ย	ระดับ คุณภาพ
	1	2	3		
ด้านรูปเล่ม ภาพประกอบ และตัวอักษร				4.5	ดีมาก
1. ขนาดรูปเล่มมีความเหมาะสม	4	5	5	4.67	ดีมาก
2. องค์ประกอบมีความชัดเจนเหมาะสม	4	5	5	4.67	ดีมาก
3. การจัดหน้าสวยงามอ่านได้สะดวก	5	5	4	4.67	ดีมาก
4. ลักษณะตัวอักษรเหมาะสมชัดเจน	5	5	4	4.67	ดีมาก
5. ภาพประกอบเหมาะสม สื่อความหมาย	5	5	2	4	ดี
ด้านเนื้อหา				4.3	ดี
1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	4	5	4	4.33	ดี
2. เนื้อหาเหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียน ชาวเวียดนามระดับต้น	3	5	5	4.33	ดี

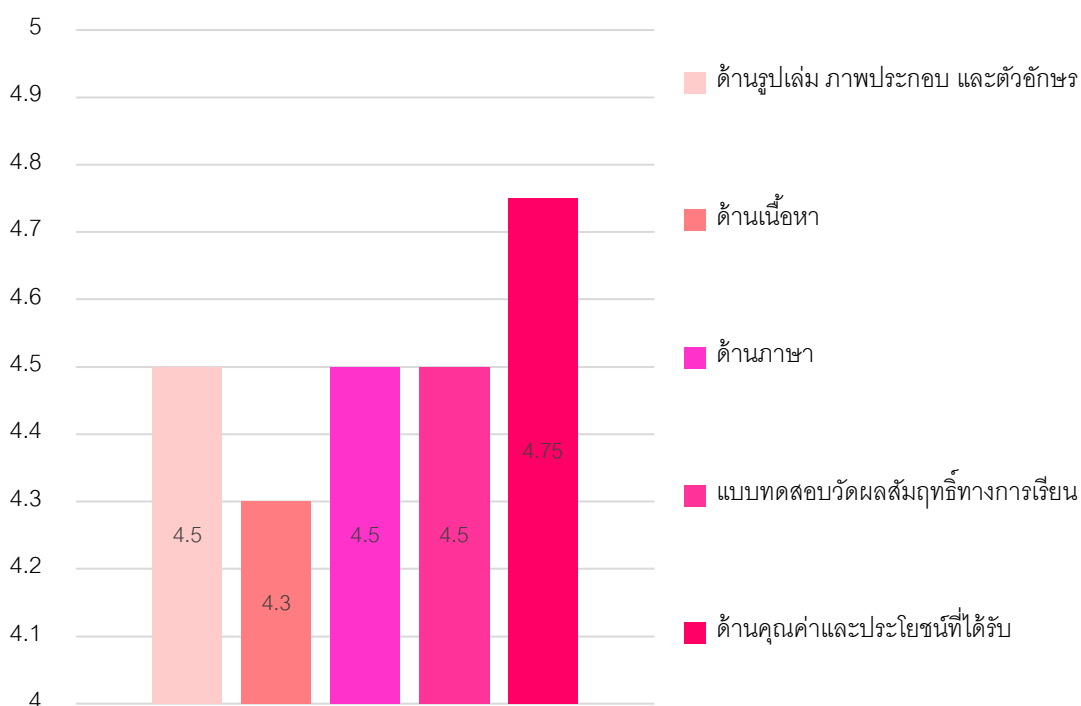
ตาราง 23 (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนจาก ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน			ค่าเฉลี่ย	ระดับ คุณภาพ
	1	2	3		
3. ลำดับเนื้อหาที่มีความเหมาะสม	2	5	5	4	ดี
4. มีความถูกต้องทางวิชาการ	4	5	4	4.33	ดี
5. อธิบายเนื้อหาชัดเจน	4	5	5	4.67	ดีมาก
6. มีความเชื่อมโยงกับความรู้หรือ ประสบการณ์ของผู้เรียนชาวเวียดนาม	3	5	5	4.33	ดี
ด้านภาษา				4.5	ดีมาก
1. ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับผู้เรียน	3	5	4	4	ดี
2. ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	5	ดีมาก
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน				4.5	ดีมาก
1. สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์การ เรียนรู้	5	5	5	5	ดีมาก
2. ลำดับความยากง่ายเหมาะสมกับ ประสบการณ์ของผู้เรียนชาวเวียดนาม	3	5	5	4.33	ดี
3. คำถาม คำสั่ง ตัวอย่าง ชัดเจนและ ครอบคลุมเนื้อหา	4	5	4	4.33	ดี
4. มีจำนวนเหมาะสม	4	5	4	4.33	ดี
ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ				4.75	ดีมาก
1. ให้ความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยใน บริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	5	5	5	5	ดีมาก

ตาราง 23 (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนจาก			ค่าเฉลี่ย	ระดับ คุณภาพ
	ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน				
	1	2	3		
2. ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ภาษาไทย	4	5	5	4.67	ดีมาก
3. ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านการสื่อสารข้าม วัฒนธรรม	5	5	5	5	ดีมาก
4. สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้วัฒนธรรมไทย ควบคู่กับภาษาไทย	4	5	4	4.33	ดี
รวมค่าเฉลี่ย	4.09	5	4.47	4.5	ดีมาก

จากตาราง 23 แสดงคะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านพบว่า คะแนนมีค่าเฉลี่ย 4.5 แสดงว่า หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” มีคุณภาพอยู่ระดับดีมาก และเมื่อพิจารณาคุณภาพแต่ละด้าน พบว่า ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับมีค่าเฉลี่ยรวมสูงสุด 4.75 ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก รองลงมาคือด้านรูปภาพประกอบ และตัวอักษร ด้านภาษา และด้านแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าเฉลี่ยรวม 4.5 ซึ่งอยู่ในระดับดีมากเช่นกัน ส่วนด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ย 4.3 ซึ่งอยู่ในระดับดี ดังที่แสดงในแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 32 ผลการประเมินคุณภาพของหนังสือ“การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น
สำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ทั้ง 5 ด้าน

เมื่อพิจารณารายการการประเมินในแต่ละด้านตามลำดับจากมากไปสู่น้อย พบว่า **ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ** หัวข้อ “ให้ความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม” และ “ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม” ได้คะแนนสูงสุดคือ 5 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับคุณภาพดีมาก แสดงว่าการใช้แนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเป็นหลักในการสร้างหนังสือบรรลุผล นอกจากนี้ผู้วิจัยใช้ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนชาวเวียดนามเกี่ยวกับความแตกต่างด้านวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทย เพื่อคัดเลือกเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทย และผนวกกับเนื้อหาด้านภาษาไทยในแต่ละบทเรียน เชื่อมโยงวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนาม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม นอกจากนี้ หัวข้อ “ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย” ได้คะแนน 4.67 ซึ่งอยู่ในระดับคุณภาพดีมากเช่นกัน เพราะผู้วิจัยออกแบบแบบฝึกหัดทักษะการฟังและการพูดหลากหลาย เช่น แบบเติมคำ แบบถูกผิด แบบเลือกตอบ ช่วยพัฒนาทักษะของผู้เรียนจากการฝึกฟังและพูดในรูปแบบต่าง ๆ โดยมีแนวคิดให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะจากง่ายไปสู่

ยาก เริ่มตั้งแต่ขั้นความรู้ความจำและความเข้าใจ จนกระทั่งสามารถนำไปใช้และประยุกต์ใช้ความรู้ได้

ด้านรูปเล่ม ภาพประกอบ และตัวอักษร มีคุณภาพในระดับดีมาก โดยหัวข้อการประเมิน “ขนาดรูปเล่มมีความเหมาะสม” “องค์ประกอบมีความชัดเจนเหมาะสม” “การจัดหน้าสวยงามอ่านได้สะดวก” และ “ลักษณะตัวอักษรเหมาะสมชัดเจน” ได้ค่าเฉลี่ย 4.67 เพราะผู้วิจัยได้กำหนดองค์ประกอบของบทเรียนไว้ก่อนสร้างหนังสือ ซึ่งแต่ละบทเรียนมีองค์ประกอบที่ชัดเจน เชื่อมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับเบื้องต้น กล่าวคือ เริ่มจากบทสนทนา ตัวอย่างให้ผู้เรียนเห็นการใช้ภาษาในแต่ละสถานการณ์ เสริมคำศัพท์ให้ผู้เรียนเพื่อจะเรียนรู้โครงสร้างประโยคสำคัญของบทเรียน หลังจากนั้นทบทวนความรู้ของบทเรียนด้วยแบบฝึกหัด และเสริมความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยด้วยบทอ่านทำียบทเรียน ผู้วิจัยใช้ขนาดตัวอักษรค่อนข้างใหญ่ มีระยะห่างระหว่างประโยค เว้นวรรคชัดเจน เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนในระดับเบื้องต้น

ด้านภาษา มีคุณภาพในระดับดี โดยเฉพาะหัวข้อการประเมิน “ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย” ได้คะแนนเฉลี่ย 5 ผู้วิจัยคำนึงถึงความสะดวกของผู้เรียนในการใช้หนังสือ จึงใช้ภาษาเวียดนามในการอธิบายเนื้อหาของบทเรียน และใช้ศัพท์ออกเสียงภาษาไทย เพราะผู้เรียนชาวเวียดนามระดับเบื้องต้นไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้ ศัพท์ออกเสียงจะช่วยให้ผู้เรียนจำเสียงภาษาไทยและออกเสียงได้ง่ายขึ้น การอธิบายเนื้อหาบทเรียนเป็นภาษาเวียดนามช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น

ด้านแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีคะแนนเฉลี่ย 4.5 ซึ่งแสดงว่า มีคุณภาพในระดับดี หัวข้อการประเมิน “สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้” ได้คะแนนเฉลี่ย 5 เพราะผู้วิจัยตั้งใจออกแบบฝึกหัดเพื่อเน้นทักษะการฟังและการพูดโดยตรง โดยแต่ละบทเรียนมีแบบฝึกหัดทักษะการฟัง 3 แบบฝึก ส่วนแบบฝึกทักษะการพูดมีการฝึกพูดเดี่ยวและพูดคู่ สร้างโอกาสให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในการฝึกพูดสนทนาได้ตอบกับเพื่อนร่วมห้อง

ด้านเนื้อหา มีคุณภาพอยู่ในระดับดี หัวข้อการประเมิน “อธิบายเนื้อหาชัดเจน” ได้คะแนนเฉลี่ย 4.67 ซึ่งมีคุณภาพในระดับดีมาก โดยผู้วิจัยคำนึงถึงระดับของผู้เรียนคือ ระดับเบื้องต้น จึงอธิบายเนื้อหาโดยละเอียด เชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของผู้เรียน โดยเฉพาะในการอธิบายเนื้อหาด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ผู้วิจัยเชื่อมโยงวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายและเร็ว

2.2.1.6 นำผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (รัตนะ บัวสนธิ, 2562, น. 64) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องขององค์ประกอบของหนังสือ
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2.1.7 นำค่าดัชนีความสอดคล้องมาประเมินความสอดคล้องของแบบฝึกหัดท้ายบทและแบบทดสอบหลังเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ หากค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าตั้งแต่ 0.5 -1.00 คือใช้ได้ แต่หากมีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรพิจารณาปรับปรุงหรือแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

ตาราง 24 แสดงคะแนนการประเมินความสอดคล้องของแบบฝึกหัดท้ายบทและแบบทดสอบหลังเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

ลำดับ	รายการ	คะแนนความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน			ค่า IOC
		1	2	3	
1.	แบบฝึกหัดท้ายบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 1	0	0	+1	0.33
2.	แบบฝึกหัดท้ายบทที่ 2 “สวัสดีค่ะ ฉันชื่อน้าหวานค่ะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 2	0	+1	+1	0.67
3.	แบบฝึกหัดท้ายบทที่ 3 “น้าหวานมีน้องชาย 1 คน” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 3	+1	+1	+1	1

ตาราง 24 (ต่อ)

ลำดับ	รายการ	คะแนนความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน			ค่า IOC
		1	2	3	
4.	แบบฝึกหัดท้ายบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 4	+1	+1	+1	1
5.	แบบฝึกหัดท้ายบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 5	+1	+1	+1	1
6.	แบบฝึกหัดท้ายบทที่ 6 “พุงนี้ไปดูหนังกันไหม” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 6	0	+1	+1	0.67
7.	แบบฝึกหัดท้ายบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 7	0	+1	+1	0.67
8.	แบบฝึกหัดท้ายบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 8	+1	+1	+1	1
9.	แบบฝึกหัดท้ายบทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 9	+1	+1	+1	1
10.	แบบฝึกหัดท้ายบทที่ 10 “ขอสิ่งอาหารคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 10	+1	+1	+1	1
11.	แบบทดสอบหลังเรียนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาของทุกบท	0	+1	+1	0.67

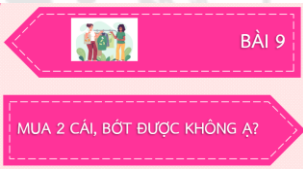
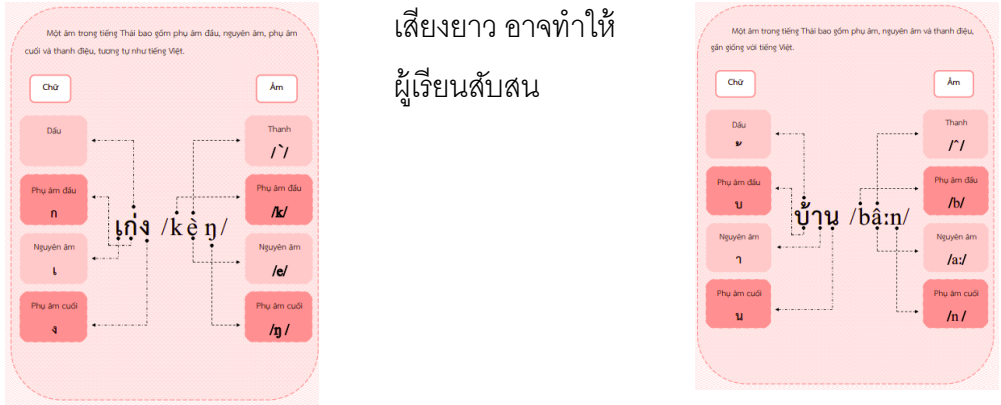
จากตาราง 24 พบว่า แบบทดสอบท้ายบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” มีค่า IOC 0.33 ซึ่งต่ำกว่า 0.5 จึงควรพิจารณาปรับปรุงหรือแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1 และคนที่ 2 แนะนำว่า ควรปรับลำดับแบบฝึกหัดฟังและจำแนกเสียงภาษาไทยตามธรรมชาติของการออกเสียง กล่าวคือ เริ่มจากการฝึกฟังและจำแนกเสียงพยัญชนะก่อน ต่อด้วยการฝึกฟังสระ และวรรณยุกต์ตามลำดับ ส่วนแบบทดสอบท้ายบทที่ 2 ถึงบทที่ 10

และแบบทดสอบหลังเรียนมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 -1.00 แสดงว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือฯ

2.2.1.8 การปรับปรุงแก้ไขนวัตกรรมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ผู้วิจัยนำผลการประเมินคุณภาพนวัตกรรมการเรียนการสอนต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท หลังจากนั้นก็ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ดังนี้

ตาราง 25 แสดงการแก้ไขหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

ลำดับ	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะจาก ผู้เชี่ยวชาญ	สิ่งที่แก้ไข
1.	ชื่อบทเป็นภาษาเวียดนาม พร้อมภาพประกอบ	ชื่อบทควรเป็นศัพท์อักษร ผู้เชี่ยวชาญ	ชื่อบทเป็นศัพท์อักษรพร้อม ภาพประกอบ
			
2.	ตัวอย่างโครงสร้างพยางค์ ภาษาไทย /kɛŋ/	ให้เลือกตัวอย่างอื่น เพราะ /kɛŋ/ เป็นเสียง สั้นแต่รูปสระเป็นสระ เสียงยาว อาจทำให้ ผู้เรียนสับสน	ตัวอย่างโครงสร้างพยางค์ ภาษาไทยเปลี่ยนเป็น /bâ:n/
			

ตาราง 25 (ต่อ)

ลำดับ	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะจาก ผู้เชี่ยวชาญ	สิ่งที่แก้ไข
3.	ลำดับเนื้อหาบทที่ 1 - เสียงวรรณยุกต์ - เสียงสระ - เสียงพยัญชนะ	ให้เปลี่ยนลำดับเนื้อหา บทที่ 1 ตามธรรมชาติ ของการออกเสียงคือ เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์	ลำดับเนื้อหาบทที่ 1 - เสียงพยัญชนะ - เสียงสระ - เสียงวรรณยุกต์
4.	ลำดับแบบฝึกหัดบทที่ 1 - เสียงวรรณยุกต์ - เสียงสระ - เสียงพยัญชนะ	ให้เปลี่ยนลำดับ แบบฝึกหัดบทที่ 1 เป็น - เสียงพยัญชนะ - เสียงสระ - เสียงวรรณยุกต์	ลำดับแบบฝึกหัดบทที่ 1 - เสียงพยัญชนะ - เสียงสระ - เสียงวรรณยุกต์
5.	แบบฝึกหัดที่ 1 ของบทที่ 1 ฟังและจำแนกเสียง วรรณยุกต์ไทยเป็น แบบฝึกหัดรวมวรรณยุกต์ 5 เสียง	ให้เพิ่มแบบฝึกหัดฟัง และจำแนกเสียง วรรณยุกต์ที่เป็นเสียง วรรณยุกต์ระดับและ เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยน ระดับก่อนฝึกฟังและ จำแนกเสียงวรรณยุกต์ รวม 5 เสียง	เพิ่มแบบฝึกหัดฟังและ จำแนกเสียงวรรณยุกต์ ระดับและวรรณยุกต์เปลี่ยน ระดับ

Thanh	/ /	/ /	/ /	/ /
Vi dụ		✓		
1.				
2.				
3.				

4 9 Đánh dấu ✓ vào ô tương ứng với thanh được nghe

Thanh	/ /	/ /	/ /
Vi dụ		✓	
1.			
2.			
3.			
4.			
5.			

4.1

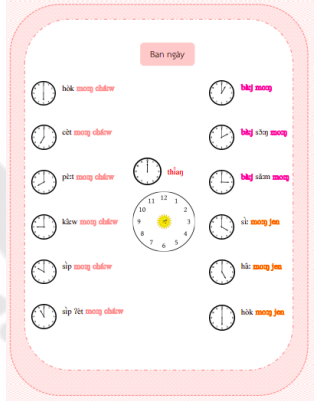
Thanh	/ /	/ /
Vi dụ		✓
1.		
2.		
3.		
4.		
5.		

4.2

ตาราง 25 (ต่อ)

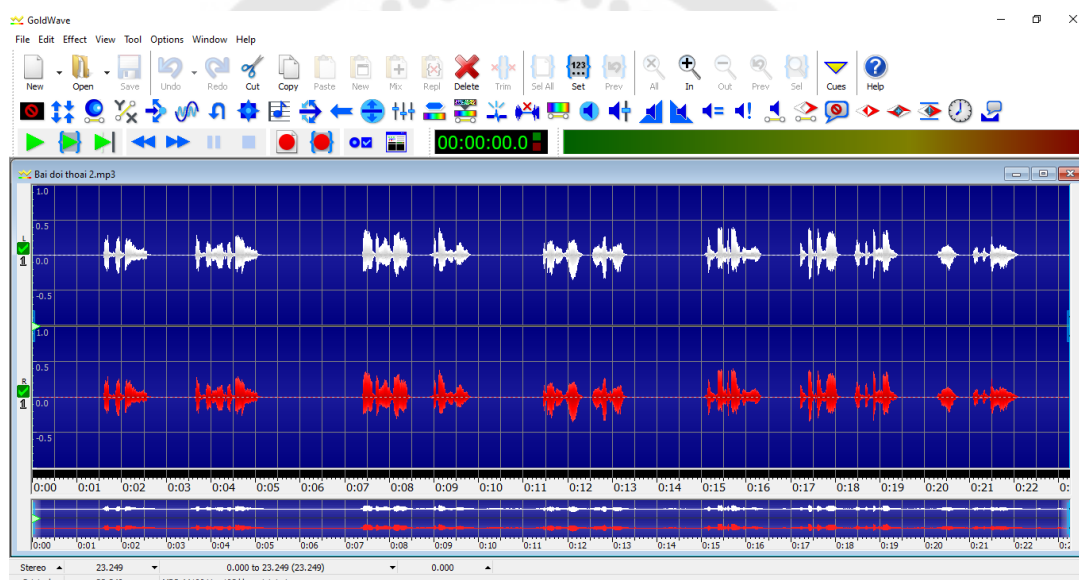
ลำดับ	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะจาก ผู้เชี่ยวชาญ	สิ่งที่แก้ไข
6.	การถอดเสียงตามรูปเขียน เช่น - สวัสดิ์ /sà wàt di:/ - ตลาด /tả là:t/	ให้ปรับการถอดเสียง โดยใช้สัทอักษรให้เป็น ภาษาพูด	ปรับการถอดเสียงให้เป็น ภาษาพูด เช่น - สวัสดิ์ /sa wàt di:/ - ตลาด /ta là:t/
7.	ใช้สัทอักษร /ʔ/ สำหรับคำที่ เสียงหยุด เช่น - จะ /càʔ/ - จ๊ะ /cáʔ/	ไม่จำเป็นต้องมี สัทอักษร /ʔ/ สำหรับ คำที่เป็นเสียงหยุด	- จะ /cà/ - จ๊ะ /cá/
8.	บทสนทนาไม่มีชื่อผู้พูด	ให้เพิ่มชื่อผู้พูดในบท สนทนา	บทสนทนามีชื่อผู้พูด
	<div data-bbox="379 1368 683 1776" style="border: 1px solid #ccc; padding: 5px; margin-bottom: 5px;"> <p>ma: ni: rá: thəm ʔa raj jù: khá</p> <p>sa wàt di: khá ʔa: cam nũ: kam laŋ rɔ: nɔ̃ŋ sǎ:w khá</p> <p>nɔ̃ŋ sǎ:w rian thĩ: nĩ: rɔ̃: khá</p> <p>khá</p> <p>nũ: mi: phi: nɔ̃ŋ kɪ: khon khá</p> <p>sǎ:m khon khá phi: chaj nũŋ khon nɔ̃ŋ sǎ:w nũŋ khon lé nũ: khá</p> </div>		<div data-bbox="1050 1368 1353 1776" style="border: 1px solid #ccc; padding: 5px; margin-bottom: 5px;"> <p>Có Fasay: ma-ni:-rá: thəm ʔa-raj jù: khá</p> <p>Ploy: sa-wàt-di: khá ʔa:-cam nũ: kam-laŋ rɔ: nɔ̃ŋ-sǎ:w khá</p> <p>Có Fasay: nɔ̃ŋ-sǎ:w rian thĩ: nĩ: rɔ̃: khá</p> <p>Ploy: khá</p> <p>Có Fasay: nũ: mi: phi: nɔ̃ŋ kɪ: khon khá</p> <p>Ploy: sǎ:m khon khá phi: chaj nũŋ khon nɔ̃ŋ-sǎ:w nũŋ khon lé nũ: khá</p> </div>
9.	คำสั่งแบบฝึกหัดการฟัง “ฟัง แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง”	ให้แก้คำสั่งของ แบบฝึกหัดทักษะการ ฟังให้ชัดเจนมากขึ้น	เปลี่ยนเป็น “ฟังบทสนทนา ระหว่าง...แล้วเลือกคำตอบ ที่ถูกต้อง”

ตาราง 25 (ต่อ)

ลำดับ	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะจาก ผู้เชี่ยวชาญ	สิ่งที่แก้ไข
10.	บทที่ 5 การบอกเวลา	ให้ใช้รูปนาฬิกาแทน ตัวเลข	บทที่ 5 การบอกเวลา
			
11.	บทที่ 9	ไม่ควรใช้คำว่า “เอา” ในบทสนทนาเกี่ยวกับ การซื้อของหรือสั่ง อาหาร ควรเปลี่ยนเป็น คำว่า “ขอ” หรือ “รับ” หรือละไว้	บทที่ 9
	<p>sà wát dít: khá du: kòn dǎj ná khá</p> <p>phí: khá sǔa tua ní: mí: sǎj ?erw máj khá</p> <p>mí: khá nóŋ ?aw sí: ?à raj khá</p> <p>nú: khá: du: sí nám nǝn khá</p>		<p>Người bán: sa-wát-dít: khá du: kòn dǎj ná khá</p> <p>Ploy: phí: khá sǔa tua ní: mí: sǎj ?erw máj khá</p> <p>Người bán: mí: khá nóŋ rǎp sí: ?a-raj khá</p> <p>Ploy: nú: khá: du: sí nám-nǝn khá</p>
	บทที่ 10		บทที่ 10
	<p>sǎj ?a raj dít: khá</p> <p>?aw kà phraw kǎj khǎj dǎw khá mǎj phèt ná khá</p> <p>tham thǎ: ní: rú: sǎj klǝŋ khá</p>		<p>Người bán: sǎj ?a-raj dít: khá</p> <p>Namwan: kà-phraw kǎj khǎj-dǎw khá mǎj phèt ná khá</p> <p>Người bán: tham thǎ: ní: rú: sǎj klǝŋ khá</p>

หลังจากแก้ไขนวัตกรรมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ผู้วิจัยนำหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ไปบันทึกเสียง ทั้งนี้เนื่องจากผลกระทบจากการระบาดของโรค Covid-19 ผู้วิจัยจึงไม่สามารถบันทึกเสียงในห้อง

บันทึกเสียงตามแผนเดิมที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงใช้วิธีบันทึกเสียงทางออนไลน์ โดยใช้แอปพลิเคชัน Zoom ผู้บันทึกเสียงมีทั้งหมด 6 คน ประกอบด้วยผู้ชาย 2 คน และผู้หญิง 4 คน ซึ่งเป็นคนไทยเจ้าของภาษา จึงมีคุณสมบัติเหมาะสมเพื่อเป็นเสียงภาษาไทยตัวอย่างให้แก่ชาวต่างชาติ ผู้วิจัยใช้ผู้บันทึกเสียงหลายคนเพื่อให้เสียงของตัวละครในบทสนทนาแตกต่างกัน หลีกเลี่ยงการใช้ผู้บันทึกเสียงคนเดียวในการภาคเสียงตัวละคร 2 คนในบทสนทนาเดียวเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพจริงมากที่สุด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนชาวเวียดนามสามารถแยกเสียงของตัวละครได้ง่าย หลังจากนั้น ผู้วิจัยใช้โปรแกรม GoldWave ตัดต่อเสียง เพื่อได้คุณภาพเสียงที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนระดับเบื้องต้น

ภาพประกอบ 33 โปรแกรม GoldWave ที่ใช้ในการตัดต่อไฟล์เสียง

2.2.2 การประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรมจากกลุ่มทดลอง (Try out)

ผู้วิจัยใช้แนวคิดการหาประสิทธิภาพสื่อการสอนของชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556, น.7) ในการประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรม โดยขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยดำเนินประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรมโดยทดลองกับกลุ่มทดลอง (Try out) ซึ่งผู้วิจัยประสานงานกับมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH) เพื่อขอเก็บข้อมูลวิจัย

หลังจากได้รับหนังสือตอบรับจากมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH) ผู้วิจัยชี้แจงข้อตกลงเบื้องต้นกับ

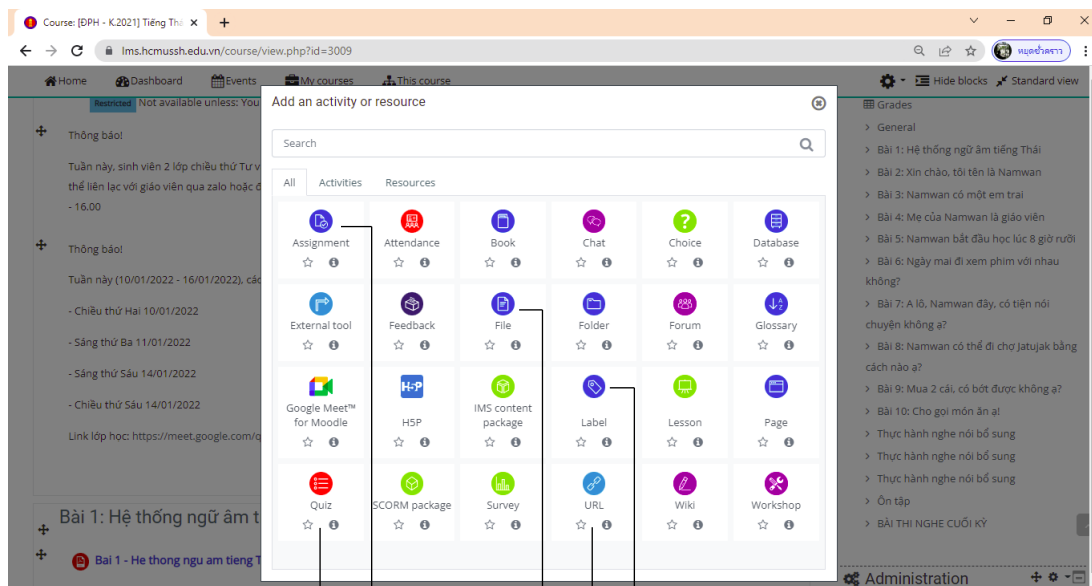
นักศึกษาที่สนใจเข้าร่วมการทดลองคือ นักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกไทยศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH) จำนวน 19 คน โดยชี้แจงวัตถุประสงค์และระยะเวลาการทดลอง ขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติ ผลประโยชน์และความเสี่ยงที่นักศึกษาในกลุ่มทดลองจะได้รับ หลังจากนักศึกษาได้รับทราบเงื่อนไขและสมัครใจเข้าร่วมเป็นกลุ่มทดลองของการวิจัย ผู้วิจัยนำหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับนักศึกษาเวียดนาม” และคู่มือไปทดลองใช้กับนักศึกษาในกลุ่มทดลองซึ่งยินดีเข้าร่วมการทดลอง ระยะเวลาของการทดลองระหว่างวันที่ 20 ตุลาคม พ.ศ. 2564 ถึงวันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2565

เนื่องจากสถานการณ์การระบาดของโรค Covid-19 ในช่วงเวลาดังกล่าว มหาวิทยาลัย USSH มีนโยบายให้อาจารย์จัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบออนไลน์ผ่านระบบการจัดการเรียนการสอน LMS (Learning Management System) บนเว็บไซต์ <https://lms.hcmussh.edu.vn>

ภาพประกอบ 34 ระบบการจัดการเรียนการสอนออนไลน์ (LMS) ของมหาวิทยาลัย USSH

ระบบ LMS เป็นระบบการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ที่มหาวิทยาลัย USSH เริ่มใช้อย่างแพร่หลายตั้งแต่ปี พ.ศ. 2564 เมื่อเวียดนามได้รับผลกระทบจากการระบาดของโรค

Covid-19 โดยระบบ LMS อำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือแหล่งการเรียนรู้ ดังนี้

Label: ปิดประกาศสำคัญให้
นักศึกษาทั้งห้องรับรู้

URL: สร้างลิงค์ห้องเรียน
ออนไลน์ใน google meet

File: อัปโหลดเนื้อหาบทเรียน
หรือเอกสารประกอบการสอน

Assignment: สั่งการบ้าน

Quiz: สร้างแบบฝึกหัด

ภาพประกอบ 35 การจัดกิจกรรมและแหล่งการเรียนรู้ในระบบ LMS

ผู้วิจัยปรับหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ให้สอดคล้องกับรูปแบบการสอนออนไลน์ โดยอัปโหลดเนื้อหาของหนังสือในรูปแบบไฟล์ .pdf ในระบบ LMS ปรับแบบฝึกหัดเป็นรูปแบบออนไลน์โดยใช้เครื่องมือ Quiz ในระบบ LMS สร้างลิงค์ห้องเรียนออนไลน์โดยใช้โปรแกรม Google Meet จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามขั้นตอนดังนี้

ก่อนเริ่มต้นการทดลอง ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การวิจัยในมนุษย์ ผลประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับ เช่น การพัฒนาทักษะภาษาไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม การพัฒนาการฟังและการพูด เป็นต้น และความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับผู้เรียน เช่น ภาวะเหนื่อยล้าจากการเรียนออนไลน์ เป็นต้น

2.2.2.1 ผู้วิจัยใช้นวัตกรรมทั้งหมดในการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” คู่มือประกอบหนังสือ แผนการจัดการเรียนรู้ ไฟล์เสียงประกอบหนังสือ และแบบทดสอบหลังเรียน โดยผู้วิจัยใช้หนังสือสอนนักศึกษากลุ่มทดลองผ่านลิงค์ Google Meet จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเพื่อสอดคล้องกับแนวคิดที่ใช้ในการสร้างนวัตกรรม คือ การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ผู้วิจัยบรรยายและอธิบายเนื้อหาของบทเรียนโดยเชื่อมโยงเนื้อหาด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยกับภาษาและวัฒนธรรมเวียดนาม เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมต่อการใช้ภาษา ผู้วิจัยให้นักศึกษากลุ่มทดลองฟังไฟล์เสียงบทสนทนาตัวอย่างเพื่อฝึกทักษะการฟังและสังเกตการใช้ภาษาไทยที่แตกต่างกันตามสถานการณ์การสื่อสาร ผู้วิจัยให้นักศึกษาอ่านบทอ่านเสริมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยเพื่อเพิ่มความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียน

2.2.2.2 หลังจากนักศึกษาเรียนเนื้อหาของ 1 บทเรียนเสร็จ ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดท้ายบท โดยนักศึกษาฟังไฟล์เสียงแล้วทำแบบฝึกหัดทักษะการฟังแบบปรนัย และจับคู่เพื่อฝึกสนทนาตามหัวข้อที่แบบฝึกหัดกำหนด

2.2.2.3 หลังจากนักศึกษาเรียนครบ 10 บท ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียน โดยนักศึกษาฟังไฟล์เสียงแล้วทำแบบทดสอบทักษะการฟังแบบปรนัยจำนวน 50 ข้อ จากนั้นนักศึกษาจับฉลากเพื่อจับคู่และเลือกสถานการณ์ที่แบบทดสอบทักษะการพูดกำหนดเพื่อพูดสนทนากัน

ตาราง 26 แสดงตารางการทดลองใช้หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” กับกลุ่มทดลอง (Try out)

ครั้งที่	วันที่	เวลา	การทดลอง
1	20 ตุลาคม พ.ศ. 2564	13.00 น. – 17.00 น.	บทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย”
2	27 ตุลาคม พ.ศ. 2564	13.00 น. – 17.00 น.	บทที่ 2 สวัสดิ์คะ ฉิ่นซื่อ น้ำหวานคะ
3	3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2564	13.00 น. – 17.00 น.	บทที่ 3 น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน
4	10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2564	13.00 น. – 17.00 น.	บทที่ 4 คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู
5	17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2564	13.00 น. – 17.00 น.	บทที่ 5 น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง
6	24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2564	13.00 น. – 17.00 น.	บทที่ 6 พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม
7	1 ธันวาคม พ.ศ. 2564	13.00 น. – 17.00 น.	บทที่ 7 ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ
8	8 ธันวาคม พ.ศ. 2564	13.00 น. – 17.00 น.	บทที่ 8 น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ
9	15 ธันวาคม พ.ศ. 2564	13.00 น. – 17.00 น.	บทที่ 9 ซื่อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ
10	22 ธันวาคม พ.ศ. 2564	13.00 น. – 17.00 น.	บทที่ 10 ขอสั่งอาหารคะ
11	5 มกราคม พ.ศ. 2565	13.00 น. – 17.00 น.	แบบทดสอบหลังเรียน

2.2.2.4 ผู้วิจัยวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดท้ายบทและแบบทดสอบหลังเรียนโดยใช้เกณฑ์ดังนี้ (อุทุมพร จามรมาน และคณะ, 2554, น. 8-42)

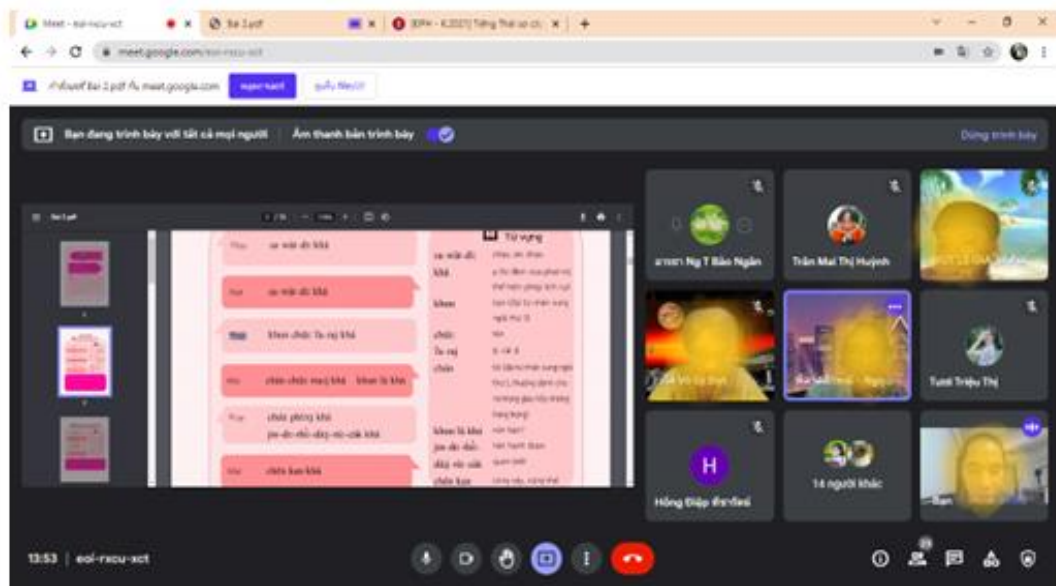
คะแนน 0 – 49 หมายถึง ผลการเรียนรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

คะแนน 50 – 59 หมายถึง ผลการเรียนรู้ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด

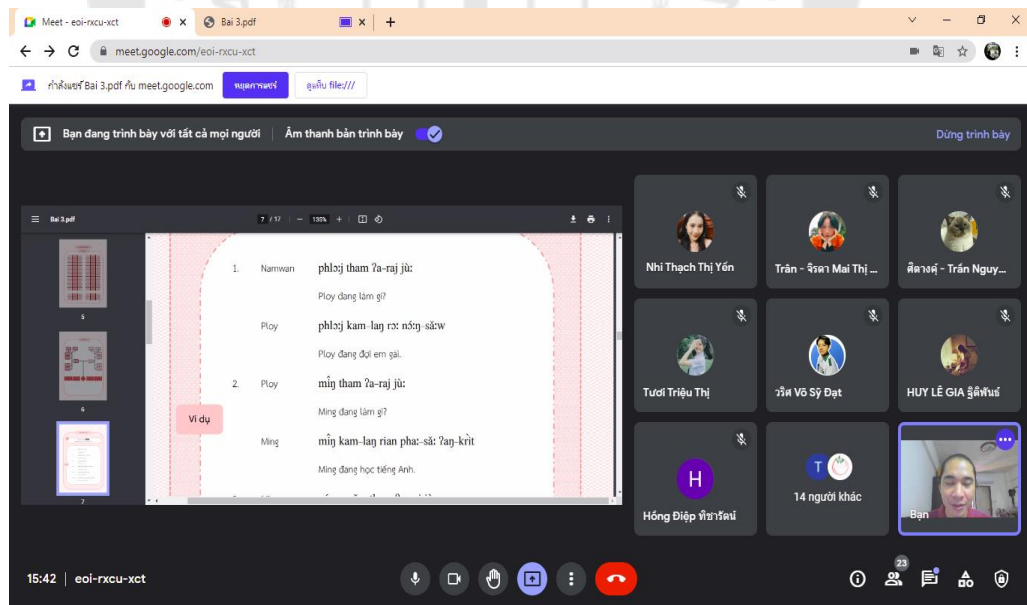
คะแนน 60 – 69 หมายถึง ผลการเรียนรู้ปานกลาง

คะแนน 70 – 79 หมายถึง ผลการเรียนรู้ดี

คะแนน 80 – 100 หมายถึง ผลการเรียนรู้ดีมาก

ภาพประกอบ 36 การทดลองออนไลน์วันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2564

ภาพประกอบ 37 การทดลองออนไลน์วันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2564

ตาราง 27 แสดงคะแนนแบบฝึกหัดท้ายบทของกลุ่มทดลอง (Try out)

คนที่	คะแนนแบบฝึกหัดท้ายบท										คะแนนเฉลี่ย/คน คิดเป็นร้อยละ	ระดับคุณภาพ	
	บทที่ 1 (60)	บทที่ 2 (30)	บทที่ 3 (40)	บทที่ 4 (40)	บทที่ 5 (40)	บทที่ 6 (40)	บทที่ 7 (40)	บทที่ 8 (40)	บทที่ 9 (40)	บทที่ 10 (40)			
1	49	26	33	36	35	34	27	36	34	36	84.3	ดีมาก	
2	56	28	39	38	37	37	37	39	38	37	94.1	ดีมาก	
3	48	28	36	36	36	37	34	30	33	38	86.8	ดีมาก	
4	52	28	38	40	35	39	37	40	38	38	93.9	ดีมาก	
5	48	26	29	38	35	36	37	37	35	36	87.0	ดีมาก	
6	54	27	31	37	33	32	36	33	35	37	86.5	ดีมาก	
7	57	30	38	39	36	38	37	28	36	39	92.1	ดีมาก	
8	48	28	32	36	34	39	36	39	36	37	89.0	ดีมาก	
9	44	26	34	37	32	21	35	31	35	37	80.9	ดีมาก	
10	51	26	37	37	36	34	34	34	33	31	86.0	ดีมาก	
11	42	25	30	37	32	28	34	33	33	35	80.2	ดีมาก	
12	51	28	38	39	36	39	39	39	38	40	94.3	ดีมาก	
13	55	27	35	37	34	35	37	36	39	40	91.4	ดีมาก	
14	47	25	37	38	31	33	37	37	38	33	86.8	ดีมาก	
15	55	28	28	39	35	28	34	38	35	37	87.0	ดีมาก	
16	52	28	39	39	38	35	39	39	37	40	94.1	ดีมาก	
17	42	26	33	35	34	33	31	35	35	35	82.6	ดีมาก	
18	52	29	34	40	33	33	39	38	34	40	90.7	ดีมาก	
19	50	28	32	39	34	31	32	28	35	36	84.1	ดีมาก	
ค่าเฉลี่ย/ บท คิดเป็น ร้อยละ	83.5	90.7	85.9	94.3	86.3	84.4	88.4	88.1	89.0	92.3	88	ดีมาก	
$\sum x$												6,859	
A												410	
E1												88	

จากตาราง 27 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบฝึกหัดท้ายบทของกลุ่มทดลอง คิดเป็นร้อยละ 88 หมายถึง ผลการเรียนรู้ในระดับดีมาก โดยคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ 94.3 และ คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 80.2 ซึ่งผ่านเกณฑ์การวัดผลที่ตั้งไว้ว่า ผู้เรียนได้คะแนนร้อยละ 70 ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์ แสดงให้เห็นว่า หลังจากที่เรียนภาษาไทยโดยใช้หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” นักศึกษากลุ่มทดลองมีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในระดับเบื้องต้น และมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมตามวัตถุประสงค์ของหนังสือ โดยนักศึกษากลุ่มทดลองได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือฯ ดังนี้

ตาราง 28 แสดงความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลองต่อหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

นักศึกษา กลุ่มทดลอง	ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลอง
คนที่ 1	หนังสือเล่มนี้มีความแปลกใหม่เพราะอธิบายเนื้อหาด้านวัฒนธรรมควบคู่กับเนื้อหาด้านภาษาไทย จึงทำให้เข้าใจการเลือกใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร แต่ละบทเรียนมีบทสนทนาตัวอย่างที่มีการใช้ภาษาไทยแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับสถานการณ์การสื่อสาร เช่น พูดกับอาจารย์ พูดกับเพื่อน พูดขอความช่วยเหลือ พูดถามทาง เป็นต้น ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามสถานการณ์การสื่อสาร
คนที่ 2	ผมชอบการออกแบบของหนังสือ ซึ่งมีความชัดเจน อ่านง่าย การอธิบายเนื้อหาด้วยภาษาเวียดนามทำให้เข้าใจง่าย จึงสามารถอ่านเนื้อหาบทเรียนได้ล่วงหน้าหรือทบทวนบทเรียนด้วยตัวเอง ในระยะแรกผมมีปัญหากับการอ่านศัพท์อักษร แต่หลังจากเรียนได้ 2-3 สัปดาห์ก็เกิดความคุ้นเคย ศัพท์อักษรช่วยจำเสียงของคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น นอกจากนั้นการให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในท้ายบทสนทนาช่วยทำให้ผมเข้าใจการใช้ภาษาไทยมากขึ้น

ตาราง 28 (ต่อ)

นักศึกษา	ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลอง
กลุ่มทดลอง	
คนที่ 3	<p>หนังสือมีการออกแบบที่ดี เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เริ่มเรียน โดยแต่ละบทเรียนมีบทสนทนาตัวอย่าง 3 บทสนทนา ซึ่งแสดงให้เห็นการใช้ภาษาไทยที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับสถานการณ์การสื่อสาร เนื้อหาของบทเรียนน่าสนใจ และมีประโยชน์ หนังสือมีสีสันสวยงาม ทำให้อ่านง่าย ไม่น่าเบื่อ สิ่งที่ผมประทับใจมากที่สุดในหนังสือคือ การอธิบายวัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทย เป็นวิธีเรียนรู้ใหม่สำหรับผม ซึ่งช่วยทำให้ใช้ภาษาได้ถูกต้องมากขึ้น ผมชอบบทเรียนที่ 4 มากที่สุด เพราะเป็นบทเรียนเกี่ยวกับอาชีพของคนในครอบครัว ซึ่งผมมีความภูมิใจที่สามารถแนะนำครอบครัวของผมเป็นภาษาไทยได้หลังจากเรียนภาษาไทยได้แค่ 4 สัปดาห์ ส่วนบทเรียนที่ยากที่สุดสำหรับผมคือบทที่ 8 เรื่องการเดินทาง อาจเพราะเป็นเหตุผลส่วนตัวที่ผมไม่ค่อยแม่นยำเรื่องทิศทาง มักสับสนระหว่างซ้ายกับขวา</p>
คนที่ 4	<p>หัวข้อของบทเรียนน่าสนใจมาก เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียน การอธิบายเนื้อหาบทเรียนเป็นภาษาเวียดนามทำให้หนูเข้าใจง่ายและเรียนรู้ได้เร็ว การใช้ศัพท์ช่วยทำให้หนูสามารถพูดภาษาไทยได้เร็วขึ้น แม้ในช่วงแรก ๆ หนูจำศัพท์อักษรบางตัวไม่ได้ จึงออกเสียงผิด แต่หลังจากเรียนได้ 2-3 สัปดาห์หนูเริ่มคุ้นกับการอ่านศัพท์อักษร เพราะมีไฟล์เสียงประกอบ เนื้อหาเกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมไทยเวียดนามทำบทสนทนาเป็นสิ่งที่หนูชอบที่สุดในหนังสือเล่มนี้ อ่านสนุก เข้าใจง่าย ช่วยใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องมากขึ้น และมีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย</p>
คนที่ 5	<p>เนื้อหาของหนังสือตอบสนองความต้องการของผู้เรียน โดยหัวข้อของบทเรียนเป็นการสนทนาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น การทักทาย การแนะนำตัว การแนะนำครอบครัว การบอกเวลา การถามทาง เป็นต้น การออกแบบหนังสือเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนชาวเวียดนาม โดยหนังสือใช้</p>

ตาราง 28 (ต่อ)

นักศึกษา	ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลอง
กลุ่มทดลอง	<p>ภาษาเวียดนามในการอธิบายเนื้อหาบทเรียน ใช้สัทอักษรแทนเสียงภาษาไทย นอกจากนั้นยังมีไฟล์เสียงประกอบหนังสือ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับเสียงของคนไทย และเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับการฝึกออกเสียง</p>
คนที่ 6	<p>หนังสือมีเนื้อหาและการออกแบบเหมาะกับผู้เรียนระดับเบื้องต้น โดยใช้ภาษาเวียดนามอธิบายเนื้อหาบทเรียน และใช้สัทอักษรถอดเสียงภาษาไทย ซึ่งเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ยังไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้ หัวข้อของบทเรียนน่าสนใจเพราะเป็นเรื่องใกล้ตัวผู้เรียน การอธิบายวัฒนธรรมไทยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนามเป็นจุดเด่นของหนังสือ ซึ่งเป็นการเรียนรู้รูปแบบใหม่สำหรับผม หลังจากเรียนเสร็จผมได้ทั้งความรู้ด้านภาษาและความรู้ด้านวัฒนธรรมไทย ผมชอบบทเรียนที่ 10 มากที่สุดเพราะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการสั่งอาหาร เป็นหัวข้อที่น่าสนใจ นอกจากได้เรียนรู้การสั่งอาหารเป็นภาษาไทย ยังได้เรียนรู้วัฒนธรรมการกินของคนไทย ซึ่งแตกต่างกับคนเวียดนาม โดยเฉพาะการกินถ้วยเดียว ส่วนบทที่ยากที่สุดคือ บทที่ 8 เกี่ยวกับการเดินทาง ซึ่งผมมักสับสนเรื่องทิศทางทั้งในภาษาแม่หรือภาษาอังกฤษที่เรียนมานาน</p>
คนที่ 7	<p>เนื้อหาของหนังสือที่น่าสนใจและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน องค์ประกอบของบทเรียนชัดเจน อำนวยความสะดวกต่อการเรียนรู้ แต่ละบทเรียนมีบทสนทนาตัวอย่าง 3 บทสนทนา ซึ่งแสดงการใช้ภาษาไทยอันหลากหลาย ขึ้นอยู่กับสถานการณ์การสื่อสาร ความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมทำบทสนทนา ทำให้เข้าใจภาษาไทยมากขึ้นและช่วยทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง ไฟล์เสียงประกอบหนังสือช่วยให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับเสียงภาษาไทยของเจ้าของภาษา และสามารถใช้ไฟล์เสียงเพื่อฝึกการออกเสียงภาษาไทยโดยฟังและพูดตามไฟล์เสียง ผมชอบบทเรียนที่ 10 มากที่สุด</p>

ตาราง 28 (ต่อ)

นักศึกษา	ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลอง
กลุ่มทดลอง	<p>เพราะเกี่ยวกับการสั่งอาหาร ซึ่งเป็นหัวข้อที่น่าสนใจ สนุก ถ้ามีโอกาสไปเที่ยวประเทศไทย ผมสามารถสั่งอาหารได้ นอกจากนั้นผมยังมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมการกินของไทย โดยเฉพาะการกินก๋วยเตี๋ยวซึ่งแตกต่างกับการกินก๋วยเตี๋ยวของเวียดนาม ส่วนบทเรียนที่ยากที่สุดสำหรับผมคือบทที่ 6 เกี่ยวกับวัน เดือน ปี ซึ่งมีคำศัพท์ค่อนข้างมาก ต้องใช้เวลาในการท่องจำจึงจะทำแบบฝึกหัดได้</p>
คนที่ 8	<p>สิ่งที่หนูประทับใจมากที่สุดในหนังสือเล่มนี้คือ เนื้อหาความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และเนื้อหาด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมไทยเวียดนาม เป็นครั้งแรกที่หนูได้เรียนหนังสือที่อธิบายเรื่องวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา และเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมของเวียดนาม ซึ่งทำให้เข้าใจได้ง่าย เนื้อหาของหนังสือที่น่าสนใจ เป็นหัวข้อที่จำเป็นต่อการสื่อสารในระดับเบื้องต้น หนูชอบเนื้อหาบทที่ 9 เกี่ยวกับการซื้อของมากที่สุด เป็นหัวข้อที่น่าสนใจ สามารถใช้ได้จริงเมื่อหนูไปประเทศไทย ส่วนบทที่ 8 เป็นบทที่ยากที่สุดสำหรับหนู เพราะเกี่ยวกับการเดินทาง ซึ่งมีเนื้อหาค่อนข้างมาก แบบฝึกหัดทักษะการฟังมี “การหลอก” ถ้าไม่ตั้งใจฟังจะตอบผิด</p>
คนที่ 9	<p>หนังสือเหมาะกับผู้เรียนระดับเบื้องต้น เพราะอธิบายเนื้อหาบทเรียนด้วยภาษาเวียดนาม จึงอ่านเข้าใจง่าย สามารถอ่านล่วงหน้าก่อนเข้าเรียนหรือทบทวนบทเรียนด้วยตัวเอง นอกจากเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาไทย เช่น คำศัพท์ โครงสร้างประโยค หนังสือยังให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่มีประโยชน์ต่อการใช้ภาษาไทยสำหรับคนเวียดนาม โดยอธิบายวัฒนธรรมไทยและเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม หนังสือมีไฟล์เสียงประกอบ จึงทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับสำเนียงเจ้าของภาษา และสามารถใช้ไฟล์เสียงในการฝึกออกเสียงได้</p>

ตาราง 28 (ต่อ)

นักศึกษา	ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลอง
กลุ่มทดลอง	
คนที่ 10	<p>หนังสือมีการออกแบบที่ดี เหมาะกับผู้เรียนระดับเบื้องต้นโดยมีคำอธิบายเป็นภาษาเวียดนาม มีศัพท์อักษรแทนภาษาไทย มีรูปภาพประกอบให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่ส่งผลกระทบต่อการสื่อสารภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเลือกใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม บทเรียนที่หนูชอบที่สุดคือบทที่ 2 เรื่อง การทักทายและแนะนำตัว ซึ่งเป็นความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการสนทนาภาษาไทย หลังจากเรียนบทเรียนนี้หนูทราบว่า นอกจากคำว่า “สวัสดี” คนไทยยังมีวิธีทักทายด้วยคำถามต่าง ๆ เพื่อแสดงความเอาใจใส่และไม่ตรีจิตต่อกันและกัน บทเรียนที่ยากที่สุดสำหรับหนูคือบทที่ 5 เรื่อง เวลา เนื่องจากมีเนื้อหาค่อนข้างยาก โดยการบอกเวลาแบบไทยแตกต่างกับการบอกเวลาแบบเวียดนาม แม้เข้าใจเนื้อหาของบทเรียนแต่เมื่อฝึกฟังและฝึกพูด มักเกิดความสับสนเพราะยังไม่เคยชิน</p>
คนที่ 11	<p>หนังสือมีเนื้อหาและการออกแบบที่ดีและเหมาะสมกับผู้เรียนระดับเบื้องต้น หนูเข้าใจเนื้อหาของบทเรียน เพราะมีคำอธิบายเป็นภาษาเวียดนาม บทเรียนกล่าวถึงวัฒนธรรมไทยที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม จึงทำให้รู้ว่าการใช้ภาษามีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม แต่หนูมีปัญหาในการออกเสียงภาษาไทย เพราะหลายคำออกเสียงยากมาก ไม่เหมือนภาษาเวียดนาม ตอนอาจารย์ช่วยแก้การออกเสียงให้ หนูสามารถออกเสียงได้ แต่เมื่อต้องพูดประโยคยาวๆ หลายคำ หนูพูดไม่ชัด หนูคิดว่าการฝึกออกเสียงต้องใช้เวลานาน จึงจะสามารถออกเสียงชัดได้</p>

ตาราง 28 (ต่อ)

นักศึกษา	ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลอง
กลุ่มทดลอง	
คนที่ 12	<p>หนังสือมีเนื้อหาที่น่าสนใจ เหมาะกับการเรียนรู้ภาษาไทยระดับเบื้องต้น การอธิบายด้วยภาษาเวียดนามทำให้เข้าใจเนื้อหาของบทเรียนได้ง่าย หนังสือสามารถอ่านบทเรียนก่อนมาชั้นเรียน ตรงไหนที่ไม่เข้าใจหนังสือจะทำเครื่องหมายไว้เพื่อตั้งใจฟังอาจารย์ตอนอาจารย์บรรยาย หรือจะถามอาจารย์ในห้องเรียน</p> <p>สิ่งที่หนูชอบที่สุดในหนังสือเล่มนี้คือเนื้อหาความรู้การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมไทยเวียดนามตอนท้ายบทสนทนา ทำให้หนูมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ซึ่งจะทำให้ใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง หนูชอบไฟล์เสียงประกอบบทเรียนมาก เพราะช่วยให้หนูคุ้นชินกับเสียงคนไทย แต่ฟังง่ายกว่าเสียงในละครไทยที่ดูออนไลน์ ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับการฝึกออกเสียง และไม่รู้สึกตื่นตระหนกเมื่อต้องทำแบบฝึกหัดการฟัง แบบฝึกหัดการฟังมีความหลากหลาย ง่ายบ้าง ยากบ้าง แต่ถ้าตั้งใจเรียนก็จะทำได้</p>
คนที่ 13	<p>หนังสือมีสีสันและภาพประกอบที่สวยงาม สะดุดตา ทำให้การเรียนรู้ภาษาไทยไม่น่าเบื่อ เนื้อหาของแต่ละบทเรียนใกล้ตัวผู้เรียน หลังจากเรียนเสร็จ ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้ภาษาไทยที่เรียนมาเพื่อสื่อสารได้ ไฟล์เสียงประกอบหนังสือทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับสำเนียงของเจ้าของภาษา และช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียง โดยหนังสือจะเปรียบเทียบเสียงในไฟล์เสียงกับเสียงของตนเอง ถ้าออกเสียงยังไม่เหมือนก็พยายามฟังและออกเสียงตามหลาย ๆ ครั้ง หนูประทับใจเนื้อหาความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่หนังสือนำเสนอ ทั้งความรู้ด้านสื่อสารข้ามวัฒนธรรมไทยเวียดนามท้ายบทสนทนา และความรู้วัฒนธรรมไทยท้ายบทเรียน ซึ่งทำให้หนูมีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย เข้าใจวิถีชีวิตไทยมากขึ้น เช่น การไหว้ สีประจำวัน วัฒนธรรมการกินก๋วยเตี๋ยว เป็นต้น อย่างไรก็ตาม หนังสือมีแค่ศัพท์อักษรและไม่มี</p>

ตาราง 28 (ต่อ)

นักศึกษา	ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลอง
กลุ่มทดลอง	ภาษาไทย หนูคิดว่า ถ้าในบทเรียนที่ 5 เป็นต้นไป ควรมีภาษาไทย ซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะการอ่านได้ด้วย
คนที่ 14	หนังสือเหมาะกับผู้เรียนระดับเบื้องต้น เนื้อหาของหนังสือสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน โดยหัวข้อในแต่ละบทเรียนเป็นเรื่องใกล้ตัวและน่าสนใจ หนูสามารถอ่านเนื้อหาของบทเรียนก่อนเข้าชั้นเรียนได้ เพราะหนังสืออธิบายเนื้อหาของบทเรียนเป็นภาษาเวียดนาม หนูชอบการอธิบายวัฒนธรรมไทยในทำียบทสนทนา เพราะช่วยให้เข้าใจการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร
คนที่ 15	สิ่งที่ผมชอบที่สุดในหนังสือเล่มนี้คือเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในทำียบทสนทนา ซึ่งอธิบายเรื่องวัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทยโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม ซึ่งทำให้เข้าใจการใช้ภาษาไทยมากขึ้น นอกจากนั้นผมก็ชอบไฟล์เสียงประกอบหนังสือ นอกจากใช้ฝึกทักษะการฟังยังสามารถใช้ในการฝึกออกเสียงอีกด้วย
คนที่ 16	เนื้อหาของหนังสือน่าสนใจและเหมาะกับระดับของผู้เรียน การออกแบบของหนังสือชัดเจน อ่านง่าย สีเส้นสวยงาม การใช้ศัพท์อักษรช่วยให้ผู้เริ่มเรียนภาษาไทยสามารถเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น หนูชอบบทที่ 2 มากที่สุด เพราะเนื้อหาไม่มาก เข้าใจง่าย และเป็นความรู้พื้นฐานสำหรับการสนทนาภาษาไทย ส่วนบทที่ 8 เป็นบทที่ยากที่สุด เพราะเนื้อหาจำนวนมากและซับซ้อน แบบฝึกหัดการฟังมี “การหลอก” ถ้าไม่ตั้งใจฟังจะทำผิด หนูชอบการออกแบบแบบฝึกหัดที่ยากขึ้นเรื่อย ๆ โดยบทแรก ๆ มีคำถามไว้ในแบบฝึกหัด ผู้เรียนแค่เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด แต่บทหลัง ๆ ไม่มีคำถามในแบบฝึกหัด ผู้เรียนต้องฟังคำถามจึงจะเลือกคำตอบได้ อย่างไรก็ตามบทเรียนบางบทมีเนื้อหา

ตาราง 28 (ต่อ)

นักศึกษา	ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลอง
กลุ่มทดลอง	ค่อนข้างมาก เช่น บทที่ 8 บทที่ 9 บทที่ 10 ถ้าไม่อ่านเนื้อหาบทเรียนไว้ล่วงหน้าอาจตามไม่ทัน
คนที่ 17	เนื้อหาของหนังสือโดยรวมมีความน่าสนใจ เป็นหัวข้อการสนทนาในชีวิตประจำวันทีใกล้ตัวผู้เรียน การออกแบบหนังสือเหมาะกับการเรียนรู้ของผู้เรียนชาวเวียดนามระดับเบื้องต้น กล่าวคือ หนังสือใช้ภาษาเวียดนามในการอธิบายเนื้อหาบทเรียน ใช้ตัวอักษรแทนเสียงภาษาไทย ใช้รูปภาพประกอบและยกตัวอย่างบทสนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ได้ง่าย เช่น การทักทายคนที่ไม่รู้จัก การทักทายเพื่อน การทักทายอาจารย์ เป็นต้น โดยในแต่ละสถานการณ์กล่าวถึงเนื้อหาด้านวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการใช้ภาษา นอกจากนั้นหนังสือมีแบบฝึกหัดการฟังที่หลากหลาย เช่น เติมคำ เลือกถูกผิด เลือกคำตอบที่ถูกต้อง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการฟังภาษาไทย หนูชอบบทเรียนที่ 10 มากที่สุดเพราะมีเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารการกิน ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการสั่งอาหาร และวัฒนธรรมการกินอาหารของไทย ส่วนบทเรียนที่ยากที่สุดคือบทที่ 6 เรื่อง วัน เดือน ปี เพราะมีเนื้อหาจำนวนมากและคำศัพท์ออกเสียงยาก
คนที่ 18	หนังสือมีเนื้อหาที่น่าสนใจ หัวข้อของบทเรียนเหมาะกับระดับของผู้เรียน หนังสือมีแบบฝึกหัดทักษะการฟังหลายรูปแบบโดยมีไฟล์เสียงประกอบ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสัมผัสกับสำเนียงเจ้าของภาษา และสามารถใช้ในการฝึกออกเสียงได้ นอกจากความรู้ภาษาไทย เช่น คำศัพท์ โครงสร้างประโยค หนังสือยังให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย หลังจากเรียนหนังสือเล่มนี้เสร็จ หนูมีทั้งความรู้ภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย บทเรียนที่หนูชอบที่สุดคือบทที่ 2 เรื่อง ทักทายและแนะนำตัว ซึ่งมีเนื้อหาน้อย เรียนสนุก และเป็นบทแรกที่ได้ฝึกฟังและพูดภาษาไทย ส่วนบทเรียนที่ยากที่สุดคือบทที่ 5 เรื่อง เวลา ซึ่งมีเนื้อหา

ตาราง 28 (ต่อ)

นักศึกษา	ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลอง
กลุ่มทดลอง	ค่อนข้างยากและซับซ้อน โดยการบอกเวลาของไทยแตกต่างกับการบอกเวลาของเวียดนาม ต้องใช้เวลามากในการท่องจำและฝึกฝน
คนที่ 19	หนังสือมีการออกแบบสวยงาม ชัดเจน อ่านง่าย เนื้อหาของหนังสือสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน โดยหัวข้อในแต่ละบทเรียนเป็นเรื่องใกล้ตัวผู้เรียน หนูชอบเนื้อหาด้านวัฒนธรรมท่ายบตสนทนา ซึ่งอธิบายวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทย ทำให้หนูมีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประเทศไทย ไฟล์เสียงประกอบหนังสือเป็นจุดเด่นของหนังสือเล่มนี้ เสียงอ่านชัดเจน ไม่เร็วมากเกินไป เหมาะกับผู้เริ่มเรียนภาษาไทย ฟังแล้วสามารถฝึกพูดตามได้
จากการสังเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลองเกี่ยวกับหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ผู้วิจัยสรุปเป็นประเด็นดังนี้	
ตาราง 29 แสดงการสังเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลองเกี่ยวกับหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”	
ความคิดเห็น	
1. ด้านเนื้อหา	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาของหนังสือน่าสนใจและเหมาะสมกับผู้เรียนภาษาไทยระดับเบื้องต้น - หัวข้อของบทเรียนน่าสนใจและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน

ตาราง 29 (ต่อ)

ความคิดเห็น

- เนื้อหาความรู้เกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมระหว่างไทยกับเวียดนามเป็นจุดเด่นของหนังสือ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยมากขึ้น สามารถใช้ภาษาไทยถูกต้องเหมาะสมกับบริบทหรือสถานการณ์การสื่อสาร และสร้างทัศนคติเชิงบวกต่อสังคมวัฒนธรรมเจ้าของภาษา

2. ด้านการออกแบบ

- การออกแบบของหนังสือสวยงาม ชัดเจน อ่านง่าย เชื่อมต่อการเรียนรู้ของผู้เริ่มเรียนภาษาไทย

- องค์ประกอบของบทเรียนชัดเจน อำนวยความสะดวกต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

- การอธิบายเนื้อหาด้วยภาษาเวียดนามทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจง่ายและเรียนรู้ได้เร็ว

- การใช้ศัพท์อักษรถอดเสียงภาษาไทยเชื่อมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ยังไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้ ช่วยให้ผู้เรียนจำเสียงของคำศัพท์ง่ายขึ้นและสามารถพูดภาษาไทยได้เร็วขึ้น

- การเชื่อมโยงความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยกับภาษาและวัฒนธรรมเวียดนามช่วยผู้เรียนเรียนรู้ได้ง่ายและเร็วขึ้น

3. ด้านไฟล์เสียงประกอบ

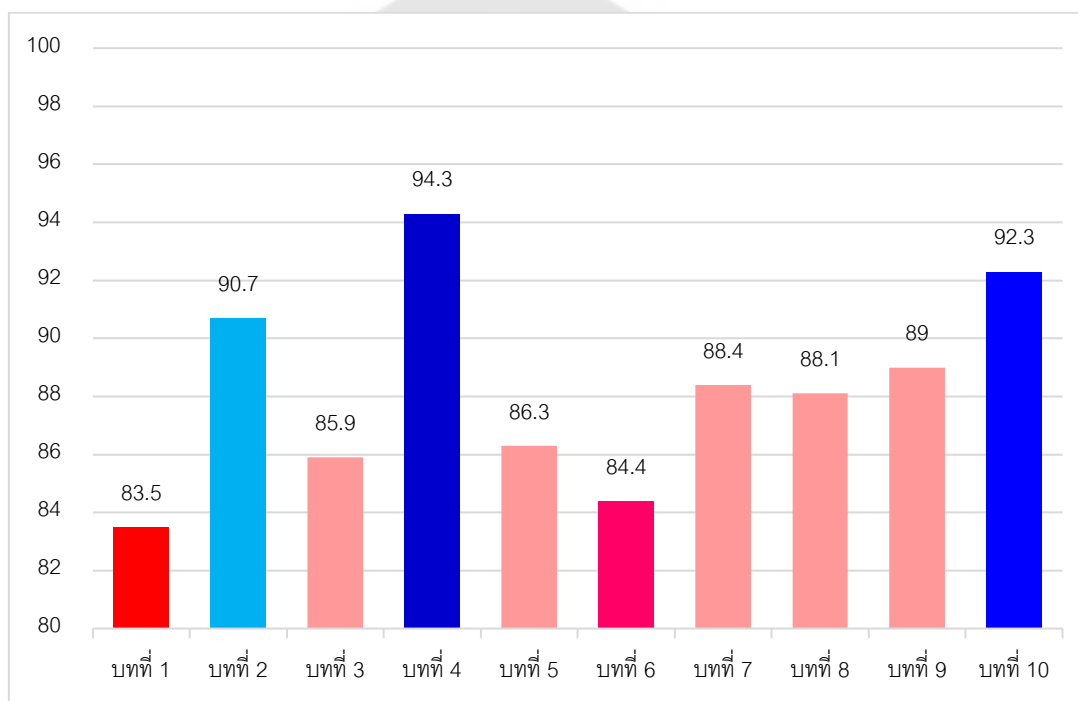
- ไฟล์เสียงช่วยให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับสำเนียงเจ้าของภาษา

- ผู้เรียนสามารถใช้ไฟล์เสียงเพื่อฝึกออกเสียงด้วยตัวเองได้

4. ข้อจำกัดของหนังสือ

- เนื้อหาของบทเรียนบางบทมีจำนวนค่อนข้างมาก สร้างความสับสนแก่ผู้เรียนเพราะยังไม่สามารถท่องจำเนื้อหาทั้งหมดได้

เมื่อวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนรายบท พบว่า บทเรียนที่มีคะแนนแบบฝึกหัดสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” บทที่ 10 “ขอสั่งอาหารค่ะ” และบทที่ 2 “สวัสดิ์ค่ะ ฉันชื่อน้ำหวานค่ะ” มีค่าเฉลี่ยคะแนนรายบทคิดเป็นร้อยละ 94.3 92.3 และ 90.7 ตามลำดับ ส่วนบทเรียนที่มีคะแนนน้อยที่สุดคือบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” ซึ่งให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทย เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนนต่อบทสำหรับบทเรียนที่เป็นการสนทนาในชีวิตประจำวัน บทเรียนที่มีคะแนนน้อยที่สุดคือบทเรียนที่ 6 “พุงนี้ไปดูหนังกันไหม” ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 38 แผนภูมิแสดงค่าเฉลี่ยคะแนนต่อบทคิดเป็นร้อยละของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง

บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” มีหัวข้อเกี่ยวกับอาชีพ เน้นการถามตอบอาชีพของสมาชิกในครอบครัว มีเนื้อหาใหม่ไม่มาก กล่าวคือ มีคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพ 15 คำ และรูปประโยคสำคัญ คือ ประโยคถามตอบอาชีพ บทเรียนนี้เป็นบทเรียนต่อยอดจากบทที่ 3 คือ “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแนะนำสมาชิกในครอบครัว ผู้เรียนจึงสามารถประยุกต์ใช้ความรู้เดิมคือคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวมาใช้ในบทเรียนที่ 4 ได้ ผู้เรียนจึงเรียนรู้ได้เร็ว ผู้วิจัยใช้รูปประกอบเป็นรูปอาชีพต่าง ๆ แทนคำตอบในแบบฝึกหัดทักษะการฟัง ซึ่งช่วยเชื่อมโยงความหมายที่เป็นสากลกับคำศัพท์ภาษาไทย เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายขึ้น โดยผู้ทดลองรายหนึ่งให้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียนที่ 4 ว่า “เป็นหัวข้อที่ง่าย เพราะเกี่ยวข้องกับครอบครัวตัวเอง ผมดีใจมากเพราะเรียนภาษาไทยมา 4 สัปดาห์สามารถพูดแนะนำครอบครัวตัวเองเป็นภาษาไทยได้ แบบฝึกหัดมีภาพประกอบอาชีพต่าง ๆ มีสีสันสะดุดตา ทำให้ไม่น่าเบื่อและเข้าใจง่าย”

จากการสัมภาษณ์ผู้ทดลอง นักศึกษาส่วนใหญ่ชอบบทเรียนที่ 10 “ขอสั่งอาหารค่ะ” เพราะมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับอาหารไทยซึ่งได้รับความนิยมทั่วโลก รวมถึงคนเวียดนาม โดยเฉพาะความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมการกินถ้วยเดี่ยวและสั่งถ้วยเดี่ยวแบบไทยเป็นความรู้ใหม่สำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม เพราะแตกต่างกับวัฒนธรรมการกินของเวียดนาม นักศึกษาจึงสนใจเนื้อหาบทเรียนนี้ รูปประโยคการสั่งอาหารใกล้เคียงกับรูปประโยคการซื้อของที่นักศึกษาได้เรียนมาแล้วในบทที่ 9 นอกจากนั้นนักศึกษาได้บททวนและประยุกต์ใช้ความรู้เดิมที่เรียนมาในบทที่ 3 และบทที่ 9 คือ การใช้ลักษณนาม เช่น “ขอกะเพราไก่ 2 ที่” “ขอข้าวผัดหมู 2 กล่อง” “ขอชาเย็น 1 แก้ว” เป็นต้น ซึ่งเป็นการต่อยอดความรู้เดิมในบริบทใหม่ จึงทำให้เรียนรู้ได้เร็ว ซึ่งทำให้คะแนนแบบฝึกหัดบทที่ 10 อยู่ในอันดับที่ 2 ซึ่งผู้ทดลองรายหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า “ผมไม่เคยรู้มาก่อนว่าประเทศไทยมีถ้วยเดี่ยวหลายแบบ เมื่อสั่งถ้วยเดี่ยวต้องสั่งประเภทเส้น ประเภทน้ำซุ๊ป และประเภทเนื้อ หลังจากเรียนบทที่ 10 ผมมีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับอาหารไทยและวัฒนธรรมการกินของคนไทย อยากมีโอกาสลองสั่งถ้วยเดี่ยวแบบไทยครับ”

บทที่ 2 “สวัสดีค่ะ ฉันซื้อน้ำหวานค่ะ” เป็นบทเรียนแรกที่นักศึกษาได้เรียนสนทนาภาษาไทย นักศึกษาจึงตื่นเต้นและสนใจเป็นพิเศษ นักศึกษาส่วนใหญ่รู้จักคำว่า “สวัสดี” จากสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือที่ให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ละคร หรือภาพยนตร์ไทยที่สามารถรับชมได้ในอินเทอร์เน็ต โครงสร้างประโยคที่ใช้ในการถามตอบชื่อและสัญชาติมีความใกล้เคียงกับภาษาเวียดนาม นักศึกษาจึงสามารถเรียนรู้ได้เร็ว นักศึกษายังสนใจความรู้ด้านสื่อสารข้ามวัฒนธรรมระหว่างไทยกับเวียดนามเป็นพิเศษ เพราะเป็นครั้งแรกที่ได้อ่านความรู้ด้านวัฒนธรรมควบคู่กับความรู้ด้านภาษา มีผู้ทดลองรายหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า “เมื่อก่อนหนูเข้าใจว่าคนไทยกล่าวลากันด้วยคำว่า “ลาก่อน” เพราะหนูใช้ google translate แปลคำว่า “good bye” ผลได้มาคือคำว่า “ลาก่อน” แต่หลังจากเรียนบทที่ 2 เสร็จ หนูมีความรู้ใหม่ว่า คนไทยไม่ได้ใช้คำว่า “ลาก่อน” เมื่อกกล่าวลากันในชีวิตประจำวัน แต่จะกล่าวลากันด้วยประโยค “ไว้พบกันใหม่” อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเป็นครั้งแรกที่นักศึกษาได้ฝึกสนทนาเป็นภาษาไทย การออกเสียงจึงยังมีข้อบกพร่อง โดยเฉพาะเสียงภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาแม่ของผู้เรียน ได้แก่ เสียง /ch/ เช่น “ฉัน” “ชื่อ” “ชาติ” เสียง /ph/ เช่น “ผม” “พบ” เสียงควบกล้ำ /khr/ เช่น “ครับ” เสียงวรรณยุกต์โท เช่น “ชื่อ” “ค่ะ” เป็นต้น

บทที่ 9 “ชื่อ 2 ตัวลดได้ไหมคะ” มีเนื้อหาเกี่ยวกับการซื้อของ เป็นหนึ่งในบทเรียนที่นักศึกษากลุ่มทดลองหลายคนชอบมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลคะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 9 ซึ่งมีคะแนนแบบฝึกหัดสูงอันดับที่ 4 นักศึกษาให้ความคิดเห็นว่าเป็นเนื้อหาของบทเรียนน่าสนใจเพราะเป็นเรื่องใกล้ตัว เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย สี ผลไม้ การต่อรองราคา การซื้อของ เป็นต้น นักศึกษาสนุกกับการเล่นบทบาทสมมติเป็นคนซื้อและคนขาย ได้สร้างบทสนทนาจากความรู้ที่เรียนมา นอกจากนี้เนื้อหาด้านภาษานักศึกษาได้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย เช่น การซื้อเชิญลูกค้าดูสินค้า มารยาทในการต่อรองราคา สกุลเงินไทย เป็นต้น โดยนักศึกษากลุ่มทดลองคนหนึ่งให้ความคิดเห็นว่าเป็น “หนูชอบผลไม้ไทยมาก เมื่อเรียนบทที่ 9 หนูได้เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ต่าง ๆ ได้เรียนรู้การใช้ลักษณนามภาษาไทยที่แตกต่างกับภาษาเวียดนาม การทักทายลูกค้าให้เข้าดูสินค้าของคนไทยก็ต่างกับคนเวียดนาม หนูชอบกิจกรรมฝึกพูดที่จำลองบรรยากาศการซื้อของ หนูกับเพื่อนได้สร้างบทสนทนาเองโดยใช้ความรู้ที่ได้เรียนมา ช่วยกันเลือกคำศัพท์ โครงสร้างประโยค เพื่อสร้างบทสนทนา”

บทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสื่อสารทางโทรศัพท์หรือแอปพลิเคชันในโทรศัพท์มือถือ ได้แก่ LINE ซึ่งมีคะแนนแบบฝึกหัดมากอันดับที่ 5 นักศึกษาต้องประยุกต์ความรู้จากบทที่ 5 เรื่อง เวลา และบทที่ 6 เรื่อง วัน เดือน ปี เพื่อฝึกฟังและฝึกพูดเรื่องการนัดหมายทางโทรศัพท์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ นักศึกษาประยุกต์ใช้ความรู้เก่าในสถานการณ์การสื่อสารใหม่ คือ นัดหมายกันผ่านโทรศัพท์ ทั้งนี้เมื่อนักศึกษาได้ทบทวนและใช้ความรู้เดิมในบริบทใหม่ จึงได้คะแนนแบบฝึกหัดค่อนข้างดี โดยผู้ทดลองคนหนึ่งให้ความคิดเห็นว่าเป็น “บทเรียนที่ 7 มีเนื้อหาที่ทันสมัย เพราะปัจจุบันการสื่อสารทางโทรศัพท์โดยเฉพาะโทรศัพท์มือถือแพร่หลายมาก หลังจากเรียนบทที่ 7 เสร็จ ผมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารทางโทรศัพท์ ซึ่งมีทั้งความเหมือนและความต่างกับภาษาเวียดนาม โดยมารยาทในการสื่อสารทางโทรศัพท์ของไทยและเวียดนามมีความคล้ายกันเพราะเป็นมารยาทสากล แต่ภาษาที่ใช้ในการขอสาย รับสาย กล่าวลาก่อนวางสายต่างกัน”

บทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” มีคะแนนแบบฝึกหัดอยู่อันดับที่ 6 ซึ่งนักศึกษาให้ความคิดเห็นว่ามีเนื้อหาที่ยากเพราะเกี่ยวข้องกับการเดินทาง ยานพาหนะ ทิศทาง และสถานที่ เนื่องจากเนื้อหาค่อนข้างมาก นักศึกษาจึงไม่สามารถจำได้ในเวลาจำกัด จึงสับสนเมื่อต้องทำแบบฝึกหัดทักษะการฟัง ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มทดลอง พบว่า นักศึกษาบางคนมีปัญหาในการกำหนดทิศทาง กล่าวคือ มักสับสนระหว่างซ้ายกับขวา จึงเป็นอุปสรรคในการทำแบบฝึกหัด โดยนักศึกษาคณะหนึ่งกล่าวว่า “เนื้อหาของบทที่ 8

ค่อนข้างยาก ต้องใช้เวลาสำหรับการท่องจำและฝึกฝน ผมไม่ชอบแบบฝึกหัดการฟังเกี่ยวกับเรื่องทิศทางเพราะมักสับสนซ้ายกับขวา”

บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” เป็นบทเรียนที่มีคะแนนแบบฝึกหัดอยู่อันดับที่ 7 ซึ่งถือว่าน้อย บทเรียนนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการบอกเวลา ซึ่งการบอกเวลาภาษาไทยซับซ้อนกว่าภาษาเวียดนาม โดยการบอกเวลาตามความนิยมของไทยจะแบ่งเป็นช่วงกลางวันและกลางคืน และแบ่งย่อยเป็นเช้า บ่าย เย็น คำ ดึก ทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองบางคนสับสน เพราะยังไม่สามารถจำเนื้อหาบทเรียนและกฎแทรกแซงของภาษาแม่หรือภาษาอังกฤษ นักศึกษากลุ่มทดลองคนหนึ่งแสดงความคิดเห็นว่า “การบอกเวลาแบบไทยซับซ้อนมาก แม้เข้าใจหลักการแต่ต้องใช้เวลาท่องจำและฝึกฝนบ่อย ๆ ถึงจะฟังเข้าใจและพูดบอกเวลาถูกต้องได้”

บทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” เป็นบทเรียนที่มีเนื้อหาค่อนข้างมากสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาไทยแค่ 2 สัปดาห์ เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว การบอกจำนวนคนในครอบครัว การบอกอายุ จึงทำให้นักศึกษาบางคนยังตามไม่ทัน เพราะเพิ่งเรียนภาษาไทยในเวลาสั้น ซึ่งยากที่จะพูดภาษาไทยได้ถูกต้อง โดยเฉพาะการออกเสียงภาษาไทย นักศึกษากลุ่มทดลองส่วนใหญ่ได้คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังมากกว่าทักษะการพูด เนื่องจากแบบฝึกหัดทักษะการฟังเน้นการวัดความสามารถขั้นความรู้ความจำ ส่วนแบบฝึกหัดทักษะการพูดวัดความสามารถในขั้นนำความรู้ไปใช้ ผู้วิจัยพบว่า ปัญหาหลักของนักศึกษากลุ่มทดลองคือ การออกเสียง นักศึกษาหลายคนยังออกเสียงไม่ถูกต้อง โดยนำเสียงภาษาเวียดนามมาออกเสียงภาษาไทย

บทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม” มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด อาจเพราะมีเนื้อหาค่อนข้างมาก ซึ่งมีคำศัพท์เกี่ยวกับวัน เดือน ปี ที่นักศึกษาต้องใช้เวลาท่องจำ จึงทำให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดได้คะแนนน้อยกว่าบทอื่น ผู้ทดลองคนหนึ่งแสดงความคิดเห็นว่า “ชื่อวันและชื่อเดือนภาษาไทยจำยากกว่าภาษาเวียดนาม เพราะแต่ละวันและแต่ละเดือนมีชื่อเฉพาะ และชื่อค่อนข้างยาว ทำให้จำยาก ต้องใช้เวลาเพื่อท่องจำจึงจะจำได้”

บทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” มีคะแนนเฉลี่ยของแบบฝึกหัดน้อยที่สุด เพราะเป็นครั้งแรกที่นักศึกษาเวียดนามทำความเข้าใจกับเสียงภาษาไทย มีบางเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม จึงเป็นปัญหาทั้งในด้านการฟังและการพูด จากการวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟัง พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในการจำแนกเสียง /ph/ /p/ /b/ โดยเสียง /ph/ และ /p/ ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาคะแนนของแบบฝึกหัดการฟังและแบบฝึกหัดการออกเสียง พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดการฟังสูงกว่าคะแนนแบบฝึกหัดการอ่านออกเสียง เนื่องจากแบบฝึกหัดการออกเสียงเน้นการฝึกเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม

นักศึกษาจึงออกเสียงยังไม่ถูกต้อง ทำให้ได้คะแนนการออกเสียงน้อย ซึ่งเป็นผลทำให้คะแนนรวมของแบบฝึกหัดทั้งบทอยู่ในอันดับสุดท้าย

หลังจากนักศึกษากลุ่มทดลองเรียนครบ 10 บท ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียนซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบทักษะการฟังซึ่งเป็นข้อสอบแบบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ และแบบทดสอบทักษะการพูดเป็นการกำหนดสถานการณ์การสนทนา 7 สถานการณ์ โดยผู้เรียนจะจับคู่และเลือก 1 สถานการณ์ด้วยวิธีจับฉลากแล้วสร้างบทสนทนาโต้ตอบกับเพื่อน ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การประเมินคือ ผู้เรียนต้องมีคะแนนรวมของแบบทดสอบการฟังและการพูดไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผู้วิจัยตรวจแบบทดสอบและบันทึกคะแนน ซึ่งได้ผลดังนี้

ตาราง 30 แสดงคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลอง (Try out)

นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย	คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน	ระดับคุณภาพ
คนที่ 1	82	ดีมาก
คนที่ 2	92	ดีมาก
คนที่ 3	90	ดีมาก
คนที่ 4	94	ดีมาก
คนที่ 5	82	ดีมาก
คนที่ 6	85	ดีมาก
คนที่ 7	89	ดีมาก
คนที่ 8	88	ดีมาก
คนที่ 9	79	ดี
คนที่ 10	91	ดีมาก
คนที่ 11	87	ดีมาก

ตาราง 30 (ต่อ)

นักศึกษาในกลุ่มเป้าหมาย	คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน	ระดับคุณภาพ
คนที่ 12	96	ดีมาก
คนที่ 13	92	ดีมาก
คนที่ 14	78	ดี
คนที่ 15	89	ดีมาก
คนที่ 16	94	ดีมาก
คนที่ 17	79	ดี
คนที่ 18	94	ดีมาก
คนที่ 19	86	ดีมาก
ค่าเฉลี่ย / E2	87.7	ดีมาก

จากตาราง 30 พบว่า คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 87.7 หมายถึง ผลการเรียนรู้อยู่ในระดับดีมาก เมื่อพิจารณาคะแนนรายบุคคล พบว่า นักศึกษา 3 คนมีผลการเรียนอยู่ในระดับดี และนักศึกษา 16 คนมีผลการเรียนอยู่ในระดับดีมาก นักศึกษาคนที่ 12 มีคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 96 ซึ่งสอดคล้องกับผลคะแนนแบบฝึกหัดท้ายบท นักศึกษาบางคนมีผลคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนไม่สอดคล้องกับผลคะแนนแบบฝึกหัดท้ายบท จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มทดลองกลุ่มนี้ พบว่าเนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่โรค Covid-19 กำลังระบาดอย่างรุนแรงที่เวียดนาม จำนวนผู้ติดเชื้อสูงขึ้นทุกวัน นักศึกษาบางคนติดเชื้อ Covid-19 หรือมีคนในครอบครัวติดเชื้อและเสียชีวิตจากโรค Covid-19 จึงส่งผลกระทบต่อตรงต่อสุขภาพกายและสุขภาพใจของนักศึกษา ซึ่งเป็นเหตุทำให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียนไม่ดีเท่าที่ควร

นักศึกษากลุ่มทดลองให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำแบบทดสอบหลังเรียนว่า นักศึกษาลืมเนื้อหาความรู้บางส่วนของบทเรียนต้น ๆ ของหนังสือเพราะผ่านมาแล้วหลายสัปดาห์ จึงทำแบบทดสอบหลังเรียนไม่ดีเท่าที่ควร โดยเฉพาะแบบทดสอบทักษะการฟังซึ่งมีแบบทดสอบหลังเรียน 50 ข้อ จึงต้องฟังภาษาไทยเกือบ 1 ชั่วโมง ซึ่งเป็นระยะเวลาที่นานพอสมควรสำหรับผู้เรียนระดับเบื้องต้น นักศึกษาไม่เคยฟังภาษาไทยในระยะเวลาที่นานขนาดนี้มาก่อน เคยฟังภาษาไทยแค่ไม่เกิน 15 นาที ดังนั้นควรให้นักศึกษาหยุดพักระหว่างทำแบบฝึกหัดหลังเรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการประเมินประสิทธิภาพของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” จากกลุ่มทดลอง พบว่า ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ $E1/E2 = 88/87.7$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ $E1/E2 = 75/75$ แสดงให้เห็นว่า หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ช่วยทำให้ผู้เรียนชาวเวียดนามมีทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น และมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ นักศึกษากลุ่มทดลองมีทัศนคติเชิงบวกต่อหนังสือฯ แสดงว่า หนังสือเล่มนี้มีคุณภาพ หลังจากปรับปรุงแก้ไขหนังสือและแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริง สามารถนำไปทดลองหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเป้าหมายได้

หลังจากทดลองนวัตกรรมเสร็จ ผู้วิจัยสรุปผลและรายงานผลการทดลองต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทแล้วแก้ไขข้อบกพร่อง ปรับปรุงนวัตกรรมให้สมบูรณ์มากขึ้น เช่น แก้ไขข้อบกพร่องในการถอดภาษาไทยเป็นสัทอักษร การใช้ภาษาเวียดนามในการแปลคำศัพท์โดยไม่ส่งผลกระทบต่อเนื้อหาหลัก อย่างไรก็ตาม จากการทดลองใช้นวัตกรรมสอนนักศึกษากลุ่มทดลอง ผู้วิจัยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคระหว่างการทดลองดังนี้

1. การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบออนไลน์ส่งผลกระทบต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ เช่น บางครั้งสัญญาณอินเทอร์เน็ตไม่ดีทำให้การเรียนการสอนต้องหยุดชะงัก ผู้วิจัยต้องพูดซ้ำหลายครั้งเพื่อให้แน่ใจว่านักศึกษาทุกคนเข้าใจเนื้อหาบทเรียน จึงทำให้ใช้เวลามากกว่าที่กำหนด บางครั้งอุปกรณ์สำหรับการเรียนออนไลน์ของนักศึกษาเกิดความขัดข้อง เช่น ไมโครโฟนของคอมพิวเตอร์ใช้ไม่ได้ จึงไม่สามารถอ่านออกเสียงให้ผู้วิจัยฟังได้ ต้องเปลี่ยนเป็นใช้โทรศัพท์มือถือแทน ซึ่งทำให้เสียเวลาโดยเฉพาะบทเรียนที่มีเนื้อหาค่อนข้างมากและซับซ้อน

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบออนไลน์ไม่เอื้อต่อการฝึกทักษะการพูด โดยการใช้ลิงค์ Google Meet ในระบบ LMS ของมหาวิทยาลัย USSH ไม่สามารถแบ่งกลุ่มนักศึกษาสำหรับกิจกรรมฝึกพูดคู่ได้ ผู้วิจัยจึงให้นักศึกษาจับคู่และฝึกพูดสนทนาโดยใช้

แอปพลิเคชัน Zalo ซึ่งเป็นแอปพลิเคชันในโทรศัพท์มือถือที่ชาวเวียดนามใช้ติดต่อสื่อสารแพร่หลาย คล้ายกับแอปพลิเคชัน LINE ในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม การปรับเปลี่ยนจาก Google Meet เป็น Zalo และจาก Zalo เป็น Google Meet ทำให้ใช้เวลามากพอสมควร

จากปัญหาเรื่องเวลาในการจัดการเรียนการสอนที่ได้กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทและปรับปรุงแผนการจัดการเรียนการสอนก่อนนำนวัตกรรมไปทดลองกับนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย โดยลดแบบฝึกหัดเดี่ยว และเพิ่มเวลาสำหรับกิจกรรมฝึกพูดคู่ ซึ่งเป็นการสนทนาโต้ตอบที่มักใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนแบบฝึกหัดเดี่ยว นักศึกษาสามารถฝึกเองและส่งเป็นการบ้านได้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยใช้แนวคิดการเรียนการสอน “ห้องเรียนกลับด้าน” (Flipped Classroom) (Bergmann และ Sams, 2012) โดยให้ผู้เรียนอ่านบทเรียนไว้ล่วงหน้าก่อนเข้าห้องเรียนเพื่อประหยัดเวลาในการจัดการเรียนการสอน ทั้งเตรียมความพร้อมด้านอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้มากขึ้น ป้องกันข้อผิดพลาดเรื่องสัญญาณอินเทอร์เน็ตและโปรแกรมต่าง ๆ

3. การนำนวัตกรรมไปทดลองใช้

หลังจากปรับปรุงนวัตกรรมให้มีคุณภาพตามคำแนะนำของกลุ่มทดลอง (Try out) ผู้วิจัยนำนวัตกรรมไปทดลองใช้เพื่อหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้แบบแผนกรณีศึกษาการทดลอง 1 กลุ่ม (one shot experimental case study) (อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล, 2562, น. 142) โดยไม่มีการวัดผลก่อนเรียน แต่เทียบคะแนนการวัดผลหลังเรียน (posttest) กับเกณฑ์ที่กำหนด

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการทดลองนวัตกรรมคือ คือ นักศึกษานักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกไทยศึกษา คณะตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (University of Social Sciences and Humanities, Vietnam National University Ho Chi Minh City) จำนวน 15 คน ซึ่งไม่ใช่ นักศึกษา กลุ่มทดลอง ไม่มีความรู้ภาษาไทย ลงทะเบียนเรียนวิชา “ภาษาไทยเบื้องต้น : การฟังและการพูด 1” (Tiếng Thái sơ cấp: Nghe – Nói 1) ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา พ.ศ. 2564 และยินดีเข้าร่วมการทดลอง โดยผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) ระยะเวลาดำเนินการทดลองระหว่างวันที่ 23 ตุลาคม พ.ศ. 2564 – 8 มกราคม พ.ศ. 2565 โดยรูปแบบออนไลน์ผ่านระบบการจัดการเรียนรู้ LMS ของมหาวิทยาลัย USSH บนเว็บไซต์ <https://lms.hcmussh.edu.vn> ซึ่งการทดลองมีขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์และระยะเวลาการทดลอง ขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติ และผลประโยชน์และความเสี่ยงที่นักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายจะได้รับ หลังจากนักศึกษาได้รับทราบ เงื่อนไขและสมัครใจเข้าร่วมการทดลองของการวิจัย ผู้วิจัยนำหนังสือ “การฟังและการพูด ภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับนักศึกษาเวียดนาม” คู่มือประกอบหนังสือฯ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบหลังเรียน และไฟล์เสียงประกอบหนังสือฯ ไปทดลองใช้กับนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมาย

3.2 ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับแก้หลังการทดลองกับกลุ่มทดลอง โดยให้นักศึกษากลุ่มเป้าหมายอ่านเนื้อหาบทเรียนก่อนเข้าชั้นเรียนเพื่อ กระชับเวลาในการบรรยาย แต่ยังคงให้ความสำคัญกับเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม โดยอธิบายและเชื่อมโยงเนื้อหาด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยกับภาษาและ วัฒนธรรมเวียดนาม เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของปัจจัยด้านวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการ ใช้ภาษา ผู้วิจัยให้นักศึกษากลุ่มเป้าหมายฟังไฟล์เสียงบทสนทนาตัวอย่างเพื่อฝึกทักษะการฟังและ สังเกตการใช้ภาษาไทยที่แตกต่างกันตามสถานการณ์การสื่อสาร ผู้วิจัยให้นักศึกษาอ่านบทอ่าน เสริมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยเพื่อเพิ่มความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียน

3.3 หลังจากนักศึกษาเรียนเนื้อหาแล้วผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดทำแบบที่ ประกอบด้วยแบบฝึกหัดทักษะการฟังและแบบฝึกหัดทักษะการพูด โดยผู้วิจัยเปิดไฟล์เสียงให้ นักศึกษาฟัง 3 ครั้งเพื่อทำแบบฝึกหัดการฟังในระบบ LMS หลังจากนั้นนักศึกษาจับคู่เพื่อฝึกพูด ตามสถานการณ์ โดยใช้แอปพลิเคชัน Zalo ในการฝึกสนทนา เมื่อครบเวลาที่กำหนด นักศึกษา กลับเข้าสู่ห้องเรียนใน Google Meet อีกครั้งเพื่อนำเสนอบทสนทนาต่อผู้วิจัยและเพื่อนร่วมห้อง

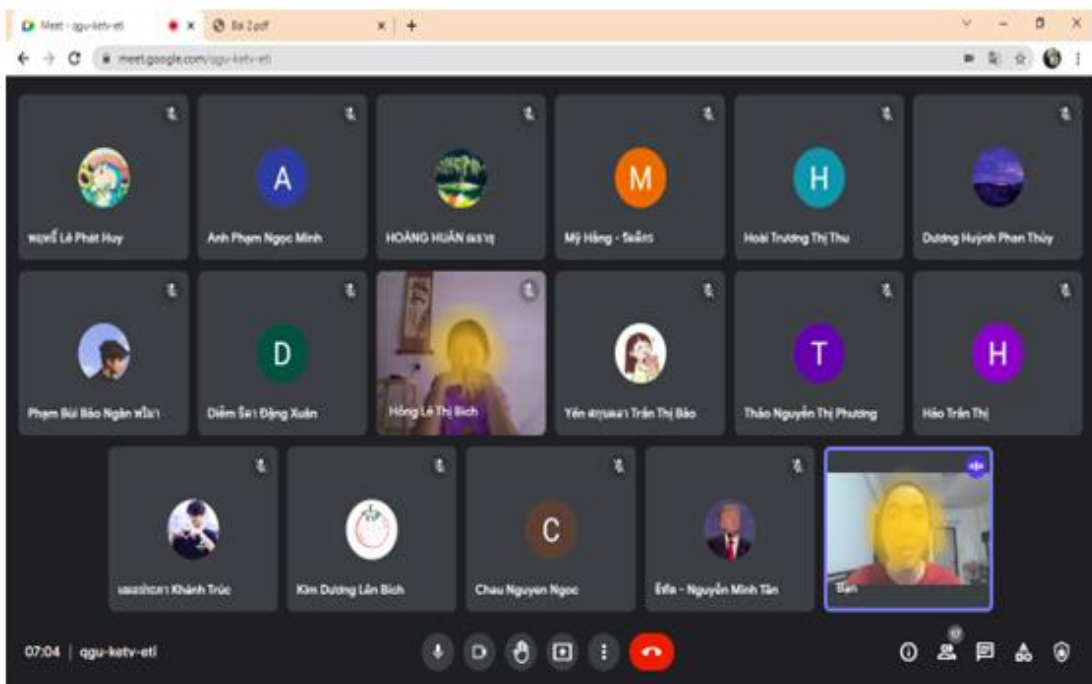
3.4 ผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดทำแบบและบันทึกคะแนนเพื่อนำไปวิเคราะห์ในขั้นตอน ต่อไป

3.5 เมื่อนักศึกษาเรียนครบ 10 บท นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียน โดยฟังไฟล์ เสียงแล้วทำแบบทดสอบทักษะการฟังแบบปรนัยจำนวน 50 ข้อ จากนั้นจับฉลากเพื่อจับคู่และ เลือกสถานการณ์ที่แบบทดสอบทักษะการพูดกำหนดเพื่อพูดสนทนากัน

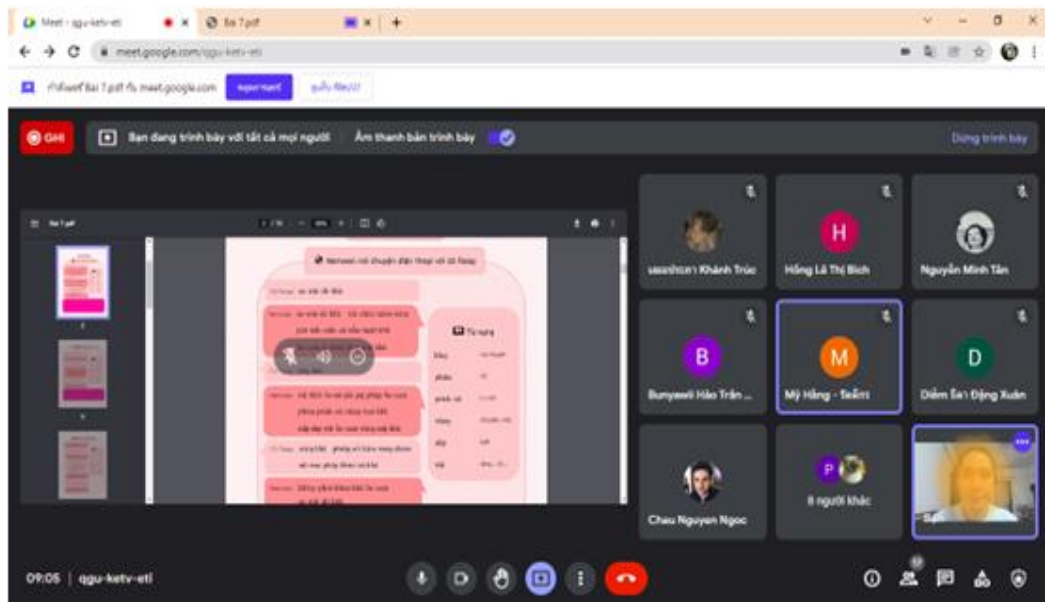
3.6 ผู้วิจัยตรวจแบบทดสอบหลังเรียนและบันทึกคะแนนเพื่อนำไปวิเคราะห์หา ประสิทธิภาพของหนังสือฯ

ตาราง 31 แสดงตารางการทดลองหาประสิทธิภาพของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” กับกลุ่มเป้าหมาย

ครั้งที่	วันที่	เวลา	การทดลอง
1	23 ตุลาคม พ.ศ. 2564	07.00 น. – 11.00 น.	บทที่ 1 ระบบเสียงภาษาไทย
2	30 ตุลาคม พ.ศ. 2564	07.00 น. – 11.00 น.	บทที่ 2 สวัสดิ์คะ ฉั้นชื่อน้ำหวานคะ
3	6 พฤศจิกายน พ.ศ. 2564	07.00 น. – 11.00 น.	บทที่ 3 น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน
4	13 พฤศจิกายน พ.ศ. 2564	07.00 น. – 11.00 น.	บทที่ 4 คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู
5	20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2564	07.00 น. – 11.00 น.	บทที่ 5 น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง
6	27 พฤศจิกายน พ.ศ. 2564	07.00 น. – 11.00 น.	บทที่ 6 พุ่มนี้ไปดูหนังกันไหม
7	4 ธันวาคม พ.ศ. 2564	07.00 น. – 11.00 น.	บทที่ 7 ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ
8	11 ธันวาคม พ.ศ. 2564	07.00 น. – 11.00 น.	บทที่ 8 น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ
9	18 ธันวาคม พ.ศ. 2564	07.00 น. – 11.00 น.	บทที่ 9 ชื้อ 2 ตัว อดได้ไหมคะ
10	25 ธันวาคม พ.ศ. 2564	07.00 น. – 11.00 น.	บทที่ 10 ขอสั่งอาหารคะ
11	8 มกราคม พ.ศ. 2565	07.00 น. – 11.00 น.	แบบทดสอบหลังเรียน

ภาพประกอบ 39 การทดลองหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม วันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2564

ภาพประกอบ 40 การทดลองหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม วันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ. 2564

หลังจากได้คะแนนจากการทำแบบฝึกหัดท้ายบทและแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม โดยใช้แนวคิดการทดสอบประสิทธิภาพสื่อการเรียนการสอนของชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) โดยเริ่มจากการตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพของหนังสือ ซึ่งเกณฑ์ประสิทธิภาพหมายถึง ระดับประสิทธิภาพของหนังสือที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของหนังสือได้มาจากการประเมินพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท ได้แก่ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) ซึ่งกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E1 หรือประสิทธิภาพของกระบวนการ และพฤติกรรมสุดท้าย (ผลลัพธ์) ซึ่งกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E2 หรือประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยประเมินพฤติกรรมต่อจากคะแนนแบบฝึกหัดท้ายบท และประเมินพฤติกรรมสุดท้ายจากแบบทดสอบหลังเรียน

ประสิทธิภาพของหนังสือฯ พิจารณาจากผลเฉลี่ยของคะแนนการทำแบบฝึกหัดท้ายบทต่อร้อยละของคะแนนการทำแบบฝึกหัดหลังเรียน คือ $E1/E2 =$ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยใช้สูตรดังนี้

สูตรที่ 1

$$E_1 = \frac{\sum x}{N} \times 100$$

เมื่อ E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum x$ คือ คะแนนรวมของแบบฝึกหัดท้ายบท

A คือ คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดท้ายบททั้งหมด

N คือ จำนวนผู้เรียน

สูตรที่ 2

$$E_2 = \frac{\sum F}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum F$ คือ คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน

B คือ คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

N คือ จำนวนผู้เรียน

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” คือ $E1/E2 = 75/75$ เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายของหนังสือคือ ผู้เรียนชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยในระดับเบื้องต้นซึ่งไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยมาก่อน เนื้อหาของหนังสือมุ่งพัฒนาทักษะการฟังและการพูดในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมซึ่งต้องใช้เวลาในการฝึกฝนและพัฒนา

หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ประกอบด้วยบทเรียน 10 บท โดยบทเรียนที่ 1 ให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทย แบบฝึกหัดจึงประกอบด้วยแบบฝึกฟังและจำแนกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ และแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำที่เขียนด้วยสัทอักษร ซึ่งต่างจากบทเรียนที่ 2 ถึงบทเรียนที่ 10 ที่เป็นหัวข้อการสนทนาภาษาไทยในชีวิตประจำวัน แบบฝึกหัดจึงประกอบด้วยแบบฝึกหัดทักษะการฟังและแบบฝึกหัดทักษะการพูดที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียน ผลคะแนนแบบฝึกหัดท้ายบทของกลุ่มเป้าหมายสรุปได้ดังนี้

ตาราง 32 แสดงคะแนนแบบฝึกหัดท้ายบทของกลุ่มเป้าหมาย

คนที่	คะแนนแบบฝึกหัดท้ายบท										คะแนนเฉลี่ย/คน คิดเป็นร้อยละ	ระดับคุณภาพ
	บทที่ 1 (60)	บทที่ 2 (30)	บทที่ 3 (40)	บทที่ 4 (40)	บทที่ 5 (40)	บทที่ 6 (40)	บทที่ 7 (40)	บทที่ 8 (40)	บทที่ 9 (40)	บทที่ 10 (40)		
1	58	28	38	39	38	37	39	39	40	40	96.5	ดีมาก
2	46	28	28	37	33	35	35	31	34	36	83.6	ดีมาก
3	50	27	36	37	35	36	34	29	36	36	86.8	ดีมาก
4	46	28	37	37	31	33	36	35	35	36	86.3	ดีมาก
5	52	28	32	37	32	31	37	28	32	35	83.9	ดีมาก
6	55	29	34	35	37	39	35	38	34	38	91.2	ดีมาก
7	49	27	37	32	36	36	36	37	38	36	88.7	ดีมาก
8	51	28	36	38	37	37	39	39	37	39	92.9	ดีมาก
9	51	28	37	37	38	36	34	34	35	34	88.7	ดีมาก
10	52	29	37	37	33	35	35	36	37	36	89.5	ดีมาก
11	53	28	33	37	36	35	37	35	35	36	89.0	ดีมาก
12	44	25	34	37	34	34	34	37	36	36	85.6	ดีมาก
13	52	29	37	37	36	36	37	35	36	37	90.7	ดีมาก

ตาราง 32 (ต่อ)

คนที่	คะแนนแบบฝึกหัดท้ายบท										คะแนนเฉลี่ย/คน คิดเป็นร้อยละ	ระดับคุณภาพ
	บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5	บทที่ 6	บทที่ 7	บทที่ 8	บทที่ 9	บทที่ 10		
	(60)	(30)	(40)	(40)	(40)	(40)	(40)	(40)	(40)	(40)		
14	47	28	34	33	31	30	35	28	36	36	82.4	ดีมาก
15	54	29	36	37	38	37	39	38	38	39	93.9	ดีมาก
ค่าเฉลี่ย /บท คิดเป็น ร้อยละ	84.5 (10)	93 (1)	87.7 (7)	91.2 (3)	87.5 (8)	87.8 (6)	90.3 (4)	86.5 (9)	89.8 (5)	91.8 (2)		
	ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบฝึกหัดคิดเป็นร้อยละ										88.6	ดีมาก
$\sum x$											5,454	
A											410	
E1											88.6	

จากตารางที่ 32 พบว่า ค่าประสิทธิภาพกระบวนการ $E1 = 88.6$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($E1 = 75$) แสดงให้เห็นว่า กระบวนการเรียนการสอนด้วยหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับชาวเวียดนาม” มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานตัวแรกที่ตั้งไว้

หลังจากเรียนครบ 10 บท นักศึกษากลุ่มทดลองทำแบบฝึกหัดหลังเรียน ซึ่งผลคะแนนแบบฝึกหัดหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมายสรุปได้ดังนี้

ตาราง 33 แสดงคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมาย

นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย	คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน	ระดับคุณภาพ
คนที่ 1	90	ดีมาก
คนที่ 2	88	ดีมาก
คนที่ 3	87	ดีมาก
คนที่ 4	91	ดีมาก

ตาราง 33 (ต่อ)

นักศึกษาในกลุ่มเป้าหมาย	คะแนนบททดสอบหลังเรียน	ระดับคุณภาพ
คนที่ 5	85	ดีมาก
คนที่ 6	94	ดีมาก
คนที่ 7	87	ดีมาก
คนที่ 8	91	ดีมาก
คนที่ 9	87	ดีมาก
คนที่ 10	94	ดีมาก
คนที่ 11	83	ดีมาก
คนที่ 12	90	ดีมาก
คนที่ 13	89	ดีมาก
คนที่ 14	93	ดีมาก
คนที่ 15	97	ดีมาก
$\sum F$	1346	
B	100	
E2	89.7	

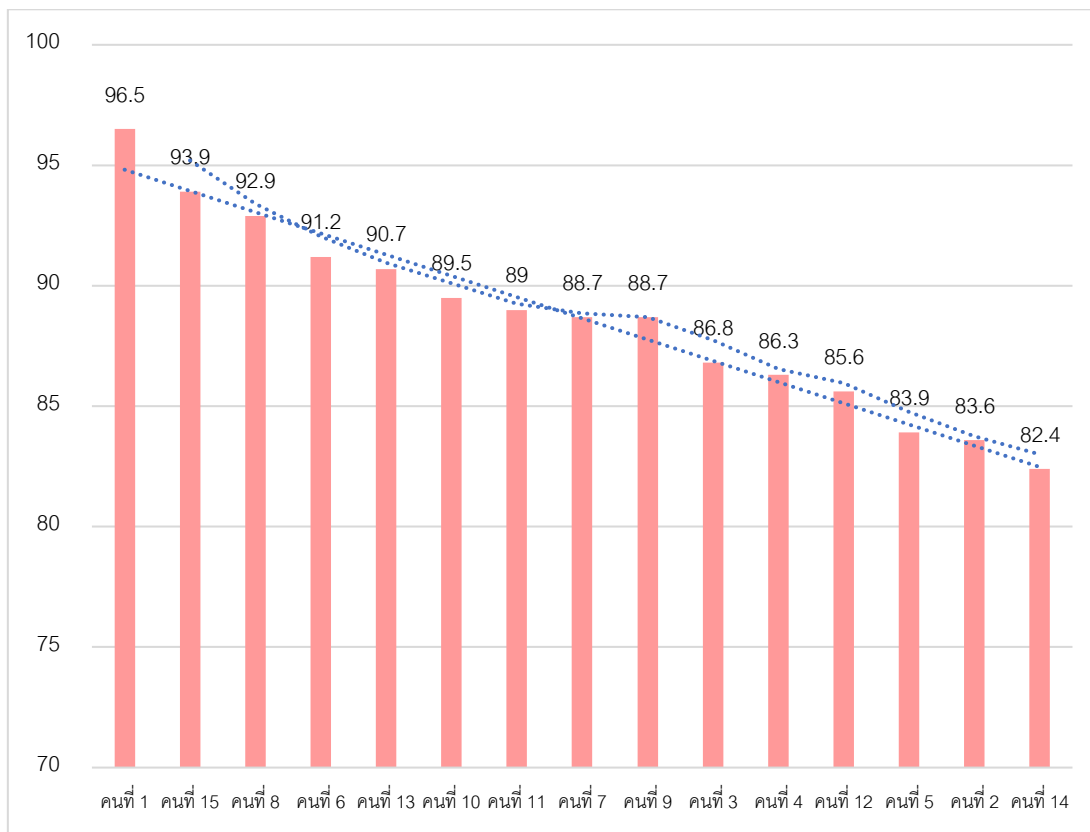
จากตาราง 33 พบว่า ค่าประสิทธิภาพผลลัพธ์ E2 = 89.7 สูงกว่าเกณฑ์กำหนดไว้ (E2 = 75) แสดงให้เห็นว่า หลังจากนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายเรียนด้วยหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจด้านภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ โดยแบบทดสอบหลัง

เรียนด้านทักษะการฟังวัดความสามารถของผู้เรียนในชั้นความเข้าใจ ส่วนแบบทดสอบหลังเรียนด้านทักษะการพูดวัดความสามารถของผู้เรียนในชั้นนำไปใช้

เมื่อพิจารณาผลลัพธ์ที่ได้จากการทดสอบประสิทธิภาพของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” พบว่า ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ $E1/E2 = 88.6/89.7$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ $E1/E2 = 75/75$ โดยค่า E1 และ E2 ใกล้เคียงกัน (ห่างกัน 1.1%) แสดงให้เห็นว่า ผู้วิจัยออกแบบและพัฒนาหนังสืออย่างดี มีคุณภาพ สอดคล้องกับแนวคิดของชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556, น. 11) ที่กล่าวว่า “หากสื่อหรือชุดการสอนได้รับการออกแบบและพัฒนาอย่างดีมีคุณภาพ ค่า E1 หรือ E2 ที่คำนวณได้จากการทดสอบประสิทธิภาพ จะต้องใกล้เคียงกันและห่างกันไม่เกิน 5%” จากการพิจารณาประสิทธิภาพหลังการทดลอง สรุปได้ว่า หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” มีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามได้

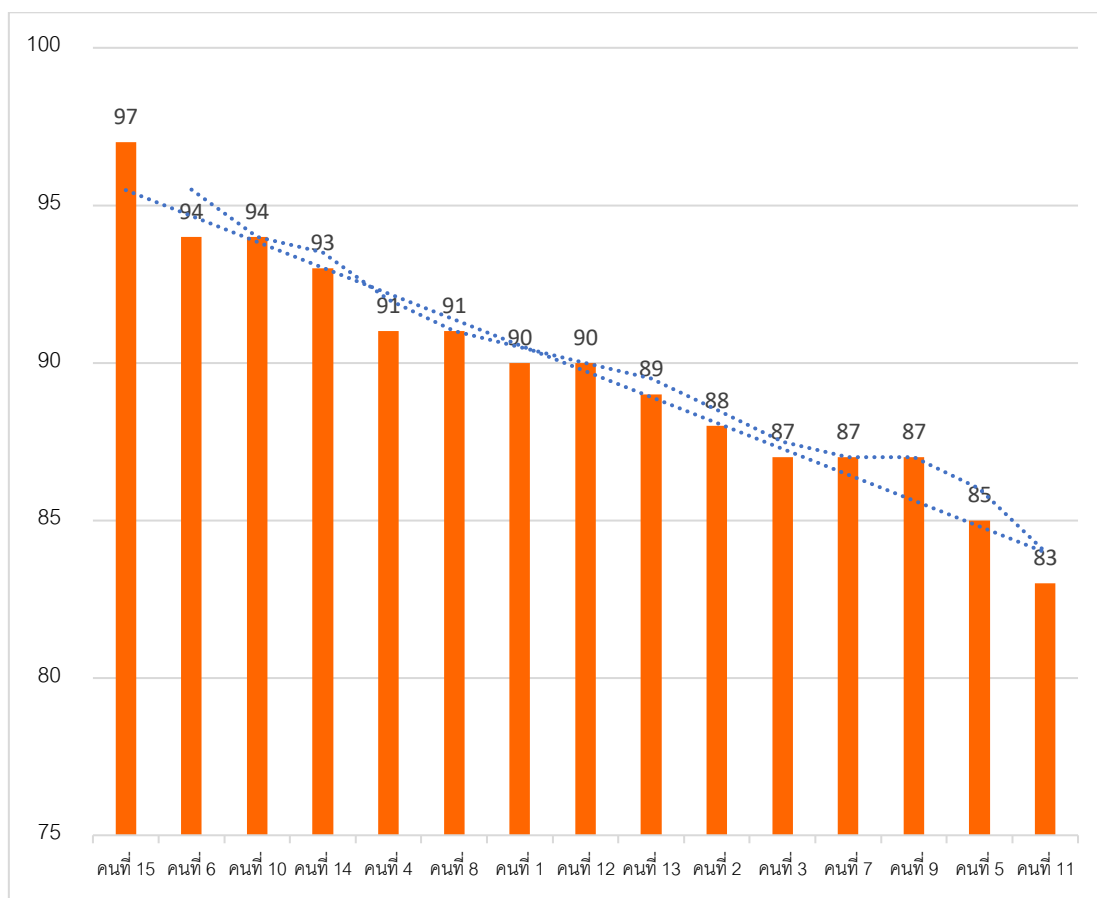
4. การประเมินและปรับปรุงนวัตกรรม

เมื่อพิจารณาคะแนนแบบฝึกหัดของกลุ่มเป้าหมายจากตาราง 31 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบฝึกหัดทั้งหมดของกลุ่มเป้าหมายมีค่าเฉลี่ยคะแนนคิดเป็นร้อยละ 88.6 ซึ่งอยู่ในระดับคุณภาพดีมาก เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยต่อคน พบว่า ผลคะแนนของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายทุกคนอยู่ในระดับคุณภาพดีมากเช่นเดียวกัน ผู้ทดลองที่มีคะแนนสูงที่สุดคือผู้ทดลองคนที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 96.5 และผู้ทดลองที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือผู้ทดลองคนที่ 14 มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 82.4 คะแนนเฉลี่ยต่อคนคิดเป็นร้อยละของกลุ่มเป้าหมายห่างกันไม่มากดังแสดงในแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 41 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดเฉลี่ยต่อคนคิดเป็นร้อยละของกลุ่มเป้าหมาย

เมื่อพิจารณาคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมาย พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมายอยู่ในระดับคุณภาพที่ดีมาก และคะแนนรายบุคคลห่างกันไม่มาก ซึ่งสอดคล้องกับผลคะแนนแบบฝึกหัดท้ายบท ดังแสดงในแผนภูมิต่อไปนี้

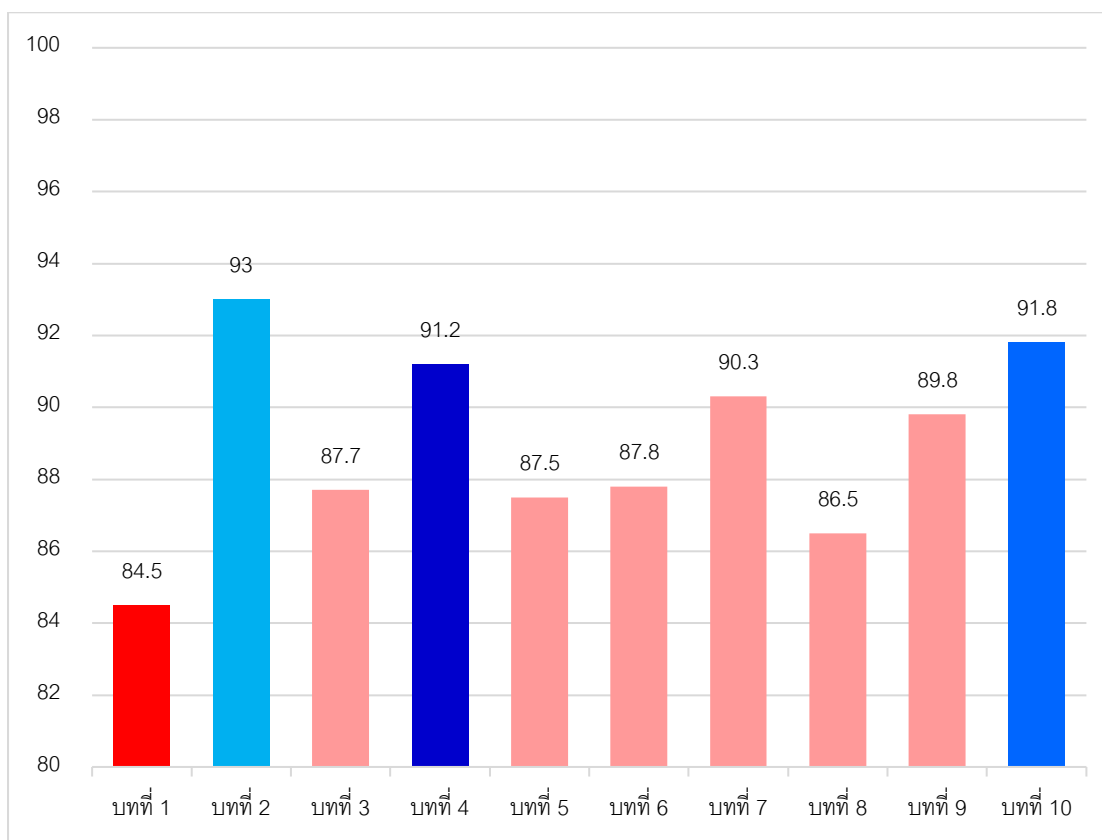
ภาพประกอบ 42 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมาย

การที่คะแนนแบบฝึกหัดเฉลี่ยต่อคนและคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมายห่างกันไม่มากอาจเพราะกลุ่มเป้าหมายเรียนภาษาไทยในระดับเบื้องต้น ความรู้ภาษาไทยยังไม่มากและไม่ซับซ้อน ทั้งนี้แบบฝึกหัดเน้นทักษะการฟังมุ่งประเมินความสามารถของผู้เรียนในชั้น ความรู้ความจำและความเข้าใจ คะแนนของแบบฝึกหัดทักษะการฟังจึงต่างกันไม่มาก ความต่างของคะแนนเฉลี่ยแบบฝึกหัดต่อคนอาจมาจากคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูด ซึ่งเป็นการประเมินความสามารถขั้นการนำไปใช้ กล่าวคือ ผู้เรียนต้องประยุกต์ความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้างประโยค และความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเพื่อสร้างบทสนทนาให้สอดคล้องกับบริบทการสื่อสาร เป็นกิจกรรมที่ยากสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากนั้น การออกเสียงเป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่ทำให้คะแนนแบบฝึกหัดรายบุคคลต่างกัน นักศึกษากลุ่มทดลองหลายคนถูกแทรกแซงด้วยภาษาแม่ในการออกเสียงภาษาไทย กล่าวคือ เมื่อต้องออกเสียงภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาแม่ของตนเอง นักศึกษามักนำเสียงในภาษาแม่ที่มีลักษณะใกล้เคียง

กับภาษาไทยมาออกเสียงแทน ทำให้ออกเสียงไม่ชัด จึงไม่ได้คะแนนการออกเสียง ซึ่งเป็นผลทำให้คะแนนรายบุคคลต่างกัน

คะแนนแบบฝึกหัดทำยบทและคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมายอยู่ในระดับดีมาก แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจด้านภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” สรุปได้ว่า นักศึกษาสามารถเข้าใจเนื้อหาบทเรียนได้ง่ายและเร็ว เพราะหนังสือมีคำอธิบายเนื้อหาด้านภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเป็นภาษาเวียดนาม โดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม นักศึกษาจึงสามารถอ่านบททวนได้ตลอดเวลา ความรู้วัฒนธรรมไทยทำให้นักศึกษาเข้าใจภาษาไทยมากขึ้น และสามารถเลือกใช้ภาษาไทยที่เหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร นอกจากนั้นลำดับเนื้อหาบทเรียนมีความเหมาะสม สามารถประยุกต์เนื้อหาของบทเรียนเก่าเพื่อต่อยอดในบทเรียนใหม่ได้ ทั้งนี้หนังสือมีไฟล์เสียงประกอบ จึงทำให้นักศึกษาคู่ชินกับเสียงของคนไทย สามารถใช้เป็นตัวอย่างในการฝึกออกเสียงให้ใกล้เคียงกับเสียงของเจ้าของภาษาได้ ซึ่งความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายต่อหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” สอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ผู้วิจัยได้นำเสนอในผลการวิเคราะห์ข้อมูลแล้ว

จากการพิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนนแบบฝึกหัดต่อบทคิดเป็นร้อยละที่แสดงในตาราง 29 พบว่า บทเรียนที่มีคะแนนสูงที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ บทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันทื่อน้ำหวานคะ” บทที่ 10 “ขอสั่งอาหารคะ” และ บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนแบบฝึกหัดรายบทคิดเป็นร้อยละ 93.91.8 และ 91.2 ตามลำดับ บทเรียนที่มีคะแนนแบบฝึกหัดน้อยที่สุดคือบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 43 แผนภูมิแสดงค่าเฉลี่ยคะแนนต่อบทคิดเป็นร้อยละของกลุ่มเป้าหมาย

บทเรียนที่มีผลคะแนนแบบฝึกหัดสูงที่สุดในการทดลองหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเป้าหมายสอดคล้องกับการหาคุณภาพจากกลุ่มทดลอง โดยบทเรียนที่มีคะแนนสูงสุด 3 อันดับแรกสลับตำแหน่งกันดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 34 แสดงบทเรียนที่มีคะแนนแบบฝึกหัดสูงที่สุด 3 อันดับแรกในการหาคุณภาพจากกลุ่มทดลองและการทดลองหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเป้าหมาย

อันดับ	การหาคุณภาพจากกลุ่มทดลอง	การทดลองหาประสิทธิภาพ
1	บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” (94.3)	บทที่ 2 “สวีตตี้คะ ฉันทื่น้ำหวานคะ” (93)
2	บทที่ 10 “ขอสิ่งอาหารคะ” (92.3)	บทที่ 10 “ขอสิ่งอาหารคะ” (91.8)
3	บทที่ 2 “สวีตตี้คะ ฉันทื่น้ำหวานคะ” (90.7)	บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” (91.2)

บทเรียนที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันทื่อน้ำหวานคะ” มีค่าเฉลี่ยคะแนนต่อบทคิดเป็นร้อยละสูงที่สุด เพราะเป็นบทเรียนแรกที่นักศึกษาได้เรียนรู้เกี่ยวกับการสนทนาภาษาไทย เนื้อหาความรู้ยังไม่มากนักศึกษาจึงสามารถเรียนรู้ได้เร็ว จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับการจัดอันดับบทเรียนจากง่ายไปสู่ยาก พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นว่า บทที่ 2 เป็นบทเรียนที่มีเนื้อหาง่ายและน้อยที่สุด นักศึกษารู้จักคำว่า “สวัสดิ์” เป็นคำทักทายของคนไทย โครงสร้างภาษาไทยเกี่ยวกับการถามตอบชื่อและสัญชาติคล้ายกับโครงสร้างภาษาเวียดนาม มีคำอธิบายเนื้อหาบทเรียนเป็นภาษาเวียดนาม ซึ่งช่วยให้เข้าใจง่าย ทั้งนี้ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายรายหนึ่งให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทที่ 2 ว่า “บทเรียนที่ 2 ง่ายที่สุดคะ หนูตื่นเต้นและตั้งใจเรียนบทนี้มาก เพราะเป็นครั้งแรกที่ได้ฝึกพูดภาษาไทยยาว ๆ ก่อนมาเรียนภาษาไทยหนูรู้ว่าคนไทยทักทายกันด้วยคำว่า “สวัสดิ์” เพราะดูจากละครไทย แต่เมื่อมาเรียนกับอาจารย์ หนูมีความรู้ใหม่ว่า คนไทยยังทักทายกันด้วยประโยคคำถามต่าง ๆ เช่น “จะไปไหน” “เป็นอย่างไรบ้าง สบายดีไหม” “กินข้าวหรือยัง” ซึ่งก็คล้าย ๆ กับคนเวียดนาม นอกจากนั้นบทเรียนมีไฟล์เสียงประกอบ หนูสามารถฟังไฟล์เสียงและดูสัทอักษรไปด้วย ซึ่งช่วยให้หนูฟังชัดขึ้นและสามารถพูดตามได้”

บทที่ 10 “ขอสั่งอาหารคะ” มีผลคะแนนแบบฝึกหัดอยู่อันดับ 2 ในการหาคุณภาพจากกลุ่มทดลองและการทดลองหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเป้าหมาย โดยนักศึกษาในการทดลองทั้ง 2 ครั้งให้ความคิดเห็นสอดคล้องกัน สรุปได้ว่า เนื้อหาของบทเรียนน่าสนใจมากเพราะให้ความรู้เกี่ยวกับอาหารไทยและการสั่งอาหาร ความสนใจในเนื้อหาของบทเรียนช่วยเสริมแรงและทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน นอกจากนั้นความแตกต่างด้านวัฒนธรรมการกิน เช่น การกินก๋วยเตี๋ยวและการสั่งก๋วยเตี๋ยวแบบไทยแตกต่างกับเวียดนาม ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้อยากเห็นและอยากฝึกปฏิบัติ โดยนักศึกษาคณะหนึ่งให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทที่ 10 ว่า “ผมรู้จักอาหารไทยหลายอย่าง เช่น ต้มยำกุ้ง ผัดไทย ส้มตำ แต่ไม่เคยรู้ว่าก๋วยเตี๋ยวของไทยก็เป็นอาหารที่น่าสนใจมาก หลังจากเรียนบทที่ 10 ผมมีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับอาหารไทย โดยเฉพาะเกี่ยวกับก๋วยเตี๋ยว การสั่งก๋วยเตี๋ยวแบบไทยฟังดูยุ่งยากและซับซ้อนแต่เมื่อรู้หลักการ เช่น บอกประเภทเส้น น้ำซุ๊ป และเนื้อที่ต้องการก็สามารถสั่งได้”

บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” มีค่าเฉลี่ยคะแนนต่อบทคิดเป็นร้อยละอยู่อันดับ 3 จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย พบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายต่อบทที่ 4 สอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลอง กล่าวคือ บทที่ 4 มีเนื้อหาต่อเนื่องจากบทที่ 3 โดยบทที่ 3 ให้ความรู้เกี่ยวกับการถามตอบจำนวนสมาชิกในครอบครัว ส่วนบทที่ 4 ให้ความรู้เกี่ยวกับการถามตอบอาชีพของคนในครอบครัว ดังนั้น นักศึกษาสามารถประยุกต์ความรู้

เดิมคือคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวและผนวกกับความรู้นี้ใหม่คือคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพและโครงสร้างประโยคบอกอาชีพ จึงเข้าใจบทเรียนได้เร็วและทำแบบฝึกหัดได้คะแนนดี บทเรียนมีภาพประกอบช่วยสื่อความหมายแทนคำศัพท์ซึ่งเหมาะกับผู้เรียนระดับต้น โดยนักศึกษากลุ่มเป้าหมายรายหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า “บทแรก ๆ ของหนังสือมีเนื้อหาว่าง่าย หัวข้อของบทเรียนเป็นเรื่องใกล้ตัวผู้เรียน เช่น แนะนำครอบครัวตัวเอง ในบทเกี่ยวกับอาชีพมีภาพประกอบซึ่งช่วยให้การทำแบบฝึกหัดการฟังง่ายขึ้น”

จากการพิจารณาคะแนนแบบฝึกหัดของบทเรียนที่มีการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกเมื่อเทียบกับผลคะแนนในการหาคุณภาพนวัตกรรมจากกลุ่มทดลอง พบว่า บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” บทเรียนที่ 6 “พุ่มนี้ไปดูหนังกันไหม” และบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” มีคะแนนแบบฝึกหัดสูงขึ้น เพราะในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความเป็นจริงหลังจากที่นักศึกษาในการทดลองครั้งที่ 1 ให้ความคิดเห็นว่า บทที่ 5 บทที่ 6 และ บทที่ 8 มีเนื้อหาค่อนข้างมากและยาก เช่น การบอกเวลาแบบไทย ชื่อวัน ชื่อเดือน การถามตอบวันและเดือน เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนการสอนสำหรับบทเรียนที่มีเนื้อหาจำนวนมาก โดยใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) กล่าวคือผู้วิจัยให้นักศึกษาอ่านเนื้อหาบทเรียนก่อนเข้าห้องเรียน เมื่อเข้าห้องเรียนนักศึกษาจะบอกสิ่งที่ตัวเองสงสัย เช่น การอ่านคำศัพท์ โครงสร้างประโยคเป็นต้น ผู้วิจัยจึงเน้นเนื้อหาที่นักศึกษาสงสัยทำให้ประหยัดเวลาได้มาก และมีเวลามากขึ้นสำหรับการฝึกออกเสียงและทบทวนเนื้อหา นักศึกษาจึงเข้าใจและจำเนื้อหาบทเรียนได้ดีขึ้น เป็นผลทำให้คะแนนแบบฝึกหัดบทที่ 5 และบทที่ 6 ในการทดลองหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเป้าหมายสูงกว่าการประเมินประสิทธิภาพกับกลุ่มทดลอง เมื่อนักศึกษาแม่นยำในเนื้อหาบทที่ 5 และบทที่ 6 นักศึกษาสามารถต่อยอดความรู้ในการทำแบบฝึกหัดของบทที่ 7 ได้ดีขึ้น เพราะเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการสื่อสารทางโทรศัพท์หรือแอปพลิเคชันในโทรศัพท์มือถือ หัวข้อหลักในการสื่อสารทางโทรศัพท์คือ การนัดหมาย นักศึกษาจึงต้องประยุกต์ใช้ความรู้จากบทที่ 5 และบทที่ 6 ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการบอกเวลาและ วัน เดือน ปี ตามลำดับ และผนวกกับเนื้อหาใหม่ของบทที่ 7 เพื่อทำแบบฝึกหัด จึงทำให้คะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 7 สูงขึ้น

บทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” มีคะแนนแบบฝึกหัดน้อยที่สุดซึ่งสอดคล้องกับผลคะแนนแบบฝึกหัดในการหาคุณภาพจากกลุ่มทดลอง นักศึกษาส่วนใหญ่ถูกหักคะแนนการออกเสียง เพราะเป็นครั้งแรกที่ออกเสียงภาษาไทย นักศึกษาจึงมีปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาแม่ของตัวเองคือ ภาษาเวียดนามถิ่นใต้ เช่น เสียงพยัญชนะควบกล้ำทุกเสียง เสียง

พยัญชนะต้น /p/ /ph/ /ch/ สระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์โท เป็นต้น ถึงแม้คะแนนแบบฝึกหัดการฟังค่อนข้างสูงแต่เมื่อบวกกับคะแนนแบบฝึกหัดการออกเสียงทำให้คะแนนรวมของบทที่ 1 น้อยที่สุด ซึ่งนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนหนึ่งได้แสดงความคิดเห็นว่า “แบบฝึกอ่านออกเสียงในบทที่ 1 ดูเหมือนง่ายแต่ที่จริงยากมาก ตอนอ่านคำที่เขียนโดยศัพท์อักษร หนูคิดว่าหนูอ่านถูกแล้ว แต่อาจารย์บอกว่ายังไม่ถูก เมื่ออาจารย์ให้หนูฟังตัวอย่างที่คนไทยออกเสียงและเสียงที่หนูออกเสียงเอง หนูจึงเห็นว่ามันต่างกันมาก หนูคิดว่าต้องใช้เวลาานสำหรับการฝึกออกเสียงภาษาไทย เพราะภาษาไทยมีหลายเสียงไม่เหมือนภาษาเวียดนาม”

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนนแบบฝึกหัดของบทเรียนที่มีหัวข้อเป็นการสนทนาในชีวิตประจำวัน ได้แก่บทที่ 2 ถึงบทที่ 8 พบว่า บทที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนแบบฝึกหัดน้อยที่สุดคือบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” มีเนื้อหาค่อนข้างมากและซับซ้อนเกี่ยวกับการเดินทาง ได้แก่ คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ ทิศทาง การเดินทาง โครงสร้างประโยคคำถามและบอกทาง ซึ่งนักศึกษาต้องการเวลาท่องจำและฝึกฝน จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้ให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดบทที่ 8 ได้คะแนนน้อยกว่าบทอื่น พบว่า นักศึกษาบางคนไม่แม่นยำในการกำหนดทิศทาง จึงมีปัญหาในการทำแบบฝึกหัดทักษะการฟัง โดยนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนหนึ่งแสดงความคิดเห็นว่า “ผมไม่เก่งเรื่องทิศทางครับ ผมเจอปัญหานี้ตั้งแต่เด็ก เมื่อถามทางหรือบอกทางจะใช้มือชี้แทนคำพูด เมื่อคนอื่นบอกว่าเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา หรือข้างซ้าย ข้างขวา ผมต้องใช้มือทำท่าทางประกอบ จึงรู้ว่าข้างไหนข้างซ้าย ข้างไหนข้างขวา ดังนั้นผมจึงมีปัญหาในการทำแบบฝึกหัดของบทที่ 8 และผมก็รู้ว่าเพื่อนคนอื่นก็มีปัญหาเหมือนผม” ซึ่งสรุปได้ว่า สาเหตุทำให้คะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 8 น้อยส่วนหนึ่งมาจากปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเป้าหมาย สรุปได้ว่าหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” มีค่าประสิทธิภาพ $E1/E2 = 88.6/89.7$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ $E1/E2 = 75/75$ โดยค่าประสิทธิภาพกระบวนการ $E1$ และค่าประสิทธิภาพผลลัพธ์ $E2$ ใกล้เคียงกัน ซึ่งหมายความว่า หนังสือฯ มีคุณภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และเสริมความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมแก่ผู้เรียนชาวเวียดนาม ซึ่งบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ จึงสามารถนำนวัตกรรมไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามได้

อย่างไรก็ตาม จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย พบว่า บทเรียนบางบท เช่น บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” บทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม” บทที่ 8 “น้ำหวานจะไป

ตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” บทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” บทที่ 10 “ขอสั่งอาหารคะ” มีเนื้อหาค่อนข้างมาก ทำให้ผู้เรียนจำเนื้อหาบทเรียนยาก ส่งผลต่อการทำแบบฝึกหัดทั้งทักษะการฟังและทักษะการพูด เพราะแบบฝึกหัดทักษะการฟังวัดความสามารถขึ้นความรู้ความจำและความเข้าใจ ส่วนแบบฝึกหัดทักษะการพูดวัดความสามารถขึ้นนำความรู้ไปใช้ หากผู้เรียนจำเนื้อหาบทเรียนไม่ได้ย่อมทำแบบฝึกหัดทักษะการฟังได้ผลคะแนนไม่ดี และมีข้อจำกัดในการฝึกพูดภาษาไทย ดังนั้นควรปรับเนื้อหาของบทเรียนดังกล่าว โดยเฉพาะคำศัพท์ โดยคัดเลือกคำศัพท์ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน ส่วนคำศัพท์เสริมอาจนำเสนอในท้ายบทเรียน เพื่อผู้เรียนที่ต้องการค้นคว้าเพิ่มเติมสามารถเรียนรู้ด้วยตัวเองได้ตามความสนใจและความสามารถของผู้เรียน นอกจากนี้ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายบางคนเสนอให้เพิ่มภาษาไทยในบทสนทนาตัวอย่างและคำศัพท์เสริมซึ่งจะเอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งผู้วิจัยจะพิจารณาข้อเสนอแนะจากกลุ่มเป้าหมายเพื่อปรับปรุงนวัตกรรมในครั้งต่อไปให้สมบูรณ์และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากขึ้น

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น และความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียน ชาวเวียดนาม

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 คือเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม และให้ความรู้ความเข้าใจด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมแก่ผู้เรียน โดยผู้วิจัยสร้างนวัตกรรมซึ่งมีค่าประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนด มีคุณภาพในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามดังที่กล่าวไว้ข้างต้น (บทที่ 3) ในบทนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย และความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษากลุ่มเป้าหมายไม่มีความรู้ภาษาไทยมาก่อน ผู้วิจัยจึงพิจารณาความสามารถของผู้เรียนโดยเปรียบเทียบคะแนนแบบฝึกหัดทำยบทและคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนกับเกณฑ์การวัดผลและประเมินผล โดยตั้งเกณฑ์ไว้ว่า หากผู้เรียนทำแบบฝึกหัดทำยบทหรือแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนร้อยละ 70 ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์ หรือบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยแบ่งเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ การวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการฟัง การวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการพูด และการวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการฟัง

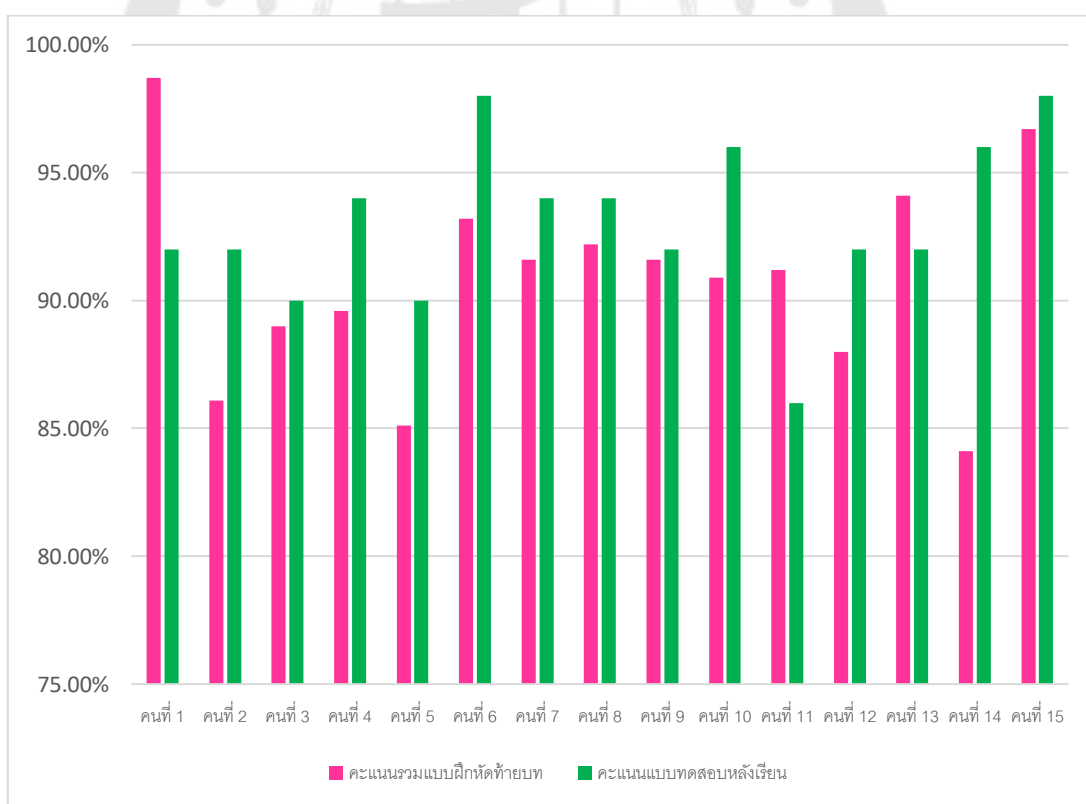
ผู้วิจัยนำคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทเรียน 10 บทและคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการฟังของกลุ่มเป้าหมายมาจัดทำเป็นตาราง คำนวณค่าเฉลี่ย และเปรียบเทียบกับเกณฑ์การวัดผลเพื่อประเมินความสามารถด้านทักษะการฟังของกลุ่มเป้าหมาย ดังนี้

ตาราง 35 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดท้ายบทและแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการฟังของกลุ่มเป้าหมาย

คนที่	บทที่ 1 (50)	บทที่ 2 (20)	บทที่ 3 (30)	บทที่ 4 (30)	บทที่ 5 (30)	บทที่ 6 (30)	บทที่ 7 (30)	บทที่ 8 (30)	บทที่ 9 (30)	บทที่ 10 (30)	คะแนน รวมของ แบบฝึกหัด ทักษะ การฟัง (310)	คะแนน แบบทดสอบ หลังเรียน ทักษะการฟัง (100)	ผลการ ประเมิน
1	49 98%	20 100%	29 96.7%	30 100%	30 100%	28 93.3%	30 100%	30 100%	30 100%	30 100%	306 98.7%	92 92%	ผ่าน
2	39 78%	20 100%	21 70%	28 93.3%	27 90%	28 93.3%	27 90%	24 80%	26 86.7%	27 90%	267 86.1%	92 92%	ผ่าน
3	43 86%	19 95%	29 96.7%	29 96.7%	27 90%	28 93.3%	26 86.7%	21 70%	27 90%	27 90%	276 89%	90 90%	ผ่าน
4	40 80%	20 100%	29 96.7%	28 93.3%	25 83.3%	25 83.3%	28 93.3%	27 90%	28 93.3%	28 93.3%	278 89.6%	94 94%	ผ่าน
5	45 90%	20 100%	24 80%	28 93.3%	25 83.3%	23 76.7%	28 93.3%	20 66.7%	24 80%	27 90%	264 85.1%	90 90%	ผ่าน
6	47 94%	20 100%	26 86.7%	27 90%	29 96.7%	30 100%	26 86.7%	29 96.7%	26 86.7%	29 96.7%	289 93.2%	98 98%	ผ่าน
7	41 82%	20 100%	29 96.7%	24 80%	28 93.3%	28 93.3%	28 93.3%	29 96.7%	30 100%	27 90%	284 91.6%	94 94%	ผ่าน
8	43 86%	20 100%	28 93.3%	30 100%	29 96.7%	28 93.3%	30 100%	30 100%	28 93.3%	30 100%	286 92.2%	94 94%	ผ่าน
9	44 88%	20 100%	29 96.7%	29 96.7%	30 100%	28 93.3%	26 86.7%	26 86.7%	26 86.7%	26 86.7%	284 91.6%	92 92%	ผ่าน
10	44 88%	20 100%	29 96.7%	28 93.3%	25 83.3%	27 90%	26 86.7%	27 90%	29 96.7%	27 90%	282 90.9%	96 96%	ผ่าน
11	45 90%	20 100%	26 86.7%	28 93.3%	28 93.3%	27 90%	28 93.3%	26 86.7%	27 90%	28 93.3%	283 91.2%	86 86%	ผ่าน
12	38 76%	18 90%	26 86.7%	29 96.7%	27 90%	26 86.7%	26 86.7%	28 93.3%	27 90%	28 93.3%	273 88%	92 92%	ผ่าน
13	45 90%	20 100%	30 100%	30 100%	28 93.3%	28 93.3%	29 96.7%	27 90%	27 90%	28 93.3%	292 94.1%	92 92%	ผ่าน
14	40 80%	20 100%	27 90%	25 83.3%	23 76.7%	23 76.7%	27 90%	21 70%	27 90%	28 93.3%	261 84.1%	96 96%	ผ่าน
15	46 92%	20 100%	28 93.3%	28 93.3%	30 100%	29 96.7%	30 100%	29 96.7%	30 100%	30 100%	300 96.7%	98 98%	ผ่าน
											รวม 4225 90.8%	1396 93%	ผ่าน

จากตาราง 35 พบว่า คะแนนรวมแบบฝึกหัดทักษะการฟังของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายทุกคนผ่านเกณฑ์การวัดผลที่ตั้งไว้ มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 90.8 โดยนักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่มีคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังสูงที่สุดคือนักศึกษาคนที่ 1 ได้ 306 คะแนน ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 98.7 และนักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่มีคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังน้อยที่สุดคือนักศึกษาคนที่ 14 ได้ 261 คะแนน ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 84.1 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กลุ่มเป้าหมายมีความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาไทยระดับเบื้องต้น ซึ่งบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

เมื่อพิจารณาคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการฟัง พบว่า คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 93 ซึ่งผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยนักศึกษากลุ่มเป้าหมายได้คะแนนสูงที่สุดคือ 98 คะแนน และคะแนนที่น้อยที่สุดคือ 86 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนกับคะแนนรวมของแบบฝึกหัดท้ายบท พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนรวมแบบฝึกหัดท้ายบท ดังแผนภูมิต่อไปนี้

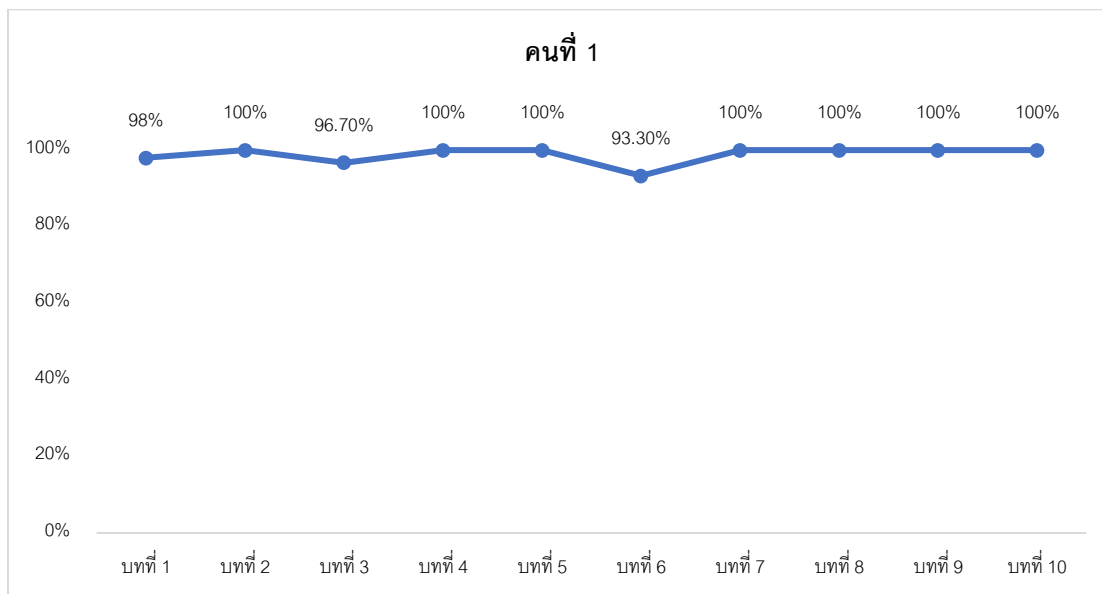
ภาพประกอบ 44 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนกับคะแนนรวมแบบฝึกหัดท้ายบททักษะการฟังของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย

จากภาพประกอบ 44 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย 13 คนมีคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนรวมแบบฝึกหัดท้ายบท ได้แก่ นักศึกษาคนที่ 2 คนที่ 3 คนที่ 4 คนที่ 5 คนที่ 6 คนที่ 7 คนที่ 8 คนที่ 9 คนที่ 10 คนที่ 11 คนที่ 12 คนที่ 14 คนที่ 15 และนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย 2 คนมีคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าคะแนนรวมแบบฝึกหัดท้ายบท ได้แก่ นักศึกษาคนที่ 1 และคนที่ 13 โดยคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าคะแนนแบบฝึกหัดท้ายบทไม่มากและอยู่ในระดับคุณภาพที่ดีมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหลังจากเรียนรู้ด้วยหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” นักศึกษากลุ่มเป้าหมายเกิดทักษะการฟังภาษาไทยในระดับเบื้องต้นตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ มีความรู้ความเข้าใจภาษาไทยที่คงทน เพราะเนื้อหาบทเรียนมีความต่อเนื่องและเชื่อมโยงกัน กล่าวคือ บทเรียนใหม่ช่วยพัฒนาและทบทวนเนื้อหาของบทเรียนเก่า จึงทำให้ผู้เรียนมีความรู้อย่างมีระบบและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพหลังจากเรียนมานาน

ขั้นตอนต่อไป ผู้วิจัยจะวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบุคคลและรายบท เพื่อให้เห็นพัฒนาการและความสามารถด้านทักษะการฟังของกลุ่มเป้าหมายอย่างละเอียดและชัดเจน

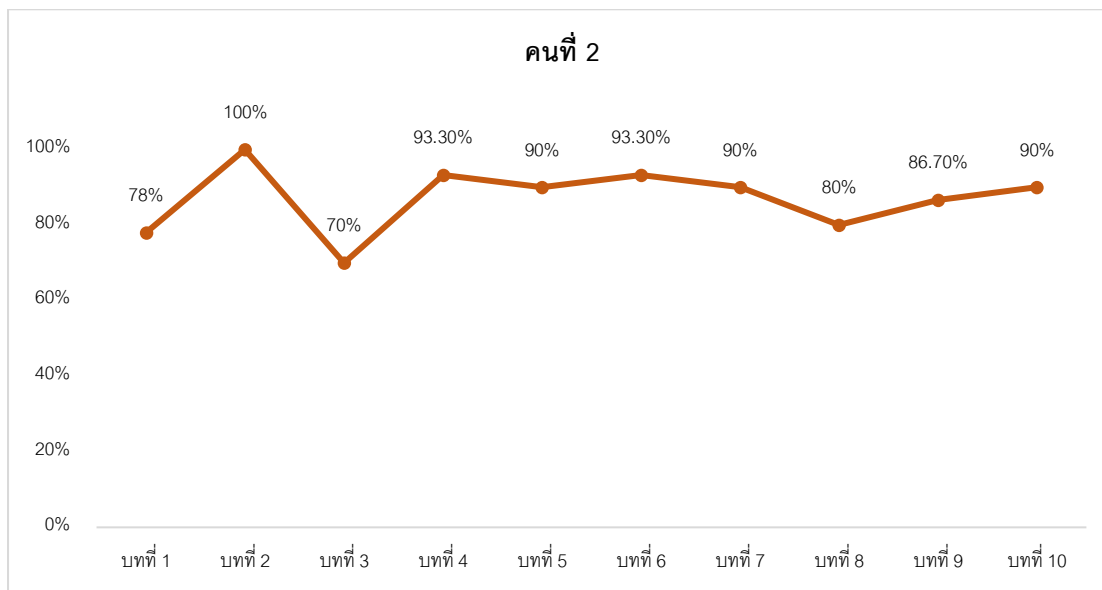
1.1 การวิเคราะห์พัฒนาการด้านทักษะการฟังของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายรายบุคคล

ผู้วิจัยนำคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังในบทเรียนทุกบทของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายมาทำเป็นแผนภูมิเพื่อวิเคราะห์พัฒนาการด้านทักษะการฟังของนักศึกษาแต่ละคน ผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังนี้

ภาพประกอบ 45 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 1

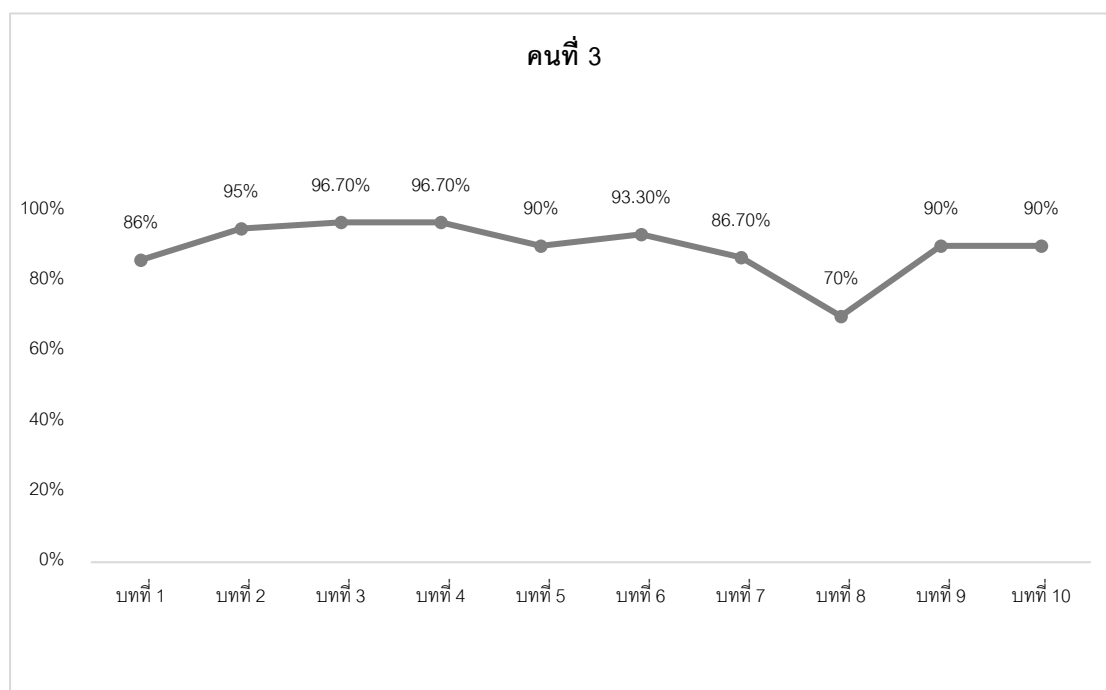
จากภาพประกอบ 45 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังในแต่ละบทของ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 1 ห่างกันไม่มาก โดยแบบฝึกหัดที่มีคะแนนน้อยที่สุดคือแบบฝึกหัด บทที่ 6 ได้ 28 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 93.3 และแบบฝึกหัดที่ได้คะแนนสูงที่สุดมีทั้งหมด 7 บท ได้แก่ บทที่ 2 “สวัสดีค่ะ ฉันชื่อน้ำหวานค่ะ” บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” บทที่ 5 “น้ำหวาน เริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” บทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” บทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาด นัดจตุจักรอย่างไรคะ” บทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” และบทที่ 10 “ขอสิ่งอาหารค่ะ” ซึ่งได้ คะแนนเต็ม 30 คะแนน หรือมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟัง ของทุกบทผ่านเกณฑ์การวัดผล ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 1 มีพัฒนาการ ด้านทักษะการฟังภาษาไทยเบื้องต้นตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยนักศึกษาให้ความคิดเห็นว่า แบบฝึกหัดการฟังทำยบทเรียนมีเนื้อหาสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียน ถ้าเข้าใจเนื้อหาของ บทเรียนก็สามารถทำแบบฝึกหัดได้ แต่ควรอ่านเนื้อหาบทเรียนก่อนเข้าห้องเรียน โดยเฉพาะ บทเรียนที่มีเนื้อหามาก เนื้อหาของบทเรียนบางบทต่อเนื่องกัน ถ้าบททวนเนื้อหาบทเรียนเก่าเป็น อย่างดี จะช่วยให้การทำแบบฝึกหัดง่ายขึ้น นักศึกษากล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้คะแนนแบบฝึกหัดของ บทที่ 6 “พุงนี้ไปดูหนังกันไหม” ได้น้อยกว่าบทอื่นว่า บทที่ 6 มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัน เดือน ปี ซึ่งมี คำศัพท์จำนวนมากและจำยาก ซึ่งต้องการเวลาท่องจำจึงสามารถทำได้

ภาพประกอบ 46 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 2

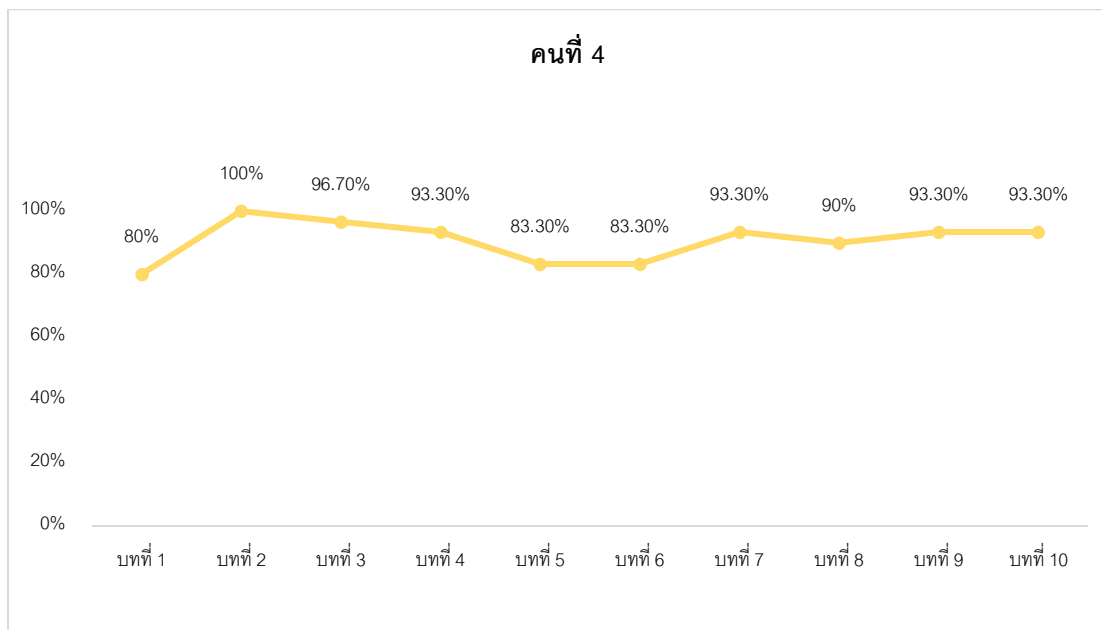
จากแผนภูมิในภาพประกอบ 46 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังในระยะแรก
ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 2 ต่างกันค่อนข้างมาก โดยคะแนนแบบฝึกหัดบทที่ 1 “ระบบ
เสียงภาษาไทย” มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 78 คะแนนแบบฝึกหัดบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉั้นชื่อน้ำหวาน
คะ” มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 และคะแนนแบบฝึกหัดบทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” มี
ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 70 ส่วนคะแนนแบบฝึกหัดระหว่างบทที่ 4 ถึงบทที่ 10 คะแนนห่างกันไม่
มากและค่อนข้างสม่ำเสมอ โดยคะแนนสูงที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 93.3 และคะแนนน้อย
ที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80 จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 2 พบว่า ใน
ระยะแรกนักศึกษายังไม่ชินกับเสียงภาษาไทย แบบฝึกหัดของบทที่ 1 ยากเพราะเป็นการฝึกฟังและ
จำแนกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ภาษาไทย บทที่ 3 มีเนื้อหาค่อนข้างมาก โดยเฉพาะ
คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวและตัวเลข จึงทำให้สับสนในการเลือกคำตอบระหว่างทำแบบฝึกหัด
ส่วนบทที่ 2 นักศึกษาได้คะแนนเต็มเพราะเป็นบทที่ง่าย เกี่ยวกับการตกทายและแนะนำตัว เนื้อหา
ไม่มาก ซึ่งนักศึกษาเคยได้ยินเนื้อหาเหล่านี้จากการดูละครจากอินเทอร์เน็ต จึงสามารถทำ
แบบฝึกหัดได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับผลคะแนนและความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนอื่น
เกี่ยวกับแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 2 ส่วนสาเหตุที่ทำให้คะแนนของบทที่ 3 น้อยกว่าบทอื่น
คือ บทที่ 3 มีคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว ซึ่งมีจำนวนมากและจำยาก นักศึกษาจึงสับสนในการเลือก

คำตอบ อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 2 ที่ผ่านเกณฑ์การวัดผล สรุปได้ว่า นักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการฟัง ภาษาไทย

ภาพประกอบ 47 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 3

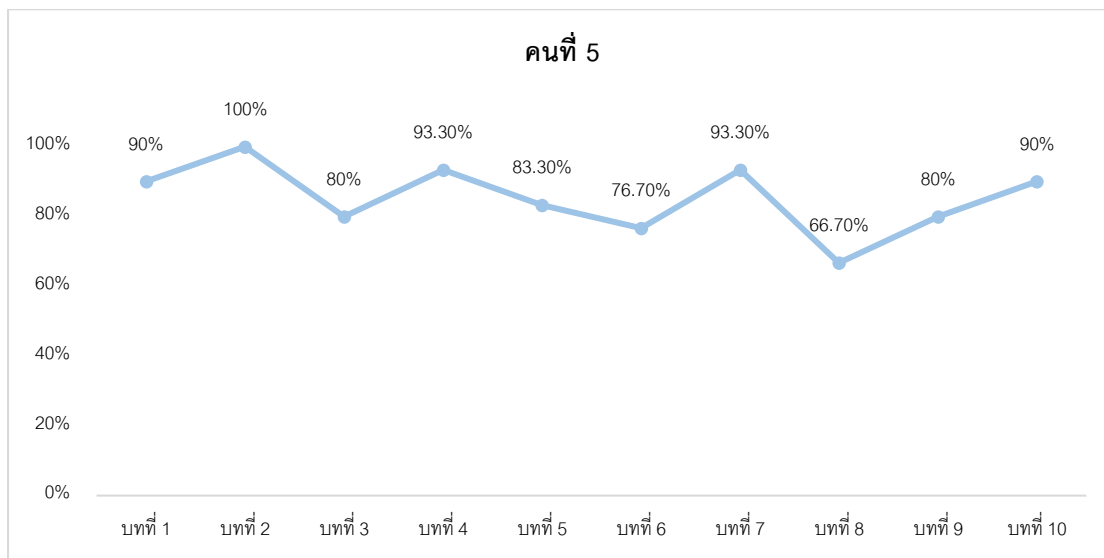
จากภาพประกอบ 47 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 3 ค่อนข้างสม่ำเสมอ ยกเว้นคะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” ซึ่งเป็นบทที่มีคะแนนแบบฝึกหัดน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 70 โดยนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 3 แสดงความคิดเห็นว่า แบบฝึกหัดการฟังของบทที่ 8 เป็นแบบฝึกหัดที่ยากที่สุด เนื่องจากนักศึกษาเป็นคนที่ไม่แม่นยาเรื่องทิศทาง มักประสบปัญหาในการบอกหรือฟังเรื่องทิศทางแม้ในภาษาแม่คือภาษาเวียดนามหรือภาษาอังกฤษที่เรียนมาหลายปี ดังนั้นเมื่อทำแบบฝึกหัดการฟังบทที่ 8 โดยต้องฟังไฟล์เสียงภาษาไทยในเวลาจำกัดจึงทำได้ไม่ดี อย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทอื่น ๆ พบว่า คะแนนห่างกันไม่มาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละอยู่ในช่วง 86 – 96.7 ซึ่งผ่านเกณฑ์การวัดผล จึงสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 3 มีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทย

ภาพประกอบ 48 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา

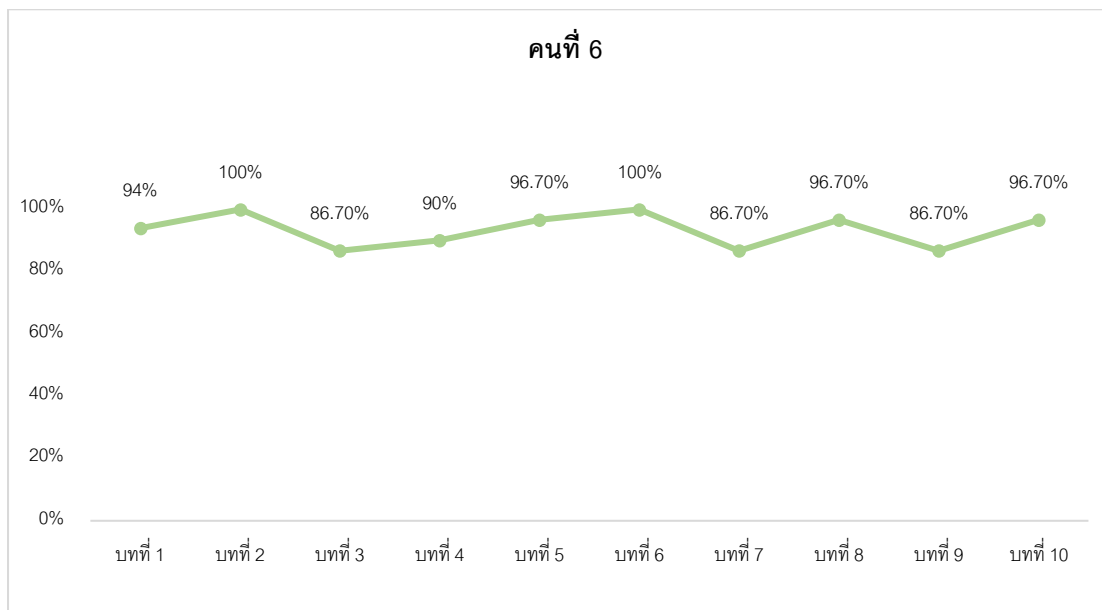
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 4

จากภาพประกอบ 48 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 4 มีคะแนนแบบฝึกหัดรายบทค่อนข้างสม่ำเสมอ โดยคะแนนน้อยที่สุดคือคะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 1 มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80 และคะแนนแบบฝึกหัดที่สูงที่สุดคือบทที่ 2 “สวัสดีค่ะ ฉันชื่อน้ำหวานค่ะ” มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสอดคล้องกับผลคะแนนรวมทั้งหมดของกลุ่มเป้าหมาย กล่าวคือ คะแนนแบบฝึกหัดบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดและคะแนนแบบฝึกหัดบทที่ 2 “สวัสดีค่ะ ฉันชื่อน้ำหวานค่ะ” มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด เมื่อพิจารณาคะแนนแบบฝึกหัดของบทเรียนที่เป็นหัวข้อการสนทนาภาษาไทย คือ บทที่ 2 ถึงบทที่ 10 พบว่า บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” และบทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม” มีคะแนนแบบฝึกหัดน้อยที่สุด ซึ่งนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 4 ให้ความสำคัญเห็นว่า บทที่ 5 และบทที่ 6 มีเนื้อหาค่อนข้างยาก ได้แก่ คำศัพท์เกี่ยวกับเวลา และวัน-เดือน-ปี โครงสร้างประโยคบอกเวลา และวัน-เดือน-ปี ซึ่งมีความซับซ้อนเพราะแตกต่างกับภาษาเวียดนามค่อนข้างมาก ดังนั้น ต้องการเวลาสำหรับการท่องจำจึงจะทำแบบฝึกหัดได้ดี อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังที่ผ่านเกณฑ์การวัดผล สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 4 มีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทยตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้

ภาพประกอบ 49 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 5

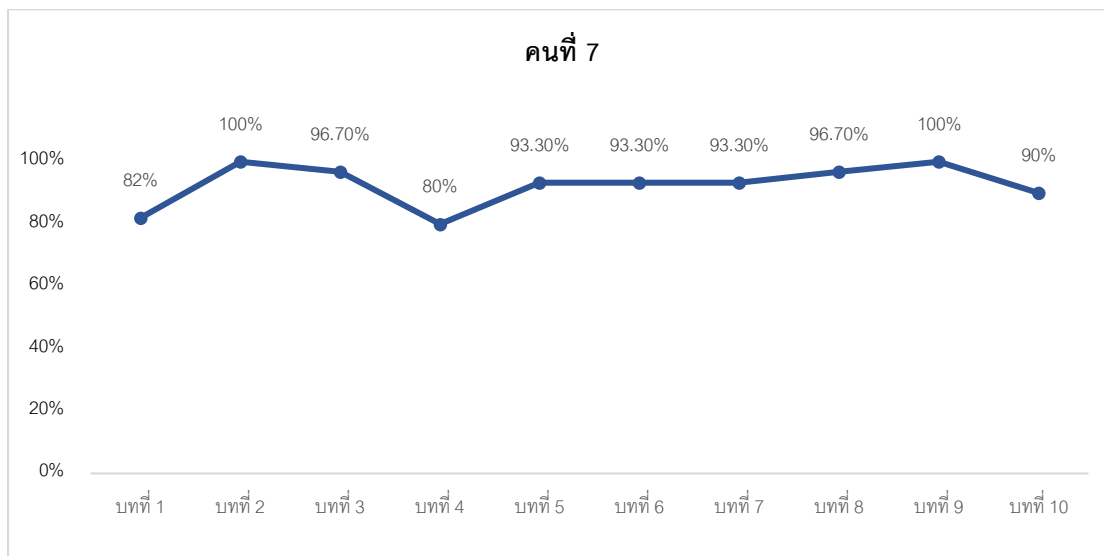
จากแผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดรายบทของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 5 ในภาพประกอบ 49 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดต่างกันค่อนข้างมาก และไม่สม่ำเสมอ โดยคะแนนแบบฝึกหัดที่น้อยที่สุดคือคะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 66.7 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์การวัดผล และคะแนนที่สูงที่สุดคือบทที่ 2 “สวัสดีค่ะ ฉันชื่อน้ำหวานค่ะ” มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย พบว่า สาเหตุที่ทำให้คะแนนแบบฝึกหัดบทที่ 8 น้อยกว่าบทอื่นสอดคล้องกับสาเหตุของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 3 กล่าวคือ นักศึกษาไม่แม่นยำในการกำหนดทิศทาง เมื่อบอกทิศทางซ้ายขวาต้องใช้มือประกอบเพื่อช่วยกำหนดทิศทาง ดังนั้นเมื่อทำแบบฝึกหัดบทที่ 8 ที่ต้องฟังไฟล์เสียงภาษาไทยในเวลาจำกัดจึงเกิดความสับสน ส่งผลต่อการเลือกคำตอบ ซึ่งเป็นผลทำให้คะแนนแบบฝึกหัดบทที่ 8 น้อยที่สุดและไม่ผ่านเกณฑ์การวัดและประเมินผล อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาคะแนนรวมของแบบฝึกหัดทั้งหมดซึ่งมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 85.1 และคะแนนแบบฝึกหัดหลังเรียนซึ่งมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 90 ซึ่งผ่านเกณฑ์การวัดผล จึงถือว่านักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 5 มีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทยตามวัตถุประสงค์ของหนังสือฯ

ภาพประกอบ 50 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 6

จากภาพประกอบ 50 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 6 มีคะแนนแบบฝึกหัดต่างกันไม่มาก โดยคะแนนแบบฝึกหัดที่น้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86.7 ซึ่งเป็นคะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” บทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหม” และบทที่ 9 “ชื่อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” ส่วนคะแนนแบบฝึกหัดสูงที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งเป็นคะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 2 “สวีสวีคะ ฉันชื่อน้ำหวานคะ” และบทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม” คะแนนแบบฝึกหัดของบทที่เหลือมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละสูงกว่า 90 ซึ่งคะแนนของทุกบทผ่านเกณฑ์การวัดผลที่ตั้งไว้ จึงสรุปได้ว่า นักศึกษามีพัฒนาการด้านการฟังภาษาไทย

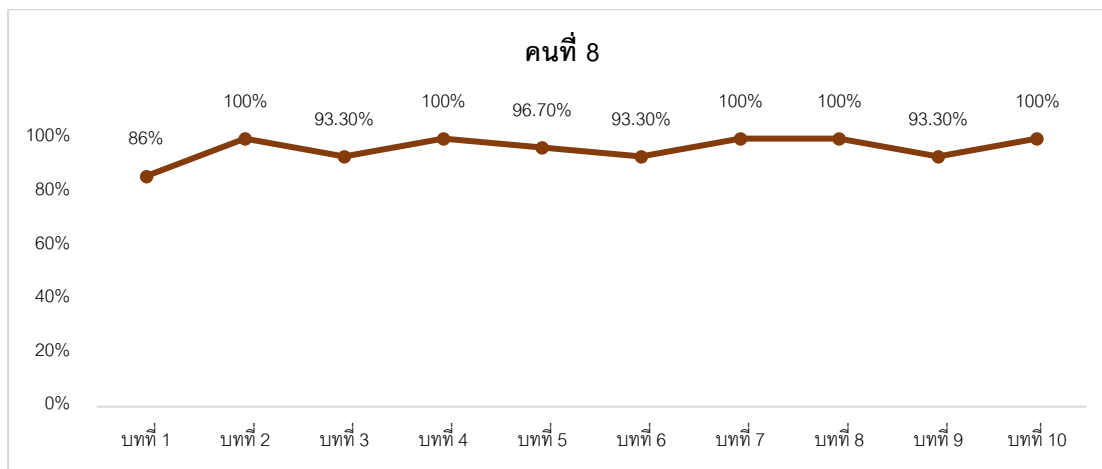
นักศึกษากล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้คะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 3 บทที่ 7 และบทที่ 9 ได้น้อยกว่า หากเทียบกับบทที่ 2 ซึ่งเป็นบทแรกที่เป็นการสนทนาภาษาไทย บทที่ 3 มีเนื้อหาจำนวนมาก เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว ตัวเลข เป็นต้น จึงทำให้สับสนเมื่อทำแบบฝึกหัดทักษะการฟัง บทที่ 7 นักศึกษาประสบปัญหาการแยกเสียงคนที่โทรมากับคนที่รับสายจึงทำให้ทำแบบฝึกหัดการฟังไม่ได้เท่าที่ควร ส่วนบทที่ 9 มีเนื้อหาจำนวนมากและค่อนข้างยาก เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย สี ขนาด ผลไม้ ลักษณะนาม โครงสร้างประโยคเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า เป็นต้น จึงทำให้สับสนและทำแบบฝึกหัดทักษะการฟังได้คะแนนน้อย

ภาพประกอบ 51 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 7

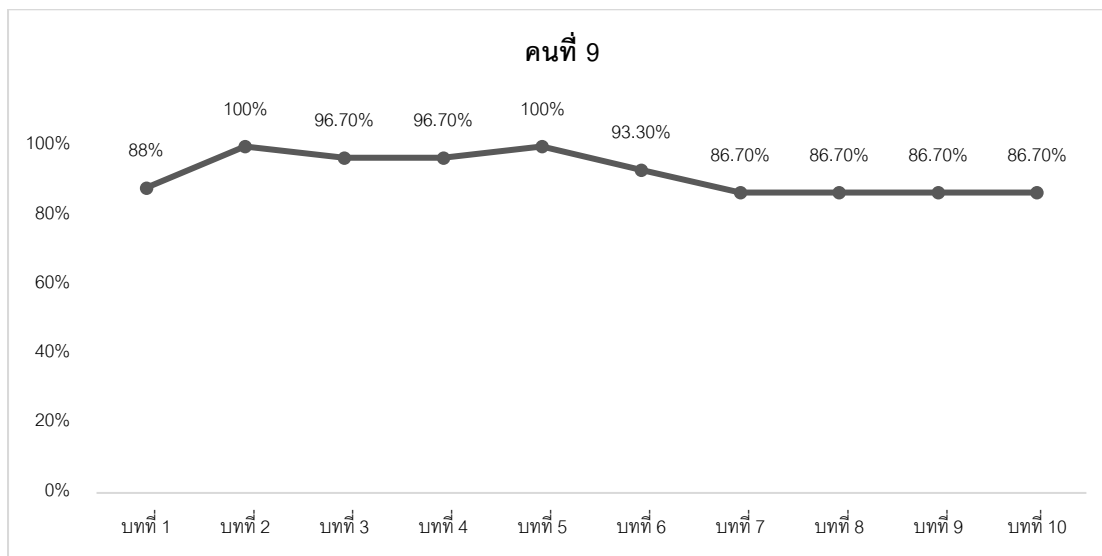
จากภาพประกอบ 51 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 7 อยู่ในระดับที่ดีมาก โดยคะแนนแบบฝึกหัดที่น้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80 และคะแนนแบบฝึกหัดที่สูงที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งผ่านเกณฑ์การวัดผล ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 7 มีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทยตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้

นักศึกษาให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแบบฝึกหัดทักษะการฟังว่า แบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียน ในระยะแรกอาจฟังไฟล์เสียงไม่ทัน โดยเฉพาะบทที่ 4 “คุณแม่ น้ำหวานเป็นครู” เพราะมีคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพจำนวนมาก แต่หากอ่านเนื้อหาบทเรียนก่อนเข้าชั้นเรียน ช่วยทำให้เข้าใจเนื้อหาบทเรียนง่ายขึ้น

ภาพประกอบ 52 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 8

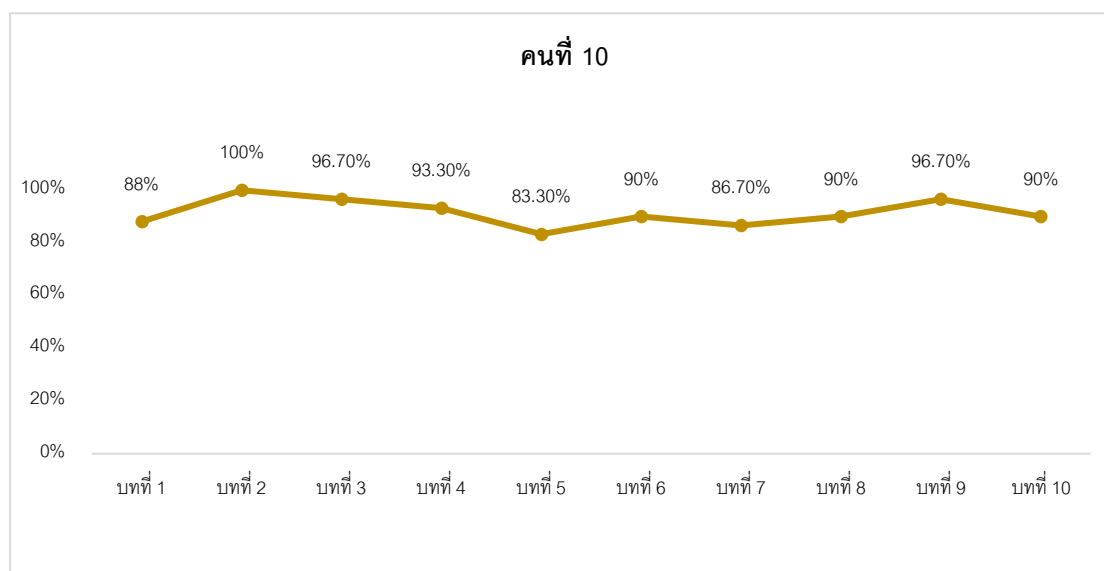
จากภาพประกอบ 52 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 8 มีผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังอยู่ในระดับที่ดีมาก โดยมีคะแนนแบบฝึกหัดเพียงบทเดียวที่มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละน้อยกว่า 90 คือคะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” ที่มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86 ส่วนคะแนนแบบฝึกหัดของบทเรียน 9 บทที่เหลือมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละอยู่ในช่วง 93.3-100 โดยคะแนนแบบฝึกหัดของบทเรียน 5 บทได้คะแนนเต็ม ได้แก่ บทที่ 2 “สวัสดิ์คีคะ ฉั่นชื่อน้ำหวานคะ” บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” บทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” บทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” และบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารคะ” จากการสัมภาษณ์พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความคิดเห็นสอดคล้องกับนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 1 ที่กล่าวว่า เนื้อหาแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียน ถ้าตั้งใจเรียนและอ่านเนื้อหาบทเรียนไว้ล่วงหน้าจะสามารถทำแบบฝึกหัดได้ จากการวิเคราะห์ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังที่ผ่านเกณฑ์การวัดผล สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 8 บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และมีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทย

ภาพประกอบ 53 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 9

จากแผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 9 ในภาพประกอบ 53 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดในครั้งหลังต่ำกว่าครั้งแรก ถ้าพิจารณาคะแนนแบบฝึกหัดของบทเรียนที่เป็นหัวข้อการสนทนาภาษาไทย หมายถึง บทเรียนที่ 2 ถึงบทเรียนที่ 10 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดของบทเรียนครั้งหลัง ได้แก่ บทที่ 6 “พุงนี้ไปดูหนังกันไหม” บทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” บทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” บทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” และบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารคะ” ต่ำกว่าคะแนนแบบฝึกหัดของบทเรียนครั้งแรก ได้แก่ บทที่ 2 “สวัสดีคะ ชื่อน้ำหวานคะ” บทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” และบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” โดยบทเรียนครั้งหลังมีค่าเฉลี่ยคะแนนแบบฝึกหัดคิดเป็นร้อยละอยู่ในช่วง 86.7–93.3 ส่วนบทเรียนครั้งแรกมีค่าเฉลี่ยคะแนนแบบฝึกหัดคิดเป็นร้อยละอยู่ในช่วง 96.7–100 โดยนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 9 แสดงความคิดเห็นว่า บทเรียนในครั้งหลังของหนังสือเริ่มมีเนื้อหามากขึ้นและยากขึ้น แต่นักศึกษาไม่มีเวลาอ่านเนื้อหาบทเรียนใหม่ก่อนเข้าห้องเรียนหรือทบทวนเนื้อหา เพราะต้องเดินทางจากต่างจังหวัดไปนครโฮจิมินห์เพื่อเตรียมตัวสำหรับการเรียนในห้องเรียนในภาคเรียนถัดไป เมื่อถึงนครโฮจิมินห์ต้องกักตัวตามนโยบายของรัฐบาล ซึ่งส่งผลกระทบต่อการศึกษา อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาผลการเรียนของนักศึกษาในภาพรวม เห็นว่า ผลคะแนนของทุกบทผ่านเกณฑ์

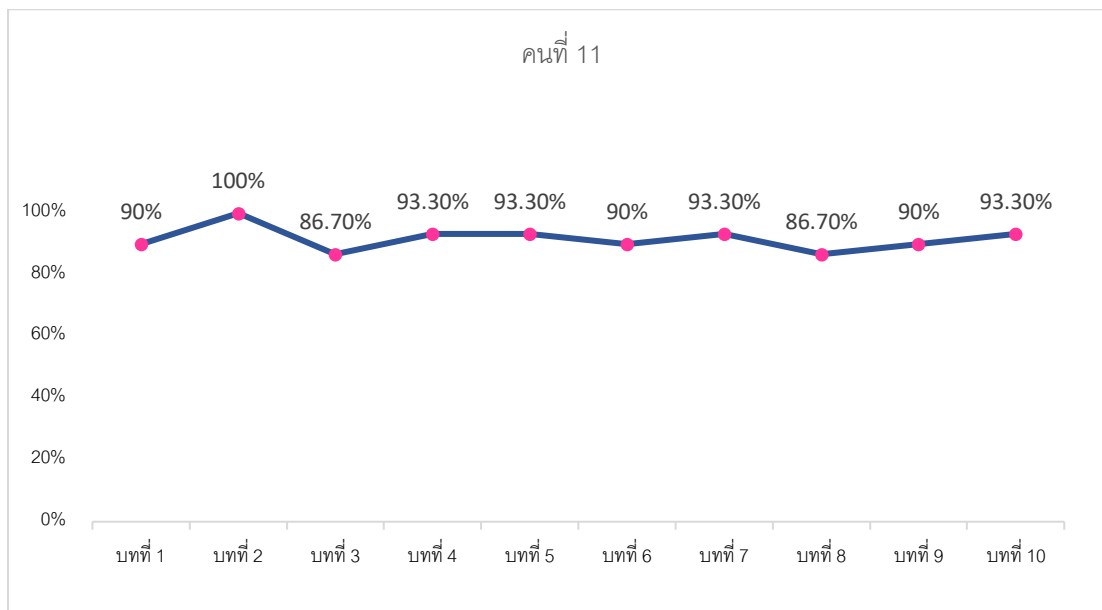
การวัดผล และอยู่ในระดับคุณภาพที่ดีมาก จึงสรุปได้ว่านักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 9 มีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทย

ภาพประกอบ 54 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 10

จากภาพประกอบ 54 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 10 มีคะแนนแบบฝึกหัดบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” น้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 83.3 และคะแนนแบบฝึกหัดที่สูงที่สุดคือคะแนนแบบฝึกหัดบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันชื่อน้ำหวานคะ” ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผลคะแนนอยู่ในระดับคุณภาพที่ดีมากและผ่านเกณฑ์การวัดผล จึงสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 10 มีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทย

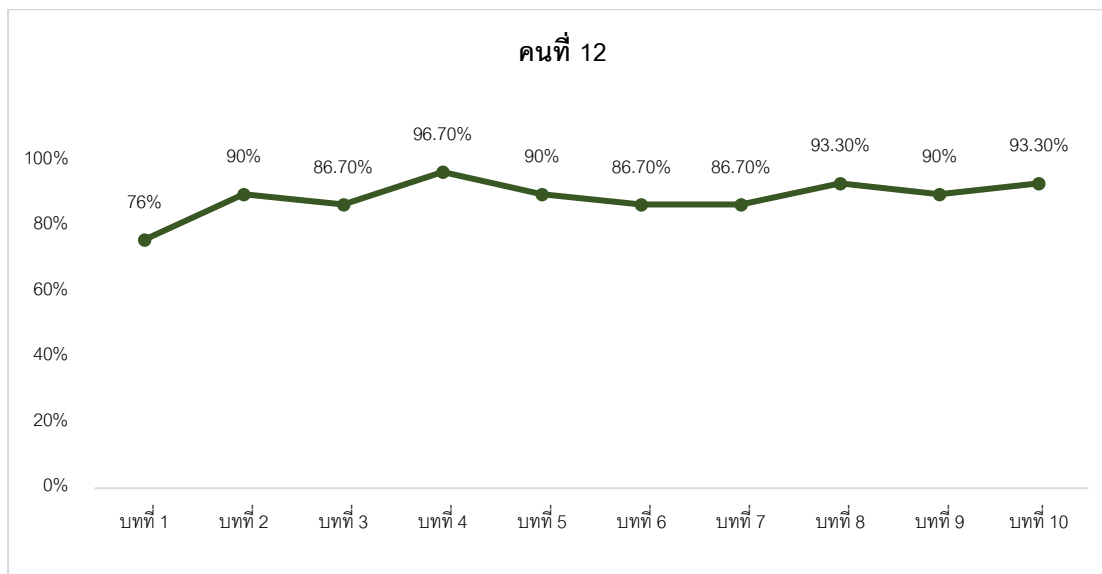
จากการสัมภาษณ์ พบว่า สาเหตุที่ทำให้นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนนี้ได้คะแนนแบบฝึกหัดบทที่ 5 น้อยกว่าบทอื่นคือ บทที่ 5 มีเนื้อหาเกี่ยวกับการบอกรอกเวลา ซึ่งการบอกรอกเวลาแบบไทยแตกต่างกับการบอกรอกเวลาแบบเวียดนามค่อนข้างมาก จึงเป็นอุปสรรคสำหรับนักศึกษาในการทำแบบฝึกหัด

ภาพประกอบ 55 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 11

จากภาพประกอบ 55 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังในแต่ละบทของ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 11 ต่างกันไม่มาก โดยคะแนนแบบฝึกหัดที่น้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิด เป็นร้อยละ 86.7 และคะแนนแบบฝึกหัดที่สูงที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งอยู่ในระดับ คุณภาพที่ดีมากและผ่านเกณฑ์การวัดผล จึงสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 11 มี พัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทย

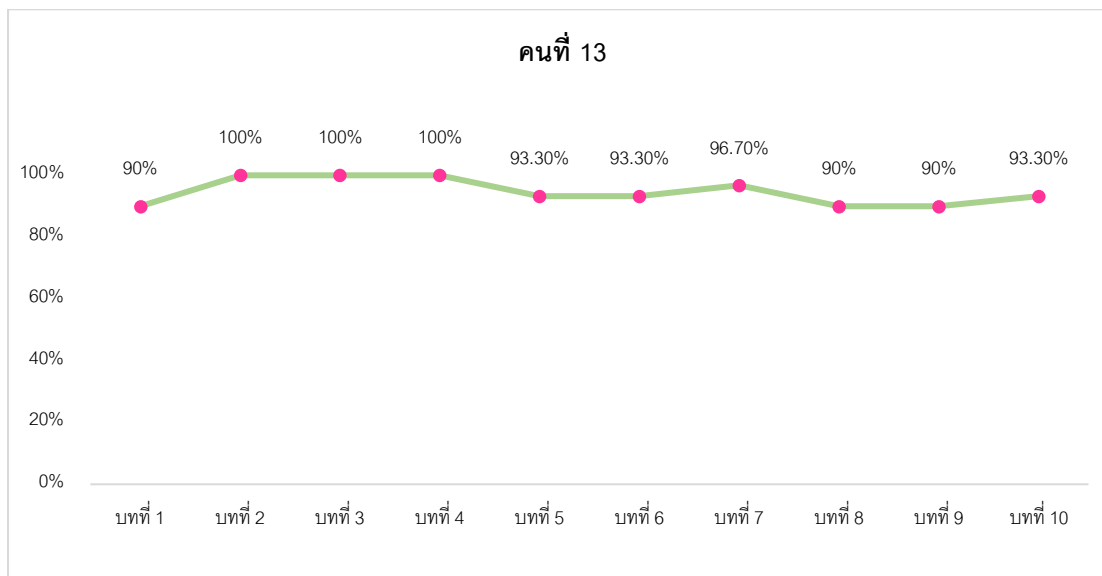
นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนนี้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้ได้คะแนน แบบฝึกหัดของบทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” และบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักร อยากรู้อะไรคะ” น้อยกว่าบทอื่นว่า บทที่ 3 เริ่มมีเนื้อหามากขึ้น ได้แก่ คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว ตัวเลข เป็นต้น ทำให้จำเนื้อหาไม่ได้และสับสนเมื่อทำแบบฝึกหัด ส่วนบทที่ 8 มีเนื้อหายากเพราะเป็น บทเรียนเกี่ยวกับสถานที่ ทิศทาง และการเดินทาง หากจำคำศัพท์ไม่แม่นยำจะไม่สามารถทำ แบบฝึกหัดการฟังได้

ภาพประกอบ 56 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 12

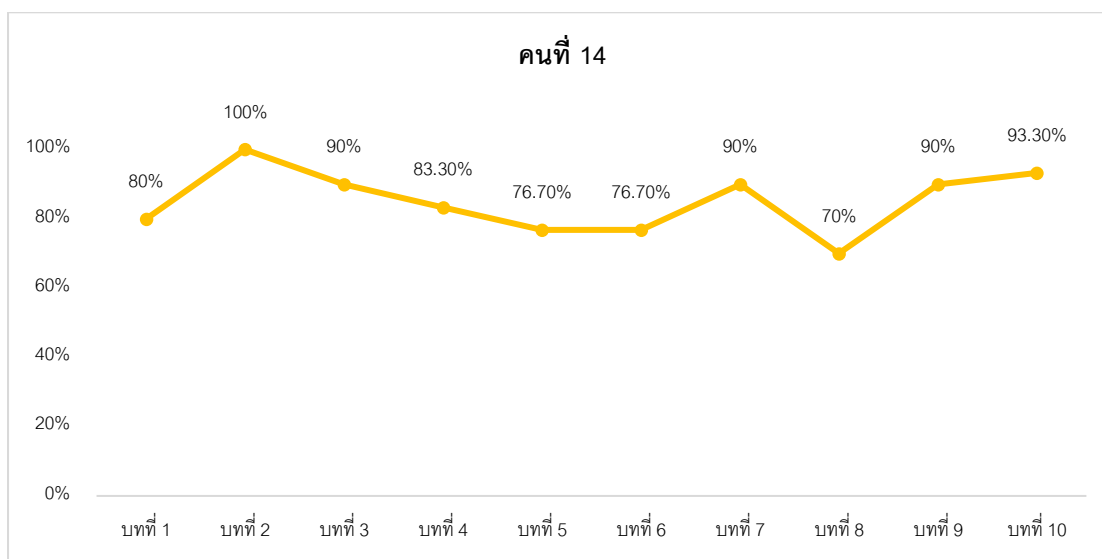
จากภาพประกอบ 56 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 12 ห่างกันไม่มาก ยกเว้นคะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 1 “ระบบเสียง
ภาษาไทย” ที่ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 76 ซึ่งสอดคล้องกับผลคะแนนรวมของกลุ่มเป้าหมาย
ทั้งหมด ซึ่งเป็นบทที่ได้คะแนนน้อยกว่าบทอื่น เพราะเป็นบทเรียนแรกที่นักศึกษาทำความรู้จักกับ
ระบบเสียงภาษาไทย โดยนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 12 กล่าวถึงแบบฝึกหัดทักษะการฟังของ
บทที่ 1 ว่า เสียงภาษาไทยมีหลายเสียงที่ไม่มีในภาษาเวียดนาม เช่น เสียงพยัญชนะควบกล้ำ
เสียงวรรณยุกต์โท จึงทำให้สับสนในการจำแนกเสียงเหล่านี้

เมื่อพิจารณาคะแนนแบบฝึกหัดของบทเรียนที่เป็นหัวข้อการสนทนาภาษาไทยใน
ชีวิตประจำวัน ได้แก่ บทที่ 2 ถึงบทที่ 10 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดห่างกันไม่มาก โดยคะแนน
แบบฝึกหัดน้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86.7 และคะแนนแบบฝึกหัดที่สูงที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิด
เป็นร้อยละ 96.7 ซึ่งคะแนนแบบฝึกหัดทุกบทผ่านเกณฑ์การวัดผล แสดงให้เห็นว่า นักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 12 มีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทย

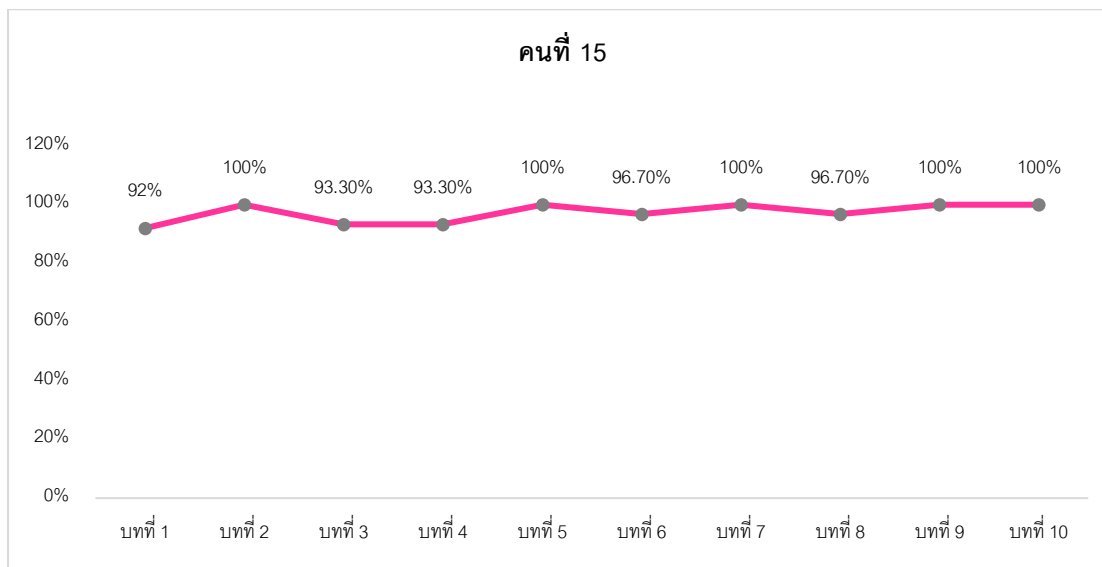
ภาพประกอบ 57 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 13

จากแผนภูมิในภาพประกอบ 57 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังในแต่ละบทของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 13 ห่างกันไม่มาก โดยคะแนนแบบฝึกหัดที่น้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 90 และคะแนนแบบฝึกหัดที่สูงที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งผลคะแนนทั้งหมดอยู่ในระดับคุณภาพที่ดีมากและผ่านเกณฑ์การวัดผล นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 13 ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบฝึกหัดว่า บทเรียนแรกๆ ของหนังสือมีเนื้อหาบ่อย ค่อนข้างง่าย และมีความเกี่ยวข้องกัน เช่น บทที่ 2 “สวีตตี้คะ ฉันซื้อน้ำหวานคะ” บทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” และบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” โดยบทที่ 4 มีเนื้อหาต่อเนื่องจากบทที่ 3 จึงช่วยเรียนรู้เนื้อหาใหม่และทบทวนเนื้อหาเก่า ซึ่งเป็นผลทำให้ทำแบบฝึกหัดได้ดี แต่บทเรียนในครั้งหลังมีเนื้อหามากขึ้นและยากขึ้น จึงทำให้เกิดความสับสนในการทำแบบฝึกหัด อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์ผลคะแนนแบบฝึกหัดในภาพรวม สรุปว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 13 มีพัฒนาด้านทักษะการฟังภาษาไทย

ภาพประกอบ 58 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 14

จากภาพประกอบ 58 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 14 ต่างกันค่อนข้างมาก โดยคะแนนแบบฝึกหัดที่น้อยที่สุดคือคะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” ที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนคิดเป็นร้อยละ 70 และคะแนนแบบฝึกหัดที่สูงที่สุดคือคะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันชื่อน้ำหวานคะ” ที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนคิดเป็นร้อยละ 100 จากการสัมภาษณ์นักศึกษาคณะนี้ พบว่า สาเหตุที่ทำให้คะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 8 น้อยกว่าบทอื่นสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 3 และคนที่ 5 ที่กล่าวว่า เนื้อหาบทเรียนที่เกี่ยวกับเรื่องทิศทางเป็นเนื้อหาที่ยากมากสำหรับตัวเอง เพราะเป็นคนที่ไม่แม่นยำเรื่องทิศทาง ซึ่งส่งผลต่อการทำแบบฝึกหัดทักษะการฟัง ที่ต้องฟังไฟล์เสียงและเลือกคำตอบในเวลาอันจำกัด นอกจากนี้ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 13 ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” และบทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม” ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการบอกเวลา และวัน-เดือน-ปี เป็นเนื้อหาที่ยาก ซ้ำซ้อน และแตกต่างกับภาษาเวียดนาม ต้องการเวลาฝึกฝนจึงจะสามารถจำเนื้อหาบทเรียนได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาภาพรวมของคะแนนทุกบท พบว่า ผลคะแนนทุกบทผ่านเกณฑ์การวัดผล จึงสรุปว่า นักศึกษามีพัฒนาการทักษะการฟังภาษาไทย

ภาพประกอบ 59 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 15

จากแผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 15 ในภาพประกอบ 59 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดของแต่ละบทอยู่ในระดับคุณภาพที่ดีมากและผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยคะแนนแบบฝึกหัดที่น้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 92 และคะแนนแบบฝึกหัดที่สูงที่สุดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 โดยบทเรียนที่ได้คะแนนแบบฝึกหัดเต็มมีทั้งหมด 5 บท ได้แก่ บทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันท่อน้ำหวานคะ” บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” บทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” บทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” และบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารคะ” ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 15 มีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทย ทั้งนี้ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 15 ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบฝึกหัดการฟังในหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ว่า เนื้อหาของแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียน ดังนั้น ถ้าเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนก็สามารถทำแบบฝึกหัดได้ แบบฝึกหัดของบทเรียนท้าย ๆ ของหนังสือยากกว่าบทเรียนในครั้งแรก กล่าวคือ ผู้เรียนต้องฟังทั้งคำถามและคำตอบจึงจะสามารถเลือกคำตอบที่ถูกต้องได้ แทนที่จะฟังส่วนใดส่วนหนึ่งเหมือนแบบฝึกหัดของบทเรียนในครั้งแรกของหนังสือ เสียงพูดในไฟล์เสียงอาจจะเร็วไปแต่สามารถใช้วิธีเดาโดยพิจารณาจากสถานการณ์โดยรวม

จากการวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายรายบุคคล พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทยในระดับ

เบื้องต้นตามวัตถุประสงค์ของหนังสือ ถึงแม้ว่านักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายบางคนมีพัฒนาการไม่ต่อเนื่องหรือไม่สม่ำเสมอ ดังเห็นได้จากความไม่คงที่ของแผนภูมิ โดยคะแนนบางบทน้อยกว่าบทอื่นค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตาม สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดบางบทได้คะแนนไม่ดีเท่าที่ควรมาจากปัญหาส่วนบุคคลดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ดังนั้นจากการวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบุคคลสรุปได้ว่า หลังจากเรียนรู้ด้วยหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทยเมื่อเทียบกับก่อนเรียนดีและสูงขึ้น ในขั้นตอนต่อไป ผู้วิจัยจะวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบทเพื่อเห็นความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาไทยของกลุ่มเป้าหมายชัดเจนมากขึ้น

1.2 การวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาไทยของกลุ่มเป้าหมาย

การพัฒนาทักษะการฟังภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามในงานวิจัยนี้ใช้แบบฝึกหัดเพื่อช่วยเสริมสร้างและพัฒนาทักษะการฟังภาษาไทยแก่ผู้เรียน โดยเป็นแบบฝึกหัดทำแบบเรียน ซึ่งผู้วิจัยออกแบบแบบฝึกหัดการฟังเพื่อวัดความรู้ ความจำ และความเข้าใจภาษาไทย โดยใช้ข้อสอบแบบปรนัยที่ประกอบด้วย แบบเติมคำแบบเลือกตอบ และแบบเลือกถูกผิด โดยคำนึงถึงเนื้อหาของบทเรียนและระดับของผู้เรียน

ผู้วิจัยนำคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทเรียนทุกบทมาทำเป็นตารางหาค่าเฉลี่ยร้อยละ เทียบกับเกณฑ์การวัดผล เพื่อวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการฟังของกลุ่มเป้าหมาย ผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 36 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย”					รวม	ค่าเฉลี่ย คิดเป็น ร้อยละ	ผลการ ประเมิน
	แบบฝึกหัด ที่ 1	แบบฝึกหัด ที่ 2	แบบฝึกหัด ที่ 3	แบบฝึกหัด ที่ 4	แบบฝึกหัด ที่ 5			
	“ฟังและ จำแนก เสียง พยัญชนะ ต้น”	“ฟังและ จำแนก เสียงสระ”	“ฟังและ จำแนกเสียง พยัญชนะ ท้าย”	“ฟังและ จำแนก เสียง วรรณยุกต์ ระดับและ ต่างระดับ”	“ฟังและ จำแนก เสียง วรรณยุกต์ รวม 5 เสียง”	(50)	(100)	
	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)	(50)	(100)	
1	10	10	10	10	9	49	98	ผ่าน
2	7	10	8	8	6	39	78	ผ่าน
3	8	10	8	10	7	43	86	ผ่าน
4	8	10	8	7	7	40	80	ผ่าน
5	8	9	10	10	8	45	90	ผ่าน
6	9	10	9	9	10	47	94	ผ่าน
7	7	10	8	9	7	41	82	ผ่าน
8	8	8	10	9	8	43	86	ผ่าน
9	7	10	10	9	8	44	88	ผ่าน
10	8	10	9	9	8	44	88	ผ่าน
11	7	10	10	10	8	45	90	ผ่าน
12	7	10	8	7	6	38	76	ผ่าน
13	8	10	9	9	9	45	90	ผ่าน
14	8	9	7	9	7	40	80	ผ่าน
15	9	10	9	9	9	46	92	ผ่าน
ค่า เฉลี่ย	7.9	9.7	8.9	8.9	7.8	43.3	86.5	ผ่าน

จากตาราง 36 พบว่า คะแนนรวมแบบฝึกหัดทักษะการฟังในบทที่ 1 ของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายผ่านเกณฑ์การวัดผล นักศึกษาคนที่ 12 ได้คะแนนรวมน้อยที่สุดคือ 38 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 76 และนักศึกษาคนที่ 1 ได้คะแนนรวมสูงที่สุดคือ 49 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 98 ซึ่งแสดงว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทย สามารถฟังและจำแนกเสียงพยัญชนะต้น เสียงสระ เสียงพยัญชนะท้าย และเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยได้

เมื่อพิจารณารายแบบฝึกหัด พบว่า แบบฝึกหัดที่คะแนนสูงที่สุดคือ แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังและจำแนกเสียงสระ” รองลงมาคือ แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังและจำแนกเสียงพยัญชนะท้าย” แบบฝึกหัดที่ 4 “ฟังและจำแนกเสียงวรรณยุกต์ระดับและเสียงวรรณยุกต์ต่างระดับ” แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังและจำแนกเสียงพยัญชนะต้น” และอันดับสุดท้ายคือ แบบฝึกหัดที่ 5 “ฟังและจำแนกเสียงวรรณยุกต์รวม 5 เสียง” โดยนักศึกษากลุ่มเป้าหมายให้ความคิดเห็นว่า แบบฝึกหัดที่ 2 เป็นแบบฝึกหัดที่ง่ายที่สุด เพราะเป็นแบบฝึกหัดจำแนกสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว ซึ่งสระในภาษาเวียดนามไม่เป็นสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวเหมือนภาษาไทย ดังนั้นเมื่อนักศึกษาฟังเสียงสระภาษาไทยซึ่งมีความสั้นและยาวชัดเจนจึงสามารถจำแนกได้ง่าย ส่วนแบบฝึกหัดที่ 5 และแบบฝึกหัดที่ 1 ยากกว่าแบบฝึกหัดอื่น โดยนักศึกษาให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบฝึกหัดที่ 5 ว่า เสียงสามัญและเสียงเอกในภาษาไทยคล้ายกันจึงแยกไม่ออก เช่นเดียวกับปัญหาในการจำแนกเสียงโทและเสียงตรีภาษาไทยเพราะมีความใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นเหตุทำให้นักศึกษาเกิดความสับสนในการจำแนกเสียงวรรณยุกต์ไทย

ทั้งนี้เมื่อนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย 2 คนที่มีคะแนนแบบฝึกหัดที่ 5 ไม่ผ่านเกณฑ์การวัดผล คือนักศึกษาคนที่ 2 และ คนที่ 12 ที่ได้ 6 คะแนน นอกจากนั้นการจำแนกเสียงพยัญชนะต้นในแบบฝึกหัดที่ 1 ก็เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง เพราะส่วนใหญ่เป็นเสียงพยัญชนะต้นที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม เช่น /ph/ /ch/ /kr/ /khr/ /pl/ เป็นต้น

หลังจากวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 1 สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีความสามารถในการฟังและจำแนกเสียงภาษาไทย แม้มีนักศึกษา 2 คนได้คะแนนแบบฝึกหัดที่ 5 ไม่ผ่านเกณฑ์ เพราะเป็นครั้งแรกที่ฝึกฟังเสียงภาษาไทย ซึ่งหลายเสียงไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม เช่น เสียงพยัญชนะควบกล้ำ เสียงวรรณยุกต์โท เป็นต้น ซึ่งเป็นอุปสรรคในระยะแรกของการเรียนภาษาไทย ดังนั้นผู้สอนควรให้ความสำคัญกับเสียงภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาแม่ของผู้เรียนเพื่อช่วยพัฒนาทักษะด้านการฟังของผู้เรียน

การเรียนบทที่ 1 เป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียน เพราะเป็นบทสำคัญที่เป็นพื้นฐานเพื่อเข้าใจระบบภาษาต่างประเทศ ซึ่งต้องมีความรู้ที่ถูกต้องจึงนำไปเปรียบเทียบกับภาษาแม่ของ

ผู้เรียนเพื่อให้เข้าใจภาษาต่างประเทศว่าเหมือนหรือต่างอย่างไร หากผู้เรียนชาวต่างประเทศเข้าใจเนื้อหาบทนี้ได้จะเป็นพื้นฐานสำคัญและต่อเนื่องในการเรียนระดับต่อไป

ตาราง 37 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันทู๋น้ำหวานคะ”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันทู๋น้ำหวานคะ”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิด เป็นร้อยละ	ผลการประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเลือก ข้อความ เหมาะสมกับ สถานการณ์” (10)	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด” (5)	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังและเลือก คำตอบที่ ถูกต้อง” (5)			
1	10	5	5	20	100	ผ่าน
2	10	5	5	20	100	ผ่าน
3	9	5	5	19	95	ผ่าน
4	10	5	5	20	100	ผ่าน
5	10	5	5	20	100	ผ่าน
6	10	5	5	20	100	ผ่าน
7	10	5	5	20	100	ผ่าน
8	10	5	5	20	100	ผ่าน
9	10	5	5	20	100	ผ่าน
10	10	5	5	20	100	ผ่าน
11	10	5	5	20	100	ผ่าน
12	8	5	5	18	90	ผ่าน
13	10	5	5	20	100	ผ่าน
14	10	5	5	20	100	ผ่าน

ตาราง 37 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 2			รวม	ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ	ผลการประเมิน
	“สวัสดิ์คะ ฉันทิมน้ำหวานคะ”					
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเลือก ข้อความ เหมาะสมกับ สถานการณ์”	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด”	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังและเลือก คำตอบที่ ถูกต้อง”			
	(10)	(5)	(5)	(20)	(100)	
15	10	5	5	20	100	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	9.8	5	5	19.8	99	ผ่าน

จากตาราง 37 พบว่า คะแนนรวมแบบฝึกหัดบทที่ 2 ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายทุกคนผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยมีนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมาย 13 คนได้คะแนนเต็มทุกแบบฝึกหัด ทั้งนี้แบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 2 มีคะแนนสูงที่สุดเมื่อเทียบกับคะแนนแบบฝึกหัดของบทอื่น ซึ่งสอดคล้องกับผลคะแนนรวมแบบฝึกหัด 3 อันดับแรก สาเหตุที่นักศึกษาทำแบบฝึกหัดการฟังได้คะแนนดีคือ บทที่ 2 เป็นบทแรกที่นักศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับการสนทนาภาษาไทย จึงมีเนื้อหาไม่ยากและไม่ซับซ้อน คำถามในแบบฝึกหัดเขียนเป็นภาษาไทยและสัทอักษรเพื่อให้ นักศึกษาเข้าใจได้ง่ายเพราะมีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยน้อย

เมื่อพิจารณารายแบบฝึกหัดพบว่า นักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายทำแบบฝึกหัดที่ 2 และแบบฝึกหัดที่ 3 ได้คะแนนเต็มทุกคน เนื่องจากแบบฝึกหัดมีจำนวนข้อน้อย และไม่ซับซ้อน ซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้นักศึกษาฝึกฟังและระบุชื่อและสัญชาติได้ โดยแบบฝึกหัดที่ 2 นักศึกษาจะฟังบทสนทนาแล้วเลือกถูกผิด และแบบฝึกหัดที่ 3 นักศึกษาจะฟังบทฟังแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ส่วนแบบฝึกหัดที่ 1 มีวัตถุประสงค์ให้นักศึกษาฝึกฟังและเลือกการทักทายและแนะนำตัวที่เหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร เช่น สนทนากับผู้ใหญ่ สนทนากับเพื่อน สนทนากับคนที่พบกันครั้งแรก เป็นต้น

จากการวิเคราะห์ผลคะแนนแบบฝึกหัดของบทที่ 2 สรุปได้ว่า นักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายสามารถฟังและระบุการทักทาย บอกชื่อ และสัญชาติเป็นภาษาไทยได้

ตาราง 38 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 3 “นำหวานมีน้องชาย 1 คน”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 3 “นำหวานมีน้องชาย 1 คน”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ	ผลการประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเลือก คำเติมใน ช่องว่าง” (10)	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือก คำตอบที่ ถูกต้อง” (10)	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด” (10)			
1	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
2	6	8	7	21	70	ผ่าน
3	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
4	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
5	8	8	8	24	80	ผ่าน
6	8	8	10	26	86.7	ผ่าน
7	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
8	10	8	10	28	93.3	ผ่าน
9	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
10	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
11	10	8	8	26	86.7	ผ่าน
12	10	8	8	26	86.7	ผ่าน
13	10	10	10	30	100	ผ่าน
14	10	8	9	27	90	ผ่าน
15	10	8	10	28	93.3	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	9.5	8.9	8.9	27.3	91.1	ผ่าน

จากตาราง 38 พบว่า คะแนนรวมแบบฝึกหัดทักษะการฟังบทที่ 3 ของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายผ่านเกณฑ์การวัดผล นักศึกษาคนที่ 2 ได้คะแนนรวมน้อยที่สุดคือ 21 คะแนน มี

ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 70 และนักศึกษาคนที่ 13 ได้คะแนนรวมสูงที่สุดคือ 30 คะแนน ซึ่งได้คะแนนเต็มทุกแบบฝึกหัด

เมื่อพิจารณารายแบบฝึกหัดพบว่า แบบฝึกหัดที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดคือแบบฝึกหัดที่ 1 ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ย 9.5 นักศึกษาฝึกฟังและระบุจำนวนและคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว โดยให้นักศึกษาฟังข้อความแล้วเติมคำในช่องว่าง ส่วนแบบฝึกหัดที่ได้คะแนนเฉลี่ยรองลงมาคือแบบฝึกหัดที่ 2 และ 3 ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากันคือ 8.9 คะแนน โดยแบบฝึกหัดที่ 2 เน้นโครงสร้างประโยคบอกจำนวนและอายุของคนในครอบครัว ซึ่งนักศึกษาคงฟังบทสนทนาแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง และแบบฝึกหัดที่ 3 เป็นแบบฝึกหัดรวมเนื้อหาสำคัญของบทเรียน เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว ตัวเลข โครงสร้างประโยคบอกจำนวน และโครงสร้างประโยคบอกอายุ โดยนักศึกษาคงฟังบทฟังแล้วเลือกถูกผิด

เมื่อพิจารณาคะแนนรายคน พบว่า มีนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย 1 คนที่ได้คะแนนแบบฝึกหัดที่ 1 ไม่ผ่านเกณฑ์ ซึ่งเป็นนักศึกษาคนที่ 2 ได้คะแนนแบบฝึกหัด 6 คะแนน นักศึกษาคนนี้ให้ความคิดเห็น ว่า บทที่ 3 เริ่มมีคำศัพท์มากขึ้นเมื่อเทียบกับบทที่ 2 ได้แก่ ตัวเลขและคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว จึงต้องใช้เวลาที่องจำ เมื่อทำแบบฝึกหัดที่ 1 ซึ่งต้องฟังแล้วเลือกตัวเลขหรือคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวเติมในช่องว่าง จึงเกิดความสับสนเพราะจำคำศัพท์ไม่ได้ นอกจากนั้นตัวเลือกรับเสียงบางส่วนคล้ายกัน เช่น “พี่ชาย” “พี่สาว” “น้องสาว” ซึ่งต้องตั้งใจฟังและเข้าใจความหมายของศัพท์จึงจะทำได้ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาคะแนนรวมแบบฝึกหัดทักษะการฟังทุกแบบฝึกหัดของบทที่ 2 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายรายนี้มีคะแนนรวมผ่านเกณฑ์วัดผลที่กำหนด

จากการวิเคราะห์ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังบทที่ 3 สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถฟังและระบุคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวและตัวเลขเป็นภาษาไทยได้ และสามารถฟังและบอกจำนวนคนและอายุเป็นภาษาไทยได้

ตาราง 39 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ	ผลการประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเลือกรูปเติมในช่องว่าง”	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง”	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังแล้วเลือกถูกผิด”			
	(10)	(10)	(10)	(30)	(100)	
1	10	10	10	30	100	ผ่าน
2	10	10	8	28	93.3	ผ่าน
3	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
4	9	10	9	28	93.3	ผ่าน
5	9	10	9	28	93.3	ผ่าน
6	10	10	7	27	90	ผ่าน
7	8	8	8	24	80	ผ่าน
8	10	10	10	30	100	ผ่าน
9	9	10	10	29	96.7	ผ่าน
10	10	10	8	28	93.3	ผ่าน
11	10	10	8	28	93.3	ผ่าน
12	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
13	10	10	10	30	100	ผ่าน
14	8	10	7	25	83.3	ผ่าน
15	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	9.5	9.9	8.7	28.1	93.8	ผ่าน

จากตาราง 39 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายทุกคนมีคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 4 ผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยมีนักศึกษา 3 คนได้คะแนนเต็มทุกแบบฝึกหัด ได้แก่ คนที่

1 คนที่ 8 คนที่ 13 ซึ่งมีคะแนนรวม 30 คะแนน และนักศึกษาที่ได้คะแนนรวมของแบบฝึกหัดน้อยที่สุดคือนักศึกษาคนที่ 7 ได้ 24 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80

สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดการฟังได้คะแนนค่อนข้างดีอาจเพราะบทที่ 4 มีเนื้อหาต่อเนื่องจากบทที่ 3 คือเรื่อง ครอบครัว เมื่อนักศึกษารู้คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว การบอกจำนวนคนในครอบครัว จะช่วยทำให้ฟังเรื่องอาชีพของคนในครอบครัวได้ง่ายขึ้น

เมื่อพิจารณารายแบบฝึกหัด พบว่า แบบฝึกหัดที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด คือ 9.9 คะแนน รองลงมาคือแบบฝึกหัดที่ 1 ได้ 9.5 คะแนน และแบบฝึกหัดที่ 3 ได้ 8.7 คะแนน ทั้งนี้แบบฝึกหัดที่ 1 และ 2 เป็นการวัดความรู้ความจำเกี่ยวกับคำศัพท์บอกอาชีพและโครงสร้างประโยคถามตอบอาชีพ โดยแบบฝึกหัดที่ 1 เป็นการฟังข้อความแล้วเลือกรูปภาพอาชีพเติมในช่องว่าง และแบบฝึกหัดที่ 2 เป็นการฟังบทสนทนาแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ส่วนแบบฝึกหัดที่ 3 วัดความเข้าใจ โดยให้นักศึกษาฟังข้อความแนะนำอาชีพของคนในครอบครัวแล้วเลือกถูกผิด ซึ่งจากการวิเคราะห์ผลคะแนนของแบบฝึกหัดพบว่า นักศึกษาทำแบบฝึกหัดวัดความรู้ความจำได้ดีกว่าแบบฝึกหัดวัดความเข้าใจ

จากการพิจารณาผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังบทที่ 4 ของกลุ่มเป้าหมาย สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถฟังและระบุอาชีพเป็นภาษาไทยได้

ตาราง 40 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 5 “นำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 5 “นำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิดเป็น ร้อยละ	ผลการ ประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเขียน เวลาใน ช่องว่าง”	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือก คำตอบที่ ถูกต้อง”	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด”			
	(10)	(10)	(10)	(30)	(100)	
1	10	10	10	30	100	ผ่าน
2	9	10	8	27	90	ผ่าน
3	8	10	9	27	90	ผ่าน
4	7	10	8	25	83.3	ผ่าน
5	9	8	8	25	83.3	ผ่าน

ตาราง 40 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ	ผลการประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเขียน เวลาใน ช่องว่าง”	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือก คำตอบที่ ถูกต้อง”	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด”			
	(10)	(10)	(10)	(30)	(100)	
6	9	10	10	29	96.7	ผ่าน
7	9	10	9	28	93.3	ผ่าน
8	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
9	10	10	10	30	100	ผ่าน
10	8	9	8	25	83.3	ผ่าน
11	8	10	10	28	93.3	ผ่าน
12	9	10	8	27	90	ผ่าน
13	9	10	9	28	93.3	ผ่าน
14	8	8	7	23	76.7	ผ่าน
15	10	10	10	30	100	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	8.9	9.7	8.9	27.4	91.3	ผ่าน

จากตาราง 40 พบว่า คะแนนรวมแบบฝึกหัดทักษะการฟังบทที่ 5 ของกลุ่มเป้าหมายทุกคนผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยมีนักศึกษา 3 คนได้คะแนนเต็มทุกแบบฝึกหัด ได้แก่ นักศึกษาคนที่ 1 คนที่ 9 และคนที่ 15 ซึ่งมีคะแนนรวม 30 คะแนน ส่วนได้คะแนนน้อยที่สุดคือนักศึกษาคนที่ 14 ได้ 23 คะแนน มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 76.7

เมื่อพิจารณารายแบบฝึกหัด พบว่า แบบฝึกหัดที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ 9.7 คะแนน รองลงมาคือแบบฝึกหัดที่ 1 และแบบฝึกหัดที่ 3 ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากันคือ 8.9 คะแนน ทั้งนี้แบบฝึกหัดที่ 2 มีวัตถุประสงค์วัดความสามารถการฟังและบอกเวลาโดยฟังบทฟังแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ซึ่งอาจง่ายกว่าแบบฝึกหัดที่ 1 และแบบฝึกหัดที่ 3 โดยแบบฝึกหัดที่ 1 นักศึกษา

ต้องฟังข้อความแล้วเขียนเวลาในช่องว่าง ส่วนแบบฝึกหัดที่ 3 วัดความเข้าใจเรื่องเวลาโดยให้นักศึกษาฟังบทสนทนาเกี่ยวกับเวลาการทำกิจวัตรต่าง ๆ แล้วเลือกถูกผิด

จากการวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังบทที่ 5 สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความสามารถในการฟังและระบุเวลาเป็นภาษาไทย

ตาราง 41 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิด เป็นร้อยละ	ผลการ ประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเลือก คำตอบที่ถูกต้อง” (10)	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเขียนวันที่ และเดือนที่ได้นั้น” (10)	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด” (10)			
1	9	9	10	28	93.3	ผ่าน
2	9	9	10	28	93.3	ผ่าน
3	9	9	10	28	93.3	ผ่าน
4	9	8	8	25	83.3	ผ่าน
5	8	8	7	23	76.7	ผ่าน
6	10	10	10	30	100	ผ่าน
7	10	9	9	28	93.3	ผ่าน
8	9	9	10	28	93.3	ผ่าน
9	9	10	9	28	93.3	ผ่าน
10	10	7	10	27	90	ผ่าน
11	9	9	9	27	90	ผ่าน
12	9	9	8	26	86.7	ผ่าน
13	10	10	8	28	93.3	ผ่าน
14	8	8	8	24	80	ผ่าน
15	10	9	10	29	96.7	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	9.2	8.9	9.1	27.1	90.4	ผ่าน

จากตาราง 41 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายทุกคนมีคะแนนรวมผ่านเกณฑ์การวัดผล มีนักศึกษา 1 คนทำแบบฝึกหัดได้คะแนนเต็ม 30 คะแนนคือนักศึกษาคนที่ 6 และนักศึกษาที่ได้คะแนนน้อยที่สุดคือนักศึกษาคนที่ 5 โดยคะแนนรวม 3 แบบฝึกหัดได้ 23 คะแนน มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 76.7

เมื่อพิจารณารายแบบฝึกหัด พบว่า คะแนนเฉลี่ยของแบบฝึกหัดบทที่ 6 ห่างกันไม่มาก โดยแบบฝึกหัดที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ย 9.2 ซึ่งวัดความรู้ความจำเกี่ยวกับวัน เดือน ปี โดยนักศึกษาฟังไฟล์เสียงแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง แบบฝึกหัดที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ย 8.9 ซึ่งวัดความรู้ความจำเช่นเดียวกับแบบฝึกหัดที่ 1 แต่มีซับซ้อนมากขึ้น นักศึกษาต้องฟังข้อความแล้วเขียนวันที่และเดือนที่ได้ยินโดยไม่มีตัวเลือกเหมือนในแบบฝึกหัดที่ 1 ส่วนแบบฝึกหัดที่ 3 วัดความเข้าใจในลักษณะบูรณาการความรู้ทั้งหมดของบทเรียน โดยนักศึกษาฟังบทสนทนาแล้วเลือกถูกผิด

จากการวิเคราะห์ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 6 สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถฟังและระบุวัน เดือน ปีในภาษาไทยได้

ตาราง 42 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิด เป็นร้อยละ	ผลการประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเลือก ข้อความที่ เหมาะสม”	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือก คำตอบที่ ถูกต้อง”	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด”			
	(10)	(10)	(10)	(30)	(100)	
1	10	10	10	30	100	ผ่าน
2	9	10	8	27	90	ผ่าน
3	8	10	8	26	86.7	ผ่าน
4	9	10	9	28	93.3	ผ่าน
5	10	8	10	28	93.3	ผ่าน

ตาราง 42 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิด เป็นร้อยละ	ผลการประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเลือก ข้อความที่ เหมาะสม” (10)	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือก คำตอบที่ ถูกต้อง” (10)	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด” (10)			
6	8	10	8	26	86.7	ผ่าน
7	9	10	9	28	93.3	ผ่าน
8	10	10	10	30	100	ผ่าน
9	9	9	8	26	86.7	ผ่าน
10	7	10	9	26	86.7	ผ่าน
11	10	10	8	28	93.3	ผ่าน
12	9	9	8	26	86.7	ผ่าน
13	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
14	10	8	9	27	90	ผ่าน
15	10	10	10	30	100	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	9.2	9.6	8.9	27.7	92.2	ผ่าน

จากตาราง 42 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังบทที่ 7 ของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายทุกคนผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยมีนักศึกษา 3 คนได้คะแนนเต็มทุกแบบฝึกหัด ได้แก่ คนที่ 1 คนที่ 8 และคนที่ 15 ซึ่งมีคะแนนรวม 30 คะแนน และมีนักศึกษา 5 คนได้คะแนนแบบฝึกหัดที่น้อยที่สุด ได้แก่ คนที่ 3 คนที่ 6 คนที่ 9 คนที่ 10 และคนที่ 12 ซึ่งได้ 26 คะแนน มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86.7

สาเหตุที่นักศึกษาทำแบบฝึกหัดได้คะแนนค่อนข้างดีเพราะ บทที่ 7 เป็นการบูรณาการความรู้เก่ากับความรู้ใหม่ กล่าวคือ เนื้อหาของบทที่ 7 เกี่ยวข้องกับการสื่อสารทางโทรศัพท์หรือแอปพลิเคชัน LINE และหัวข้อในการสื่อสารทางโทรศัพท์คือการนัดหมาย ดังนั้น

นักศึกษาต้องใช้ความรู้เดิมที่ได้มาจากบทที่ 5 และบทที่ 6 ซึ่งเกี่ยวกับการบอกเวลาและวัน เดือน ปี เพื่อผนวกกับความรู้ใหม่คือโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการสื่อสารทางโทรศัพท์ การฝึกฝนและ ทบทวนเนื้อหาของบทที่ 5 และบทที่ 6 มาก่อน จึงเข้าใจเนื้อหาบทที่ 5 และบทที่ 6 มากขึ้น และสามารถทำแบบฝึกหัดบทที่ 7 ได้คะแนนค่อนข้างดี

เมื่อพิจารณารายแบบฝึกหัด พบว่า แบบฝึกหัดที่วัดความรู้ความจำได้คะแนนดีกว่า แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจ กล่าวคือ แบบฝึกหัดที่ 1 และแบบฝึกหัดที่ 2 วัดความรู้ความจำเกี่ยวกับ โครงสร้างประโยคที่ใช้ในการสื่อสารทางโทรศัพท์หรือแอปพลิเคชัน LINE เช่น การขอสาย การรับสาย การวางสาย การขอเบอร์โทรศัพท์ การบอกเบอร์โทรศัพท์ การขอแอดไลน์ เป็นต้น โดยนักศึกษาจะฟังไฟล์เสียงและเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ส่วนแบบฝึกหัดที่ 3 คือการเลือกถูกผิดซึ่งมี วัตถุประสงค์วัดความเข้าใจ โดยนักศึกษาจะฟังบทสนทนาและข้อความ แล้วพิจารณาว่าข้อความ ที่ได้ฟังถูกหรือผิด ซึ่งนักศึกษาต้องเข้าใจคำศัพท์ โครงสร้างประโยค และมีความรู้ด้านวัฒนธรรม ไทยจึงจะทำแบบฝึกหัดได้

จากการวิเคราะห์ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 7 สรุปได้ว่า นักศึกษา กลุ่มเป้าหมายสามารถฟังและบอกข้อความที่ใช้ในการสื่อสารทางโทรศัพท์หรือแอปพลิเคชัน LINE ได้ นอกจากนั้นสามารถฟังและบอกข้อมูลในการนัดหมายทางโทรศัพท์หรือแอปพลิเคชัน LINE ได้ เช่น วัน เวลา เป็นต้น

ตาราง 43 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 8 “นำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักร อย่งไรคะ”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 8 “นำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่งไรคะ”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิด เป็นร้อยละ	ผลการประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเลือก คำตอบที่ ถูกต้อง”	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือก รูปเติมใน ช่องว่าง”	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด”			
	(10)	(10)	(10)	(30)	(100)	
1	10	10	10	10	100	ผ่าน
2	7	8	9	24	80	ผ่าน
3	8	6	7	21	70	ผ่าน

ตาราง 43 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิด เป็นร้อยละ	ผลการประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเลือก คำตอบที่ ถูกต้อง” (10)	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือก รูปเติมใน ช่องว่าง” (10)	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด” (10)			
4	9	8	10	27	90	ผ่าน
5	7	7	6	20	66.7	ไม่ผ่าน
6	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
7	9	10	10	29	96.7	ผ่าน
8	10	10	10	30	100	ผ่าน
9	10	8	8	26	86.7	ผ่าน
10	9	10	8	27	90	ผ่าน
11	9	10	7	26	86.7	ผ่าน
12	10	8	10	28	93.3	ผ่าน
13	9	10	8	27	90	ผ่าน
14	6	7	8	21	70	ผ่าน
15	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	8.9	8.7	8.7	26.3	87.5	ผ่าน

จากตาราง 43 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย 14 คนมีคะแนนรวมผ่านเกณฑ์การวัดผล และมีนักศึกษา 1 คนคือนักศึกษาคนที่ 5 มีคะแนนรวมแบบฝึกหัดทักษะการฟังไม่ผ่านเกณฑ์การวัดผล ได้ 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 66.7 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ผู้วิจัยสรุปได้ว่า เพราะปัจจัยส่วนบุคคลเกี่ยวกับการกำหนดทิศทางทำให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดบทที่ 8 ได้คะแนนไม่ดีเท่าที่ควร และมีนักศึกษากลุ่มเป้าหมายอีก 2 คนประสบปัญหาดังกล่าว คือ นักศึกษาคนที่ 3 และคนที่ 14

เมื่อพิจารณารายแบบฝึกหัด พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 8 น้อยกว่าบทอื่น โดยแบบฝึกหัดที่ 1 ได้คะแนนเฉลี่ย 8.9 คะแนน แบบฝึกหัดที่ 2 และแบบฝึกหัดที่ 3 ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากันคือ 8.7 คะแนน ซึ่งแบบฝึกหัดที่ 1 วัดความรู้ความเข้าใจเรื่องสถานที่และการเดินทาง โดยนักศึกษาจะฟังบทสนทนา คำถาม และคำตอบแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง แบบฝึกหัดที่ 2 วัดความรู้ความเข้าใจเรื่องสถานที่และทิศทาง โดยนักศึกษาฟังบทฟังและเลือกรูปสถานที่ที่ถูกต้องเพื่อเติมในช่องว่าง ส่วนแบบฝึกหัดที่ 3 วัดความรู้ความเข้าใจเนื้อหาสำคัญของบทเรียน ได้แก่ สถานที่ ยานพาหนะ การเดินทาง ทิศทาง โดยนักศึกษาฟังบทสนทนาแล้วเลือกถูกผิด ทั้งนี้จากผลคะแนนแบบฝึกหัดที่แสดงในตาราง 43 พบว่า ทุกแบบฝึกหัดมีนักศึกษา 1 คนได้คะแนนไม่ผ่านเกณฑ์วัดผล กล่าวคือ แบบฝึกหัดที่ 1 มีนักศึกษาคนที่ 14 ได้ 6 คะแนน แบบฝึกหัดที่ 2 มีนักศึกษาคนที่ 3 ได้ 6 คะแนน และแบบฝึกหัดที่ 3 มีนักศึกษาคนที่ 5 ได้ 6 คะแนน ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์วัดผลที่กำหนดไว้ โดยผู้วิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย 3 คนนี้มีปัญหาในการกำหนดทิศทางซึ่งเป็นปัญหาส่วนตัว

อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดทักษะการฟังบทที่ 8 ได้คะแนนน้อยกว่าบทอื่นคือความซับซ้อนของแบบฝึกหัด กล่าวคือ ผู้วิจัยสร้างแบบฝึกหัดทักษะการฟังบทที่ 8 ให้ซับซ้อนขึ้นเพื่อวัดความเข้าใจภาษาไทยของนักศึกษา กล่าวคือ แบบฝึกหัดที่ 1 มีวัดความเข้าใจเรื่องสถานที่ ตำแหน่งที่ตั้ง โดยนักศึกษาต้องฟังบทสนทนา คำถาม และ 3 ตัวเลือกเพื่อเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ในขณะที่แบบฝึกหัดในบทเรียนก่อนหน้านี้ระบุคำถามและตัวเลือกไว้ในแบบฝึกหัด นักศึกษาฟังเพียงบทสนทนาแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง แบบฝึกหัดที่ 2 วัดความเข้าใจเรื่องสถานที่ ตำแหน่งที่ตั้ง และทิศทาง โดยให้นักศึกษาฟังบทฟังแล้วเลือกรูปภาพที่เหมาะสมเติมในแผนที่ ส่วนแบบฝึกหัดที่ 3 ยังคงใช้รูปแบบเดิมคือการวัดความเข้าใจเนื้อหาสำคัญทั้งหมดของบทเรียนโดยให้นักศึกษาฟังบทสนทนาแล้วเลือกถูกผิด

จากการวิเคราะห์ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังบทที่ 8 สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีความสามารถในการฟังและบอกยานพาหนะ สถานที่ ทิศทาง ตำแหน่งที่ตั้ง และการเดินทางเป็นภาษาไทย ถึงแม้แบบฝึกหัดบางแบบฝึกหัดมีนักศึกษาได้คะแนนไม่ผ่านเกณฑ์การวัดผล แต่คะแนนรวมผ่านเกณฑ์การวัดผลที่กำหนด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีความสามารถด้านการฟังภาษาไทยดังที่กล่าวไว้ข้างต้น

ตาราง 44 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 9 “ชื่อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 9 “ชื่อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิด เป็นร้อยละ	ผลการประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด”	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือก ข้อความ เหมาะสมเติม ในช่องว่าง”	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังแล้วเลือก คำตอบที่ ถูกต้อง”			
	(10)	(10)	(10)	(30)	(100)	
1	10	10	10	30	100	ผ่าน
2	8	10	8	26	86.7	ผ่าน
3	8	10	9	27	90	ผ่าน
4	10	8	10	28	93.3	ผ่าน
5	9	8	7	24	80	ผ่าน
6	7	10	9	26	86.7	ผ่าน
7	10	10	10	30	100	ผ่าน
8	10	10	8	28	93.3	ผ่าน
9	7	10	9	26	86.7	ผ่าน
10	10	10	9	29	96.7	ผ่าน
11	8	10	9	27	90	ผ่าน
12	10	8	9	27	90	ผ่าน
13	8	10	9	27	90	ผ่าน
14	8	10	9	27	90	ผ่าน
15	10	10	10	30	100	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	8.9	9.6	9	27.4	91.6	ผ่าน

จากตาราง 44 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายทุกคนทำแบบฝึกหัดทักษะการฟังบทที่ 9 ผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยคะแนนรวมแบบฝึกหัดที่สูงที่สุดคือ 30 คะแนน ซึ่งมีนักศึกษา

กลุ่มเป้าหมาย 3 คนได้คะแนนเต็มทุกแบบฝึกหัด ส่วนคะแนนรวมที่น้อยที่สุดคือ 24 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80

เมื่อพิจารณารายแบบฝึกหัด พบว่า คะแนนของแต่ละแบบฝึกหัดห่างกันไม่มากและอยู่ในระดับที่ดีมาก แบบฝึกหัดทั้ง 3 แบบฝึกหัดมีวัตถุประสงค์วัดความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับการซื้อของและต่อรองราคา ในประเด็นต่างๆ ได้แก่ เครื่องแต่งกาย สี ขนาด ผลไม้ จำนวน และราคา การที่นักศึกษากลุ่มเป้าหมายได้คะแนนแบบฝึกหัดผ่านเกณฑ์ในระดับดีมากแสดงให้เห็นว่านักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถฟังและเข้าใจภาษาไทยเกี่ยวกับการซื้อของและต่อรองราคาได้ โดยสามารถบอกเครื่องแต่งกาย สี ขนาด ผลไม้ จำนวน และราคาได้

ตาราง 45 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารค่ะ”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารค่ะ”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ (100)	ผลการประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด”	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือก ข้อความเหมาะสมเติมในช่องว่าง”	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังแล้วเลือก คำตอบที่ถูกต้อง”			
	(10)	(10)	(10)	(30)	(100)	
1	10	10	10	30	100	ผ่าน
2	9	10	8	27	90	ผ่าน
3	9	8	10	27	90	ผ่าน
4	10	10	8	28	93.3	ผ่าน
5	8	10	9	27	90	ผ่าน
6	9	10	10	29	96.7	ผ่าน
7	10	10	7	27	90	ผ่าน
8	10	10	10	30	100	ผ่าน
9	8	8	10	26	86.7	ผ่าน
10	9	10	8	27	90	ผ่าน
11	8	10	10	28	93.3	ผ่าน

ตาราง 45 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังของบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารค่ะ”			รวม	ค่าเฉลี่ยคิด เป็นร้อยละ (100)	ผลการประเมิน
	แบบฝึกหัดที่ 1 “ฟังแล้วเลือก ถูกผิด”	แบบฝึกหัดที่ 2 “ฟังแล้วเลือก ข้อความ เหมาะสมเติม ในช่องว่าง”	แบบฝึกหัดที่ 3 “ฟังแล้วเลือก คำตอบที่ ถูกต้อง”			
	(10)	(10)	(10)	(30)	(100)	
12	9	10	9	28	93.3	ผ่าน
13	8	10	10	28	93.3	ผ่าน
14	8	10	10	28	93.3	ผ่าน
15	10	10	10	30	100	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	9	9.7	9.3	28	93.3	ผ่าน

จากตาราง 45 พบว่า คะแนนรวมแบบฝึกหัดทักษะการฟังบทที่ 10 ของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยมีนักศึกษา 3 คน คือ คนที่ 1 คนที่ 8 และคนที่ 15 ได้ คะแนนแบบฝึกหัดเต็ม 30 คะแนน และนักศึกษาที่มีคะแนนรวมแบบฝึกหัดน้อยที่สุดได้ 26 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.7

เมื่อพิจารณารายแบบฝึกหัด พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละอยู่ในช่วง 9.3-9.7 ซึ่งคะแนนของแต่ละแบบฝึกหัดห่างกันไม่มาก ทั้งนี้แบบฝึกหัดทั้ง 3 แบบฝึกวัดความสามารถด้านการฟังภาษาไทยในชั้นความเข้าใจเกี่ยวกับการสั่งอาหารโดยให้นักศึกษาฟังและบอกชื่ออาหาร เครื่องดื่ม และราคา ซึ่งผลคะแนนผ่านเกณฑ์การวัดผลและอยู่ในระดับดีมาก แสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถฟังและเข้าใจเรื่องการสั่งอาหารเป็นภาษาไทย โดยสามารถฟังและบอกชื่ออาหาร เครื่องดื่ม และราคาได้

จากการวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบท สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาไทยระดับเบื้องต้นตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

โดยความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาไทยระดับเบื้องต้นของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายสามารถสรุปดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 46 แสดงความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาไทยเบื้องต้นของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมาย

บทเรียน	ความสามารถด้านทักษะการฟัง
บทที่ 1 ระบบเสียงภาษาไทย	- ฟังและบอกเสียงพยัญชนะต้น สระ พยัญชนะท้าย และวรรณยุกต์ได้
บทที่ 2 สวัสดิ์คะ ฉิ่นชื่อน้ำหวานคะ	- ฟังและระบุคำทักทาย บอกชื่อ และสัญชาติได้
บทที่ 3 น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน	- ฟังและระบุคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวและตัวเลขได้ - ฟังและบอกจำนวนคนและอายุได้
บทที่ 4 คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู	- ฟังและบอกอาชีพได้
บทที่ 5 น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง	- ฟังและบอกเวลาได้
บทที่ 6 ฟรุ้งนี้ไปดูหนังกันไหม	- ฟังและบอกวัน เดือน ปีได้
บทที่ 7 ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยใหม่คะ	- ฟังและบอกข้อความที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารทางโทรศัพท์หรือแอปพลิเคชัน LINE ได้ - ฟังและบอกเนื้อหาการสนทนาทางโทรศัพท์หรือแอปพลิเคชัน LINE ได้
บทที่ 8 น้ำหวานจะไปตลาดนัด จตุจักรอย่างไรคะ	- ฟังและบอกยานพาหนะ สถานที่ ทิศทาง และการเดินทางได้
บทที่ 9 ชื้อ 2 ตัวลดได้ไหมคะ	- ฟังและบอกเครื่องแต่งกาย สี ขนาด ผลไม้ จำนวน และราคาได้
บทที่ 10 ขอสั่งอาหารคะ	- ฟังและบอกชื่ออาหาร เครื่องดื่ม และราคาได้

จากการวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบุคคล คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังรายบท และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมาย สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาไทยในระดับเบื้องต้นและมีพัฒนาการการเรียนรู้ที่ดี มีความรู้ที่คงทนซึ่งแสดงให้เห็นจากคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนที่สูงกว่าคะแนนแบบฝึกหัดทำยบทแม้ผ่านระยะเวลาเรียนมานาน ความรู้ที่คงทนมาจากความเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนอย่างแท้จริง เพราะหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น” ลำดับเนื้อหาที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เริ่มเรียนภาษาไทย กล่าวคือ บทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” ให้ความรู้เกี่ยวกับเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยอย่างมีระบบ เพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมของระบบเสียงภาษาไทยโดยเปรียบเทียบและเชื่อมโยงกับระบบเสียงภาษาเวียดนาม ซึ่งเป็นฐานความรู้สำคัญสำหรับทักษะการฟังภาษาไทยระดับเบื้องต้น หากผู้เรียนรับรู้ความเหมือนและความต่างระหว่างระบบเสียงของสองภาษา ผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาไทยง่ายขึ้น เพราะความเหมือนระหว่างเสียงภาษาไทยกับภาษาเวียดนามทำให้ผู้เรียนเรียนเข้าใจภาษาไทยเร็วขึ้น ความต่างระหว่างเสียงภาษาไทยกับเสียงภาษาเวียดนามทำให้ผู้เรียนระมัดระวังและตั้งใจฟังเสียงเหล่านั้น นอกจากนี้หนังสือใช้ศัพท์กรออดเสียงภาษาไทยและไฟล์เสียงประกอบ ผู้เรียนจึงใช้ประสาทสัมผัสทางหูและทางตาพร้อมกัน ซึ่งทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น สรุปว่า ความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทยจำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย

การเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างบทเรียนใหม่กับบทเรียนเก่าเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ที่คงทน แสดงให้เห็นจากบทเรียนที่มีเนื้อหาต่อเนื่องจากบทเรียนเดิมมักได้คะแนนสูง เช่น บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 93.8 บทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 92.2 และบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารค่ะ” มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 93.3 โดยบทที่ 4 มีเนื้อหาเรื่องอาชีพของสมาชิกในครอบครัวซึ่งต่อเนื่องจากบทที่ 3 บทที่ 7 เกี่ยวกับการนัดหมายทางโทรศัพท์ ผู้เรียนจึงต้องใช้ความรู้เรื่องเวลา วัน เดือน ปี ในบทที่ 5 และบทที่ 6 ส่วนบทที่ 10 มีโครงสร้างประโยคสั่งอาหาร เช่น “ขอข้าวผัด 2 ก๋ลอง” “ขอชาเย็น 1 แก้ว” ซึ่งคล้ายกับโครงสร้างประโยคซื้อสินค้าในบทที่ 9 เช่น “เสื้อ 1 ตัว” “หมวก 2 ใบ” เป็นต้น จึงทำให้ได้บททวนความรู้เก่าและเรียนรู้ความรู้ใหม่อย่างต่อเนื่อง

การเข้าใจเนื้อหาบทเรียนทำให้เกิดความรู้ที่คงทนและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้
อย่างมีประสิทธิภาพ ในขั้นตอนต่อไป ผู้วิจัยจึงนำเสนอการวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการ
พูดภาษาไทยของกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นการนำความรู้ที่ได้จากทักษะการฟังไปใช้สื่อสารภาษาไทย

2. การวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการพูด

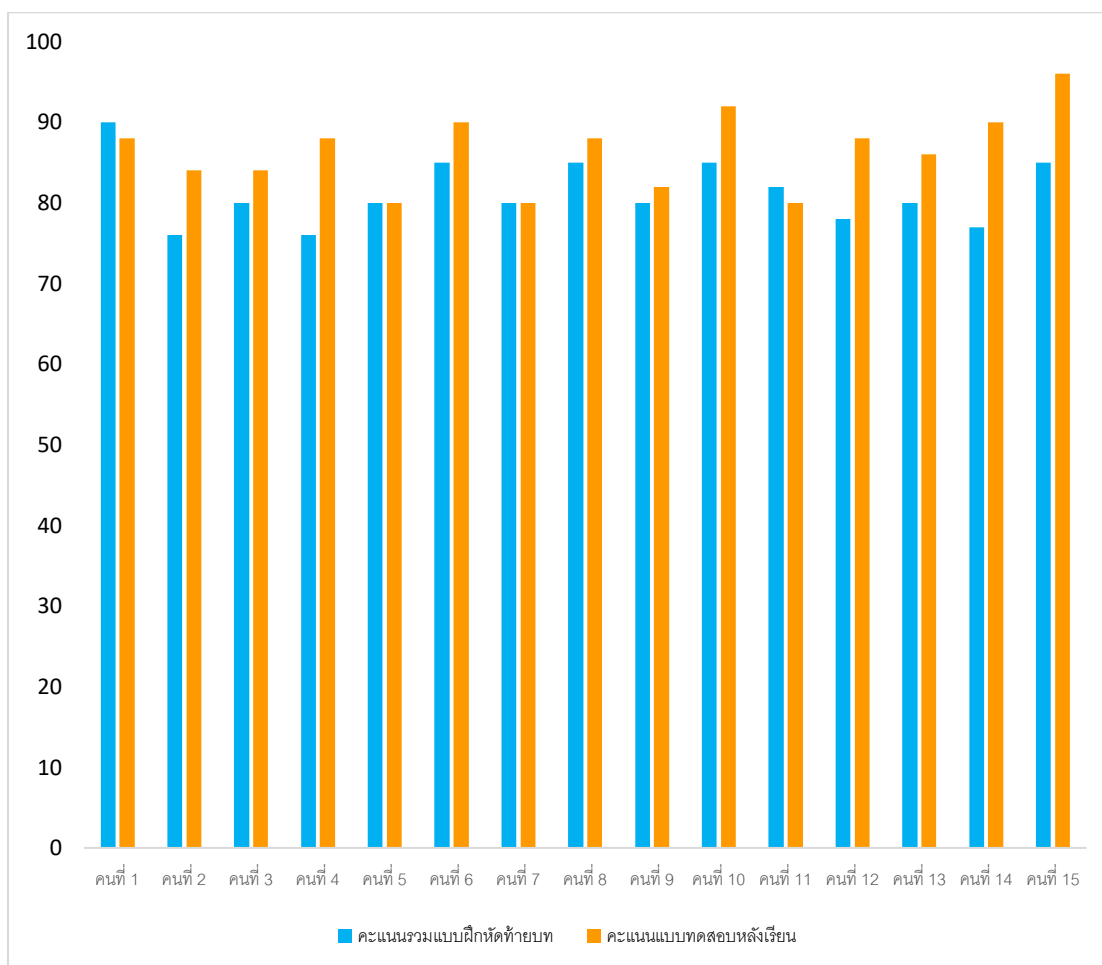
ผู้วิจัยนำคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทเรียน 10 บทและคะแนนแบบทดสอบ
หลังเรียนทักษะการพูดของกลุ่มเป้าหมายมาจัดเป็นตาราง คำนวณค่าเฉลี่ย และเปรียบเทียบกับ
เกณฑ์การวัดผลเพื่อประเมินความสามารถด้านทักษะการพูด ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 47 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดและแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการพูดของกลุ่มเป้าหมาย

คนที่	บทที่ 1 (10)	บทที่ 2 (10)	บทที่ 3 (10)	บทที่ 4 (10)	บทที่ 5 (10)	บทที่ 6 (10)	บทที่ 7 (10)	บทที่ 8 (10)	บทที่ 9 (10)	บทที่ 10 (10)	คะแนนรวม ของ แบบฝึกหัด ทักษะ การพูด (100)	คะแนน แบบทดสอบ หลังเรียน ทักษะ การพูด (100)	ผลการ ประเมิน	
1	9	8	9	9	8	9	9	9	10	10	90	88	ผ่าน	
2	7	8	7	9	6	7	8	7	8	9	76	84	ผ่าน	
3	7	8	7	8	8	8	8	8	9	9	80	84	ผ่าน	
4	6	8	8	9	6	8	8	8	7	8	76	88	ผ่าน	
5	7	8	8	9	7	8	9	8	8	8	80	80	ผ่าน	
6	8	9	8	8	8	9	9	9	8	9	85	90	ผ่าน	
7	8	7	8	8	8	8	8	8	8	9	80	80	ผ่าน	
8	8	8	8	8	8	9	9	9	9	9	85	88	ผ่าน	
9	7	8	8	8	8	8	8	8	9	8	80	82	ผ่าน	
10	8	9	8	9	8	8	9	9	8	9	85	92	ผ่าน	
11	8	8	7	9	8	8	9	9	8	8	82	80	ผ่าน	
12	6	7	8	8	7	8	8	9	9	8	78	88	ผ่าน	
13	7	9	7	7	8	8	8	8	9	9	80	86	ผ่าน	
14	7	8	7	8	8	7	8	7	9	8	77	90	ผ่าน	
15	8	9	8	9	8	8	9	9	8	9	85	96	ผ่าน	
											รวม	1219	1296	ผ่าน
											81.3%	86.4%		

จากตาราง 47 พบว่า คะแนนรวมแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายผ่านเกณฑ์การวัดผล มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 81.3 นักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่ได้คะแนนสูงที่สุดคือนักศึกษาคนที่ 1 ได้ 90 คะแนน และนักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่ได้คะแนนน้อยที่สุดมี 2 คน ได้แก่ คนที่ 2 และคนที่ 4 ได้ 76 คะแนน ผู้วิจัยจัดกลุ่มคะแนนของกลุ่มเป้าหมายตามระดับคุณภาพแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับคุณภาพที่ดีมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนรวมของแบบฝึกหัดสูงกว่า 80 จำนวน 11 คน และระดับคุณภาพที่ดี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนรวมของแบบฝึกหัด 70-79 จำนวน 4 คน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความสามารถด้านการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในระดับที่ดีถึงดีมาก

เมื่อพิจารณาคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนด้านทักษะการพูด พบว่า มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86.4 ซึ่งผ่านเกณฑ์วัดผล โดยนักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่ได้คะแนนสูงที่สุดคือนักศึกษาคนที่ 15 ได้ 96 คะแนน และนักศึกษาที่ได้คะแนนน้อยที่สุดมี 3 คน ได้แก่ คนที่ 5 คนที่ 7 และคนที่ 11 ได้ 80 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนกับคะแนนรวมของแบบฝึกหัดท้ายบท พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนรวมแบบฝึกท้ายบท ดังแผนภูมิต่อไปนี้

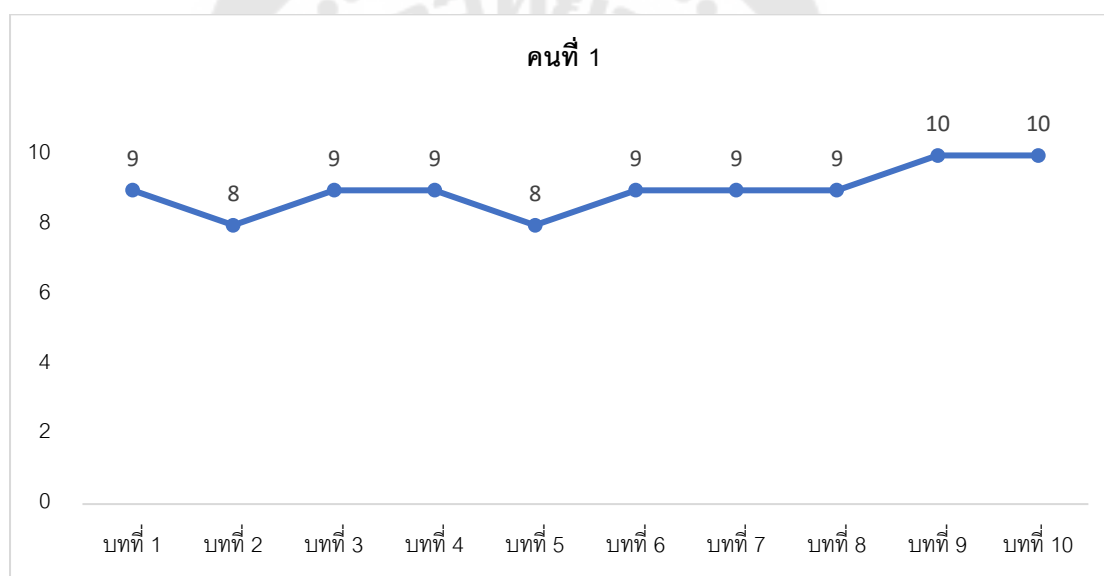
ภาพประกอบ 60 แผนภูมิเปรียบเทียบคະແນວรวมแบบฝึกหัดท้ายบทกับคະແນວแบบทดสอบหลังเรียนด้านทักษะการพูด

จากภาพประกอบ 60 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่มีคະແນວแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคະແນວรวมแบบฝึกหัดท้ายบทมีจำนวน 11 คน ได้แก่ คนที่ 2 คนที่ 3 คนที่ 4 คนที่ 6 คนที่ 8 คนที่ 9 คนที่ 10 คนที่ 12 คนที่ 13 คนที่ 14 และคนที่ 15 นักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่มีคະແນວแบบทดสอบหลังเรียนเท่ากับคະແນວรวมแบบฝึกหัดท้ายบทมีจำนวน 2 คน ได้แก่ คนที่ 5 และคนที่ 7 และนักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่มีคະແນວแบบทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าคະແນວรวมแบบฝึกหัดท้ายบทมีจำนวน 2 คน ได้แก่ คนที่ 1 และคนที่ 11 โดยคະແນວแบบทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าคະແນວรวมแบบฝึกหัดท้ายบทไม่มาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หลังจากเรียนรู้ด้วยหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” นักศึกษากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่เกิดทักษะการพูดภาษาไทยในระดับเบื้องต้นตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ

ขั้นตอนต่อไป ผู้วิจัยจะวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบุคคลและรายบท เพื่อให้เห็นพัฒนาการและความสามารถด้านทักษะการพูดของกลุ่มเป้าหมายอย่างละเอียดและชัดเจน ดังนี้

2.1 การวิเคราะห์พัฒนาการด้านทักษะการพูดของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายรายบุคคล

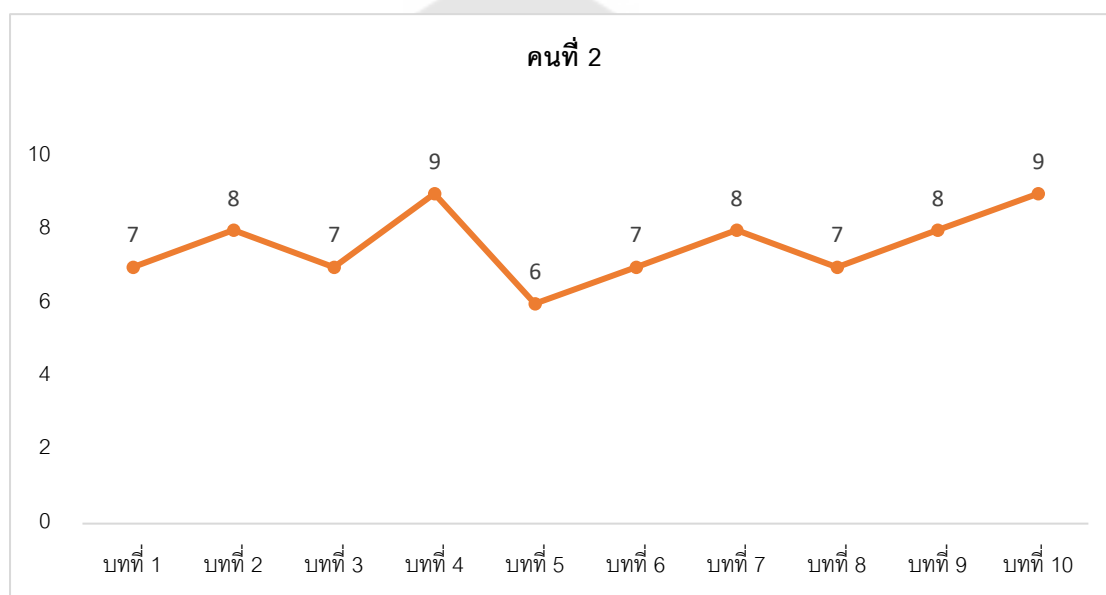
ผู้วิจัยนำคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายมาทำเป็นแผนภูมิเพื่อวิเคราะห์พัฒนาการด้านทักษะการพูดของนักศึกษาทุกคน โดยเปรียบเทียบคะแนนแบบฝึกหัดกับเกณฑ์วัดผลที่ตั้งไว้ว่า นักศึกษาได้คะแนนมากกว่าร้อยละ 70 ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์ ซึ่งผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังนี้

ภาพประกอบ 61 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 1

จากภาพประกอบ 61 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดในแต่ละบท อยู่ในระดับคุณภาพที่ดีมากและผ่านเกณฑ์การวัดผลที่ตั้งไว้ โดยคะแนนแบบฝึกหัดที่น้อยที่สุดคือ 8 คะแนน ได้แก่ บทที่ 2 “สวัสดีค่ะ ฉันชื่อน้ำหวานค่ะ” และบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” ซึ่งนักศึกษากล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้ได้คะแนนแบบฝึกหัด 2 บทนี้น้อยกว่าบทอื่นว่า บทที่ 2 เป็นบทแรกที่ฝึกพูดภาษาไทย จึงจำคำศัพท์ไม่ได้และออกเสียงไม่ถูกต้อง บทที่ 5 เป็นบทที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการบอกเวลาซึ่งการบอกเวลาของไทยแตกต่างกับการบอกเวลาของเวียดนาม นักศึกษาจึงบอก

เวลาไทยแบบไทยยังไม่คล่อง ส่วนคะแนนแบบฝึกหัดที่สูงที่สุดคือ 10 คะแนน ได้แก่ บทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” และบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารค่ะ” โดยนักศึกษาให้สัมภาษณ์ว่า บทที่ 9 และบทที่ 10 มีเนื้อหาเกี่ยวกับการซื้อและการสั่งอาหารซึ่งเป็นหัวข้อที่น่าสนใจ ถึงแม้มีเนื้อหาจำนวนมาก แต่เมื่อสร้างบทสนทนาเพื่อฝึกพูดภาษาไทย นักศึกษาสามารถเลือกใช้คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่ตนเองมั่นใจว่าถูกต้อง จำง่าย และสอดคล้องกับบริบทการสื่อสาร จึงได้คะแนนเต็ม สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 1 มีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาไทย

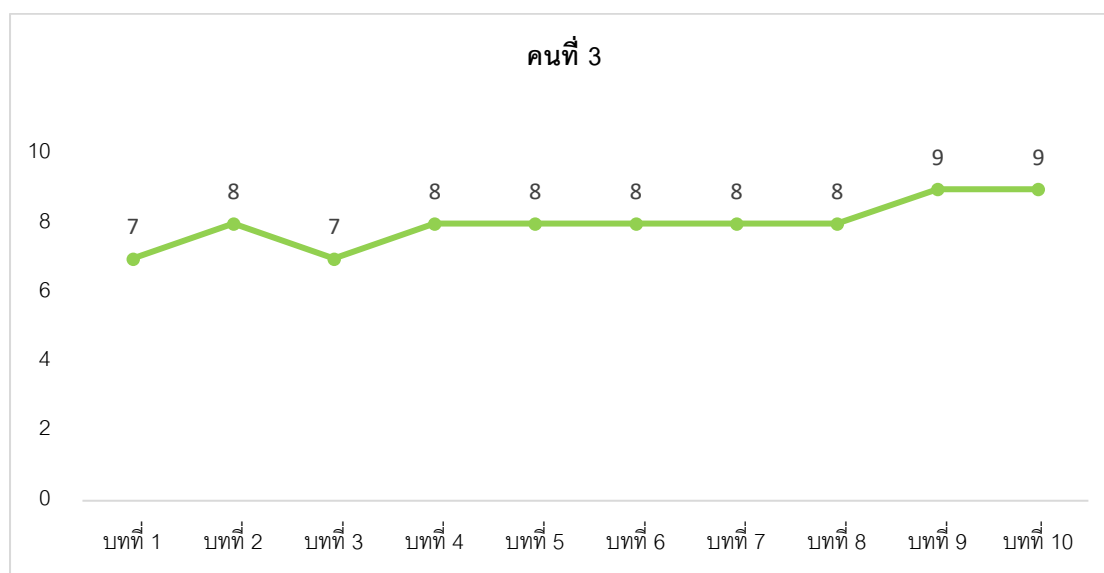

ภาพประกอบ 62 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 2

จากภาพประกอบ 62 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษาเปลี่ยนแปลงค่อนข้างมากและไม่สม่ำเสมอ บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” ได้ 6 คะแนน ซึ่งน้อยที่สุดและไม่ผ่านเกณฑ์การวัดผล คะแนนแบบฝึกหัดสูงที่สุดคือบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” และบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารค่ะ” ได้ 9 คะแนน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาคะแนนแบบฝึกหัดรวมของ 10 บทผ่านเกณฑ์การวัดผล จึงสามารถบอกได้ว่านักศึกษามีพัฒนาการด้านการพูดภาษาไทย

จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 2 พบว่า สาเหตุที่ทำให้คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดไม่ผ่านเกณฑ์คือ บทที่ 5 มีเนื้อหาเกี่ยวกับการบอกเวลา ซึ่งยากและ

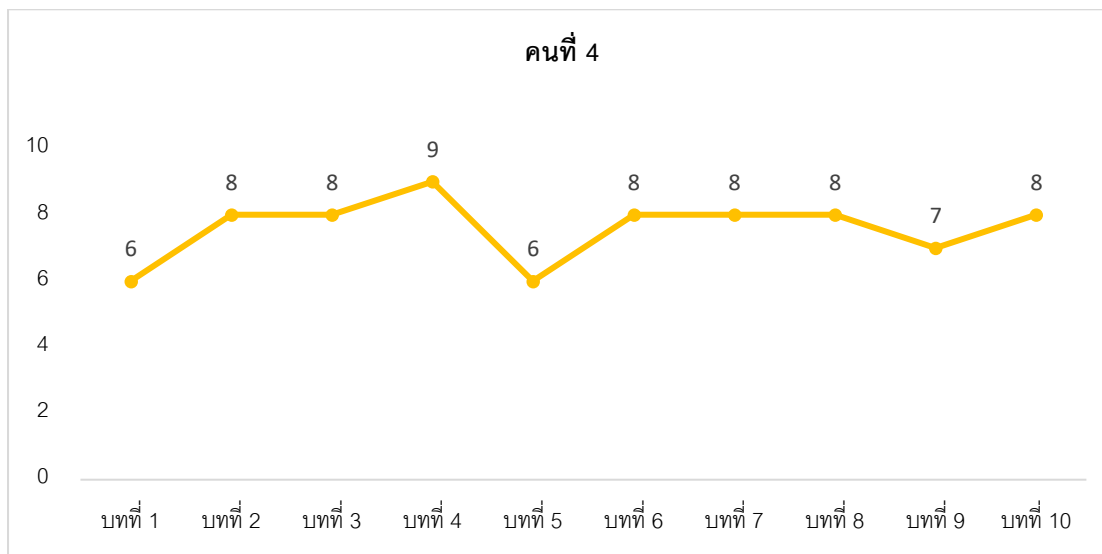
ซับซ้อนกว่าภาษาเวียดนาม แม้เข้าใจเนื้อหาบทเรียน เข้าใจหลักการบอกเวลาแบบไทย แต่ต้องการเวลาเพื่อท่องจำและฝึกออกเสียงจึงจะสามารถพูดได้คล่องและถูกต้อง

ภาพประกอบ 63 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 3

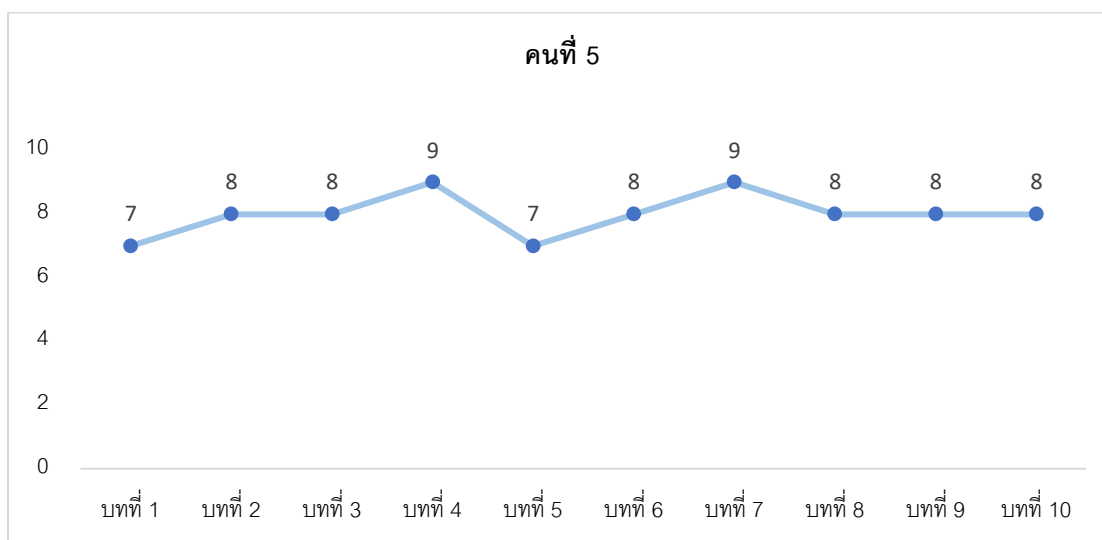
จากแผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษาคนที่ 3 ในภาพประกอบ 63 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดผ่านเกณฑ์การวัดผลที่กำหนด โดยคะแนนแบบฝึกหัดเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่เป็นบวกในระยยะสุดท้าย จึงสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 3 มีพัฒนาการด้านการพูดภาษาไทย

นักศึกษาให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดบทที่ 1 และบทที่ 3 น้อยกว่าบทอื่นว่า แบบฝึกหัดบทที่ 1 ฝึกออกเสียงคำที่เขียนโดยสัทอักษร ซึ่งเป็นครั้งแรกที่นักศึกษาฝึกออกเสียงภาษาไทย จึงยังไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องโดยเฉพาะเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม ส่วนบทที่ 3 เริ่มมีเนื้อหามากขึ้นจึงยังไม่สามารถจำเนื้อหาได้ทั้งหมด ซึ่งเป็นอุปสรรคในการพูดภาษาไทย

ภาพประกอบ 64 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 4

จากภาพประกอบ 64 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 4 สามารถแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงแรก ได้แก่ บทที่ 1 ถึงบทที่ 5 และช่วงหลัง ได้แก่ บทที่ 6 ถึงบทที่ 10 โดยในช่วงแรก คะแนนแบบฝึกหัดเปลี่ยนแปลงค่อนข้างมาก คะแนนน้อยที่สุดคือ 6 คะแนน ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์การวัดผล ได้แก่ บทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” และบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” ส่วนคะแนนสูงที่สุดคือ 9 คะแนน ได้แก่ บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาออกเสียงภาษาไทยไม่ชัด โดยเฉพาะเสียงภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม จึงนำเสียงที่มีลักษณะใกล้เคียงในภาษาเวียดนามมาออกเสียงภาษาไทยแทน เป็นเหตุให้ถูกหักคะแนนการออกเสียงค่อนข้างมาก โดยเฉพาะในแบบฝึกหัดอ่านออกเสียงบทที่ 1 เพราะส่วนใหญ่เป็นเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม นักศึกษาจึงออกเสียงผิดค่อนข้างมาก คะแนนจึงไม่ผ่านเกณฑ์การวัดผล ส่วนสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดบทที่ 5 ได้คะแนนไม่ดีคือนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 2 กล่าวคือ มีเนื้อหายาก กอปรกับปัญหาการออกเสียงภาษาไทย จึงทำให้คะแนนแบบฝึกหัดการพูดไม่ดีเท่าที่ควร อย่างไรก็ตามคะแนนแบบฝึกหัดในช่วงหลังเริ่มมีความคงที่ คะแนนแต่ละบทห่างกันไม่มาก โดยคะแนนที่น้อยที่สุดคือ 7 คะแนนและคะแนนที่สูงที่สุดคือ 9 คะแนน ซึ่งจากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของแบบฝึกหัดทักษะการพูดทั้งหมดที่ผ่านเกณฑ์การวัดผล สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 4 มีพัฒนาการด้านการพูดภาษาไทย

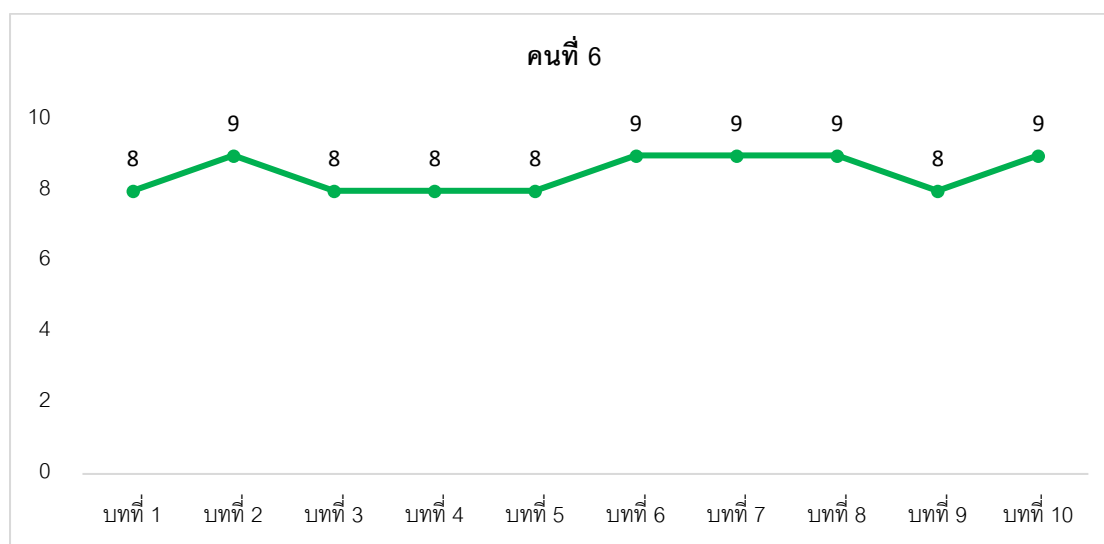
ภาพประกอบ 65 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 5

จากภาพประกอบ 65 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดทุกบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 5 ผ่านเกณฑ์การวัดผลที่กำหนด โดยคะแนนน้อยสุดคือ 7 คะแนน และคะแนน
สูงสุดคือ 9 คะแนน ซึ่งหมายความว่านักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาไทย

จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนนี้เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้ได้คะแนน
แบบฝึกหัดบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” และบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” น้อยกว่าบท
อื่น พบว่า แบบฝึกหัดบทที่ 1 ฝึกการออกเสียงภาษาไทย แต่นักศึกษาถูกแทรกแซงด้วยภาษาแม่
ค่อนข้างมากจึงทำให้ออกเสียงไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาประสบปัญหาในการออกเสียง
ภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม เช่น เสียงพยัญชนะ /p/ /ph/ /ch/ เสียงพยัญชนะควบกล้ำ
เสียงพยัญชนะท้าย /t/ /n/ เสียงสระประสมที่มีตัวสะกด เสียงวรรณยุกต์โท เป็นต้น ส่วนบทที่ 5 มี
เนื้อหาเกี่ยวกับการบอกเวลาซึ่งการบอกเวลาในภาษาไทยมักเป็นอุปสรรคสำหรับผู้เรียนชาว
เวียดนามระดับเบื้องต้น

นักศึกษายังกล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” และบทที่ 7
“ฮัลโล่ น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” ได้คะแนนที่สูงสุดว่า นักศึกษาสามารถประยุกต์ใช้ความรู้
เดิมที่ตนเองเข้าใจอย่างถ่องแท้และผ่านการฝึกฝนมาทำแบบฝึกหัดการพูดบทที่ 4 และบทที่ 7
กล่าวคือ ใช้ความรู้เรื่องสมาชิกครอบครัวในบทที่ 3 เพื่อฝึกพูดเรื่องอาชีพของคนในครอบครัวในบท

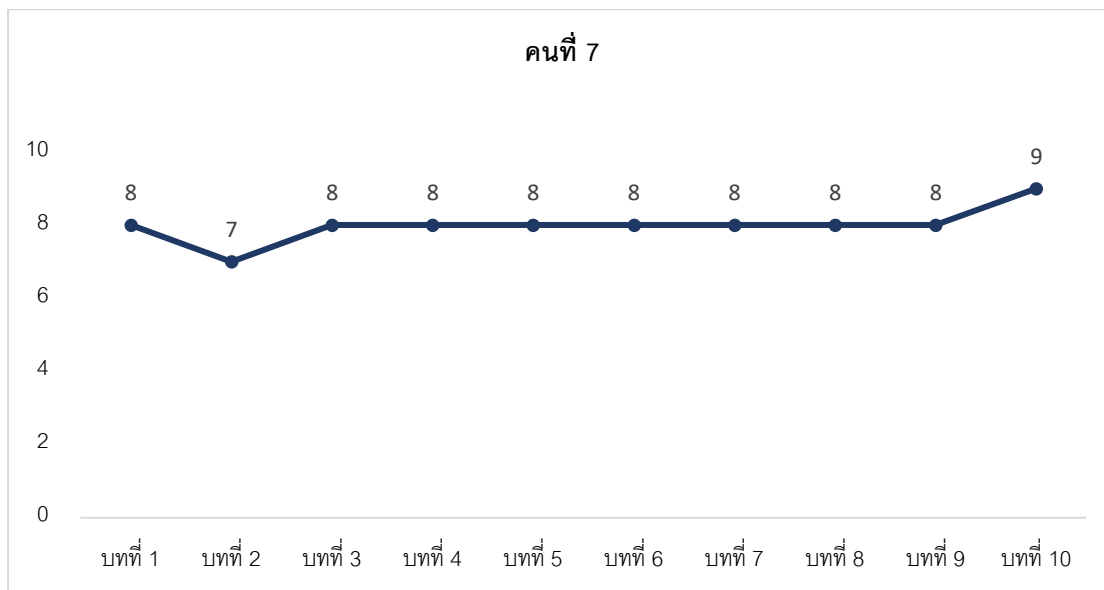
ที่ 4 และใช้ความรู้เรื่องเวลา วัน เดือน ปี ในบทที่ 5 และบทที่ 6 เพื่อฝึกพูดเรื่องการนัดหมายผ่านโทรศัพท์ในบทที่ 7

ภาพประกอบ 66 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 6

จากภาพประกอบ 66 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดในแต่ละบทของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 6 อยู่ในระดับคุณภาพที่ดีมากและผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยคะแนนที่ได้น้อยที่สุดคือ 8 คะแนน และคะแนนที่สูงที่สุดคือ 9 คะแนน ซึ่งในช่วงครั้งแรก คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดน้อยกว่าครั้งหลัง ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 6 มีพัฒนาการด้านการพูดภาษาไทยอย่างต่อเนื่องในทิศทางที่เป็นบวก โดยนักศึกษาให้สัมภาษณ์ว่า เมื่อมีความรู้ด้านภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยมากขึ้น จึงมั่นใจมากขึ้นในการพูดภาษาไทย โดยเฉพาะเมื่อผู้สอนชม นักศึกษามีกำลังใจมากขึ้นในการฝึกพูดภาษาไทย

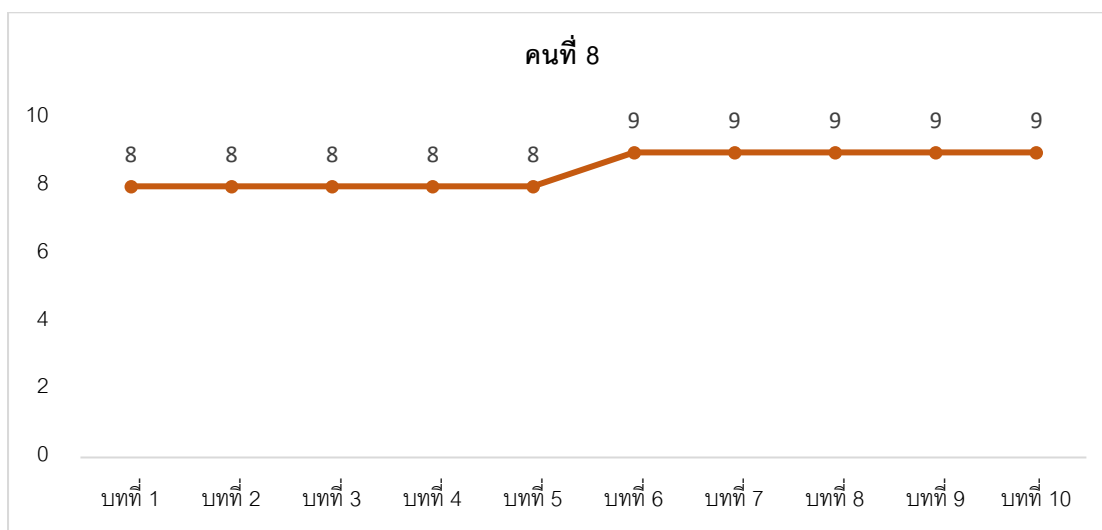
ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนนี้ออกเสียงภาษาไทยค่อนข้างดี ซึ่งแสดงให้เห็นจากคะแนนการอ่านออกเสียงคำที่เขียนโดยสัทอักษรบทที่ 1 ได้ 8 คะแนน โดยนักศึกษาสามารถออกเสียงเสียงภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามค่อนข้างดี อย่างไรก็ตาม นักศึกษามักมีปัญหาในการใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาไทย เช่น การใช้ลักษณนาม การบอกเวลา ซึ่งต่างจากภาษาเวียดนามค่อนข้างมาก

ภาพประกอบ 67 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 7

จากภาพประกอบ 67 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 7 มีความสม่ำเสมอ คะแนนห่างกันไม่มาก และผ่านเกณฑ์การวัดผล โดย
คะแนนที่ได้น้อยที่สุดคือคะแนนของบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันท่อน้ำหวานคะ” ได้ 7 คะแนน และคะแนน
สูงสุดคือคะแนนบทที่ 10 ได้ 9 คะแนน นอกจากนั้นได้ 8 คะแนนเหมือนกันทุกบท ซึ่งสรุปได้ว่า
นักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาไทย

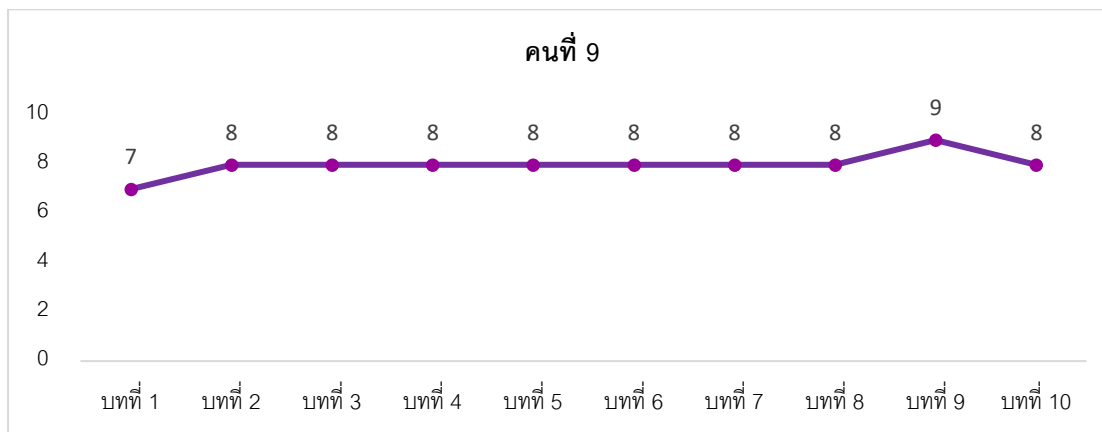
ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาคนนี้ออกเสียงภาษาไทยไม่ชัด แม้บทที่ 1 คะแนนการอ่านออก
เสียงคำที่เขียนด้วยตัวอักษรได้คะแนนค่อนข้างสูง เพราะเป็นการออกเสียงคำพยางค์เดียว แต่เมื่อ
ต้องพูดประโยชนยาวหลายคำ นักศึกษาออกเสียงไม่ชัด โดยเฉพาะเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาแม่ของ
ผู้เรียน เช่น เสียงพยัญชนะควบกล้ำ เสียงพยัญชนะ /p/ /ph/ /ch/ เสียงสระประสมที่มีตัวสะกด สระ
เสียงยาวบางเสียง เช่น /u:/ /u:/ เสียงวรรณยุกต์โท เป็นต้น จึงถูกหักคะแนนการออกเสียง
ค่อนข้างมาก ทำให้คะแนนรวมแบบฝึกหัดทักษะการพูดน้อยลง

ภาพประกอบ 68 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 8

จากภาพประกอบ 68 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 8 ผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยคะแนนแบ่งเป็น 2 กลุ่มอย่างชัดเจน โดยคะแนน
แบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทเรียน 5 บทแรกได้ 8 คะแนนเท่ากัน และคะแนนแบบฝึกหัดทักษะ
การพูดของบทเรียน 5 บทหลังได้ 9 คะแนน จึงสรุปได้ว่า นักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการพูด
ภาษาไทย

ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาคนนี้มีพัฒนาการด้านการออกเสียงภาษาไทยค่อนข้างดี
ในระยะแรกนักศึกษาออกเสียงผิดหลายเสียง โดยเฉพาะเสียงที่ภาษาเวียดนามไม่มี แต่ในระยะ
หลังนักศึกษาออกเสียงดีขึ้น โดยนักศึกษาให้สัมภาษณ์ว่า นักศึกษาฝึกออกเสียงด้วยตนเอง
โดยฟังไฟล์เสียงประกอบหนังสือและฝึกพูดตาม โดยเฉพาะไฟล์เสียงบทสนทนาตัวอย่าง นักศึกษา
เลียนแบบการเน้นเสียงหนักเบาและแบ่งจังหวะของคพากย์เสียง ทำให้การออกเสียงดีขึ้นอย่าง
เห็นได้ชัด นอกจากนี้ นักศึกษาสามารถประยุกต์ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้าม
วัฒนธรรมได้ดี จึงทำให้คะแนนรวมแบบฝึกหัดอยู่ในระดับที่ดีมาก

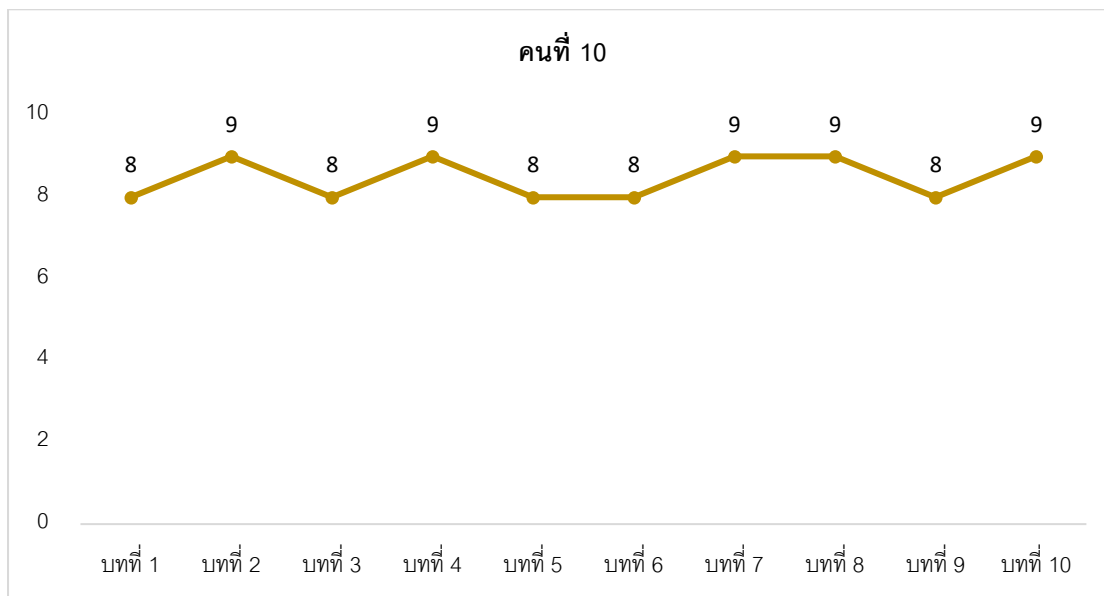

ภาพประกอบ 69 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา

กลุ่มเป้าหมายคนที่ 9

จากภาพประกอบ 69 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 9 ต่างกันไม่มาก โดยบทที่มีคะแนนน้อยที่สุดคือบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” ได้ 7 คะแนน และบทที่มีคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดมากที่สุดคือบทที่ 9 “ชื่อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” ได้ 9 คะแนน ส่วน 8 บทที่เหลือได้ 8 คะแนน ซึ่งคะแนนแบบฝึกหัดทุกบทผ่านเกณฑ์การวัดผล แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีพัฒนาการในการพูดภาษาไทย

ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาคนนี้มีปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยค่อนข้างมาก เพราะถูกแทรกแซงโดยภาษาแม่ นักศึกษามักนำเสียงภาษาเวียดนามที่มีลักษณะคล้ายภาษาไทยมาออกเสียงภาษาไทยแทน เช่น ใช้เสียงพยัญชนะต้น /b/ แทนเสียง /p/ เสียงพยัญชนะต้น /f/ แทนเสียง /ph/ ใช้เสียงพยัญชนะต้น /c/ แทน /ch/ ใช้เสียงสระ /o:/ แทนเสียง /o/ ใช้เสียงวรรณยุกต์สามัญหรือวรรณยุกต์ตรีแทนเสียงวรรณยุกต์โท เป็นต้น แม้ผู้วิจัยให้คำแนะนำและแก้ไขการออกเสียงให้ผู้เรียนหลายครั้งแต่ผู้เรียนยังประสบปัญหาเดิม ผู้วิจัยพบว่า การสอนรูปแบบออนไลน์ไม่เอื้อต่อการสอนทักษะการพูด โดยเฉพาะการออกเสียง เพราะผู้สอนต้องมีเวลาไปพบผู้เรียนเพื่ออธิบายปัญหาการออกเสียงแก่ผู้เรียนและมีแบบฝึกแก้การออกเสียงสำหรับผู้เรียนแต่ละคนที่ประสบปัญหาการออกเสียงไม่เหมือนกัน

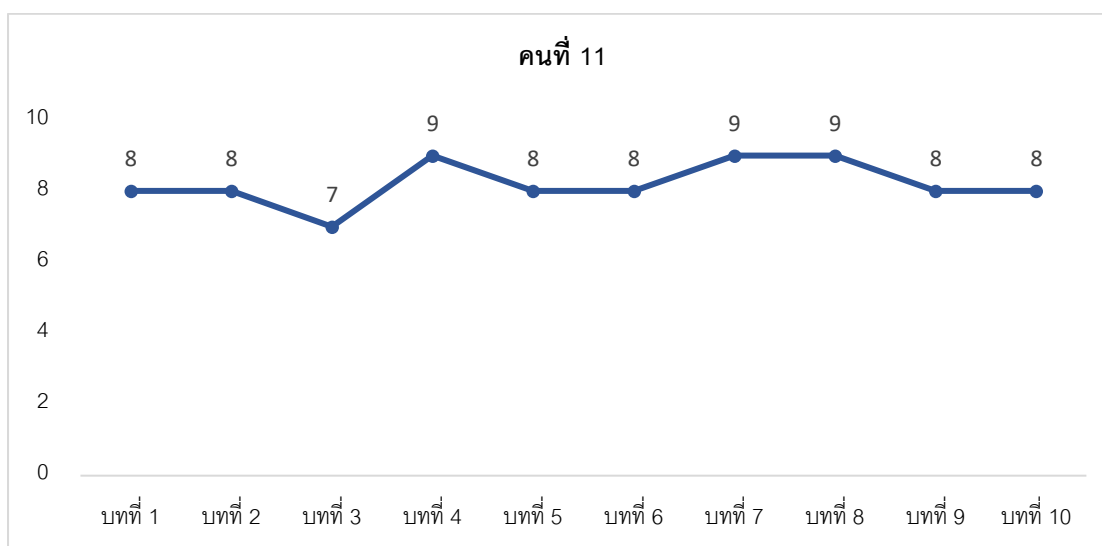
ภาพประกอบ 70 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 10

จากภาพประกอบ 70 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 10 อยู่ในระดับคุณภาพที่ดีมาก โดยคะแนนที่ได้น้อยที่สุดคือ 8 คะแนน และ
คะแนนที่ได้มากที่สุดคือ 9 คะแนน ผ่านเกณฑ์การวัดผลที่กำหนดไว้ทุกบท ซึ่งสรุปได้ว่า นักศึกษา
มีพัฒนาการด้านการพูดภาษาไทย

จากการสัมภาษณ์นักศึกษาคณะนี้ พบว่า สาเหตุที่บทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย”
บทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” บทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดูหนัง
กันไหม” และบทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัวลดได้ไหมคะ” ได้คะแนนน้อยกว่าบทอื่นเพราะ บทที่ 1 เป็นบทแรกที่
นักศึกษาฝึกออกเสียงภาษาไทย มีหลายเสียงที่ไม่มีในภาษาเวียดนามจึงออกเสียงไม่ถูกต้อง ส่วน
บทที่ 3 บทที่ 5 บทที่ 6 และบทที่ 9 มีเนื้อหาบทเรียนแต่เมื่อนำไปประยุกต์ใช้
กลับเกิดข้อผิดพลาดต่าง ๆ โดยเฉพาะเนื้อหาด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกับภาษา
และวัฒนธรรมเวียดนาม เช่น การบอกเวลา ชื่อวัน ชื่อเดือน การใช้ลักษณนาม เป็นต้น

นอกจากนี้ นักศึกษากล่าวถึงสาเหตุที่บทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันซื้อน้ำหวานคะ” บทที่
4 “คุณแม่ น้ำหวานเป็นครู” บทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” บทที่ 10 “ขอสิ่งอาหาร
คะ” ได้คะแนนสูงคือ บทที่ 2 เป็นบทแรกที่ฝึกสนทนาภาษาไทย เนื้อหาเกี่ยวกับการทักทายและ
แนะนำตัว ซึ่งน่าสนใจและจำเป็นต่อการใช้ชีวิต จึงตั้งใจฝึกพูดหัวข้อนี้ ส่วนบทที่ 4 บทที่ 7 บทที่

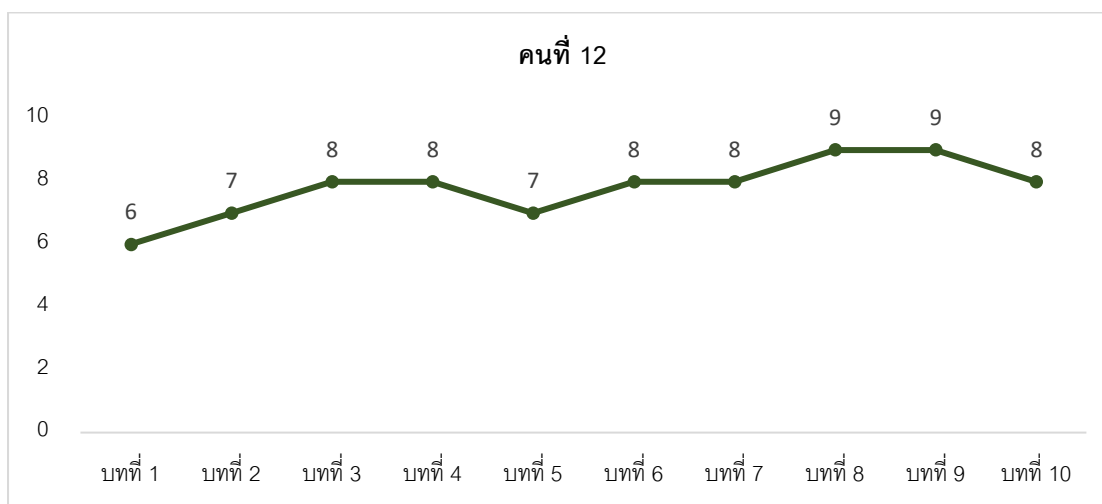
10 มีเนื้อหาที่ต่อเนื่องและเชื่อมโยงกับบทเรียนเก่า จึงสามารถประยุกต์ใช้ความรู้เดิม ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้างประโยค ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทย มาฝึกพูดภาษาไทย

ภาพประกอบ 71 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 11

จากภาพประกอบ 71 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 11 ผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยได้น้อยที่สุดคือบทที่ 3 ได้ 7 คะแนน และคะแนน
ที่มากที่สุดคือ 9 คะแนน ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาไทยตาม
วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาคนนี้ออกเสียงภาษาไทยค่อนข้างชัด แต่มักถูกหักคะแนน
ด้านการใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยค โดยเฉพาะบทที่มีเนื้อหาภาษาไทยจำนวนมากและยาก
เช่น บทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” บทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดู
หนังกันไหม” บทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” บทที่ 10 “ขอสั่งอาหารค่ะ” ซึ่งสอดคล้องกับการให้
สัมภาษณ์ของนักศึกษาว่า บทที่ 3 นักศึกษาไม่ชินกับโครงสร้างประโยคที่มีลักษณนามใน
ภาษาไทย จึงมักพูดผิด เช่น “หนูมี 1 พี่ชาย” “หนูมี 1 น้องสาว” ซึ่งเป็นอิทธิพลจากภาษาเวียดนาม
บทที่ 5 บทที่ 6 มีเนื้อหามาก จึงจำยากและสับสนในการนำไปใช้ โดยเฉพาะการบอกเวลา
ภาษาไทยซับซ้อนกว่าภาษาเวียดนาม ส่วนบทที่ 9 และบทที่ 10 มีเนื้อหามากเหมือนกัน และ
นักศึกษาประสบปัญหาเดิมคือการใช้โครงสร้างประโยคที่มีลักษณนาม

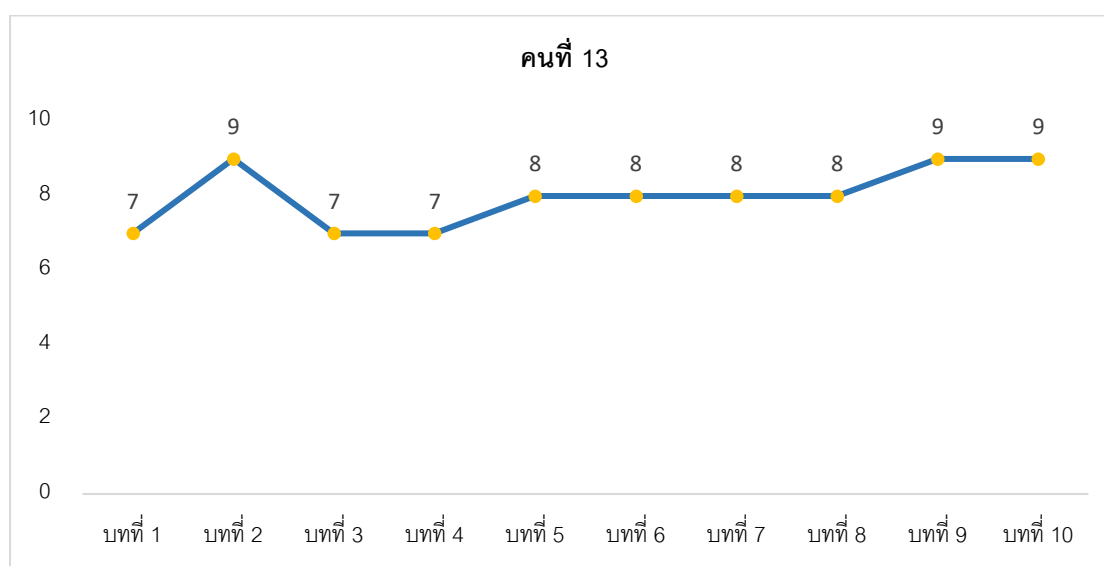

ภาพประกอบ 72 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 12

จากภาพประกอบ 72 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 12 สามารถแบ่งผลการเรียนออกเป็น 3 ระดับ ประกอบด้วย ระดับดีมาก ได้แก่
บทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” บทที่ 6 “พุ่มนี้ไปดูหนังกัน
ใหม่” บทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” บทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักร
อย่างไรคะ” บทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ไปได้ไหมคะ” และบทที่ 10 “ขอสิ่งอาหารคะ” ซึ่งมีคะแนนอยู่ในช่วง
80 – 100 คะแนน ระดับดี ได้แก่ บทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันซื้อน้ำหวานคะ” และบทที่ 7 “ฮัลโหล
น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” ซึ่งได้ 7 คะแนน และระดับปานกลาง ได้แก่ บทที่ 1 “ระบบเสียง
ภาษาไทย” ได้ 6 คะแนน ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์การวัดผล สาเหตุที่ทำให้บทที่ 1 ไม่ผ่านการวัดผลเพราะ
อิทธิพลของภาษาแม่หรือภาษาเวียดนามถิ่นใต้ จากการสังเกตการอ่านออกเสียงแบบฝึกหัดในบท
ที่ 1 พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาแม่ของตนเอง เช่น
เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /p/ /ph/ /ch/ เสียงพยัญชนะควบกล้ำทุกเสียง เสียงสระ /o:/ เสียงสระ /ua/
เมื่อผสมกับตัวสะกด เสียงพยัญชนะท้าย /t/ /n/ เสียงวรรณยุกต์โท เป็นต้น โดยนักศึกษานำเสียง
ภาษาเวียดนามถิ่นใต้ที่มีลักษณะคล้ายกับเสียงภาษาไทยมาออกเสียงแทน เช่น ออกเสียง /b/ แทน
เสียง /p/ /ph/ ออกเสียง /c/ แทนเสียง /ch/ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนนี้ ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบฝึกหัดการออกเสียงของบทที่ 1 ว่า เป็นครั้งแรก
ที่นักศึกษาออกเสียงภาษาไทย มีหลายเสียงออกเสียงยากเพราะไม่มีในภาษาเวียดนาม

นักศึกษาไม่รู้ต้องออกเสียงอย่างไร และคิดว่าต้องใช้เวลาในการฝึกออกเสียงจึงจะสามารถออกเสียงได้

อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาคะแนนรวมของแบบฝึกหัดทุกบท พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 12 มีพัฒนาการที่ดีขึ้น โดยคะแนนของ 9 บทที่เหลือและคะแนนเฉลี่ยแบบฝึกหัดทักษะการพูดของ 10 บทผ่านเกณฑ์การวัดผล จึงสรุปได้ว่า นักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาไทย

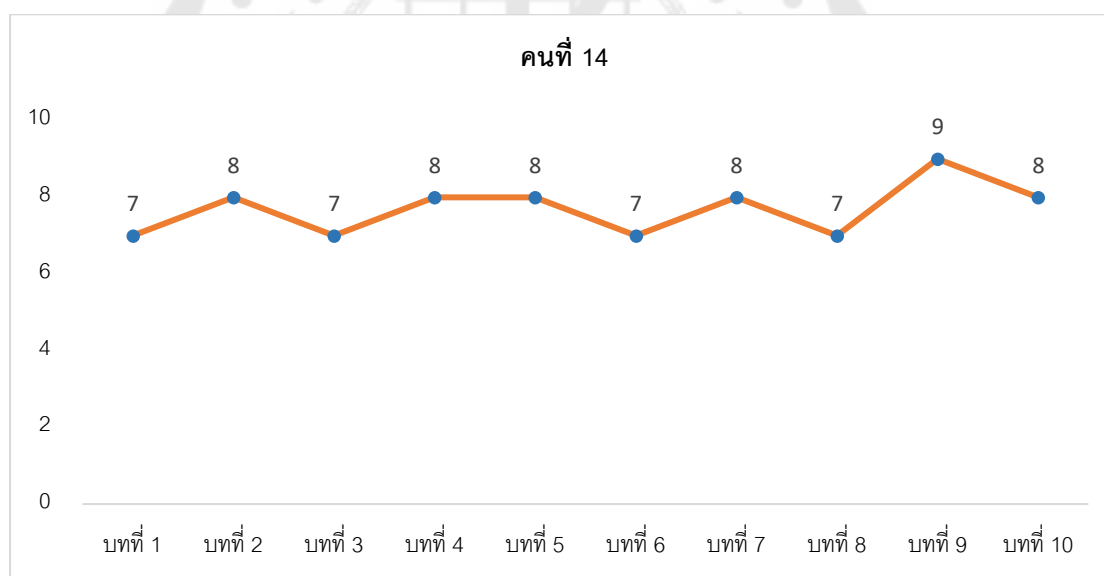

ภาพประกอบ 73 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 13

จากภาพประกอบ 73 พบว่า ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 13 แบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงแรก ได้แก่ บทที่ 1 ถึงบทที่ 5 และช่วงหลัง ได้แก่ บทที่ 6 ถึงบทที่ 10 โดยช่วงแรกคะแนนต่างกันค่อนข้างมากและไม่สม่ำเสมอ คะแนนได้น้อยที่สุดคือ 7 คะแนน ได้แก่ บทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” บทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” และบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” ส่วนช่วงหลังคะแนนห่างกันไม่มากและค่อนข้างสม่ำเสมอ คะแนนที่น้อยที่สุดคือ 8 คะแนน ได้แก่ บทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม” บทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” บทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” คะแนนที่ได้มากที่สุดคือ 9 คะแนน ได้แก่ บทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว อดได้ไหมคะ” และบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารคะ” ซึ่งคะแนนแบบฝึกหัดทักษะ

การพูดของทุกบทผ่านเกณฑ์การวัดผลที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่านักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 13 มีพัฒนาการด้านการพูดภาษาไทย

ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาคนนี้ประสบปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยค่อนข้างมาก โดยเฉพาะในช่วงเริ่มเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นจากคะแนนบทที่ 1 บทที่ 3 และบทที่ 4 โดยบทที่ 1 นักศึกษาออกเสียงคำที่เขียนโดยสัทอักษรไม่ถูกต้องหลายเสียง ส่วนใหญ่เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาเวียดนาม บทที่ 2 นักศึกษาได้คะแนนดีเพราะมีเนื้อหาน้อยและง่าย โครงสร้างประโยคไม่ซับซ้อน และคล้ายกับภาษาเวียดนาม บทที่ 3 และบทที่ 4 มีเนื้อหามากขึ้น เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพ โดยเฉพาะโครงสร้างประโยคที่มีลักษณนามในภาษาไทยต่างจากภาษาเวียดนาม จึงทำให้นักศึกษาพูดผิด กอปรกับปัญหาด้านการออกเสียงทำให้นักศึกษาไม่มั่นใจเมื่อพูดภาษาไทย จึงทำให้ได้คะแนนน้อย อย่างไรก็ตาม ในช่วงหลังนักศึกษาริเริ่มปรับตัวกับเนื้อหาและการออกเสียงภาษาไทยจึงได้ผลคะแนนดีขึ้นตามลำดับ

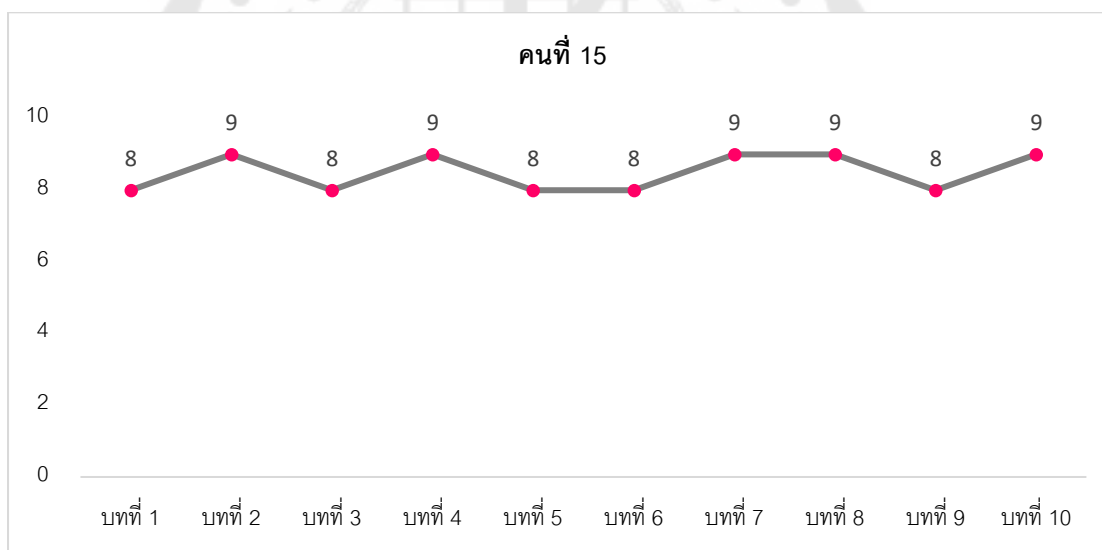

ภาพประกอบ 74 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 14

จากภาพประกอบ 74 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 14 แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับดีมาก ได้แก่ บทที่ 2 “สวัสดีค่ะ ฉันื่อน้ำหวานค่ะ” บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” บทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” บทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” และบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารค่ะ”

ซึ่งคะแนนอยู่ในช่วง 80-100 คะแนน และระดับดี ได้แก่ บทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” บทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” บทที่ 6 “พุงนี้ไปดูหนังกันไหม” และบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัด จตุจักรอย่างไรคะ” ได้ 7 คะแนนเหมือนกันทุกบท ซึ่งทุกบทผ่านเกณฑ์การวัดผล จึงสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 14 มีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาไทย

ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาคนที่ 14 มีปัญหาด้านการออกเสียงค่อนข้างมาก ซึ่งเป็นอุปสรรคในการพูดภาษาไทย จากการสัมภาษณ์ พบว่า นักศึกษาไม่มั่นใจเมื่อพูดภาษาไทยเพราะ รู้ตัวว่าเป็นคนที่พูดภาษาไทยไม่ชัด เสียงภาษาไทยที่มีปัญหาส่วนใหญ่เป็นเสียงที่ไม่ปรากฏใน ภาษาเวียดนาม จึงไม่ทราบว่าจะต้องออกเสียงอย่างไร ดังนั้นเมื่อฝึกพูดบทเรียนที่มีเนื้อหาตลกและ ยาก เช่น บทที่ 3 บทที่ 6 บทที่ 8 จึงได้คะแนนน้อย ส่วนเมื่อฝึกพูดบทเรียนที่มีเนื้อหาตลกเนื่องจาก บทเรียนเก่า นักศึกษามั่นใจมากขึ้นเพราะสามารถใช้ความรู้เก่าที่ผ่านการฝึกฝนมาฝึกพูด ภาษาไทย จึงทำให้บทที่ 4 บทที่ 7 บทที่ 10 ได้คะแนนในระดับดี

ภาพประกอบ 75 แผนภูมิแสดงคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายคนที่ 15

จากภาพประกอบ 75 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายคนที่ 15 อยู่ในระดับที่ดีมาก คะแนนที่ได้น้อยที่สุดคือ 8 คะแนน ได้แก่ บทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” บทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” บทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” บทที่ 6 “พุงนี้ไปดูหนังกันไหม” และ บทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” และคะแนนที่ได้มากที่สุดคือ

9 คะแนน ได้แก่ บทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันชื่อน้ำหวานคะ” บทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” บทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” บทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” และ บทที่ 10 “ขอสั่งอาหารคะ” ซึ่งทุกบทผ่านเกณฑ์การวัดผล แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาไทย

จากการวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายรายบุคคล สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาไทยในระดับเบื้องต้นตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้ ถึงแม้แบบฝึกหัดบางบทได้คะแนนไม่ผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยสาเหตุหลักคือ ปัญหาการออกเสียง เนื่องจากนักศึกษากลุ่มเป้าหมายเริ่มเรียนภาษาไทยเป็นครั้งแรก จึงไม่ชินกับการออกเสียงภาษาไทย ในช่วงแรกนักศึกษามักนำเสียงภาษาแม่ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับภาษาไทยมาออกเสียงแทน จึงทำให้การออกเสียงไม่ถูกต้อง อย่างไรก็ตามหลังจากเรียนภาษาไทยได้ระยะหนึ่ง นักศึกษากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ออกเสียงดีขึ้น มีพัฒนาการอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 4 ที่มีคะแนนแบบฝึกหัดของ 2 บทที่ไม่ผ่านเกณฑ์การวัดผลแสดงความคิดเห็นว่า การออกเสียงภาษาไทยยากมาก โดยเฉพาะตอนที่พูดประโยคยาว ๆ ต้องฝึกออกเสียงบ่อย ๆ จึงจะสามารถออกเสียงดีขึ้น ไฟล์เสียงประกอบหนังสือมีประโยชน์มากสำหรับการฝึกออกเสียง สามารถฟังไฟล์เสียงและฝึกพูดตามให้ใกล้เคียงกับเสียงของเจ้าของภาษา ซึ่งผู้วิจัยพบว่า พัฒนาการการออกเสียงของนักศึกษาในระยะแรกมักออกเสียงภาษาไทยไม่ถูกต้อง เช่น เสียง /ph/ อาทิ ผม พ่อ พี่ เสียง /ch/ อาทิ ฉัน ชื่อ ชอบ เสียงวรรณยุกต์โท อาทิ พ่อ แม่ พี่ ชื่อ เป็นต้น แต่ในระยะหลังเมื่อได้พูดบ่อย ๆ นักศึกษาออกเสียงชัดขึ้น ดังนั้นการออกเสียงจึงต้องการเวลาฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ

ดังนั้นจากการวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายโดยอิงเกณฑ์การวัดผล สรุปได้ว่า หลังจากเรียนรู้ด้วยหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับนักศึกษาชาวเวียดนาม” นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาไทยระดับเบื้องต้นตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ ในขั้นต่อไป ผู้วิจัยจะวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบทเพื่อแสดงความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยของกลุ่มเป้าหมายอย่างละเอียด

2.2 การวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยของกลุ่มเป้าหมาย

แบบฝึกหัดทักษะการพูดในหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความสามารถของผู้เรียนในการนำความรู้ด้านภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมไปใช้สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

โดยตั้งเกณฑ์การวัดผลไว้ว่า ผู้เรียนต้องได้คะแนนร้อยละ 70 ขึ้นไป ในชั้นตอนนี้ ผู้วิจัยจะนำคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดในทุกบทเรียนมาทำเป็นตาราง หาค่าเฉลี่ย เทียบกับเกณฑ์การวัดผล และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละบท เพื่อวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยของกลุ่มเป้าหมาย ผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 48 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย”

คนที่	แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” “พูดออกเสียงพยัญชนะต้น สระ พยัญชนะท้าย และวรรณยุกต์ได้” (10)	ผลการประเมิน
1	9	ผ่าน
2	7	ผ่าน
3	7	ผ่าน
4	6	ไม่ผ่าน
5	7	ผ่าน
6	8	ผ่าน
7	8	ผ่าน
8	8	ผ่าน
9	7	ผ่าน
10	8	ผ่าน
11	8	ผ่าน
12	6	ไม่ผ่าน
13	7	ผ่าน
14	7	ผ่าน
15	8	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	7.4	ผ่าน

บทที่ 1 ให้ความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทย ซึ่งเป็นบทแรกๆ ที่ผู้เรียนเริ่มทำความรู้จักเกี่ยวกับเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ภาษาไทย แบบฝึกหัดทักษะการพูดจึงเน้นการพูดออกเสียงเป็นคำ ๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาอังกฤษ เวียดนาม เช่น /ph/ /ch/ เสียงพยัญชนะควบกล้ำ เสียงวรรณยุกต์โท เป็นต้น จากตาราง 48 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย 13 คนมีคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยคะแนนสูงสุดคือ 9 คะแนน และคะแนนน้อยที่สุดคือ 7 คะแนน มีนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย 2 คน ได้คะแนนไม่ผ่านเกณฑ์การวัดผลคือ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 4 และคนที่ 12 ได้ 6 คะแนน ซึ่งนักศึกษาถูกแทรกแซงด้วยภาษาแม่ดัง จึงทำให้ออกเสียงภาษาไทยไม่ถูกต้องและได้คะแนนน้อย

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยแบบฝึกหัดทักษะการพูดบทที่ 1 ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย พบว่า คะแนนเฉลี่ยผ่านเกณฑ์การวัดผล จึงสรุปว่า หลังจากเรียนบทที่ 1 เสร็จ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถพูดออกเสียงพยัญชนะต้น สระ พยัญชนะท้าย และวรรณยุกต์ภาษาไทยได้

ตาราง 49 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันทื่อน้ำหวานคะ”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันทื่อน้ำหวานคะ” “พูดทักทายและแนะนำตัวตามสถานการณ์ที่กำหนด”				ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เกี่ยวกับการทักทาย การบอกชื่อและสัญชาติ การถามชื่อและสัญชาติ	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน	รวม	
	(3)	(5)	(2)	(10)	
1	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
2	2.5	4.5	1	8	ผ่าน
3	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
4	2.5	4.5	1	8	ผ่าน
5	3	4	1	8	ผ่าน
6	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
7	2	4	1	7	ผ่าน

ตาราง 49 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ จันชื่อน้ำหวานคะ” “พูดทักทายและแนะนำตัวตามสถานการณ์ที่กำหนด”				ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เกี่ยวกับการทักทาย การบอกชื่อและสัญชาติ การถามชื่อและสัญชาติ	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน	รวม	
	(3)	(5)	(2)	(10)	
8	3	4	1	8	ผ่าน
9	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
10	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
11	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
12	2	4	1	7	ผ่าน
13	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
14	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
15	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	2.6	4.2	1.3	8.1	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย คิดเป็น ร้อยละ	86.7	84	65	81	ผ่าน

จากตาราง 49 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายทุกคนได้คะแนนผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยคะแนนรวมมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 81 นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงที่สุด 9 คะแนนมีจำนวน 4 คน นักศึกษาได้คะแนนที่น้อยที่สุด 7 คะแนนมีจำนวน 2 คน

เมื่อพิจารณาคะแนนย่อยตามเกณฑ์การวัดผล พบว่า คะแนนสำหรับการใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการทักทาย การบอกชื่อและสัญชาติ การถามชื่อและสัญชาติได้คะแนนมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86.7 รองลงมาคือคะแนนสำหรับการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบท

การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 84 และคะแนนสำหรับการออกเสียงได้น้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 65

เนื่องจากบทที่ 2 เป็นบทแรกที่นักศึกษาเรียนรู้การสนทนาภาษาไทย จึงมีเนื้อหาไม่มาก คำศัพท์และรูปประโยคเกี่ยวกับการทักทายและแนะนำตัวไม่ซับซ้อน นักศึกษาจึงเรียนรู้ได้ง่ายและเร็ว และสามารถประยุกต์ใช้ในการฝึกพูดได้ค่อนข้างดี อย่างไรก็ตามนักศึกษาบางคนยังสับสนการใช้คำว่า “คะ” และ “ค่ะ” เพราะมีเสียงใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะคำว่า “คะ” เป็นเสียงโทไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม นักศึกษามักพูดผิดเมื่อต้องพูดประโยคยาว ๆ เช่น “ไว้พบใหม่” แทน “ไว้พบกันใหม่” “คุณเป็นคนไหน” แทน “คุณเป็นคนชาติไหน” “ยินดีที่รู้จัก” แทน “ยินดีที่ได้รู้จัก” เป็นต้น

ผู้วิจัย พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่สามารถเลือกใช้การทักทายที่เหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร สามารถเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามที่เหมาะสมกับการสื่อสาร อย่างไรก็ตาม นักศึกษาหลายคนยังไม่ชินกับการใช้คำลงท้ายภาษาไทย จึงลงคำลงท้ายเมื่อสนทนากับอาจารย์ นักศึกษาหญิงบางคนยังสับสนระหว่างการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 ว่า “ฉัน” และ “หนู” โดยบางครั้งนักศึกษาเรียกตัวเองว่า “ฉัน” เพื่อสื่อสารกับอาจารย์ รวมทั้งยังประสบปัญหาในการใช้คำลงท้ายภาษาไทย นักศึกษาชาย 1 คนใช้คำลงท้ายว่า “คะ” โดยนักศึกษ้อธิบายว่า ตนยังไม่ชินกับการใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่มีค่าเฉพาะสำหรับเพศชายและเพศหญิงซึ่งแตกต่างกับคำลงท้ายภาษาเวียดนามที่ไม่แบ่งเพศ ดังนั้นเมื่อฟังเพื่อนนักศึกษาหญิงพูดคำว่า “คะ” จึงลืมตัวและพูดคำว่า “คะ” ตาม นอกจากนั้น ในการฝึกสนทนาถามตอบชื่อกับเพื่อน นักศึกษาบางคนยังสับสนในการบอกชื่อเวียดนาม ชื่อไทย และชื่อเล่น โดยนักศึกษาบางคนบอกชื่อไทยที่อาจารย์ตั้งให้เพราะภูมิใจที่ตนมีชื่อไทย เช่น “ฉันชื่อนิลมณี” “ผมชื่อณธายุ” แทนการบอกชื่อเล่นกับเพื่อนเพราะเป็นการสื่อสารไม่เป็นทางการ ถึงแม้ว่านักศึกษากลุ่มเป้าหมายเข้าใจเนื้อหาการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่น่าเสนอในบทเรียน แต่การประยุกต์ใช้เนื้อหาเหล่านี้ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสารต้องค่อยเป็นค่อยไปและต้องการเวลาฝึกฝน

การออกเสียงเป็นอุปสรรคสำคัญของผู้เริ่มเรียนภาษาไทย นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงไม่ชัดหรือไม่เป็นธรรมชาติเมื่อต้องพูดประโยคยาว ๆ เพราะเป็นครั้งแรกที่นักศึกษาได้ฝึกพูดสนทนาโต้ตอบเป็นภาษาไทย ผู้วิจัย พบว่า นักศึกษาถูกแทรกแซงโดยภาษาแม่เมื่อออกเสียงภาษาไทย กล่าวคือ นักศึกษาจะนำเสียงภาษาเวียดนามที่มีลักษณะใกล้เคียงกับภาษาไทยมาออกเสียง จึงเป็นเหตุทำให้คะแนนการออกเสียงในแบบฝึกหัดการพูดของบทที่ 2 ไม่ดีเท่าที่ควร

อย่างไรก็ดี จากการพิจารณาคะแนนโดยรวมที่ผ่านเกณฑ์การวัดผล สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถพูดทักษะในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ สามารถบอกชื่อและสัญชาติตนเองได้ และถามชื่อและสัญชาติคนอื่นได้ ตรงตามวัตถุประสงค์ของบทเรียน

ตาราง 50 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 3 “นำหวานมีน้องชาย 1 คน”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 3 “นำหวานมีน้องชาย 1 คน” “สนทนาเรื่อง ครอบครัว”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ต้อง เกี่ยวกับครอบครัว ตัวเลข การบอกจำนวนคน การบอกอายุ	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
1	2.5	4.5	2	9	ผ่าน
2	2	3.5	1.5	7	ผ่าน
3	2	4	1	7	ผ่าน
4	2.5	4.5	1	8	ผ่าน
5	2.5	4.5	1	8	ผ่าน
6	2	4.5	1.5	8	ผ่าน
7	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
8	2	4.5	1.5	8	ผ่าน
9	3	4	1	8	ผ่าน
10	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
11	2	3.5	1.5	7	ผ่าน
12	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
13	2	4	1	7	ผ่าน
14	2.5	3.5	1	7	ผ่าน
15	3	3.5	1.5	8	ผ่าน

ตาราง 50 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” “สนทนาเรื่อง ครอบครัว”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เกี่ยวกับครอบครัว ตัวเลข	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน		
	การบอกจำนวนคน				
	การบอกอายุ				
	(3)	(5)	(2)	(10)	
ค่าเฉลี่ย	2.4	4.0	1.3	7.7	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย คิดเป็น ร้อยละ	80	80	65	77	ผ่าน

จากตาราง 50 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายทุกคนมีคะแนนบทที่ 3 ผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 77 เพราะมีเนื้อหาจำนวนมากและยากขึ้น ได้แก่ คำบอกครอบครัว ตัวเลข โครงสร้างประโยคบอกจำนวนคน โครงสร้างประโยคบอกอายุ ซึ่งนักศึกษาต้องใช้เวลาในการท่องจำและฝึกฝน จึงทำให้เกิดอุปสรรคในการประยุกต์เนื้อหาเหล่านี้เมื่อพูดภาษาไทย ซึ่งแสดงให้เห็นจากคะแนน ที่ได้คะแนนค่อนข้างน้อย

ผู้วิจัย พบว่า นักศึกษาบางคนที่เคยพูดผิดเกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในบทที่ 2 ได้แก้ไขข้อผิดพลาดและพูดถูกต้องมากขึ้น เช่น ไม่มีนักศึกษาชายที่ใช้คำลงท้าย “คะ” และนักศึกษาหญิงสนทนากับอาจารย์โดยใช้คำว่า “หนู” แทนตนเอง ไม่ใช่ “ฉัน” แล้ว เป็นต้น อย่างไรก็ตาม นักศึกษาหลายคนยังขาดคำลงท้ายเมื่อสนทนากับอาจารย์ หรือสับสนในการใช้คำลงท้ายเมื่อสนทนากับเพื่อน เช่น บางที่ใช้คำว่า “คะ” บางที่ใช้คำว่า “จ๊ะ” ในบทสนทนาเดียวกัน นักศึกษาบางคนเรียกชื่อไทยเพื่อแทนตัวเองเมื่อสื่อสารกับอาจารย์ เช่น “พิรามีพี่น้องกี่คนครับ” “พิรามีพี่น้อง 2 คนคะ” สรุปได้ว่า นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในบทเรียนและพยายามใช้ความรู้เหล่านี้ฝึกพูดภาษาไทย แต่เนื่องจากข้อจำกัดด้านประสบการณ์การใช้ภาษาจึงยังพบความผิดพลาดบางประการ

การออกเสียงยังเป็นปัญหาหลักของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยพบว่า แม้นักศึกษาบางคนออกเสียงดีขึ้นแต่ส่วนใหญ่ยังออกเสียงผิด โดยเฉพาะเมื่อต้องออกเสียงคำที่มีหลายพยางค์หรือประโยคยาว

จากการพิจารณาคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดบทที่ 3 ของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายซึ่งทุกคนมีคะแนนผ่านเกณฑ์การวัดผล จึงสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถพูดแนะนำครอบครัวตนเองและถามเรื่องครอบครัวคนอื่นได้ ซึ่งบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้บทที่ 3

ตาราง 51 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” “สนทนาเรื่อง อาชีพ”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เกี่ยวกับอาชีพ	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
1	2.5	4.5	2	9	ผ่าน
2	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
3	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
4	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
5	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
6	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
7	3	4	1	8	ผ่าน
8	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
9	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
10	2.5	5	1.5	9	ผ่าน
11	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
12	2.5	4.5	1	8	ผ่าน

ตาราง 51 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” “สนทนาเรื่อง อาชีพ”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เกี่ยวกับอาชีพ	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
13	2.5	3.5	1	7	ผ่าน
14	2.5	4.5	1	8	ผ่าน
15	2.5	5	1.5	9	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	2.7	4.3	1.4	8.4	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย คิดเป็น ร้อยละ	90	86	70	84	ผ่าน

จากตาราง 51 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูด ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 84 ซึ่งอยู่ในระดับที่ดี เนื่องจากเนื้อหาบทที่ 4 เกี่ยวข้องกับบทที่ 3 กล่าวคือ เนื้อหาเรื่องครอบครัว บทที่ 3 ให้ความรู้เกี่ยวกับสมาชิกและจำนวนคนในครอบครัว ส่วนบทที่ 4 เกี่ยวกับอาชีพของคนในครอบครัว ดังนั้น นักศึกษาสามารถทบทวนและใช้ความรู้ที่ได้เรียนมาในบทที่ 3 เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว ตัวเลข เพื่อฝึกพูดในบทที่ 4 ทำให้ได้คะแนนค่อนข้างดี

ผู้วิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยเหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร เช่น ใช้การทักทายที่เหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร ใช้คำบุรุษสรรพนามและคำลงท้ายที่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม นักศึกษาบางคนยังไม่ชินกับการใช้คำลงท้าย จึงไม่มีคำลงท้ายเมื่อสนทนากับอาจารย์ นักศึกษาบางคนใช้คำบุรุษสรรพนามสับสนเมื่อสื่อสารกับเพื่อน เช่น ใช้ชื่อไทยแทนตัวเองหรือแทนเพื่อนที่พูดด้วย อาทิ “พี่ชายของพิลาสลักษณะไหน” “พี่ชายของพิลาสลักษณะเป็นใคร” เมื่อฝึกพูดเกี่ยวกับอาชีพของคนในครอบครัว นักศึกษาบางคนเริ่มต้นบทสนทนาด้วยการทักทายและทำความรู้จักกันซึ่งไม่เหมาะสมกับการถามอาชีพของคนในครอบครัวเพราะเป็นเรื่อง

ส่วนตัวและละเอียดอ่อน อย่างไรก็ตาม การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายโดยรวมมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทการสื่อสารในฐานะผู้เริ่มเรียนภาษาไทย

การออกเสียงของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายมีพัฒนาการที่ดีขึ้น โดยนักศึกษาออกเสียงคำศัพท์ที่เคยเรียนมาในบทที่ 2 และบทที่ 3 ถูกต้องและชัดเจน แต่มีนักศึกษาบางคนยังออกเสียงผิดเพราะการแทรกแซงของภาษาแม่

จากการพิจารณาคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 4 ที่ผ่านเกณฑ์การวัดผลสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถตอบเกี่ยวกับอาชีพเป็นภาษาไทยได้

ตาราง 52 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 5 “นำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่งค่ะ”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 5 “นำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่งค่ะ” “สนทนาเรื่อง เวลา”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เกี่ยวกับเวลา	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
1	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
2	1.5	3	1.5	6	ไม่ผ่าน
3	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
4	2	3	1	6	ไม่ผ่าน
5	2	4	1	7	ผ่าน
6	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
7	3	4	1	8	ผ่าน
8	2	4	2	8	ผ่าน
9	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
10	2	4	2	8	ผ่าน
11	3	4	1	8	ผ่าน
12	2	3.5	1.5	7	ผ่าน
13	3	4	1	8	ผ่าน

ตาราง 52 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่งค่ะ” “สนทนาเรื่อง เวลา”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เกี่ยวกับเวลา	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
14	3	4	1	8	ผ่าน
15	2	4	2	8	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	2.4	3.8	1.4	7.6	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย คิดเป็น ร้อยละ	80	76	70	76	ผ่าน

จากตาราง 52 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย 13 คนมีคะแนนบทที่ 5 ผ่านเกณฑ์การวัดผล และนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย 2 คนไม่ผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยได้คะแนน 6 คะแนน ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 60 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์การวัดผลที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายให้ความคิดเห็นว่า บทที่ 5 มีเนื้อหาค่อนข้างยากและซับซ้อน เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน การบอกเวลาแบบไทยซึ่งแตกต่างจากการบอกเวลาแบบเวียดนาม แม้เข้าใจเนื้อหาบทเรียนแต่นำไปใช้ได้ถูกต้องในระยะเวลาอันสั้นได้ยาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นจากความแตกต่างระหว่างคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการฟังและคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูด กล่าวคือ แบบฝึกหัดทักษะการฟังวัดความรู้ความจำเกี่ยวกับเรื่องเวลา ซึ่งนักศึกษากลุ่มเป้าหมายได้คะแนนในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 90.4 แสดงว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความรู้ความจำเกี่ยวกับเรื่องเวลา แต่แบบฝึกหัดทักษะการพูดมีวัตถุประสงค์วัดความสามารถในการนำความรู้เรื่องเวลาไปสื่อสาร ซึ่งนักศึกษาได้คะแนนค่อนข้างน้อยและไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 2 คน ได้แก่ คนที่ 2 และคนที่ 4 ซึ่งได้ 6 คะแนน

เมื่อพิจารณาคะแนนย่อยตามเกณฑ์การวัดผล พบว่า นักศึกษาได้คะแนนการใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับเวลาในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 80 รองลงมาคือคะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม คิดเป็นร้อยละ 76 ซึ่งค่อนข้างน้อย เพราะการบอกเวลาแบบไทยต่างกับการบอกเวลาแบบเวียดนามค่อนข้างมาก โดยมีคำเฉพาะสำหรับบอกเวลาในแต่

ละช่วง ได้แก่ โมง ทูม ตี การบอกเวลาในช่วงตั้งแต่ 19.00 นาฬิกา ถึง 23.00 สร้างความสับสนให้นักศึกษาชาวเวียดนามมากที่สุด เพราะคนไทยบอกเวลาเป็น 1 ทูม ถึง 5 ทูม ซึ่งความแตกต่างในระบบคิดเรื่องเวลาระหว่างไทยกับเวียดนามเป็นอุปสรรคแก่นักศึกษาเมื่อพูดเวลาในภาษาไทย ส่วนคะแนนการออกเสียงได้น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70 แสดงว่า การออกเสียงยังเป็นปัญหาสำคัญสำหรับนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมาย

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาคะแนนรวมของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายทุกคน พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 76 จึงสรุปได้ว่า นักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีความสามารถในการถามตอบเวลาเป็นภาษาไทย บรรลุวัตถุประสงค์ของบทเรียน

ตาราง 53 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 6 “พุงนี้ไปดูหนังกันไหม”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 6 “พุงนี้ไปดูหนังกันไหม” “สนทนาเรื่อง วัน เดือน ปี”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับวัน เดือน ปี และการนัดหมาย	ใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้องชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
1	2.5	5	1.5	9	ผ่าน
2	2.5	3.5	1	7	ผ่าน
3	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
4	2.5	4.5	1	8	ผ่าน
5	2.5	4.5	1	8	ผ่าน
6	2.5	4.5	2	9	ผ่าน
7	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
8	2.5	4.5	2	9	ผ่าน
9	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
10	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
11	2.5	4	1.5	8	ผ่าน

ตาราง 53 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 6 “พุงนี้ไปดูหนังกันไหม” “สนทนาเรื่อง วัน เดือน ปี”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ ถูกต้องเกี่ยวกับ วัน เดือน ปี และการนัดหมาย	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
12	2	4.5	1.5	8	ผ่าน
13	2.5	4.5	1	8	ผ่าน
14	2	4	1	7	ผ่าน
15	2	4.5	1.5	8	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	2.4	4.3	1.4	8	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย คิดเป็น ร้อยละ	80	86	70	80	ผ่าน

จากตาราง 53 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80 ซึ่งผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยคะแนนที่ได้น้อยที่สุดคือ 7 คะแนน และมากที่สุดคือ 9 คะแนน บทที่ 6 มีเนื้อหาจำนวนมาก ได้แก่ คำศัพท์เกี่ยวกับวัน เดือน ปี โครงสร้างประโยคถามตอบเกี่ยวกับวัน เดือน ปี จึงทำให้นักศึกษาบางคนสับสนและใช้คำไม่ถูกต้องในการฝึกพูดภาษาไทยซึ่งแสดงให้เห็นจากคะแนนสำหรับการใช้คำศัพท์ คิดเป็นร้อยละ 80 ซึ่งไม่ดีเท่าที่ควร

ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาเริ่มมีพัฒนาการในการใช้ภาษาไทยที่สอดคล้องกับบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมากขึ้น แต่การออกเสียงยังเป็นปัญหาที่นักศึกษาต้องปรับปรุงแก้ไข แม้ออกเสียงคำศัพท์เก่าได้ถูกต้องและชัดเจนมากขึ้นแต่คำศัพท์ใหม่ยังออกเสียงไม่ถูกต้อง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการออกเสียงต้องการเวลาฝึกฝนเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตาม ค่ะ คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดในบทนี้ผ่านเกณฑ์การวัดผล สรุปได้ว่า นักศึกษาสามารถถามตอบวัน เดือน ปี และนัดหมายเป็นภาษาไทยได้

ตาราง 54 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” “สนทนาทางโทรศัพท์เพื่อนัดหมาย”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ ถูกต้องเกี่ยวกับ การโทรศัพท์ (3)	ใช้ภาษาไทยถูกต้องใน บริบทการสื่อสารข้าม วัฒนธรรม (5)	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน (2)		
1	2.5	5	1.5	9	ผ่าน
2	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
3	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
4	3	4	1	8	ผ่าน
5	2.5	5	1.5	9	ผ่าน
6	2	5	2	9	ผ่าน
7	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
8	2	5	2	9	ผ่าน
9	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
10	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
11	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
12	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
13	3	4	1	8	ผ่าน
14	2.5	4.5	1	8	ผ่าน
15	3	4	2	9	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	2.6	4.4	1.5	8.5	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย คิดเป็น ร้อยละ	86.7	88	75	85	ผ่าน

จากตาราง 54 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดผ่านเกณฑ์การวัดผลที่ตั้งไว้ คิดเป็นร้อยละ 85 คะแนนย่อยในแต่ละส่วนมีความสมดุลและจำนวนนักศึกษามีคะแนนเต็มในแต่ละส่วนมากขึ้น เช่น นักศึกษา 5 คนได้คะแนนการใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเต็ม 3 คะแนน นักศึกษา 4 คนได้คะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเต็ม 5 คะแนน นักศึกษา 3 คนได้คะแนนการออกเสียงถูกต้องชัดเจนเต็ม 2 คะแนน

แบบฝึกหัดทักษะการพูดบทที่ 7 มีลักษณะบูรณาการความรู้เดิมที่เรียนมาแล้ว โดยเฉพาะบทที่ 5 และบทที่ 6 และผนวกกับความรู้ใหม่ของบทที่ 7 กล่าวคือ ในบทที่ 7 นักศึกษาฝึกพูดสนทนาทางโทรศัพท์เรื่อง การนัดหมาย ดังนั้นต้องใช้ความรู้เกี่ยวกับเวลา วัน เดือน ปี และการสื่อสารทางโทรศัพท์ในการฝึกพูดภาษาไทย การได้ทบทวนความรู้เดิมที่ผ่านการฝึกฝนมาแล้ว จึงสามารถประยุกต์ความรู้ในการฝึกพูดบทที่ 7 ได้ดี นักศึกษาบอกเวลา และวัน เดือน ปี ถูกต้อง และออกเสียงชัดเจนมากขึ้น และถูกหลักการการสื่อสารทางโทรศัพท์ สรุปได้ว่า นักศึกษาสามารถพูดสื่อสารทางโทรศัพท์เป็นภาษาไทยในระดับเบื้องต้นได้ เช่น ขอสาย รับสาย นัดหมาย กล่าวลาก่อนยุติการสนทนาทางโทรศัพท์ เป็นต้น

ตาราง 55 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 8 “นำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 8 “นำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” “สนทนาเรื่อง การเดินทาง”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เกี่ยวกับ ยานพาหนะ ทิศทาง สถานที่ การเดินทาง	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
1	2	5	2	9	ผ่าน
2	2	4	1	7	ผ่าน

ตาราง 55 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” “สนทนาเรื่อง การเดินทาง”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เกี่ยวกับ ยานพาหนะ ทิศทาง สถานที่ การเดินทาง	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
3	2	5	1	8	ผ่าน
4	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
5	2	4.5	1.5	8	ผ่าน
6	2.5	4.5	2	9	ผ่าน
7	2	4.5	1.5	8	ผ่าน
8	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
9	2	4.5	1.5	8	ผ่าน
10	2.5	5	1.5	9	ผ่าน
11	2.5	5	1.5	9	ผ่าน
12	2.5	5	1.5	9	ผ่าน
13	3	4	1	8	ผ่าน
14	2	3.5	1.5	7	ผ่าน
15	3	4	2	9	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	2.5	4.2	1.5	8.3	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย คิดเป็น ร้อยละ	80	90	75	83.3	ผ่าน

จากตาราง 55 พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายทุกคนผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 83.3 การใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้คะแนนมากที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 90 นักศึกษา 5 คนได้คะแนนเต็มในส่วนนี้ รองลงมาคือการใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับยานพาหนะ ทิศทาง สถานที่ และการเดินทาง โดยมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80 มีนักศึกษาค้นคว้าได้คะแนนเต็ม 3 คน คะแนนน้อยน้อยที่สุดคือคะแนนการออกเสียง มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 75 นักศึกษากลุ่มเป้าหมายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทที่ 8 ว่า มีเนื้อหาค่อนข้างยาก ได้แก่ คำศัพท์เกี่ยวกับยานพาหนะ สถานที่ การเดินทาง โครงสร้างประโยคถามทางและบอกทาง ซึ่งยากจดจำได้ทั้งหมดในเวลาอันสั้น นักศึกษาจึงประสบอุปสรรคในการนำเนื้อหา ไปใช้ในการฝึกพูด ซึ่งทำให้ผลคะแนนออกมาไม่ดีเท่าที่ควร

นักศึกษากลุ่มเป้าหมายให้สัมภาษณ์ว่า หลังจากเรียนรู้โดยใช้หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น” มา 8 สัปดาห์ นักศึกษาสะสมความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมากขึ้น และได้ฝึกประยุกต์ใช้ความรู้ด้านวัฒนธรรมควบคู่กับความรู้ด้านภาษาจึงทำให้การใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารมากขึ้น และมั่นใจเมื่อพูดภาษาไทยมากขึ้น

จากการพิจารณาผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 8 ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่ผ่านเกณฑ์การวัดผลทุกคน สรุปว่า นักศึกษาบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักศึกษาสามารถพูดถามตอบเกี่ยวกับยานพาหนะ สถานที่ ทิศทาง และการเดินทางได้

ตาราง 56 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” “สนทนาเรื่อง การซื้อของ”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เกี่ยวกับ เครื่องแต่งกาย สี ผลไม้ ขนาด จำนวน ราคา	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
1	3	5	2	10	ผ่าน
2	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
3	3	4.5	1.5	9	ผ่าน

ตาราง 56 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 9 “ชื่อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” “สนทนาเรื่อง การซื้อของ”			รวม	ผลการประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เกี่ยวกับ เครื่องแต่งกาย สี ผลไม้ ขนาด จำนวน ราคา	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
4	2	4	1	7	ผ่าน
5	2	5	1	8	ผ่าน
6	2.5	3.5	2	8	ผ่าน
7	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
8	2	5	2	9	ผ่าน
9	2.5	5	1.5	9	ผ่าน
10	2	4	2	8	ผ่าน
11	2	4	2	8	ผ่าน
12	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
13	3	4.5	1.5	9	ผ่าน
14	3	5	1	9	ผ่าน
15	2	4.5	1.5	8	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	2.5	4.4	1.6	8.5	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย คิดเป็น ร้อยละ	83.3	88	80	85	ผ่าน

จากตาราง 56 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดในมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 85 ซึ่งผ่านเกณฑ์การวัดผล มีนักศึกษาได้คะแนนเต็ม 10 คะแนน คือนักศึกษากลุ่มเป้าหมายคนที่ 1 เมื่อพิจารณาคะแนนย่อยตามเกณฑ์การวัดผล พบว่า คะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการ

สื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้มากที่สุด ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 88 ซึ่งมีนักศึกษาได้คะแนนเต็ม 5 คน รองลงมาคือการใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย สี ผลไม้ ขนาด จำนวน ราคา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 83.3 และมีนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย 5 คนได้คะแนนเต็ม คะแนนที่ได้น้อยที่สุดยังเป็นคะแนนการออกเสียง มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80 อย่างไรก็ตาม คะแนนการออกเสียงของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งแสดงให้เห็นพัฒนาการด้านออกเสียงของกลุ่มเป้าหมาย

แม้บทที่ 9 มีเนื้อหาจำนวนมากและค่อนข้างยาก เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย สี ผลไม้ ลักษณะนาม การใช้ลักษณะนาม การถามราคา การต่อราคา แต่นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถนำความรู้เหล่านี้ไปประยุกต์ใช้เมื่อฝึกพูดภาษาไทยซึ่งได้ผลในระดับดี จากการสัมภาษณ์ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ชอบเนื้อหาบทที่ 9 เพราะเป็นเนื้อหาที่น่าสนใจและใกล้ตัวผู้เรียน นักศึกษาบางคนประสบปัญหาในการใช้ลักษณะนาม ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเด็น คือ ใช้ลักษณะนามผิด และใช้โครงสร้างผิด เช่น “ขอตุกระเป่าตัวนี้หน่อยคะ” “จะซื้อ 2 เสื้อ อดไม่ไหมคะ” ซึ่งมาจากอิทธิพลของภาษาแม่

จากการพิจารณาคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 9 ที่ผ่านเกณฑ์การวัดผล จึงสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถพูดถามตอบเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย สี ขนาด ผลไม้ จำนวน และราคาเป็นภาษาไทยได้

ตาราง 57 แสดงผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารคะ”

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารคะ” “สนทนาเรื่อง การสั่งอาหาร”			รวม	ผลการ ประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับ อาหาร เครื่องดื่ม การสั่งอาหาร และราคา	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียง ถูกต้องชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
1	3	5	2	10	ผ่าน
2	2.5	5	1.5	9	ผ่าน
3	2.5	4.5	2	9	ผ่าน
4	2.5	4	1.5	8	ผ่าน

ตาราง 57 (ต่อ)

คนที่	ผลคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทที่ 10 “ขอส่งอาหารค่ะ” “สนทนาเรื่อง การส่งอาหาร”			รวม	ผลการ ประเมิน
	ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับ อาหาร เครื่องดื่ม การส่งอาหาร และราคา	ใช้ภาษาไทยถูกต้อง ในบริบทการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม	ออกเสียง ถูกต้องชัดเจน		
	(3)	(5)	(2)	(10)	
5	2	4.5	1.5	8	ผ่าน
6	2.5	4.5	2	9	ผ่าน
7	2.5	5	1.5	9	ผ่าน
8	2.5	5	1.5	9	ผ่าน
9	2	4.5	1.5	8	ผ่าน
10	2.5	4.5	2	9	ผ่าน
11	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
12	2	4.5	1.5	8	ผ่าน
13	2.5	4.5	2	9	ผ่าน
14	2.5	4	1.5	8	ผ่าน
15	3	4	2	9	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย	2.5	4.5	1.7	8.7	ผ่าน
ค่าเฉลี่ย คิดเป็น ร้อยละ	83.3	90	85	87	ผ่าน

จากตาราง 57 พบว่า คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดผ่านเกณฑ์การวัดผล โดยมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 87 คะแนนย่อยแต่ละส่วนห่างกันไม่มาก โดยคะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 90 รองลงมาคือการใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม การส่งอาหาร ราคา มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 83.3 และสุดท้ายคือคะแนนการออกเสียง มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 85 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีพัฒนาการ

ด้านการใช้ภาษาไทยและการออกเสียงอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะด้านการออกเสียง มีนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายได้คะแนนการออกเสียงเต็ม 2 คะแนนจำนวน 6 คน

จากการพิจารณาคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดภาษาไทยในบทที่ 10 สรุปได้ว่า
นักศึกษากลุ่มเป้าหมายบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยสามารถสั่งอาหาร เครื่องดื่ม และเรียก
เก็บเงินเป็นภาษาไทยได้

จากการวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบท สรุปได้ว่า นักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายมีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยระดับเบื้องต้นตามวัตถุประสงค์การ
เรียนรู้ของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ผู้วิจัยสรุป
ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 58 แสดงความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยเบื้องต้นของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย

บทเรียน	ความสามารถด้านทักษะการพูด
บทที่ 1 ระบบเสียงภาษาไทย	- พูดออกเสียงพยัญชนะต้น สระ พยัญชนะท้าย และวรรณยุกต์ภาษาไทยได้ - อ่านออกเสียงคำที่เขียนโดยสัทอักษรภาษาไทยได้
บทที่ 2 สวัสดิ์อะ ฉั่นชื่อน้ำหวานคะ	- พูดทักทายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ - บอกชื่อและสัญชาติตนเอง ถามชื่อและสัญชาติ คนอื่นได้
บทที่ 3 น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน	- พูดแนะนำครอบครัวตนเอง และถามเรื่อง ครอบครัวคนอื่นได้
บทที่ 4 คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู	- พูดถามและบอกอาชีพได้
บทที่ 5 น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง	- พูดถามตอบเวลาได้
บทที่ 6 ฟรุ้งนี่ไปคูหนังกันไหม	- พูดถามตอบวัน เดือนปี และนัดหมายคนอื่นได้

ตาราง 58 (ต่อ)

บทเรียน	ความสามารถด้านทักษะการพูด
บทที่ 7 ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ	- พูดสื่อสารทางโทรศัพท์เป็นภาษาไทยในระดับเบื้องต้นได้ เช่น ขอสาย รับสาย นัดหมาย กล่าวลาก่อนยุติการสนทนาทางโทรศัพท์ เป็นต้น
บทที่ 8 น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ	- พูดถามตอบเกี่ยวกับยานพาหนะ สถานที่ ทิศทาง และการเดินทางได้
บทที่ 9 ชื่อ 2 ตัวลดไปไหมคะ	- พูดถามตอบเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย สี ขนาด ผลไม้ จำนวน และราคาได้
บทที่ 10 ขอสั่งอาหารค่ะ	- พูดสั่งอาหาร เครื่องดื่ม และเรียกเก็บเงินได้

จากการวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบุคคล คะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดรายบท และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถนำความรู้จากหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ไปใช้สื่อสารภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งแสดงให้เห็นจาก 3 ประเด็น ได้แก่ การใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง การออกเสียง และการใช้ภาษาไทย ถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

นักศึกษากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง สอดคล้องกับหัวข้อสนทนา เพราะประยุกต์ใช้คำศัพท์ที่มาจากความเข้าใจของตัวเอง ซึ่งสอดคล้องกับผลคะแนนทักษะการฟัง ที่วัดความรู้ความเข้าใจ ซึ่งได้คะแนนในระดับที่ดีมาก การเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างบทเรียนเก่ากับบทเรียนใหม่ทำให้นักศึกษามีโอกาสทบทวนเนื้อหาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการประยุกต์ความรู้เดิมในบริบทใหม่ เช่น ทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวในบทที่ 3 เพื่อพูดเรื่องอาชีพของคนในครอบครัว ในบทที่ 4 ทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับเวลา วัน เดือน ปี ในบทที่ 5 และบทที่ 6 เพื่อพูดเรื่องการเดินทางทางโทรศัพท์ในบทที่ 7 ซึ่งสรุปได้ว่า หนังสือที่มีเนื้อหาต่อเนื่องและเชื่อมโยงกันทำให้นักศึกษามีความรู้อย่างมีระบบ สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประสิทธิภาพ

การออกเสียงมักเป็นปัญหาหลักของนักศึกษาในช่วงเริ่มเรียนภาษาไทย แสดงให้เห็นจากคะแนนการออกเสียงในบทเรียนครั้งแรกค่อนข้างน้อย สาเหตุมากจากการแทรกแซงของภาษาแม่ นักศึกษามีปัญหาการออกเสียงไม่เหมือนกัน บางคนมีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้น บางคนมีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ บางคนออกเสียงสระไม่ถูกต้อง บางคนออกเสียงพยัญชนะท้ายไม่ชัด เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเสียงภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาแม่ของผู้เรียน อย่างไรก็ตาม นักศึกษามีพัฒนาการการออกเสียงที่ดีขึ้นตามลำดับ นักศึกษาสามารถปรับแก้การออกเสียงของตนเองได้โดยผู้วิจัยบอกปัญหาการออกเสียงแก่นักศึกษาแต่ละคนว่า มักออกเสียงเสียงไหนผิดบ่อย ซึ่งความรู้บทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” มีส่วนช่วยในการอธิบายข้อบกพร่องในการออกเสียงแก่ผู้เรียนโดยจำแนกเป็นเสียงพยัญชนะต้น สระ และวรรณยุกต์ เมื่อทราบข้อบกพร่องของตนเอง นักศึกษาจึงแก้ไขถูกจุด ดังนั้นความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทยจึงเป็นความรู้พื้นฐานที่ช่วยพัฒนาการออกเสียงและการพูดภาษาไทยแก่ผู้เรียนชาวเวียดนาม

นอกจากการออกเสียง นักศึกษายังมีพัฒนาการด้านการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมอย่างเห็นได้ชัด การรับรู้และเข้าใจเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยที่ส่งผลต่อการสื่อสารช่วยให้นักศึกษาเลือกใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร นักศึกษาเข้าใจการใช้ภาษาที่แปรตามบริบทการสื่อสารโดยสังเกตจากการใช้ภาษาไทยในบทสนทนาตัวอย่าง พร้อมความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนามที่นำเสนอท้ายบทสนทนา ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่มาจากการสังเกตและเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมตนเองเป็นความรู้ที่คงทน จึงสามารถประยุกต์ใช้เพื่อพูดภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายในขั้นตอนต่อไป

3. การวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

ผู้วิจัยใช้แนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเป็นฐานคิดสำหรับการออกแบบและการสร้างหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ดังนั้นเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของหนังสือ ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายจากคะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ซึ่งเป็นคะแนนย่อยของคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูด และจากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย

เนื่องจากบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” ไม่มีเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ผู้วิจัยจึงนำคะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมตั้งแต่บทที่ 2 ถึงบทที่ 10 มาทำเป็นตาราง หาค่าเฉลี่ย และค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ เพื่อวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ดังนี้

ตาราง 59 คะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของกลุ่มเป้าหมาย

นักศึกษา กลุ่มเป้าหมาย	คะแนน “การใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม”									
	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5	บทที่ 6	บทที่ 7	บทที่ 8	บทที่ 9	บทที่ 10	รวม
คนที่ 1	4	4.5	4.5	4	5	5	5	5	5	4.67
คนที่ 2	4.5	3.5	4.5	3	3.5	4	4	4	5	4
คนที่ 3	4	4	4	4	4	4	5	4.5	4.5	4.22
คนที่ 4	4.5	4.5	4.5	3	4.5	4	4	4	4	4.11
คนที่ 5	4	4.5	4.5	4	4.5	5	4.5	5	4.5	4.5
คนที่ 6	4.5	4.5	4	4	4.5	5	4.5	3.5	4.5	4.33
คนที่ 7	4	4	4	4	4	4	4.5	4	5	4.16
คนที่ 8	4	4.5	4	4	4.5	5	4.5	5	5	4.5
คนที่ 9	4	4	4	4	4	4	4.5	5	4.5	4.22
คนที่ 10	4.5	4	5	4	4	4.5	5	4	4.5	4.38
คนที่ 11	4	3.5	4.5	4	4	4.5	5	4	4	4.16
คนที่ 12	4	4	4.5	3.5	4.5	4	5	4.5	4.5	4.27
คนที่ 13	4.5	4	3.5	4	4.5	4	4	4.5	4.5	4.16
คนที่ 14	4	3.5	4.5	4	4	4.5	3.5	5	4	4.11
คนที่ 15	4.5	3.5	5	4	4.5	4	4	4.5	4	4.22
ค่าเฉลี่ย	4.2	4.0	4.3	3.8	4.3	4.4	4.2	4.4	4.5	4.26
ค่าเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ	84	80	86	76	86	88	90	88	90	85.3

จากตาราง 59 พบว่า คะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายอยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก โดยคะแนนของบทเรียน 8 บทมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป ยกเว้นคะแนนของบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง” ที่มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 76 เนื่องจากมีเนื้อหาเกี่ยวกับการบอกเวลา ซึ่งการแบ่งช่วงเวลาของไทยแตกต่างกับเวียดนาม โดยเฉพาะในช่วงเวลากลางคืน กล่าวคือ เวลา 19.00 นาฬิกา ถึง 23.00 นาฬิกา คนไทยนับเป็น 1 ทุ่ม ถึง 5 ทุ่ม ซึ่งตัวเลข 1-5 ไม่ปรากฏบนหน้าปัดนาฬิกา จึงทำให้นักศึกษามักพูดผิดเป็น 7 โมง 8 โมง เป็นต้น ตามความเคยชิน นอกจากนี้วิธีการบอกเวลาของไทยปัจจุบันได้รับอิทธิพลจากการบอกเวลาในอดีต เช่น การใช้คำว่าโมง ทุ่ม ดี ซึ่งซับซ้อนกว่าการบอกเวลาแบบเวียดนาม จึงเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามที่มีวัฒนธรรมต่างกัน

เนื้อหาความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในบทเรียน 8 บทสามารถสรุปได้ดังนี้

ตาราง 60 เนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

บทที่	ชื่อบท	วัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	วัฒนธรรมไทยเกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียน
1	ระบบเสียงภาษาไทย		อักษรไทย
2	สวัสดีค่ะ ต้นชื่อน้ำหวานค่ะ	- การทักทายในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น “สวัสดี” “เป็นไงบ้าง” “สบายดีไหม” “จะไปไหน” - ชื่อเล่น – ชื่อจริง - คำลงท้าย - การกล่าวลา	การไหว้

ตาราง 60 (ต่อ)

บทที่	ชื่อบท	วัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	วัฒนธรรมไทยเกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียน
3	น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน	<ul style="list-style-type: none"> - การทักทายในบริบทการสื่อสารไม่เป็นทางการด้วยประโยคคำถาม “ทำอะไรอยู่” - ข้อควรระวังในการสนทนาเรื่องครอบครัว - การใช้คำบุรุษสรรพนามระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา - การใช้คำบุรุษสรรพนามระหว่างเพื่อน - การใช้คำลงท้ายระหว่างเพื่อน - การใช้คำว่า “คุณ” นำหน้าบุคคลที่กล่าวถึงเพื่อแสดงความเคารพ 	คำลงท้ายกับบริบทการสื่อสาร
4	คุณแม่ของน้ำหวานเป็นคุณ	<ul style="list-style-type: none"> - การทักทายเมื่อไม่พบกันมานาน - ระดับการใช้ภาษา เช่น “พบ”-“เจอ” - การขอโทษ - การใช้คำเรียกญาติแทนคำบุรุษสรรพนาม เช่น “ป้า” “พี่” “น้อง” - การใช้คำว่า “แฟน” แทนคำว่า “สามี” หรือ “ภรรยา” 	คำบุรุษสรรพนามกับบริบทการสื่อสาร

ตาราง 60 (ต่อ)

บทที่	ชื่อบท	วัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	วัฒนธรรมไทยเกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียน
5	น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่งค่ะ	<ul style="list-style-type: none"> - การบอกเวลา - ภาษาที่แสดงความสุภาพ เช่น “หนูขอตัวไปเรียนก่อน” - มารยาทในการนัดหมายกับผู้ใหญ่ - การละคำบุรุษสรรพนามและคำลงท้ายในการสื่อสารกับเพื่อน - การกล่าวเวลา เช่น “กลับบ้านดี ๆ นะ” “ขับรถดี ๆ นะ” “เดินทางปลอดภัยนะ” 	การบอกเวลาแบบไทยมาจากไหน
6	พุงนี้ไปดูหนังกันไหม	<ul style="list-style-type: none"> - ชื่อวัน - ชื่อเดือน - การกล่าวโดยอ้อมเพื่อถนอมความรู้สึกคนอื่น - ระดับการใช้ภาษา เช่น “ขอบพระคุณ” “ขอบคุณ” และ “ขอบใจ” 	7 วัน 7 สี

ตาราง 60 (ต่อ)

บทที่	ชื่อบท	วัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	วัฒนธรรมไทยเกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียน
7	ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ	<ul style="list-style-type: none"> - มารยาทในการสื่อสารทางโทรศัพท์และนัดหมายกับผู้ใหญ่ - การสื่อสารด้วยแอปพลิเคชัน LINE - ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารด้วยแอปพลิเคชัน LINE - ภาษาที่ใช้ในสถานการณ์สื่อสารที่เป็นกันเอง - การกล่าวลาก่อนยุติการสนทนาทางโทรศัพท์ - ความรู้เกี่ยวกับตลาดนัดจตุจักร 	<p>ความสุภาพในการสื่อสารทางโทรศัพท์</p>
8	น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักร อย่างไรคะ	<ul style="list-style-type: none"> - การตอบรับคำขอบคุณ - การใช้ภาษาสุภาพเมื่อต้องการขอความช่วยเหลือ เช่น “ขอรบกวนหน่อยได้ไหมคะ” - รถไฟฟ้ามหานคร MRT - การใช้คำบอกสถานภาพทางสังคมแทนคำสรรพนาม เช่น “ผู้โดยสาร” 	<p>มารยาทในการเดินทางโดยระบบขนส่งสาธารณะ</p>

ตาราง 60 (ต่อ)

บทที่	ชื่อบท	วัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	วัฒนธรรมไทยเกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียน
9	ชื่อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ	<ul style="list-style-type: none"> - คำเชิญชวนลูกค้า เช่น “สวัสดิ์ค่ะ แวะดูก่อนได้นะคะ” “สวัสดิ์ครับ เชิญเข้าชมด้านในก่อนครับ” - การบอกราคา - สกุลเงินไทย - มารยาทในการต่อรองราคา - ภาษาสุภาพ เช่น “จะรับอะไรดีค่ะ” แทน “จะซื้ออะไรดีค่ะ” - การใช้คำบอกสถานภาพทางสังคมแทนคำสรรพนาม เช่น “คุณลูกค้า” 	เตรียมตนเองเมื่อไปซื้อของ
10	ขอสั่งอาหารค่ะ	<ul style="list-style-type: none"> - การสั่งอาหารในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ร้านอาหารตามสั่ง ร้านก๋วยเตี๋ยว - การทักทายลูกค้า เช่น “รับอะไรดีค่ะ” “สั่งอะไรดีค่ะ” - ระดับการใช้ภาษา เช่น กิน - ทาน - รับประทาน - วัฒนธรรมการรับประทานก๋วยเตี๋ยวแบบไทย - การสั่งก๋วยเตี๋ยว - การใช้ช้อนกลางตักอาหาร 	การรับประทานอาหารแบบไทย

บทเรียนทุกบทในหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” นำเสนอเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยเพื่อวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนชาวเวียดนามรับรู้และเข้าใจวัฒนธรรมไทยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทย หากมีความรู้เหล่านี้ผู้เรียนชาวเวียดนามสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม เช่น บทที่ 2 “สวัสดิ์ค๊ะ ฉั่นชื่อน้ำหวานค๊ะ” กล่าวถึงการทักทายในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น เมื่อพบกันครั้งแรกคนไทยมักทักทายกันด้วยคำว่า “สวัสดิ์” หากเป็นเพื่อนกัน เมื่อพบกัน คนไทยทักทายกันด้วยประโยคคำถาม “เป็นอย่างไรบ้าง” “สบายดีไหม” “จะไปไหน” “ไปไหนมา” เป็นต้น ความรู้เกี่ยวกับการทักทายในสถานการณ์ต่าง ๆ ช่วยให้ผู้เรียนไม่สับสนเมื่อถูกทักทายด้วยคำอื่นนอกจากคำว่า “สวัสดิ์” และสามารถทักทายคนอื่นอย่างเหมาะสมตามบริบทการสื่อสาร

ชื่อเล่นและชื่อจริงเป็นความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่จำเป็นต่อผู้เรียนชาวเวียดนามเมื่อเรียนรู้เรื่องการแนะนำตัว เพราะคนไทยมักมีชื่อเล่นและชื่อจริง และมักใช้ชื่อเล่นในการสื่อสารที่ไม่เป็นทางการ ส่วนคนเวียดนามส่วนใหญ่ไม่มีชื่อเล่น ดังนั้นหากรับรู้ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมเรื่องชื่อเล่นและชื่อจริง ผู้เรียนชาวเวียดนามจะไม่สับสนในการแนะนำตัวหรือทำความรู้จักกับคนไทย

การกล่าวลาเป็นความรู้ด้านวัฒนธรรมที่น่าสนใจ จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนชาวเวียดนามพบว่า ผู้เรียนเข้าใจผิดว่าคนไทยกล่าวลากันด้วยคำว่า “ลาก่อน” ซึ่งตรงกับคำว่า “tam biêt” ในภาษาเวียดนาม บทเรียนจึงกล่าวถึงประโยคที่คนไทยมักใช้ในการกล่าวลา ได้แก่ “พบกันใหม่” “ไว้พบกันใหม่” เพื่อให้ผู้เรียนกล่าวลาถูกต้องและเหมาะสม

การใช้คำลงท้ายเพื่อแสดงความสุภาพหรือเคารพคู่สนทนาเป็นวัฒนธรรมไทยที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม โดยคำลงท้ายภาษาไทยมีคำเฉพาะสำหรับเพศชายคือ “ครับ” และสำหรับเพศหญิงคือ “ค๊ะ” ซึ่งต่างจากภาษาเวียดนาม และคำลงท้ายภาษาไทยปรับเปลี่ยนตามสถานภาพคู่สนทนา

การไหว้เป็นวัฒนธรรมไทยที่สำคัญสำหรับหัวข้อการทักทาย การรับรู้ความหมายและระดับของการไหว้จะเพิ่มประสิทธิภาพการทักทายของผู้เรียนชาวเวียดนามกับชาวไทย

ดังนั้น การรับรู้เนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนชาวเวียดนามทักทายและแนะนำตัวถูกต้องและเหมาะสมเมื่อสื่อสารกับชาวไทย

บทที่ 10 “ขอสั่งอาหารค๊ะ” กล่าวถึงวัฒนธรรมด้านอาหารที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทย โดยยกตัวอย่างการสั่งอาหารที่ต่างกันในบ้านอาหารทั่วไป ร้านอาหารตามสั่ง และร้านก๋วยเตี๋ยว โดยเฉพาะการสั่งก๋วยเตี๋ยวแบบไทยแตกต่างกับการสั่งก๋วยเตี๋ยวแบบเวียดนาม ร้านก๋วยเตี๋ยวที่

ไทยมีเส้นและน้ำซุปลหลายประเภทให้ลูกค้าเลือกรับประทาน ดังนั้นเมื่อสั่งก๋วยเตี๋ยวลูกค้าต้องบอกประเภทเส้นที่ต้องการ เช่น เส้นใหญ่ เส้นเล็ก เส้นหมี่ บะหมี่ วุ้นเส้น มาม่า เป็นต้น แล้วต่อด้วยประเภทน้ำซุปลที่ต้องการ เช่น แห้ง น้ำใส น้ำตก ต้มยำ เย็นตาโฟ เป็นต้น ซึ่งต่างกับร้านก๋วยเตี๋ยวที่เวียดนามมักขายก๋วยเตี๋ยวประเภทเดียว เช่น phở, miến gà, hủ tiú Nam Vang, bún bò Huế, mi Quảng, bún mắm เป็นต้น นอกจากนี้การรับประทานอาหารแบบไทยต่างกับการรับประทานอาหารแบบเวียดนาม โดยคนไทยตักข้าวใส่จานและรับประทานโดยใช้ช้อนและช้อน ส่วนคนเวียดนามตักข้าวใส่ถ้วยและรับประทานโดยใช้ตะเกียบ การใช้ช้อนกลางตักอาหารเป็นวัฒนธรรมไทยที่ผู้เรียนชาวเวียดนามควรรับรู้เพื่อปฏิบัติอย่างเหมาะสมเมื่อรับประทานอาหารกับชาวไทย ดังนั้นการรับรู้และเข้าใจเนื้อหาด้ววัฒนธรรมดังกล่าวไว้ข้างต้นช่วยให้ผู้เรียนชาวเวียดนามสามารถสั่งอาหารและปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสมเมื่ออยู่ในสังคมไทย

ด้วยการรับรู้และเข้าใจเนื้อหาด้ววัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” นำเสนอ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายจึงสามารถนำความรู้เหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในการพูดภาษาไทยให้สอดคล้องกับบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังแสดงให้เห็นจากคะแนนในตาราง 59 มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 85.3 ซึ่งอยู่ในระดับที่ดีมาก

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากความรู้ด้ววัฒนธรรมเป็นความรู้ที่ยากและละเอียดอ่อน การนำไปใช้จึงต้องค่อยเป็นค่อยไป เพราะนักศึกษาต้องการเวลาซึมซับและฝึกฝน โดยแสดงให้เห็นจากคะแนนบทเรียนครั้งแรกน้อยกว่าคะแนนบทเรียนครั้งหลัง กล่าวคือ คะแนนบทเรียนที่ 2 ถึงบทเรียนที่ 5 มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละน้อยที่สุดคือ 76 และสูงที่สุดคือ 86 ส่วนคะแนนบทเรียนที่ 6 ถึงบทเรียนที่ 10 มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละน้อยที่สุดคือ 86 และสูงที่สุดคือ 90 โดยในบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ” บทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ” บทที่ 9 “ซื้อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ” และบทที่ 10 “ขอสั่งอาหารคะ” จำนวนนักศึกษากลุ่มเป้าหมายได้คะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเต็ม 5 คะแนนมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ส่วนในระยะแรก ผู้วิจัยพบว่า แม้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาด้ววัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม แต่ประยุกต์ใช้ความรู้เหล่านี้ไม่ดีเท่าที่ควร เช่น นักศึกษามักใช้ภาษาไทยที่ผิดเกี่ยวกับการทักทาย การกล่าวลา การใช้คำบุรุษสรรพนาม การใช้คำลงท้าย เป็นต้น แต่ในระยะหลังนักศึกษาปรับปรุงแก้ไข และประยุกต์ใช้ความรู้ด้วการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมไทยเวียดนามได้ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม ในทุกบทเรียนมีความรู้ด้ววัฒนธรรมใหม่เพิ่มขึ้นเสมอ นักศึกษาจึงยัง

ประสบปัญหาในการใช้ภาษาไทยเพราะมีประสบการณ์ด้านภาษาไทยน้อยจึงถูกแทรกแซงด้วยวัฒนธรรมและภาษาแม่ของตัวเอง

อย่างไรก็ดี ทักษะการพูดเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะเป็นทักษะที่อยู่ในขั้นนำความรู้ไปใช้ ผลคะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องตามบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมรวมทุกบทเรียนของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 85.3 ซึ่งอยู่ในระดับผลการเรียนที่ดีมาก จึงสรุปได้ว่า หลังจากเรียนรู้ด้วยหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับความพึงพอใจของนักศึกษาเกี่ยวกับหนังสือชุดนี้

ตาราง 61 แสดงความพึงพอใจของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับเนื้อหาวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

นักศึกษา กลุ่มเป้าหมาย	ความพึงพอใจ
คนที่ 1	หนังสือให้ความรู้ที่มีประโยชน์ต่อการเรียนภาษาไทยในระดับเบื้องต้น โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด นอกจากเนื้อหาด้านภาษาไทย เช่น คำศัพท์ โครงสร้างประโยค หนังสือยังให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยแก่ผู้เรียน ประกอบด้วยความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยทำยบทเรียนกับความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทยในทำยบทสนทนา ซึ่งทำให้หนูมีความรู้เกี่ยวกับสังคมวัฒนธรรมไทยมากขึ้น การเชื่อมโยงวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามทำให้เข้าใจเนื้อหาง่ายขึ้น
คนที่ 2	หลังจากเรียนกับหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” หนูได้ทั้งความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทย เพราะทุกบทเรียนมีเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย เช่น การไหว้ 7 วัน 7 สี การกินอาหารแบบไทย เป็นต้น ทำให้หนูมีความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยมากขึ้น นอกจากนั้นบทเรียนยังมีคำอธิบายวัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทย

ตาราง 61 (ต่อ)

นักศึกษา กลุ่มเป้าหมาย	ความพึงพอใจ
	<p>ทำให้หนูเข้าใจการใช้ภาษาไทยมากขึ้น เช่น นอกจากคำว่า “สวัสดี” คนไทยยังทักทายกันด้วยประโยคทำถามต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับความสนิทสนมของคู่สนทนา เช่น “เป็นไงบ้าง สบายดีไหม” “จะไปไหน” “ไปไหนมา” เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้พูดภาษาไทยถูกต้องและเป็นธรรมชาติมากขึ้น</p>
คนที่ 3	<p>หนังสือมีเนื้อหาและการออกแบบที่ดีค่ะ เรียนไม่น่าเบื่อ เพราะนอกจากคำศัพท์และโครงสร้างภาษาไทย หนังสือยังมีการอธิบายเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่เขียนเป็นภาษาเวียดนามและเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม จึงทำให้เข้าใจง่ายและอ่านสนุก ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมการใช้ภาษาทำให้หนูใช้ภาษาไทยถูกต้องมากขึ้น เช่น เมื่อพูดกับอาจารย์ จะเรียกตัวเองว่า “หนู” เมื่อพูดกับเพื่อน จะเรียกตัวเองว่า “ฉัน” หรือใช้ชื่อเล่น</p>
คนที่ 4	<p>หนังสือฯ มีคำอธิบายเรื่องวัฒนธรรมไทยและเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม จึงทำให้เข้าใจง่าย เช่น อธิบายเรื่อง “การไหว้” ของไทยโดยเชื่อมโยงกับ “การค้อมหัว” ของเวียดนามซึ่งเป็นกิจวัตรที่คนเวียดนามมักปฏิบัติเมื่อทักทาย ขอบคุณ หรือขอโทษ ดังนั้นเมื่อทักทายคนไทย หนูจะยกมือไหว้แทนการค้อมหัว นอกจากนั้นในทำียบทสนทนามีคำอธิบายเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏในบทสนทนา ซึ่งช่วยทำให้หนูมีความรู้เรื่องวัฒนธรรมไทยมากขึ้น เช่น คนไทยมีชื่อจริงและชื่อเล่น และมักใช้ชื่อเล่นในการสื่อสารประจำวัน ชื่ออยู่ข้างหน้าและนามสกุลอยู่ข้างหลัง ซึ่งต่างกับชื่อและนามสกุลคนเวียดนาม</p>
คนที่ 5	<p>สิ่งที่หนูชอบที่สุดในหนังสือเล่มนี้คือ เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย เพราะเนื้อหาเหล่านี้เขียนเป็นภาษาเวียดนาม จึงสามารถอ่านเองได้ การเชื่อมโยงวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามทำให้เข้าใจง่าย และสามารถประยุกต์ในการพูดภาษาไทยได้ เช่น การใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยจะ</p>

ตาราง 61 (ต่อ)

นักศึกษา กลุ่มเป้าหมาย	ความพึงพอใจ
	ปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์การสื่อสาร ซึ่งคล้ายกับภาษาเวียดนาม ดังนั้น หนูสามารถเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยที่เหมาะสมเมื่อพูดกับ อาจารย์หรือพูดกับเพื่อน อย่างไรก็ตามในช่วงแรก ๆ หนูยังใช้ผิด แต่หลังจาก เรียนภาษาไทยได้สักระยะ หนูเริ่มใช้ภาษาไทยได้ดีขึ้น
คนที่ 6	ผมชอบเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในหนังสือเล่มนี้มาก เพราะอ่านสนุก เข้าใจง่าย หลังจากเรียนเสร็จ 1 บทผมมีความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยมากขึ้น การอธิบายเนื้อหาวัฒนธรรมไทยโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนามทำให้ เข้าใจง่าย เพราะวัฒนธรรมไทยมีบางอย่างคล้ายกับวัฒนธรรมเวียดนาม เช่น การแสดงความเคารพต่อผู้สูงอายุ การใช้ภาษาสุภาพ ระดับการใช้ภาษา เป็นต้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงเมื่อพูดภาษาไทย
คนที่ 7	หลังจากเรียนเสร็จ หนูมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยมากขึ้น เนื้อหา ด้านวัฒนธรรมไทยที่หนูชอบมากที่สุดคือ วัฒนธรรมการกินถ้วยเตี้ยแบบ ไทย ซึ่งต่างจากการกินถ้วยเตี้ยแบบเวียดนาม เมื่อเข้าใจวัฒนธรรมการกิน ถ้วยเตี้ยแบบไทย จะเข้าใจวิธีการสั่งถ้วยเตี้ยแบบไทย หนูชอบช่วงเวลาฝึก สั่งถ้วยเตี้ยกับเพื่อนมาก เพราะเป็นครั้งแรกที่ต้องบอกประเภทเส้น ประเภท น้ำซุ๊ปที่ต้องการ สนุกมากค่ะ และอยากมีโอกาสไปสั่งถ้วยเตี้ยที่ประเทศไทย
คนที่ 8	เนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาไทย เพราะ ช่วยทำให้เข้าใจการใช้ภาษาไทยและวิถีชีวิตของคนไทยมากขึ้น เนื่องจากการ อธิบายวัฒนธรรมไทยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนามจึงทำให้เข้าใจง่าย เห็นความเหมือนและความต่างของวัฒนธรรมสองประเทศ

ตาราง 61 (ต่อ)

นักศึกษา กลุ่มเป้าหมาย	ความพึงพอใจ
คนที่ 9	<p>หนูชอบเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในหนังสือเพราะอ่านสนุกและเข้าใจง่าย ช่วยเข้าใจภาษาไทยมากขึ้น หลังจากเรียนเสร็จหนูมีความรู้ใหม่เกี่ยวกับประเทศไทย เช่น การไหว้มี 3 ระดับ เรื่องความเชื่อเกี่ยวกับสีประจำวัน วัฒนธรรมการกินก๋วยเตี๋ยวแบบไทย เป็นต้น</p>
คนที่ 10	<p>การอธิบายเนื้อหาด้านวัฒนธรรมควบคู่กับเนื้อหาด้านภาษาไทยทำให้การเรียนไม่น่าเบื่อและเข้าใจการใช้ภาษาไทยมากขึ้น ซึ่งทำให้หนูมีทั้งความรู้ด้านภาษาและความรู้ด้านวัฒนธรรมไทย การอธิบายเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนามทำให้เข้าใจง่าย ทำให้เห็นความเหมือนและความต่างระหว่างวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม เช่น ทั้งคนไทยและคนเวียดนามมักใช้คำบอกรักและคำเรียกญาติแทนคำบุรุษสรรพนาม อาทิ หมอ ครู อาจารย์ บ้า พี่ เป็นต้น แต่คนไทยใช้คำบอกรักสถานภาพทางสังคมแทนคำบุรุษสรรพนามส่วนคนเวียดนามไม่ค่อยใช้คำบอกรักสถานภาพทางสังคมแทนคำบุรุษสรรพนาม อาทิ คุณลูกค้า ผู้โดยสาร เป็นต้น</p>
คนที่ 11	<p>เนื้อหาของหนังสือน่าสนใจ มีประโยชน์ และอ่านเข้าใจง่าย เหมาะกับผู้เรียนระดับเบื้องต้น สิ่งที่หนูชอบที่สุดในหนังสือเล่มนี้คือเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทย เพราะอ่านสนุก บางเรื่องหนูไม่เคยทราบมาก่อน เช่น การไหว้ของไทยมี 3 ระดับ ความเชื่อเรื่องสีประจำวัน การบอกเวลาแบบไทย วัฒนธรรมการกินแบบไทย การกินก๋วยเตี๋ยวแบบไทย เป็นต้น ซึ่งกระตุ้นให้หนูอยากเรียนรู้เกี่ยวกับประเทศไทยมากขึ้น และอยากไปเที่ยวประเทศไทย นอกจากนั้นคำอธิบายเรื่องวัฒนธรรมทำยบพสนทนาทำให้เข้าใจการใช้ภาษาไทยมากขึ้นว่า ทำไมจึงต้องพูดแบบนี้ในสถานการณ์แบบนี้</p>

ตาราง 61 (ต่อ)

นักศึกษา กลุ่มเป้าหมาย	ความพึงพอใจ
คนที่ 12	<p>หลังจากเรียนกับหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” หนูมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยมากขึ้น การเชื่อมโยงวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามทำให้เห็นว่า วัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามมีความเหมือนและต่างกัน เช่น ความเหมือนกันด้านวัฒนธรรมการใช้ภาษาระหว่างไทยกับเวียดนามคือ ระดับการใช้ภาษา อาทิ “พบ” – “เจอ” “กิน” – “ทาน” “ชอบใจ” – “ชอบคุณ” – “ชอบพระคุณ” วัฒนธรรมไทยกับเวียดนามต่างกันในบางเรื่อง เช่น คนไทยทุกคนมีชื่อเล่น และมักใช้ชื่อเล่นในการสื่อสารประจำวัน ส่วนคนเวียดนามใช้ชื่อจริงในการสื่อสารประจำวัน คนไทยเชื่อเรื่องสีประจำวัน ส่วนคนเวียดนามไม่มีความเชื่อเรื่องนี้ วัฒนธรรมการกินก๋วยเตี๋ยวของไทยต่างกับเวียดนาม จึงทำให้การสั่งก๋วยเตี๋ยวแบบไทยก็ต่างกับเวียดนาม</p>
คนที่ 13	<p>ผมประทับใจในเนื้อหาของหนังสือมาก โดยเฉพาะบทสนทนาตัวอย่าง เพราะอธิบายความหมายของคำศัพท์และให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏในบทสนทนา ทำให้เข้าใจความหมายและการใช้ภาษาไทยชัดเจนมากขึ้น ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยอ่านสนุกและเข้าใจง่าย เพราะเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม เช่น ชื่อคนไทยกับชื่อคนเวียดนาม ชื่อเดือนภาษาไทยกับชื่อเดือนภาษาเวียดนาม การใช้คำเรียกญาติแทนคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม เป็นต้น ถ้าเข้าใจเนื้อหาด้านวัฒนธรรมเหล่านี้ และประยุกต์ในการพูดภาษาไทยจะช่วยทำให้พูดภาษาไทยถูกต้องมากขึ้น อย่างไรก็ตามการพูดภาษาไทยต้องการเวลาและโอกาสในการฝึกฝนบ่อย ๆ จึงจะดีขึ้นได้</p>

นักศึกษา กลุ่มเป้าหมาย	ความพึงพอใจ
คนที่ 14	จุดเด่นของหนังสือฯ คือ ทุกบทเรียนมีเนื้อหาความรู้ด้านวัฒนธรรมไทย ทำให้ผมเข้าใจการใช้ภาษาไทยที่ต่างกัน ขึ้นอยู่กับสถานการณ์การสื่อสาร ซึ่งช่วยให้ผมใช้ภาษาไทยถูกต้องและเป็นธรรมชาติ หลังจากเรียนกับหนังสือ ผมมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยมากขึ้น เช่น การไหว้แบบไทยมี 3 ระดับ ขึ้นอยู่กับสถานภาพของผู้ที่เราจะไหว้ คนไทยทุกคนมีชื่อเล่น และมักใช้ชื่อเล่นในการสื่อสารที่ไม่เป็นทางการ วัฒนธรรมไทยมีหลายอย่างเหมือนวัฒนธรรมเวียดนาม เช่น ให้ความสำคัญต่อผู้ใหญ่ ภาษาที่ใช้กับผู้ใหญ่จึงต้องเป็นภาษาสุภาพ ควรใช้คำบุรุษสรรพนามและคำลงท้ายเหมาะกับการสื่อสารกับผู้ใหญ่
คนที่ 15	หนังสือมีการออกแบบที่ดีมากค่ะ ให้ความรู้ด้านภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยควบคู่กัน ทำให้เรียนไม่น่าเบื่อ ทำแบบทดสอบตัวอย่างมีการอธิบายวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏในบทสนทนาและเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม จึงทำให้เข้าใจว่าทำไมในสถานการณ์นี้ต้องใช้ภาษาแบบนี้ หลังจากเรียนกับหนังสือฯ หนูมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศไทยมากขึ้น เป็นแรงบันดาลใจทำให้อยากศึกษาเกี่ยวกับประเทศไทยมากขึ้น

จากความพึงพอใจของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย สรุปได้ว่า หลังจากเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมากขึ้น เนื่องจากหนังสือกล่าวถึงความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยทำแบบทเรียนและความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทยในทำแบบทดสอบ การเชื่อมโยงวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาด้านวัฒนธรรมง่ายขึ้น เพราะเห็นความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมไทยกับภาษาและวัฒนธรรมเวียดนาม ความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยทำให้นักศึกษาเข้าใจการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสารซึ่งช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการพูดภาษาไทย เนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในหนังสือทำให้บรรยากาศ

การเรียนภาษาไทยไม่น่าเบื่อ นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับวิถีชีวิตคนไทย ช่วยกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นและเสริมทัศนคติเชิงบวกต่อวัฒนธรรมเจ้าของภาษา

จากทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปว่า หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม และให้ความรู้ความเข้าใจด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมแก่ผู้เรียน ซึ่งบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ปริญญานิพนธ์เรื่อง การพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม มีวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ข้อ ได้แก่ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม และเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ผู้วิจัยจึงสร้างหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” คู่มือประกอบหนังสือฯ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบหลังเรียน และไฟล์เสียงประกอบหนังสือฯ หลังจากนั้นวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยพร้อมความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียนหลังจากเรียนโดยใช้นวัตกรรมดังกล่าว ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยจะสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดรูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือ นักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกไทยศึกษา คณะตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (University of Social Sciences and Humanities, Vietnam National University Ho Chi Minh City) จำนวน 15 คน ซึ่งไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยมาก่อน ลงทะเบียนเรียนวิชา “ภาษาไทยเบื้องต้น : การฟังและการพูด 1” (Tieng Thai so cap: Nghe – Noi 1) ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2564 และยินดีเข้าร่วมการทดลอง โดยผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

การพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยและการพัฒนานวัตกรรม การศึกษา มี 4 ขั้นตอน (รัตนะ บัวสนธ์, 2562) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของแบบเรียน ความหมายและการสร้างนวัตกรรมด้านการศึกษา ความสำคัญของทักษะการฟังและการพูดกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ แนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ จากนั้นจึงดำเนินการเก็บ

ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยที่เวียดนาม ซึ่งประกอบด้วย การลงภาคสนาม การสำรวจเอกสาร การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยในเวียดนาม การสัมภาษณ์ผู้สอนและผู้เรียนชาวเวียดนาม หลังจากนั้นผู้วิจัยสังเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดที่ได้มาเพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบและการสร้างนวัตกรรม

ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบ การสร้าง และการประเมินนวัตกรรม แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ การออกแบบและการสร้างนวัตกรรม และการประเมินนวัตกรรม

การออกแบบและการสร้างนวัตกรรม ผู้วิจัยใช้แนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเป็นฐานคิดในการออกแบบและการสร้างนวัตกรรม โดยแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ การออกแบบและการสร้างหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” การสร้างคู่มือประกอบหนังสือ การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ การสร้างแบบทดสอบหลังเรียน และการสร้างไฟล์เสียงประกอบ

ขั้นตอนที่ 1 การออกแบบและการสร้างหนังสือ ผู้วิจัยกำหนดเนื้อหาของหนังสือโดยใช้เกณฑ์ 3 เกณฑ์ ได้แก่ ผลการวิเคราะห์แบบเรียนทักษะฟังพูดภาษาไทยเบื้องต้นของมหาวิทยาลัยในเวียดนาม การกำหนดเนื้อหาการสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นจากงานวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์บทสนทนาในแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนต่างชาติ นริศฯ ไพเจริญ (2559, น. 62) และผลการสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ชาวเวียดนามเกี่ยวกับเนื้อหาภาษาไทยระดับเบื้องต้นที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดของผู้เริ่มเรียนภาษาไทย หลังจากสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาจาก 3 เกณฑ์ พิจารณาความจำเป็น ความเหมาะสม และความยากง่ายของเนื้อหา ผู้วิจัยกำหนดเนื้อหาของหนังสือ ดังนี้

- บทที่ 1 ระบบเสียงภาษาไทย
- บทที่ 2 สวัสดิ์ค๊ะ ฉั่นซ็อนน้ำหวานค๊ะ
- บทที่ 3 น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน
- บทที่ 4 คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู
- บทที่ 5 น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่ง
- บทที่ 6 พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม
- บทที่ 7 ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ
- บทที่ 8 น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรอย่างไรคะ
- บทที่ 9 ซื่อ 2 ตัวลดได้ไหมคะ
- บทที่ 10 ขอสั่งอาหารค๊ะ

ต่อจากนั้นจึงกำหนดองค์ประกอบของบทเรียน ดังนี้

บทที่ 1 ให้ความรู้เกี่ยวกับเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ภาษาไทย พร้อมแบบฝึกหัดฝึกฟังและจำแนกเสียง และแบบฝึกอ่านออกเสียงคำที่เขียนด้วยสัทอักษร

บทที่ 2 ถึงบทที่ 10 ซึ่งมีเนื้อหาเป็นภาษาไทยที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน มีองค์ประกอบได้แก่ วัตถุประสงค์ของบทเรียน บทสนทนา คำศัพท์ โครงสร้างประโยค แบบฝึกหัด และความรู้ด้านวัฒนธรรมไทย

ผู้วิจัยสร้างบทเรียนโดยใช้สัทอักษรเพื่อถอดเสียงภาษาไทยและใช้ภาษาเวียดนามอธิบายเนื้อหาของบทเรียน โดยใช้แนวคิดเชื่อมโยงความรู้ภาษาเป้าหมายกับความรู้เดิมของผู้เรียน กล่าวคือ บทที่ 1 ผู้วิจัยเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยกับระบบเสียงภาษาเวียดนาม เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม ส่วนในบทเรียนที่มีเนื้อหาเป็นการสนทนาภาษาไทย ได้แก่ บทที่ 2 ถึงบทที่ 10 ผู้วิจัยอธิบายวัฒนธรรมไทยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนามเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาไทยโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนามเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาไทย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

บทที่ 1 อธิบายเกี่ยวกับเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ภาษาไทย โดยเปรียบเทียบกับภาษาเวียดนามและกำหนดสัทอักษรที่ใช้แทนเสียงภาษาไทย หลังจากนั้นออกแบบแบบฝึกหัดทักษะการฟังจำแนกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ภาษาไทย และแบบฝึกหัดอ่านออกเสียงคำภาษาไทยที่เขียนด้วยสัทอักษร

บทที่ 2 ถึงบทที่ 10 ผู้วิจัยใช้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสร้างบทเรียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสนทนาภาษาไทย โดยเน้นสถานการณ์การสื่อสาร กล่าวคือ บทเรียนแต่ละบทจะมีบทสนทนา 3 บทสนทนาที่เป็นตัวอย่างการใช้ภาษาไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร ทำบทสนทนามีคำอธิบายความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏในบทสนทนาโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม หลังจากนั้นเป็นคำศัพท์เสริมและโครงสร้างประโยคที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของบทเรียนโดยใช้ภาษาเวียดนามอธิบายและยกตัวอย่างประกอบ

บทเรียนมีแบบฝึกหัดทักษะการฟังและการพูดเพื่อทบทวนเนื้อหา ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดของบลูม (Bloom's Taxonomy) เกี่ยวกับการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ขั้นตอน ได้แก่ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า โดยแบบฝึกหัดทักษะการฟังประเมินความสามารถในชั้นความรู้ความจำ ส่วน

แบบฝึกหัดทักษะการพูดประเมินความสามารถในขั้นนำไปใช้ ทำยบทเรียนมีบทอ่านภาษาเวียดนามที่เสริมความรู้วัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างคู่มือประกอบหนังสือ คู่มือประกอบหนังสือประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับหนังสือ เฉลยแบบฝึกหัดทำยบท และเฉลยแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อวัตถุประสงค์อำนวยความสะดวกแก่ผู้นำหนังสือไปใช้ให้สอดคล้องกับแนวคิดหลักของหนังสือคือ การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 3 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นการกำหนดแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มุ่งเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามวัตถุประสงค์และแนวคิดหลักของหนังสือคือ การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 4 การสร้างแบบทดสอบหลังเรียนใช้แนวคิดของบลูม (Bloom's Taxonomy) เกี่ยวกับขั้นตอนการเรียนรู้ 6 ขั้นตอนสำหรับการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า แบบทดสอบหลังเรียนประกอบด้วย ข้อสอบทักษะการฟังแบบปรนัย จำนวน 50 ข้อ ซึ่งวัดความสามารถในชั้นความรู้ความเข้าใจ และข้อสอบทักษะการพูดเป็นการกำหนดสถานการณ์การสนทนา 7 สถานการณ์ ได้แก่ การโทรศัพท์เพื่อชวนเพื่อนไปซื้อของ การโทรศัพท์เพื่อนัดพบอาจารย์ การถามทาง-บอกทาง การซื้อผลไม้ที่ตลาด การซื้อเครื่องแต่งกายในห้างสรรพสินค้า การสั่งอาหารในร้านอาหารไทย และการสั่งก๋วยเตี๋ยว โดยผู้เรียนจับคู่และเลือก 1 สถานการณ์แล้วสร้างบทสนทนาโต้ตอบกับเพื่อน

ขั้นตอนที่ 5 การสร้างไฟล์เสียงประกอบหนังสือ โดยใช้แอปพลิเคชัน Zoom เพื่อบันทึกเสียง และใช้โปรแกรม GoldWave ตัดต่อเสียง

การประเมินนวัตกรรม มี 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การประเมินคุณภาพของนวัตกรรมจากผู้เชี่ยวชาญ และขั้นตอนที่ 2 การประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรมจากกลุ่มทดลอง (Try out)

ขั้นตอนที่ 1 การประเมินคุณภาพของนวัตกรรมจากผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยนำนวัตกรรมเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนเพื่อประเมินคุณภาพหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” และประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จากคะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” มีคุณภาพระดับดีมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4.52

และคุณภาพแต่ละด้านของหนังสือมีคะแนนจากมากไปสู่น้อยตามลำดับดังนี้ 1. ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ 2. ด้านรูปเล่ม ภาพประกอบ และตัวอักษร 3. ด้านภาษา และด้านแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4. ด้านเนื้อหา

จากคะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า แบบทดสอบท้ายบทที่ 1 มีค่า IOC 0.33 ซึ่งต่ำกว่า 0.5 ผู้วิจัยจึงปรับปรุงแก้ไขตามข้อแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ส่วนแบบทดสอบท้ายบทที่ 2 ถึงบทที่ 10 และแบบทดสอบหลังเรียนมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 -1.00 แสดงว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ

ขั้นตอนที่ 2 การประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรมจากกลุ่มทดลอง (Try out) หลังจากปรับปรุงและแก้ไขนวัตกรรมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยนำนวัตกรรมไปหาคุณภาพจากกลุ่มทดลอง (Try out) โดยทดลองสอนนักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกไทยศึกษา คณะตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH) จำนวน 19 คน ด้วยรูปแบบการสอนออนไลน์ผ่านระบบการเรียนการสอน LMS บนเว็บไซต์ <https://lms.hcmussh.edu.vn> หลังจากนักศึกษากลุ่มทดลองทำแบบฝึกหัดท้ายบทและแบบฝึกหัดหลังเรียนเสร็จ ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลเฉลี่ยของคะแนนการทำแบบฝึกหัดท้ายบทต่อร้อยละของคะแนนการทำแบบฝึกหัดหลังเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลอง พบว่า ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ หรือ $E1/E2=88/87.7$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่ตั้งไว้ แสดงว่า หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” มีคุณภาพ หลังจากปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลองสามารถนำไปทดลองหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเป้าหมายได้

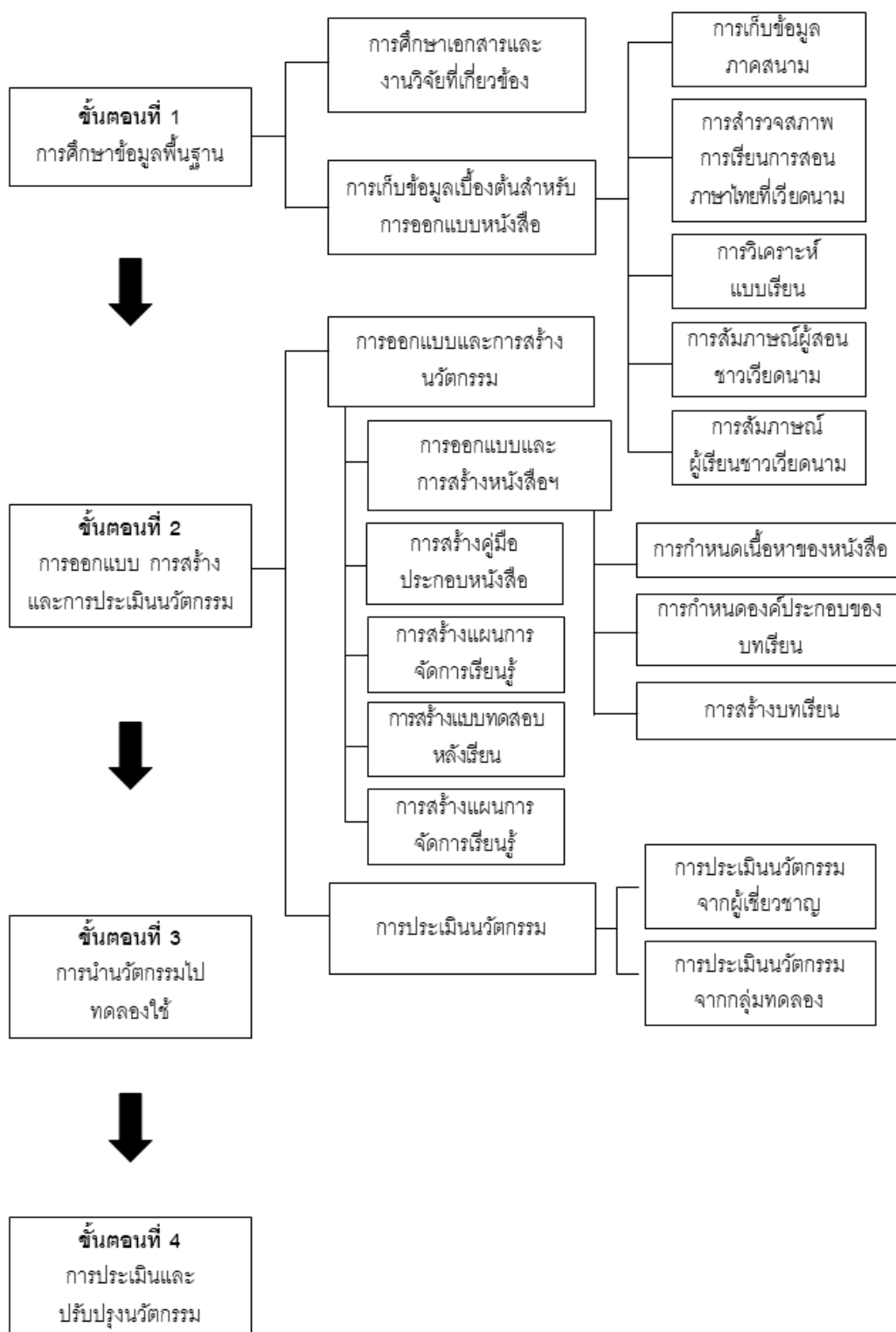
ขั้นตอนที่ 3 การนำนวัตกรรมไปทดลองใช้ ผู้วิจัยนำหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” คู่มือประกอบหนังสือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบทดสอบหลังเรียน และไฟล์เสียงประกอบหนังสือ ไปทดลองใช้กับนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย โดยใช้แบบแผนกรณีศึกษาการทดลอง 1 กลุ่ม (one shot experimental case study) นักศึกษากลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกไทยศึกษา คณะตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาตินครโฮจิมินห์ (USSH) จำนวน 15 คน ซึ่งไม่ใช่ศึกษากลุ่มทดลอง ด้วยรูปแบบการสอนออนไลน์ผ่านระบบการเรียนการสอน LMS บนเว็บไซต์ <https://lms.hcmussh.edu.vn>

หลังจากได้คะแนนแบบฝึกหัดท้ายบทและคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลคะแนนเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสือ พบว่า

ค่าประสิทธิภาพกระบวนการ/ประสิทธิภาพผลลัพธ์ $E1/E2 = 88.6/89.7$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แสดงว่า หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น” ได้ออกแบบและพัฒนาอย่างดี มีคุณภาพ สามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินและปรับปรุงนวัตกรรม จากผลการนำนวัตกรรมไปทดลองใช้ พบว่า หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและให้ความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมแก่ผู้เรียนชาวเวียดนามได้อย่างไรก็ตาม นักศึกษากลุ่มเป้าหมายเสนอให้ปรับเนื้อหาบทเรียนบางบทให้น้อยลงและเพิ่มภาษาไทยในบทสนทนาตัวอย่างและคำศัพท์เสริมซึ่งอำนวยความสะดวกต่อการเรียนภาษาไทย 4 ทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน

การพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามสามารถสรุปตามแผนภาพ ดังนี้

ภาพประกอบ 76 แผนภาพแสดงขั้นตอนการออกแบบและการสร้างนวัตกรรมของผู้วิจัย

ผลของการพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น
ในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามสรุปได้ว่า ได้หนังสือ “การฟังและ
การพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” พร้อมคู่มือประกอบหนังสือ ที่ผ่านการ
ประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน และมีค่าประสิทธิภาพ $E1/E2 = 88.6/89.7$ ซึ่งสูง
กว่าเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ที่ตั้งไว้ เนื้อหาของหนังสือฯ สามารถสรุปได้ ดังนี้

ตาราง 62 แสดงเนื้อหาของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาว
เวียดนาม” โดยสังเขป

บทที่	ชื่อบท	สาระ การเรียนรู้	เนื้อหาด้านภาษา	การสื่อสารข้าม วัฒนธรรม	เนื้อหาด้าน วัฒนธรรม
1	ระบบเสียง ภาษาไทย	ความรู้เบื้องต้น เกี่ยวกับระบบ เสียงภาษาไทย	- เสียงวรรณยุกต์ - เสียงพยัญชนะต้น - เสียงสระ - เสียงพยัญชนะท้าย - สัทอักษรสากลที่ใช้ ในการถอดเสียง ภาษาไทย	-	อักษรไทย
2	สวัสดีค่ะ ฉันื่อน้ำหวานค่ะ	การทักทาย และแนะนำตัว	- คำศัพท์และรูป ประโยคเกี่ยวกับการ ทักทายและแนะนำตัว	- การทักทายใน สถานการณ์ต่าง ๆ เช่น “สวัสดี” “เป็นไงบ้าง สบายดี ไหม” “จะไปไหน” - ชื่อเล่น – ชื่อจริง - คำลงท้าย - การกล่าวลา - การไหว้	การไหว้

ตาราง 62 (ต่อ)

บทที่	ชื่อบท	สาระ การเรียนรู้	เนื้อหาด้านภาษา	การสื่อสารข้าม วัฒนธรรม	เนื้อหาด้าน วัฒนธรรม
3	น้ำหวานมี น้องชาย 1 คน	ครอบครัว	- คำศัพท์และรูป ประโยคเกี่ยวกับ ครอบครัว - ตัวเลข - ลักษณะนาม “คน”	- การทักทายใน การสื่อสารแบบไม่ เป็นทางการด้วย ประโยคคำถาม “ทำอะไรอยู่” - ข้อควรระวังใน การสนทนาเรื่อง ครอบครัว - การใช้คำบุรุษ สรรพนามระหว่าง อาจารย์กับ นักศึกษา - การใช้คำบุรุษ สรรพนามระหว่าง เพื่อน - การใช้คำลงท้าย ระหว่างเพื่อน - การใช้คำว่า “คุณ” นำหน้า บุคคลที่กล่าวถึง เพื่อแสดงความ เคารพ	คำลงท้ายกับ บริบทการสื่อสาร

ตาราง 62 (ต่อ)

บทที่	ชื่อบท	สาระ การเรียนรู้	เนื้อหาด้านภาษา	การสื่อสารข้าม วัฒนธรรม	เนื้อหาด้าน วัฒนธรรม
4	คุณแม่ของ น้ำหวานเป็นครู	อาชีพ	- คำศัพท์เกี่ยวกับ อาชีพ - รูปประโยคถาม- ตอบเกี่ยวกับอาชีพ	- การทักทายเมื่อ ไม่พบกันมานาน - ระดับการใช้ ภาษา เช่น “พบ”- “เจอ” - การขอโทษ - การใช้คำเรียก ญาติแทนคำสรรพ นาม เช่น “ป้า” “พี่” “น้อง” - การใช้คำว่า “แฟน” แทนคำว่า “สามี” หรือ “ภรรยา”	คำบุรุษสรรพนาม กับบริบท การสื่อสาร
5	น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่งค่ะ	เวลา	- คำศัพท์และรูป ประโยคที่ใช้ใน การถาม-ตอบเวลา - การบอกเวลา	- การบอกเวลา - ภาษาที่แสดง ความสุภาพ เช่น “หนูขอตัวไปเรียน ก่อน” - มารยาทในการ นัดหมายกับ ผู้ใหญ่ - การละคำบุรุษ สรรพนามและ คำลงท้ายในการ สื่อสารกับเพื่อน	การบอกเวลา แบบไทยมาจาก ไหน

ตาราง 62 (ต่อ)

บทที่	ชื่อบท	สาระ การเรียนรู้	เนื้อหาด้านภาษา	การสื่อสารข้าม วัฒนธรรม	เนื้อหาด้าน วัฒนธรรม
				- การกล่าวเวลา เช่น “กลับบ้านดี ๆ นะ” “ขับรถดี ๆ นะ” “เดินทางปลอดภัย นะ”	
6	พุ่มนี้ไปดูหนัง กันไหม	วัน-เดือน-ปี	- คำศัพท์และรูป ประโยคที่ใช้ใน การถาม-ตอบ เกี่ยวกับวัน-เดือน-ปี	- ชื่อวัน - ชื่อเดือน - การกล่าวโดย อ้อมเพื่อถนอม ความรู้สึกคนอื่น - ระดับการใช้ ภาษา เช่น “ขอบพระคุณ” “ขอบคุณ” และ “ขอบใจ”	7 วัน 7 สี
7	อีลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยไหมคะ	การโทรศัพท์	- คำศัพท์และรูป ประโยคที่ใช้ใน การติดต่อสื่อสารทาง โทรศัพท์หรือ แอปพลิเคชันใน โทรศัพท์มือถือ	- มารยาทในการ สื่อสารทาง โทรศัพท์และนัด หมายกับผู้ใหญ่ - การสื่อสารด้วย แอปพลิเคชัน LINE - ภาษาที่ใช้ใน การสื่อสารด้วย	ความสุภาพใน การสื่อสารทาง โทรศัพท์

ตาราง 62 (ต่อ)

บทที่	ชื่อบท	สาระ การเรียนรู้	เนื้อหาด้านภาษา	การสื่อสารข้าม วัฒนธรรม	เนื้อหาด้าน วัฒนธรรม
				<p>แอปพลิเคชัน LINE</p> <p>- ภาษาที่ใช้ใน สถานการณ์ สื่อสารที่เป็น กันเอง</p> <p>- การกล่าวลาก่อน ยุติการสนทนาทาง โทรศัพท์</p> <p>- ความรู้เกี่ยวกับ ตลาดนัดจตุจักร</p>	
8	น้ำหวานจะไป ตลาดนัดจตุจักร อย่างไรคะ	การเดินทาง	- คำศัพท์และรูป ประโยคที่ใช้ในการ ถามตอบเกี่ยวกับ ทิศทางและ ยานพาหนะ	<p>- การตอบรับคำ ขอบคุณ</p> <p>- การใช้ภาษา สุภาพเมื่อต้องการ ขอความช่วยเหลือ เช่น “ขอรบกวนหน่อย ได้ไหมคะ”</p> <p>- รถไฟฟ้ามหานคร MRT</p> <p>- การใช้คำบอก สถานภาพทาง สังคมแทนคำ</p>	มารยาทใน การเดินทางโดย ระบบขนส่ง สาธารณะ

ตาราง 62 (ต่อ)

บทที่	ชื่อบท	สาระ การเรียนรู้	เนื้อหาด้านภาษา	การสื่อสารข้าม วัฒนธรรม	เนื้อหาด้าน วัฒนธรรม
				สรรพนาม เช่น “ผู้โดยสาร”	
9	ชื่อ 2 ตัว ลดได้ไหมคะ	การซื้อของ	- คำศัพท์และรูป ประโยคที่ใช้ใน การซื้อของและ ต่อรองราคา - การบอกสี - การใช้ลักษณนาม	- คำเชิญชวน ลูกค้า เช่น “สวัสดิ คะ แวะดูก่อนได้นะ คะ” “สวัสดิครับ เชิญเข้าชมด้านใน ก่อนครับ” - การบอกราคา - สกุลเงินไทย - มารยาทในการ ต่อรองราคา - ภาษาสุภาพ เช่น “จะรับอะไรดีคะ” แทน “จะซื้ออะไรดี คะ” - การใช้คำบอก สถานภาพทาง สังคมแทนคำ สรรพนาม เช่น “คุณลูกค้า”	เตรียมตนเองเมื่อ ไปซื้อของ

ตาราง 62 (ต่อ)

บทที่	ชื่อบท	สาระ การเรียนรู้	เนื้อหาด้านภาษา	การสื่อสารข้าม วัฒนธรรม	เนื้อหาด้าน วัฒนธรรม
10	ขอสั่งอาหารค่ะ	การสั่งอาหาร	- คำศัพท์และรูป ประโยคที่ใช้ในการ สั่งอาหาร	- การสั่งอาหารใน สถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ร้านอาหาร ตามสั่ง ร้านก๋วยเตี๋ยว - การทักทาย ลูกค้า เช่น “รับอะไรดีคะ” “สั่งอะไรดีคะ” - ระดับการใช้ ภาษา เช่น กิน - ทาน - รับประทาน - วัฒนธรรม การรับประทาน ก๋วยเตี๋ยวแบบไทย - การสั่งก๋วยเตี๋ยว - การใช้ช้อนกลาง ตักอาหาร	การรับประทาน อาหารแบบไทย

หลังจากใช้หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย และมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ซึ่งบรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัย และเมื่อผู้วิจัยวิเคราะห์คะแนนแบบฝึกหัดท้ายบทและคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายรายบุคคลและรายบท โดยเปรียบเทียบคะแนน

แบบฝึกหัดทำยบทและคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนกับเกณฑ์การวัดผล เห็นได้ชัดว่านักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายมีพัฒนาการและความสามารถด้านทักษะฟังและการพูดภาษาไทย

จากนั้นผู้วิจัยพิจารณาคะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม
ซึ่งเป็นคะแนนย่อยของคะแนนแบบฝึกหัดทักษะการพูดในแต่ละบท และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จาก
การสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในหนังสือ เพื่อวิเคราะห์
ความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย
โดยผลการวิเคราะห์แบ่งเป็น 3 ข้อ ได้แก่ ความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาไทยของผู้เรียนชาว
เวียดนาม ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม และความรู้ความ
เข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียนชาวเวียดนาม ดังนี้

1. ความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

เมื่อพิจารณาผลคะแนนรวมของแบบฝึกหัดทักษะการฟังและคะแนน
แบบทดสอบหลังเรียนทักษะการฟังของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย พบว่า คะแนนรวมของแบบฝึกหัด
และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์การวัดผลที่กำหนดไว้ว่า ผู้เรียนต้องได้คะแนนร้อยละ
70 ขึ้นไป โดยคะแนนรวมแบบฝึกหัดทักษะการฟังของกลุ่มเป้าหมายมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ
90.8 และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการฟังของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีค่าเฉลี่ยคิดเป็น
ร้อยละ 93 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หลังจากเรียนภาษาไทยโดยใช้หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทย
เบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” นักศึกษากลุ่มเป้าหมายบรรลุวัตถุประสงค์เรื่อง
ความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาไทยในระดับเบื้องต้น

แบบฝึกหัดทำยบทและแบบทดสอบหลังเรียนด้านทักษะการฟังวัดความสามารถ
ขั้นความรู้และความเข้าใจภาษาไทย ผลคะแนนแบบฝึกหัดทำยบทและแบบทดสอบหลังเรียนของ
นักศึกษากลุ่มเป้าหมายอยู่ในระดับที่ดีมาก สะท้อนความรู้และความเข้าใจภาษาไทยที่ลึกซึ้งและ
คงทน ซึ่งเป็นผลมาจากการรับรู้ข้อมูลที่เป็นระบบด้วยวิธีที่เหมาะสม โดยหนังสือนำเสนอความรู้
ภาษาไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม จากการฝึกฟังบทสนทนาตัวอย่างที่แบ่งเป็น
สถานการณ์ต่าง ๆ ผู้เรียนได้รับความรู้ภาษาไทยที่สอดคล้องกับสถานการณ์การสื่อสาร นอกจากนี้
การกล่าวถึงความรู้วัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรม
เวียดนามในทำยบทสนทนาช่วยเสริมสร้างความเข้าใจการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องเหมาะสมกับ
บริบทการสื่อสาร ทั้งนี้บทเรียนมีเนื้อหาที่ต่อเนื่องและเชื่อมโยงกันช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกซ้ำ ซึ่ง
ความรู้ที่มาจากความเข้าใจที่แท้จริงด้วยหลักการที่เป็นเหตุเป็นผล กอปรกับการฝึกฝนอย่าง
ต่อเนื่องจึงมีความคงทนและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

เป็นการนำความรู้จากทักษะการฟังไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารภาษาไทย จากการพิจารณาคะแนนรวมของแบบฝึกหัดทักษะการพูดและคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการพูดของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมาย พบว่า คะแนนรวมของแบบฝึกหัดและคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์การวัดผลที่กำหนดไว้ โดยคะแนนรวมของแบบฝึกหัดทักษะการพูดของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 81.3 และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการพูดของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86.4 ซึ่งหมายความว่า หลังจากเรียนภาษาโดยใช้หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยในระดับเบื้องต้น

ผลคะแนนแบบฝึกหัดและแบบทดสอบหลังเรียนในระดับดีมากแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนสามารถนำความรู้จากทักษะการฟังไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเกณฑ์การวัดผลทักษะการพูดแบ่งเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ การใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง การใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และการออกเสียง ซึ่งผู้เรียนมีพัฒนาการทั้ง 3 ด้าน โดยเฉพาะการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม กล่าวคือ ด้วยการเรียนรู้ปัจจัยด้านวัฒนธรรมไทยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทย และทบทวนความรู้ผ่านการทำแบบฝึกหัดทักษะการฟัง ผู้เรียนจึงตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องและเหมาะสมกับการบริบทการสื่อสาร และเมื่อสะสมความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเป็นเวลานาน จึงสามารถพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งแสดงให้เห็นผ่านคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนแบบฝึกหัดท้ายบท

3. ความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียนชาวเวียดนาม

จากการวิเคราะห์คะแนนทักษะการพูดภาษาไทย โดยเฉพาะคะแนนการใช้ภาษาไทยถูกต้องในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม พบว่า คะแนนส่วนนี้มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 85.3 ซึ่งอยู่ในระดับผลการเรียนที่ดีมาก แสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในการพูดภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ

กิจกรรมฝึกทักษะการพูดเป็นโอกาสให้ผู้เรียนประยุกต์ความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมไปใช้ในการสื่อสาร ในทางตรงกันข้ามความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมช่วยให้เพิ่มประสิทธิภาพการพูดภาษาไทยให้

ถูกต้องและเหมาะสม ดังนั้นการเรียนภาษาไทยจึงมองข้ามเนื้อหาความรู้วัฒนธรรมไทยในบริบท การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมไม่ได้ เพื่อมุ่งพัฒนาศักยภาพการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับหนังสือ “การฟังและการพูด ภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” พบว่า นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ วัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมากขึ้น การอธิบายเนื้อหาวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง กับการใช้ภาษาไทยทำยบทสนทนาโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนามทำให้นักศึกษาเข้าใจการ ใช้ภาษาไทยที่ปรับเปลี่ยนตามบริบทการสื่อสาร ซึ่งช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการพูดภาษาไทย นอกจากนี้ นักศึกษามีทัศนคติเชิงบวกต่อวัฒนธรรมเจ้าของภาษา

อภิปรายผล

1. นวัตกรรมกรฟังและการพูด

1.1 บทบาทของความรู้ด้านวัฒนธรรมกับการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

ปัจจัยด้านวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญต่อการสื่อสารโดยเฉพาะการสื่อสารด้วย ภาษาต่างประเทศ ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศไม่สามารถละเลยการเรียนรู้อ วัฒนธรรมเจ้าของภาษา ดังที่บราวน์ ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศคือการทำความเข้าใจคนต่างวัฒนธรรม (Brown, 1992, p. 35)

นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศให้ความสำคัญกับ เนื้อหาด้านวัฒนธรรมต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ เช่น สิริจิตต์ เดชอมรชัย (2556, น. 172) กล่าวถึงความสำคัญของวัฒนธรรมต่อการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสว่า ในกระบวนการเรียน การสอนภาษาต่างประเทศ การเรียนรู้เฉพาะตัวภาษาหรือกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์อย่างเดียวอาจ ไม่เพียงพอ แต่ควรมีความรู้ความเข้าใจวิถีปฏิบัติ ความคิด การใช้ชีวิตของเจ้าของภาษาด้วยเพื่อ เข้าใจภาษานั้นอย่างแท้จริงซึ่งจะเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสาร ในทำนองเดียวกัน สุภัทธา อักษรานุเคราะห์ (2532, น. 17) กล่าวถึงบทบาทของวัฒนธรรมต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ว่า การเรียนภาษาอังกฤษคือการเรียนวัฒนธรรมของคนทีพูดภาษาอังกฤษ เมื่อมีการสื่อสารข้าม วัฒนธรรมเกิดขึ้นย่อมมีการแทรกแซงของปัจจัยทางวัฒนธรรม ดังนั้นผู้เรียนต้องได้รับรู้ข้อมูลด้าน วัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์การสื่อสารต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (2547) ได้กล่าวถึงบทบาทของวัฒนธรรมในการเรียนการสอนภาษาไทยว่า ผู้เรียนชาวต่างชาติควรมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยควบคู่กับความรู้ด้านภาษาไทย ซึ่งจะ เกิดประโยชน์ต่อการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร

เมื่อเห็นถึงความสำคัญของความรู้ด้านวัฒนธรรมต่อการสื่อสาร ผู้บริหาร หลักสูตรและผู้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศควรเสริมความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมแก่ผู้เรียนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารภาษาไทย โดยศึกษาความเหมือนและความต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมผู้เรียน วางแผนคัดเลือกและกำหนดเนื้อหาด้านวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรโดยสามารถสอนได้ในทุกระดับ

1.2 ความรู้ด้านวัฒนธรรมสามารถเริ่มสอนตั้งแต่ชั้นเริ่มเรียน

ความรู้ด้านวัฒนธรรมเป็นเนื้อหาสำคัญต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ จึงสามารถให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมแก่ผู้เรียนตั้งแต่ระดับเบื้องต้น เพราะวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กับภาษาโดยไม่สามารถแยกออกจากกันได้ โดยเฉพาะวัฒนธรรมเกี่ยวกับการใช้ชีวิตประจำวัน เช่น การทักทาย การกล่าวลา การใช้คำบุรุษสรรพนาม เป็นต้น (สิริจิตต์ เดชอมรชัย, 2556) ซึ่งสอดคล้องกับสุภัก มหาวรรณ และคนอื่น ๆ (2562) ที่กล่าวว่า สามารถสอดแทรกเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยแก่ผู้เรียนชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตั้งแต่ระดับต้น แต่ผู้สอนควรมีเทคนิคและคัดเลือกเนื้อหาด้านวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน เช่น เริ่มด้วยการสอนคำว่า “สวัสดี” ซึ่งเป็นคำทักทายที่แสดงความสุภาพอ่อนน้อมของคนไทย จากนั้นนำเสนอวัฒนธรรม “การไหว้” ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมไทย

จากการพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม ผู้วิจัยพบว่า การเสริมเนื้อหาความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามตั้งแต่ชั้นเริ่มเรียนเสริมสร้างความรู้ความสามารถทักษะการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องและเหมาะสมตั้งแต่ระดับเบื้องต้น ซึ่งสร้างรากฐานที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับสูงขึ้น เมื่อเห็นถึงประโยชน์ของการเรียนรู้เนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทย ผู้เรียนจึงกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ มีความอยากรู้อยากเห็นและศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยต่อไป

1.3 การคัดเลือกเนื้อหาด้านวัฒนธรรมที่เอื้อต่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

การให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมต่อการเรียนภาษาต่างประเทศจึงเป็นสิ่งจำเป็นก่อนออกแบบและสร้างนวัตกรรม ผู้วิจัยจึงคัดเลือกเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยโดยวิธีสัมภาษณ์ผู้เรียนภาษาไทยชาวเวียดนามเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมเวียดนามซึ่งเป็นประสบการณ์จริงที่ผู้เรียนชาวเวียดนามประสบเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับชาวไทย จากนั้นจึงสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาและระบุไว้ในหนังสือโดยคำนึงถึงความสอดคล้องระหว่างเนื้อหา

ด้านวัฒนธรรมกับเนื้อหาด้านภาษาไทย รวมถึงความเหมาะสมสำหรับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม สำหรับผู้เรียนระดับเบื้องต้น เนื่องจากการคัดเลือกหัวข้อวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ผู้สอนต้องคำนึงถึง ความจำเป็น (need) ประโยชน์ (usefulness) การนำไปใช้ได้ (productivity) ความแพร่หลายและเกิดขึ้นบ่อย (currency and frequency) และความสะดวกในการนำไปใช้ (ease) (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532, น. 34-35)

การศึกษาความเหมือนและความต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมผู้เรียน มีประโยชน์ยิ่งสำหรับการคัดเลือกเนื้อหาด้านวัฒนธรรมแก่ผู้เรียนชาวต่างชาติ เนื่องจากการเชื่อมโยงวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมผู้เรียนช่วยให้ผู้เรียนเห็นความเหมือนและความต่างระหว่างวัฒนธรรม โดยความต่างทางวัฒนธรรมเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษาไทยของผู้เรียน หากผู้เรียนรับรู้ความต่างทางวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทย จะช่วยลดปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อสื่อสารกับคนไทย

1.4 การเชื่อมโยงวัฒนธรรมเป้าหมายกับวัฒนธรรมของผู้เรียน

ผู้วิจัยอธิบายเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของปัจจัยด้านวัฒนธรรมต่อการใช้ ภาษา เพราะการรับรู้เกี่ยวกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมอย่างมีเหตุผลหรือมีวิจารณญาณ (critical cultural awareness) เป็นพื้นฐานของสามมิติยะข้ามวัฒนธรรม (intercultural competence) ซึ่งประกอบด้วย 1. ความรู้ด้านสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (knowledge) คือ ความรู้ ความเข้าใจภูมิหลังวัฒนธรรมของกลุ่มชนโดยเชื่อมโยงกับภูมิหลังวัฒนธรรมของตนเอง 2. ทักษะ ด้านสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (skill) คือความสามารถในการตีความ เปรียบเทียบ และการเชื่อมโยง วัฒนธรรมของกลุ่มชนกับวัฒนธรรมของตนเอง เพื่อเข้าใจความหมายแท้จริงที่แฝงไว้ภายใต้ ถ้อยคำหรือการกระทำของกลุ่มชน 3. ทศนคติ (attitudes) คือความรู้สึกเชิงบวกต่อวัฒนธรรม ของคนอื่น เปิดใจยอมรับและไม่อคติต่อวัฒนธรรมของคนอื่น (Byram, 1997)

การเชื่อมโยงวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายกับวัฒนธรรมของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายง่ายขึ้น โดยวัฒนธรรมที่คล้ายกันระหว่างไทยกับ เวียดนามจะช่วยส่งเสริมการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในทิศทางที่เป็นบวก เช่น การใช้ภาษาสุภาพ เมื่อสื่อสารกับผู้ใหญ่ การใช้คำเรียกญาติแทนคำบุรุษสรรพนาม เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของสุภัค มหาราการ และคนอื่น ๆ (2562, น. 66) ที่สร้างบทอ่านเชิงวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาทักษะ การอ่านของนักศึกษาเวียดนาม จากงานวิจัยพบว่า วัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามที่มี วัฒนธรรมที่เป็น “รากร่วม” เพราะตั้งอยู่ในภูมิภาคเดียวกัน หากผู้สอนภาษาไทยแก่ผู้เรียนชาว

เวียดนามสามารถเชื่อมโยงให้ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้วัฒนธรรมร่วมได้ จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้เรื่องวัฒนธรรมไทยอย่างสนุกและถูกต้อง ส่งเสริมความเข้าใจระหว่างผู้เรียนกับเจ้าของภาษา และลดความขัดแย้งหรือเข้าใจผิดที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการสื่อสาร

ทั้งนี้ เนื่องจากผู้วิจัยเป็นชาวเวียดนามและศึกษาในประเทศไทยเป็นเวลานาน จึงสามารถใช้ภาษาเวียดนามในการอธิบายเนื้อหาวัฒนธรรมไทยโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเวียดนาม จึงทำให้ผู้เรียนชาวเวียดนามที่ใช้หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” สามารถเข้าใจเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมอย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับสุภักดิ์ มหาวรากร และคนอื่น ๆ (2562, น. 65) ที่กล่าวว่า การอธิบายเนื้อหาที่เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมควรเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาของผู้เรียน จึงจะทำให้การสื่อสารรวดเร็วและถูกต้องตรงกัน

2. ปัจจัยที่พัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย และความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียนชาวเวียดนาม

1. เนื้อหาความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยในหนังสือฯ ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการพูดภาษาไทยแก่ผู้เรียนชาวเวียดนาม โดยผู้เรียนตระหนักถึงปัจจัยทางวัฒนธรรมในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร เช่น การสื่อสารกับผู้ใหญ่ การสื่อสารกับเพื่อน การขอบคุณ การขอโทษ การกล่าวลา การขอความช่วยเหลือ การสื่อสารทางโทรศัพท์ การซื้อของ การสั่งอาหาร เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับนวนลทิพย์ เพิ่มเกษร (2554, น. 143) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศควรได้รับความรู้ทางภาษาพร้อมกับความรู้ทางวัฒนธรรมไทย เพราะจะส่งผลดีต่อการสื่อสารภาษาไทยที่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบททางสังคมของเจ้าของภาษา

ผู้สอนภาษาต่างประเทศบางคนอาจมีคำถามว่า เนื้อหาด้านวัฒนธรรมจำเป็นต้องระบุไว้ในหนังสือเรียนหรือไม่ เพราะอาจเพิ่มภาระให้แก่ผู้เรียนในระดับเบื้องต้นที่ต้องการเพียงสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ผู้สอนควรอธิบายความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยเพิ่มเติมในชั้นเรียนโดยไม่ต้องมีในหนังสือ งานวิจัยนี้ทำให้เห็นว่า ความรู้ด้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป็นเนื้อหาจำเป็นที่ต้องระบุไว้ในหนังสือหรือแบบเรียนภาษาต่างประเทศ เนื้อหาด้านวัฒนธรรมไม่เป็นภาระสำหรับผู้เรียนหากมีการคัดเลือก ออกแบบ และนำเสนออย่างมีระบบให้สอดคล้องกับเนื้อหาด้านภาษา ซึ่งจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน เพราะหนังสือเป็นสื่อที่ผู้เรียนใช้ตลอดการเรียนรู้ สามารถอ่านและทบทวนความรู้ได้ตลอดเวลา การระบุเนื้อหาด้านวัฒนธรรมที่

ส่งผลต่อการสื่อสารในหนังสือจะช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Ha (2021, p. 29) ที่กล่าวว่า หนังสือเป็นแหล่งข้อมูลหลักสำหรับการเรียนรู้และฝึกทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ดังนั้นเนื้อหาของหนังสือมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียน หากต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม หนังสือต้องมีเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม หรือกล่าวอีกนัยคือ นอกจากเนื้อหาความรู้ที่ช่วยพัฒนาทักษะทางภาษา หนังสือจำเป็นต้องมีเนื้อหาความรู้ที่เอื้อต่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียน

2. ไฟล์เสียงประกอบหนังสือมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เนื่องจากนักศึกษาชาวเวียดนามเรียนภาษาไทยในประเทศเวียดนามซึ่งโอกาสฟังสำเนียงเจ้าของภาษาค่อนข้างน้อย ถึงแม้นักศึกษาสามารถเข้าถึงสื่อบันเทิงไทย เช่น ละคร ภาพยนตร์ ผ่านช่องทางต่าง ๆ ในอินเทอร์เน็ต แต่เสียงภาษาไทยในสื่อดังกล่าวมักเร็วเกินไปสำหรับความสามารถของผู้เรียนในระดับเบื้องต้น เนื้อหาที่นำเสนอเป็นเรื่องไกลตัวผู้เรียน คำศัพท์ที่ใช้จึงยากและไม่จำเป็นต่อการเรียนรู้ในระดับเบื้องต้น ดังนั้น การจัดทำไฟล์เสียงที่ใช้ในการเรียนและการฝึกทักษะการฟังสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับต้นต้องคำนึงถึงความเหมาะสม

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์จากคนไทยที่เป็นครูสอนภาษาไทยจำนวน 6 คน ได้แก่ ผู้ชาย 2 คน ผู้หญิง 4 คน ที่ช่วยบันทึกเสียงเพื่อทำเป็นไฟล์เสียงประกอบหนังสือจึงมั่นใจในคุณภาพและความถูกต้องของไฟล์เสียง เพราะในการเรียนทักษะการฟังภาษาต่างประเทศ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ฟังตัวอย่างการใช้ภาษาที่ถูกต้องตั้งแต่ในระดับต้น เพื่อหลีกเลี่ยงการเชื่อมโยงความรู้ที่ผิดหรือการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่ง (สิริจิตต์ เดชอมรชัย, 2556, น. 88)

ผู้วิจัยใช้ผู้บันทึกเสียงจำนวนมากเพื่อให้บทสนทนาที่มีความสมจริงมากที่สุด กล่าวคือ บทสนทนาในหนังสือมีตัวละคร 2-4 คน ผู้บันทึกเสียงแต่ละคนจะสวมบทบาทของตัวละคร เพียง 1 คน เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ผู้บันทึกเสียงคนเดียวกันอัดเสียง 2 ตัวละครในบทสนทนาเดียวกัน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนแยกเสียงของตัวละครได้ชัดเจนและสังเกตการใช้ภาษาของตัวละครได้ง่าย เช่น ผู้ชายกับผู้หญิง นักศึกษากับอาจารย์ เพื่อนกับเพื่อน คนขายของกับลูกค้า บริกรร้านอาหารกับลูกค้า เป็นต้น เมื่อนักศึกษาค้นชินกับสำเนียงภาษาไทยของเจ้าของภาษาจึงสามารถฟังภาษาไทยได้ดี ข้อสังเกตการใช้ภาษาไทยของตัวละครที่ต่างกันส่งผลให้การทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนที่ดี และหากมีโอกาสสื่อสารกับคนไทยในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะไม่ตื่นตระหนก หรือกังวลกับสำเนียงเจ้าของภาษา

ไฟล์เสียงยังมีประโยชน์ต่อการฝึกออกเสียงภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม โดยผู้เรียนสามารถฟังไฟล์เสียงและออกเสียงตาม ทำให้ออกเสียงชัดและเป็นธรรมชาติมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์ (2544, น. 127) ที่กล่าวว่า ในระดับเบื้องต้นหากผู้เรียนฟังได้ ชัดย่อมออกเสียงตามได้ถูกต้อง

3. การใช้ภาษาเวียดนามอธิบายเนื้อหาบทเรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหา ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมง่ายและเร็วขึ้น ผู้เรียนสามารถ อ่านเนื้อหาบทเรียนก่อนเข้าชั้นเรียนซึ่งทำให้ผู้สอนประหยัดเวลาในการอธิบายเนื้อหาบทเรียน จึง ใช้เวลาในการฝึกออกเสียงและฝึกทักษะการฟังและการพูดมากขึ้น ในทำนองเดียวกัน ผู้วิจัยซึ่งเป็นชาวเวียดนามสามารถอธิบายหรือตอบคำถามของผู้เรียนชาวเวียดนามโดยใช้ภาษาเวียดนาม จึงทำให้ผู้เรียนเข้าใจง่าย ถูกต้อง และรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับนักวิชาการด้านการสอน ภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับการใช้ภาษาแม่ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่า การใช้ภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่งช่วยอธิบายภาษาที่สองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการ อธิบายเนื้อหาไวยากรณ์ คำชี้แจงในแบบฝึกหัด และการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในห้องเรียน (Cook, 2001, p. 157)

สุภัค มหาวรรกร และคนอื่น ๆ (2562, น. 65) กล่าวถึงการใช้ภาษาแม่ในการเรียน การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศว่า ในระดับเบื้องต้น จำเป็นต้องใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนแทรกในการอธิบายเรื่องต่าง ๆ เพื่อผู้เรียนเข้าใจและสนุกกับการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ นันทิ เพชรบุรี และ วรณวิษา บันคุ่ม (2560, น. 62) ที่กล่าวถึงการใช้ภาษาแม่ซึ่งเป็นภาษาแม่ ของผู้เรียนในการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศว่า การสื่อสารกับผู้เรียนโดยใช้ภาษา แม่ของผู้เรียนช่วยสร้างความรู้สึที่ดีต่อการแลกเปลี่ยนความรู้ด้านวัฒนธรรม อันนำไปสู่ ความสำเร็จของการสอนเรื่องการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

4. นวัตกรรมนี้ใช้สัญลักษณ์ในการถอดเสียงภาษาไทย ซึ่งอำนวยความสะดวกต่อผู้ที่ เรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้น เพราะผู้เรียนยังไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้ สัญลักษณ์สากลที่ใช้ถอดเสียงภาษาไทยมีหลายตัวคล้ายกับภาษาเวียดนาม ผู้เรียนจึงลดความ กังวลเมื่อเริ่มเรียนภาษาไทยในระยะแรก แต่กลับมีความมั่นใจเพราะสามารถพูดภาษาไทยได้ ตั้งแต่วันแรก ๆ ที่เรียนภาษาไทย ซึ่งช่วยเสริมแรงบวกต่อผู้เรียน โดยนักวิชาการด้านการสอน ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศหลายคนกล่าวถึงประโยชน์ของการใช้สัญลักษณ์ในการเรียน การสอนภาษาไทยดังนี้ ผู้สอนจำเป็นต้องสอนเรื่องสัญลักษณ์หรืออักษรแทนเสียงแก่ผู้เรียนในระดับ เบื้องต้น เพราะระยะแรกนั้นผู้เรียนไม่สามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้ สัญลักษณ์เป็นเครื่องช่วย

จำเสียงภาษาไทย ผู้เรียนจึงสามารถทบทวนด้วยตัวเองได้ (สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์, 2544, น. 129) ซึ่งสอดคล้องกับรัชดา ลาภใหญ่ (2559, น. 43) ที่กล่าวว่า การสอนสัทอักษรจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนระดับต้น เพราะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจลักษณะของหน่วยเสียงภาษาไทยซึ่งส่งผลทำให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน และใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ผู้เรียนอาจประสบปัญหาในช่วงแรกเมื่อเรียนรู้ระบบสัทอักษร แต่เมื่อจำได้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนในการฝึกออกเสียงด้วยตนเอง

แม้ผู้สอนบางท่านไม่เห็นด้วยกับการใช้สัทอักษรในการสอนภาษาไทย เพราะมองว่าเป็นการเพิ่มภาระแก่ผู้เรียน งานวิจัยนี้ทำให้เห็นว่า นักศึกษาชาวเวียดนามมีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนรู้ระบบสัทอักษร เพราะสัทอักษรหลายตัวคล้ายกับตัวอักษรภาษาเวียดนาม จึงสรุปได้ว่าการใช้หรือไม่ใช้สัทอักษรขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้เรียนกลุ่มเป้าหมาย กล่าวคือ ผู้สอนควรวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาแม่ของผู้เรียน และใช้ประโยชน์จากความเหมือนระหว่างสองภาษาเพื่อออกแบบสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน เพราะความคล้ายคลึงกันของสองภาษาไทยกับภาษาแม่ของผู้เรียนสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการถ่ายโอนภาษาแบบบวก (นัทธี เพชรบุรี และ วรณวิษา บัณฑิต, 2560, น. 66) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศกล่าวถึงการเทียบเสียงดังนี้ ศรีวิไล พลมณี (2545, น. 73) กล่าวว่า การวิเคราะห์ความแตกต่างของภาษาแม่กับภาษาเป้าหมาย (Contrastive Analysis) มีความสำคัญต่อการออกแบบและสร้างสื่อการเรียนการสอน เช่น ตำรา แบบฝึกหัด ที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน สุนีย์ สีลาพรพินิจ (2559) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงในภาษาไทยกับภาษาจีนต่อการสอนภาษาไทยระดับพื้นฐานว่า จากผลการศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยกับภาษาจีนพบว่า ระบบเสียงของสองภาษามีลักษณะหน่วยเสียงที่เหมือนกันและต่างกัน หน่วยเสียงที่ต่างกันอาจเป็นปัญหาสำหรับการออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีน ดังนั้นผู้สอนจึงสามารถใช้วิธีการเปรียบเทียบระบบสัทอักษรระหว่างหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาจีนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนชาวจีนออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องและชัดเจนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับนัทธี เพชรบุรี และ วรณวิษา บัณฑิต (2560) ได้ศึกษาเปรียบเทียบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเขมรเพื่อช่วยพัฒนาการออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวกัมพูชา

ผู้สอนบางคนอาจค้านว่า การเทียบเสียงภาษาไทยกับภาษาแม่ของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนออกเสียงไม่ถูกต้อง เพราะมีบางเสียงไม่เหมือนกันทีเดียว การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยก็ประสบปัญหาดังกล่าว เนื่องจากผู้เรียนชาวเวียดนามมาจากหลายถิ่นและไม่ใช้ภาษากลางในการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงประยุกต์ใช้ผลการวิจัยของ Huynh Van Phuc (Phuc, 2546) ที่วิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานเพื่อเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยกับภาษา

เวียดนามเพื่อให้ผู้เรียนมีภาพรวมที่มีทั้งความเหมือนและความต่างของระบบเสียงในสองภาษา เพราะก่อนที่เริ่มเรียนสนทนาภาษาไทย “ผู้เรียนจะได้มีกรอบแห่งจินตภาพล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในการเรียนภาษาไทยทั้งที่เป็นความรู้เก่าจากภาษาแม่ที่นำมาใช้ได้และความรู้ใหม่ที่จะต้องเรียนรู้ในการเรียนภาษาไทย” (ศรีวิไล พลมณี, 2545, น. 76) วิธีการเทียบเสียงภาษาแม่กับภาษาของผู้เรียนจึงช่วยให้ผู้เรียนระดับเบื้องต้นออกเสียงได้ และมีผลทางจิตวิทยาที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกดีว่าการออกเสียงภาษาไทยไม่ยากเกินไป (นวลทิพย์ เพิ่มเกษร, 2556) การออกเสียงภาษาไทยต้องอาศัยเวลาและการฝึกฝน กอปรกับการชี้แนะของผู้สอนจึงจะพัฒนาถึงระดับใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาได้

5. กิจกรรมในชั้นเรียนช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนภาษาไทย โดยผู้วิจัยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบค้นพบ (Discovery Learning) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (สันทนา สุชาติวรัตน์, 2559, น. 111) เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงการใช้ภาษาไทยที่สอดคล้องกับบริบทหรือสถานการณ์สื่อสาร กล่าวคือ ผู้วิจัยให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาตัวอย่าง 3 บทสนทนาซึ่งมีหัวข้อเหมือนกันแต่สถานการณ์ต่างกัน เช่น การทักทายกับคนไม่รู้จัก การทักทายกับเพื่อน และการทักทายกับผู้ใหญ่ แล้วให้ผู้เรียนช่วยกันสังเกตและบอกความแตกต่างด้านการใช้ภาษาไทยในแต่ละสถานการณ์ เช่น การใช้คำทักทาย การใช้คำบุรุษสรรพนาม การใช้คำลงท้าย เป็นต้น หลังจากนั้น ให้ตัวแทนผู้เรียนสรุปข้อสังเกตและบอกข้อควรคำนึงถึงในการใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร ซึ่งวิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกสังเกตการใช้ภาษาไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ และสรุปความรู้ให้กับตัวเอง และสามารถใช้ทักษะนี้ในการเรียนทักษะอื่น เช่น วิชาการอ่านหรือการเขียน

ผู้วิจัยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role-play) เป็นกิจกรรมหลักในการฝึกพูดภาษาไทย โดยให้ผู้เรียนจับคู่และสร้างบทสนทนาตามหัวข้อและสถานการณ์ที่กำหนด จากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจกิจกรรมนี้ ผู้เรียนระดมความคิดในการสร้างบทสนทนาตามความสามารถของตนเอง เช่น กำหนดเนื้อหาของบทสนทนาเอง เลือกคำศัพท์และโครงสร้างประโยครวมทั้งความรู้วัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมอย่างเหมาะสมเพื่อสร้างบทสนทนา จึงทำให้ลดความกดดันหรือกังวลในการพูดภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับเอกวิชัย แซ่อั้น (2553) ที่กล่าวว่า กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้นักศึกษาเกิดทัศนคติที่ดีและสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ดังนั้นการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนมีความสำคัญต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญกับการออกแบบกิจกรรมในชั้นเรียนโดยเฉพาะกิจกรรมที่ผู้เรียนมีส่วนร่วม

ร่วมมากที่สุด ซึ่งจะช่วยพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนทุกคน สร้างบรรยากาศสนุกสนาน และน่าเรียนมากขึ้น

6. แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญทำให้ผลการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายอยู่ในระดับที่ดี นักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิชาเอกไทยศึกษามีแรงจูงใจสูง เพราะภาษาไทยเป็นกลุ่มวิชาหลักของหลักสูตรไทยศึกษา และจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยในอนาคต ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษามีความตั้งใจ มีวินัย ความรับผิดชอบ และกระตือรือร้น นักศึกษาทุกคนอ่านบทเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนและรวมมือทำกิจกรรม ในชั้นเรียน นักศึกษากลุ่มเป้าหมายหลายคนมุ่งมั่นพัฒนาการออกเสียงโดยอัดเสียงที่ตนเองพูดภาษาไทยแล้วส่งมาให้ผู้วิจัยช่วยแก้การออกเสียงให้ ซึ่งนวนลทิพย์ เพิ่มเกษร (2554, น. 140) กล่าวถึงแรงจูงใจในการเรียนว่า แรงจูงใจเป็นปัจจัยด้านจิตวิทยาที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ผู้เรียนสนใจเรียนภาษาไทยเพราะมีแรงจูงใจที่ต้องการสื่อสารภาษาไทยกับเจ้าของภาษาหรือใช้ภาษาไทยเพื่อสื่อสารทางธุรกิจได้ ดังนั้นผู้สอนควรวิเคราะห์ผู้เรียนเพื่อทราบแรงจูงใจหรือสร้างแรงจูงใจแก่ผู้เรียนให้มีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาไทยอันนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียน

7. ทักษะการอ่านและการเขียนมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด เนื่องจากนักศึกษากลุ่มเป้าหมายเรียนวิชาเอกไทยศึกษา จึงต้องเรียนทักษะฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยพร้อมกันตั้งแต่ภาคเรียนแรกตามที่หลักสูตรกำหนด จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า เมื่อเรียนภาษาไทยได้ 5-6 สัปดาห์ นักศึกษาเริ่มสามารถอ่านคำภาษาไทยพื้นฐานได้ นักศึกษาหลายคนสืบค้นคำภาษาไทยจากคำที่เขียนเป็นสัทอักษร ด้วยเหตุผลว่า หากเขียนภาษาไทยและออกเสียงคำ ๆ นั้นไปด้วยจะสามารถจำได้นานขึ้นและสามารถช่วยพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนได้ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายให้สัมภาษณ์ว่า เมื่อเริ่มเรียนวิชาการฟังและการพูดภาษาไทย นักศึกษามักออกเสียงภาษาไทยในลักษณะเลียนแบบเสียงที่ได้ยิน เสียงที่ไม่คุ้นหรือไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามมักจะออกเสียงไม่ถูกต้อง แต่เมื่อเรียนรู้กฎเกณฑ์การสะกดคำในวิชาการอ่านและการเรียน นักศึกษาจึงออกเสียงภาษาไทยจากความเข้าใจการสะกดคำและปรับปรุงการออกเสียงให้ถูกต้องมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลคะแนนการออกเสียงในแบบฝึกหัดทักษะการพูดของบทเรียนครั้งหลังดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศจึงควรมีลักษณะบูรณาการทักษะทั้ง 4 ซึ่งจะให้ผลลัพธ์ที่ดีในการพัฒนาความสามารถภาษาไทยของผู้เรียนอย่างสมบูรณ์

8. ผู้วิจัยเป็นชาวเวียดนามซึ่งเป็นเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมเวียดนาม จึงสามารถบรรยายและอธิบายเนื้อหาด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยโดยเชื่อมโยงกับภาษาและ

วัฒนธรรมเวียดนามแก่ผู้เรียน ซึ่งทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนไม่ตึงเครียด ผู้เรียนรู้สึกใกล้ชิด และไว้วางใจผู้สอนในฐานะคนชาติเดียวกัน จึงกล้าพูด กล้าถาม กล้าแสดงความคิดเห็นเมื่อมีประเด็นที่ไม่เข้าใจหรืออยากทราบข้อมูลเพิ่มเติม ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการค้นพบองค์ความรู้ด้วยตัวเอง ถือเป็นลีลาการเรียนรู้อันเหมาะกับเนื้อหาด้านวัฒนธรรมหรือการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม เพราะเป็นเนื้อหาที่มีความละเอียดอ่อน ผู้สอนไม่ควรทำให้ผู้เรียนรู้สึกถูกยัดเยียดหรือทอ้งจำ แต่ควรกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น เปิดใจเรียนรู้วัฒนธรรมชาติอื่น

3. ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

1. อิทธิพลของภาษาแม่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาไทยของนักศึกษา กล่าวคือ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีแนวโน้มนำเสียงในภาษาแม่มาออกเสียงภาษาไทย โดยเฉพาะเสียงภาษาไทยที่ไม่มีในภาษาเวียดนาม ซึ่งสอดคล้อง Phuc (2546) ที่กล่าวว่า ระบบเสียงภาษาไทย และภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีทั้งความเหมือนและความต่างกัน เสียงที่ต่างกันอาจเป็นปัญหาต่อการออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม เช่น ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ได้แก่ เสียง /p/ /ph/ /ch/ ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ได้แก่ /pr/ /phr/ /pl/ /phl/ ปัญหาพยัญชนะท้าย ได้แก่ /-t/ /-k/ /-n/ ปัญหาการออกเสียงสระโดยไม่แยกเป็นสระเสียงยาวหรือสระเสียงสั้นอย่างชัดเจน และปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์โท อย่างไรก็ตาม การออกเสียงต้องการเวลาฝึกฝน ผู้สอนจึงควรมีวิธีแก้ไขการออกเสียงของผู้เรียนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการพูดภาษาไทยแก่ผู้เรียน

2. การจัดการเรียนการสอนรูปแบบออนไลน์เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน ทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย สัญญาณอินเทอร์เน็ตไม่เสถียรส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนการสอน ได้แก่ การฟังไฟล์เสียง การบรรยาย และการทำกิจกรรมต่าง ๆ บางครั้งการเรียนการสอนต้องหยุดชะงัก ส่งผลกระทบต่อแผนการสอนที่กำหนดไว้ นอกจากนี้การสอนออนไลน์ไม่เอื้อให้ผู้สอนปฏิบัติหน้าที่โค้ช (coach) แก่ผู้เรียนในขณะที่ผู้เรียนทำกิจกรรมฝึกพูด ซึ่งไม่สามารถดูแลผู้เรียนได้อย่างใกล้ชิดเท่าที่ควร

4. การใช้สื่อออนไลน์

การใช้สื่อออนไลน์เป็นช่องทางที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาไทย หากมีการวางแผนและจัดการอย่างมีระบบและเหมาะสม จากประสบการณ์ทดลองหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมผ่านการสอนในรูปแบบออนไลน์ ผู้วิจัยพบว่า การใช้สื่อออนไลน์ที่ขาดการวางแผนอย่างรอบคอบส่งผลทางลบต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในยุควิกฤตโรค Covid-19 ซึ่งขาดความพร้อมในการด้านอุปกรณ์และประสบการณ์

ดังนั้น หากผู้สอนมีการวางแผนและประยุกต์ใช้สื่อออนไลน์อย่างเหมาะสมจะทำให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะในยุคเทคโนโลยีก้าวหน้า ผู้เรียนและผู้สอนสามารถเข้าถึงสื่อออนไลน์ในหลายรูปแบบ เช่น Skype Line Facebook Youtube เป็นต้น ซึ่งเอื้อต่อเรื่องเวลาและสถานที่ สื่อออนไลน์เป็นวิธีที่ช่วยลดช่องว่างระหว่างผู้เรียนกับประเทศเจ้าของภาษา จึงเหมาะกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนไม่เรียนภาษาไทยในประเทศไทย (เยาวรัตน์ รุธีรยุทธ, 2560)

การใช้สื่อออนไลน์ควรคำนึงถึงผู้เรียนเป็นสำคัญ กล่าวคือ ควรวิเคราะห์ลักษณะการเรียนรู้รวมถึงความพร้อมของผู้เรียนว่า เหมาะกับการเรียนรู้รูปแบบออนไลน์หรือไม่ สื่อออนไลน์ประเภทใดเหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มใด เป็นต้น ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาชาวเวียดนามมัธยมและตั้งใจเรียนมักอ่านเนื้อหาบทเรียนก่อนมาห้องเรียน หรือพร้อมจะเรียนรู้นอกเวลา ดังนั้น หากผู้สอนจัดทำสื่อการเรียนทักษะการฟังการพูดในรูปแบบสื่อมัลติมีเดียซึ่งมีทั้งภาพและเสียงและมอบหมายให้ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเองก่อนมาห้องเรียนตามแนวคิด Flipped Classroom จะช่วยประหยัดเวลาการบรรยายและเพิ่มเวลาการฝึกทักษะทางภาษา

นอกจากนั้นผู้สอนสามารถประยุกต์ใช้แอปพลิเคชันทางโทรศัพท์มือถือถือในการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน โดยคำนึงถึงความสะดวกของผู้เรียน ผู้วิจัยพบว่า แอปพลิเคชัน Zalo เป็นตัวช่วยที่ดีสำหรับกิจกรรมการฝึกพูดออนไลน์ เนื่องจากโปรแกรม Google Meet ในระบบ LMS (Learning Management System) ของมหาวิทยาลัยต้นสังกัดไม่สามารถแบ่งห้องย่อยเพื่อให้นักศึกษาฝึกพูดคู่ได้ นักศึกษาจึงแนะนำแอปพลิเคชัน Zalo ในการฝึกพูด เพราะนักศึกษาทุกคนมี Zalo ในโทรศัพท์มือถือ ซึ่ง Zalo เป็นแอปพลิเคชันคล้าย LINE ที่คนไทยมักใช้สำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน Zalo มีคุณสมบัติคือ ผู้ใช้สามารถพูดคุยกันโดยตรงเหมือนคุยกันทางโทรศัพท์ ดังนั้นนักศึกษาสามารถฝึกพูดภาษาไทยผ่าน Zalo ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ สุวีเนตร จรัสจรวงเกียรติ และ เฮอ เสี่ยวหลิง (2560) ที่ใช้แอปพลิเคชัน WhatsApp ในการจัดกิจกรรมฝึกพูดภาษาไทยนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีนันทยางประเทศสิงคโปร์ เพราะ WhatsApp เป็นแอปพลิเคชันสนทนาออนไลน์ที่คนในประเทศสิงคโปร์นิยมใช้มากที่สุด

คุณสมบัติอีกประการหนึ่งของ Zalo คือ สามารถอัดเสียงและส่งข้อความเสียงให้กันได้ ผู้วิจัยจึงให้นักศึกษาที่ต้องการแก้การออกเสียงส่งไฟล์เสียงที่ตนเองออกเสียงภาษาไทยมาให้ผู้วิจัยฟังแล้วให้คำแนะนำโดยอัดเสียงตนเองและส่งกลับไปให้นักศึกษา ซึ่งเป็นกิจกรรมแก้การออกเสียงที่สะดวก รวดเร็ว และสามารถปฏิบัตินอกเวลาเรียนได้

ข้อเสนอแนะ

1. ควรนำผลการวิจัยเรื่องนี้สร้างเป็นสื่อมัลติมีเดียประเภทวีดิทัศน์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพสำหรับการเรียนรู้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามโดยเฉพาะการเรียนรู้ด้วยตนเอง
2. ควรมีการวิจัยศึกษาเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมเวียดนามในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมอย่างเป็นระบบซึ่งเป็นข้อมูลสำหรับการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนตามแนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม
3. ควรพัฒนานวัตกรรมสำหรับการเรียนการสอนภาษาไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามในระดับกลางและระดับสูง
4. ควรมีการวิจัยที่ใช้แนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในการสอนภาษาไทยด้านทักษะอื่น ๆ เช่น การอ่าน การแปล การล่าม
5. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียนชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

บรรณานุกรม

- Ali, S., Kazemian, B., และ Mahar, I. H. (2015). The importance of culture in second and foreign language learning. *Dinamika Ilmu*, 15(1), 1-10.
- Baldwin, J. R., Coleman, R. R. M., Gonzalez, A., และ Shenoy-Packer, S. (2014). *Intercultural communication for everyday life*. Chichester, West Sussex: Wiley Blackwell.
- Becker, B. P. (1995). *Thai for beginners*. Bangkok: Paiboon Poomsan.
- Bergmann, J., และ Sams, A. (2012). *Flip your classroom: Reach every student in every class every day*. Eugene, Or: International Society for Technology in Education.
- Brody, J. (2003). A Linguistic Anthropological Perspective on Language and Culture in Second Language Curriculum. In Dale L. Lange และ R. M. Paige *Culture as the core : perspectives on culture in second language learning* (Chapter 3, pp. 37-52). Greenwich, Conn.: Information Age Publishing.
- Brown, H. D. (1992). Learning a second culture. in J. M. Valdes *Culture Bound - Bridging the cultural gap in language teaching*. New York: Cambridge University Press.
- Byram, M. (1997). *Teaching and assessing intercultural communication competence*. Clevedon: Multilingual Matters.
- Canale, M., และ Swain, M. (1980, March). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and learning. *Applied Linguistics*, 1(1), 1-47.
- Chandler, D., และ Munday, R. (2011). *A dictionary of media and communication*. New York: Oxford University Press.
- Chi, N. T. V. (2019). แบบเรียนภาษาไทยพื้นฐาน 2 *Tieng Thai co so 2*. Hanoi: Dai hoc Ngoai ngu - Dai hoc Quoc gia Ha Noi.
- Cook, V. (2001). *Second language learning and language teaching* (3rd ed.). New York: Oxford University Press.
- Damen, L. (2003). Closing the language and culture gap: an intercultural communication perspective. In Dale L. Lange และ R. M. Paige (Ed.), *Culture as the core :*

- perspectives on culture in second language learning* (Chapter 5, pp. 71-88).
Greenwich, Conn.: Information Age Publishing.
- Duong, P. D., และ Luong, T. T. T. (2001). *Van hoa Dong Nam A (Culture of Southeast Asia)*. Ho Chi Minh: Giao duc.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of education*. New York: McGraw-Hill.
- Guo, Y.-F., และ Zhang, Q. (2017, April 8-9, 2017). *Study of Chinese and Western Cultural Difference in the Cross-Cultural Communication*. Paper presented at the 2017 3rd International Conference on Education and Social Development (ICESD 2017), Xian, Shaanxi, China.
- Ha, K. T. (2021). An Investigation into Intercultural Components in Three Piloted English Textbooks for Vietnamese High Schools under The National Foreign Languages Project. *VNU Journal of Foreign Studies*, 37(1), 29-42.
- Khai, L. T. M., และ Mahavarakorn, S. (2019, August 27-29). *Thai Language Learning and Teaching of the Vietnamese Students in Cross-cultural Communication Contexts*. Paper presented at the 2019 International Symposium on Education, Psychology and Social Sciences (2019 ISEPSS) Tokyo, Japan.
- Lai, N. T. (1991). *Sach hoc tieng Thai Lan*. Hanoi: Nha xuất bản Đại học Quốc gia Hà Nội.
- Levine, D. R., และ Adelman, M. B. (1993). *Beyond Language Cross-Cultural Communication* (2nd ed). New Jersey: Englewood Cliffs.
- Li, Y. (2014, May 6-7). *Discussion on Culture Introduction In Japanese Language Learning*. Paper presented at the International Conference on Education, Language, Art and Intercultural Communication (ICELAIC-14), Zhengzhou, China
- Morton, J. A. (1971). *Organizing for Innovation: A Systems Approach to Technical Management*. New York: McGraw-Hill.
- Pearson, J. C., และ Nelson, P. E. (1997). *An Introduction to Human Communication Understanding & Sharing*. Boston: McGraw-Hill.
- Phuc, H. V. (2546). การวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน. (ปริญญาานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- Phuc, H. V. (n.d). *Tieng Thai dam thoai 1*. n.p.

- Phuong, N. M. (2018). แบบเรียนภาษาไทยพื้นฐาน 1 *Tieng Thai co so 1*. Hanoi: Dai hoc Ngoai Ngu - Dai hoc Quoc gia Ha Noi.
- Qin, X. (2011). *Towards Understanding Misunderstanding in Cross-Cultural Communication: The Case of American Learners of Chinese Communicating with Chinese People in Chinese Language*. (Doctoral dissertation). The Ohio State University, Ohio.
- Rogers, E. M. (1983). *Diffusion of innovations* (3rd ed.). New York: The Free Press.
- Rowntree, D. (1981). *A dictionary of education*. London: Harper & Row.
- Samovar, L. A., Porter, R. E., และ McDaniel, E. R. (1985). *Intercultural Communication: A Reader* (4 th ed.). Belmont, Calif.: Wadsworth.
- Samovar, L. A., Porter, R. E., และ McDaniel, E. R. (2006). *Intercultural Communication: A Reader* (11th ed.). Belmont, Calif: Wadsworth.
- Samovar, L. A., Porter, R. E., และ McDaniel, E. R. (2010). *Communication between cultures*. Boston: Wadsworth.
- Taylor, R. (2013). *Intercultural communication: a survival guide for non-native English speakers*. Bangkok: Thammasat Printing House.
- Thao, T. T. P. (2014). Nang luc lien van hoa trong giang day va hoc ngoai ngu: Nhin tu lop hoc. *Tap chi Khoa hoc Truong Dai hoc Can Tho*, 30, 30-35.
- The, B. K. (2007, Ngay 8-9 thang 9 nam 2007). *Bai phat bieu cua GS. TS. Bui Khanh The – Giao duc ngon ngu va van hoa Thai Lan tai cac truong dai hoc o Viet Nam*. Paper presented at the Ky yeu hoi thao Cai tien chuong trinh dao tao tieng Thai tai Viet Nam, Viet Nam, Ho Chi Minh.
- Tran, T. Q. (2015). *An intercultural communicative language teaching model for EFL learners* (Doctoral dissertation). Suranaree University of Technology, Nakhon Ratchasima.
- Tu, T. C. (2014). *Situation of Thai Language Teaching in Vietnamese Universities*. Paper presented at the International Conference 'Foreign languages in the Trend of International Integration' 2014, Hanoi, Vietnam.

- Vinh, T. T. (2013). *Ve truyen tai kien thuc van hoa trong giang day tieng Viet cho hoc vien nuoc ngoai. Tap chi phat trien khoa hoc va cong nghe - DHQG-HCM, X3, 96-106.*
- Wongpinunwatana, W. (2016, June 4-6). *Cross-cultural Communication: Knowledge and Understanding of Chinese Students Majoring in Thai.* Paper presented at the International Conference on Interdisciplinary Social Science Studies, Cambridge, United Kingdom.
- Wongpinunwatana, W. (2018, May 1-4). *Cross-Cultural Communication Ability of Thai and Foreign Students.* Paper presented at the Conference Proceedings, International Symposium on Education, Psychology and Society (ISEPST), Hokkaido, Japan.
- Zhan, C. (2016, March). *The Importance of Culture Factor in Foreign Language Teaching. Theory and Practice in Language Studies, 6(3), 581-585.*
- เจิ่น เกิม ตู. (2559). เทคนิคการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาเวียดนาม มหาวิทยาลัยฮานอย. ใน สุกัด มหาวรากร การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 3 “การเรียนรู้การสอนภาษาไทยในเอเชีย” วันที่ 30 - 31 พฤษภาคม 2559 ณ โรงแรมดิเอ็มเมอรัล กรุงเทพฯ (บทความพิเศษ, น. 19-33). กรุงเทพฯ: สันติศิริการพิมพ์
- ชนินทร์ชัย อินทิมภรณ์, และ สุวิทย์ หิรัญยกานนท์. (2548). ปทานุกรมศัพท์การศึกษา *Dictionary of education.* กรุงเทพฯ: แว่นแก้ว.
- ชื่นชนก โควินท์. (2561). *พจนานุกรมศึกษาศาสตร์.* กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- ทิตนา เขมมณี. (2553). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นริศ ไพเจริญ. (2559). *การวิเคราะห์บทสนทนาในแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนต่างชาติ.* (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (2547). *การสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยแก่ชาวต่างประเทศ. วรณวิทัศน์(4), 268-278.*
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (2554, พฤศจิกายน). *การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ: จากปัจจัยพื้นฐานสู่กลวิธีสอน. วรณวิทัศน์, 11, 136-149.*
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (2556, พฤศจิกายน). *ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ: แนวทางการจัดการเรียนการสอนระดับพื้นฐาน. วรณวิทัศน์, 13, 213-235.*

- นันทิ เพชรบุรี, และ วรณวิษา ปั่นคุ้ม. (2560, มกราคม-มิถุนายน). การจัดการเรียนการสอน ภาษาไทยในสาธารณรัฐกัมพูชา. วารสารวิชาการ มทร. สุวรรณภูมิ (มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์), 2(1), 57-68.
- นิธอร พรอ่ำไพสกุล, และ ผกาศรี เย็นบุตร. (2561, พฤษภาคม-สิงหาคม). การสังเคราะห์งานวิจัย ทางการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. วารสารนานาชาติ มหาวิทยาลัยขอนแก่น สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 8(2), 109-151.
- นุชนารถ รัตนสูงศักดิ์ชัย. (2547, มกราคม-ธันวาคม). การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับงานบริการ. วารสารมนุษยศาสตร์, 12, 83-94.
- บรรพต ศิริชัย. (2542). ภาษาไทยในเวียดนาม: สินค้าใหม่ทางวิชาการ. วารสารมนุษยศาสตร์ บริหารสนธิ 21, 17-22.
- พัทธยา จิตต์เมตตา. (2552). แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น *Hoi thoai tieng Thai co so* ฮานอย: มหาวิทยาลัยฮานอย
- ภัทรพร หิรัญภัทร์. (2548, มกราคม-มิถุนายน). การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมกับการเรียนการสอน ภาษาที่สอง. ภาษาและวัฒนธรรม, 24 (1), 82-92.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2550). ทักษะทางภาษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย.
- เยาวรัตน์ รุธีรยุทธ. (2560). การสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติผ่านสื่อออนไลน์. ศาสตร์ พระราชาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน, 311-320.
- รัชดา ลาภใหญ่. (2559, กรกฎาคม-ธันวาคม). แนวทางและข้อควรปฏิบัติในการสอนภาษาไทยใน ในฐานะภาษาต่างประเทศ ให้แก่นักศึกษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพ. วารสารมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยรังสิต, 12(21), 37-47.
- รัตนะ บัวสนธ์. (2562). การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2555). พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ราตรี เพ็ญพานิช. (2557). การวิเคราะห์หนังสือเรียนวิชาภาษาไทย *Analysis of Thai textbooks*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา. (2562). การใช้ภาษาไทยในกระบวนการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษา ต่างชาติ. วารสารภาษา ศาสนา และวัฒนธรรม, 8(1), 1-15.

- ศรีวิไล พลมณี. (2545). พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมพงษ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์. (2544). การสอนภาษาไทยเบื้องต้นให้ชาวต่างชาติ. ใน กองวิเทศสัมพันธ์ การสัมมนาระดับภูมิภาคว่าด้วยการเรียนการสอนภาษาไทยในบริบทไทยศึกษา 20-21 กันยายน 2544 ณ โรงแรมฟอร์จูน กรุงเทพฯ (น. 119-132). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สันทนา สุธาธารัตน์. (2559). ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษ = *Theories of english teaching CEN 4106*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สิริจิตต์ เดชอมรชัย. (2556). การสอนภาษาฝรั่งเศสในฐานะภาษาต่างประเทศ : แนวคิดและวิธีการ กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนีย์ ลีลาพรพิณิจ. (2559, มกราคม-มีนาคม). การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงในภาษาไทยกับ ภาษาจีน เพื่อประโยชน์ในการสอนภาษาไทยระดับพื้นฐานในฐานะภาษาต่างประเทศ A Comparative Study of Thai and Chinese Phonology for The Use of Basic Thai Language Teaching as a Foreign Language. *สุทธิปริทัศน์*, 30(93), 33-46.
- สุภัค มหารวากร, นิธิอร พรอำไพสกุล, ผกาศรี เย็นบุตร, Phuc, N. T. L., และ Yen, N. K. (2562). รายงานผลการวิจัย การสร้างบทอ่านเชิงวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักศึกษา เวียดนาม *Constructing Culture-based Reading Materials to Improve Reading Skill of the Vietnamese Students*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภัทรา อักษรานุกเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: ภาควิชา มัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- สุรีเนตร จรัสจรวงเกียรติ, และ เสือ เสี่ยวหลิง. (2560, พฤศจิกายน). การประยุกต์ใช้แอปพลิเคชัน WhatsApp สำหรับการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วรรณวิทัศน์*, 17, 251-268.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2533). ภาษาศาสตร์สังคม *Sociolinguistics*. กรุงเทพฯ: ภาควิชา ภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล. (2562). การวิจัยทางการศึกษา : แนวคิดและการประยุกต์ใช้ = *Educational research : concepts and application*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุทุมพร จามรมาน และคณะ. (2554). การประเมินผลในชั้นเรียน. ใน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เอกสารการสอนชุดวิชา สถิติ วิจัย และประเมินผล
การศึกษา *Statistics, Research and Evaluation in Education* หน่วยที่ 1-8 (ฉบับ
ปรับปรุงครั้งที่ 2). นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

เอกวิชัย แซ่อ้น. (2553). บทบาทสมมติเพื่อเสริมความมั่นใจการใช้ภาษาอังกฤษเพื่องานนิเทศศาสตร์
ของนักศึกษา How the role-plays can be increased students' self-confidence in
using English for communication arts วารสารวิชาการและวิจัย มทธ.พระนคร, 4(1), 32-
45.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ที่ อว 8718/1576

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

12 กรกฎาคม 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ชลธิชา ป่ารุ่งวิทย์

เนื่องด้วย นายLe Tran Mac Khai นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง "การพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภัค มหาราการ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจหนังสือ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายLe Tran Mac Khai และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 082 781 7009

ที่ อว 8718/1576

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

12 กรกฎาคม 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
เรียน รองศาสตราจารย์ ดร. เย็นบุตร

เนื่องด้วย นายLe Tran Mac Khai นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง "การพัฒนาวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภัค มหรรวากร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจหนังสือ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายLe Tran Mac Khai และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 082 781 7009

ที่ อว 8718/1576

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

12 กรกฎาคม 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ
เรียน Head of Department of Southeast Asian Linguistics and Cultures

เนื่องด้วย นายLe Tran Mac Khai นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “การพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญ มหาวรรการ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ Miss Nguyen Thi Van Chi เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจหนังสือ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายLe Tran Mac Khai และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เลกปิยอุปาสกุล)
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 082 781 7009

ภาคผนวก ข
แบบประเมินคุณภาพหนังสือ
“การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

แบบประเมินคุณภาพ

หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

คำชี้แจง โปรดประเมินและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อเป็นแนวทางการปรับปรุงแก้ไข โดยขอความกรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดค่าคะแนนการประเมินความเหมาะสม ดังนี้

- คะแนน 5 หมายถึงคุณภาพดีมาก
 คะแนน 4 หมายถึงคุณภาพดี
 คะแนน 3 หมายถึงคุณภาพปานกลาง
 คะแนน 2 หมายถึงต้องปรับปรุงคุณภาพ
 คะแนน 1 หมายถึงไม่มีคุณภาพ

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
ด้านรูปเล่ม ภาพประกอบ และตัวอักษร						
1. ขนาดรูปเล่มมีความเหมาะสม		X				
2. องค์ประกอบมีความชัดเจนเหมาะสม			X			
2. การจัดหน้าสวยงามอ่านได้สะดวก	X					
3. ลักษณะตัวอักษรเหมาะสมชัดเจน	X					
4. ภาพประกอบเหมาะสม สื่อความหมาย	X					
ด้านเนื้อหา						
1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้		X				
2. เนื้อหาเหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียนชาวเวียดนามระดับต้น			X			
3. ลำดับเนื้อหามีความเหมาะสม				X		
4. มีความถูกต้องทางวิชาการ		X				
5. อธิบายเนื้อหาชัดเจน		X				
6. มีความเชื่อมโยงกับความรู้หรือประสบการณ์ของผู้เรียนชาวเวียดนาม			X			
ด้านภาษา						
1. ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับผู้เรียน			X			
2. ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	X					
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน						

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1. สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้	X					
2. ลำดับความยากง่ายเหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียนชาวเวียดนาม			X			
3. คำถาม คำสั่ง ตัวอย่าง ชัดเจนและครอบคลุมเนื้อหา		X				
4. มีจำนวนเหมาะสม		X				
ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ						
1. ให้ความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	X					
2. ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย		X				
3. ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	X					
4. สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยควบคู่กับภาษาไทย		X				

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติม

1. เป็นตำราการฟังการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยมีการเปรียบเทียบกับภาษาเวียดนามที่เป็นภาษาแม่ของผู้เรียนคุ้นเคย ซึ่งอาจเป็นประโยชน์ช่วยให้รับภาษาได้ง่ายขึ้นในช่วงต้น ข้อที่พึงตระหนักคือ การเปรียบเทียบอาจส่งผลให้ผู้เรียนยึดติดกับภาษาแม่มากเกินไป ผู้เรียนควรก้าวพ้นจากการยึดภาษาแม่เป็นหลัก เพื่อจะได้รับภาษาอื่นได้โดยอิสระในฐานะที่ภาษาที่เรียนเป็นภาษาหนึ่งที่มีเอกลักษณ์ของตัวเอง
2. ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะโดยทั่วไป
 - 2.1 การใช้สัญลักษณ์แทนเสียงหรือลัทธิอักษร ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ /j/ แทนเสียงพยัญชนะท้าย /ย/ (เช่น /taaj/ 'ตาย') และในสระ /aj/ (เช่น pau 'ไป') ซึ่งเป็นการใช้สัญลักษณ์ตามระบบของ IPA ขอเสนอให้ใช้ /y/ เนื่องจาก /y/ น่าจะเป็นสัญลักษณ์ที่ผู้เรียนทั่วไปคุ้นชินกว่า /j/
 - 2.2 ในการใช้สัญลักษณ์แทนเสียงในบทสนทนา สังเกตว่า ผู้เขียนใช้ 2 ลักษณะ บางครั้ง จะใช้แทนเสียงตามตัวเขียน เช่น ในบทที่ 1 คำ 'ประตู' พยางค์แรก ผู้เขียนใช้เสียงวรรณยุกต์สามัญตามเสียงพูด ในบทที่ 2-3 'อะไร' ลงเสียงวรรณยุกต์เอกที่พยางค์ต้นตามตัวเขียน คำว่า 'อย่างไร' ออกเสียงเป็น 'ยังใจ' หรือใช้รูปย่อว่า 'ใจ' และ 'สบายดีไหม' ใช้ 'สบายดีมัย' 'ใช่ไหม' เป็น 'ใช่มีัย' แบบเรียนเป็นเรื่องการพูด-การฟัง ผู้เรียนน่าจะได้สัมผัสกับการสนทนาในชีวิตจริง และผู้เขียนสามารถอธิบายเพิ่มเติมในส่วนนี้ได้ในตอนท้าย
 - 2.3 โดยทั่วไป เมื่อกล่าวถึงระบบเสียงในภาษา จะกล่าวถึงเสียงพยัญชนะและเสียงสระ ซึ่งเป็นลักษณะที่ปรากฏในทุกภาษา แล้วจึงกล่าวถึงเสียงวรรณยุกต์เช่นในภาษาไทย ในแบบเรียนนี้ ผู้เขียนเริ่มจาก

เสียงวรรณยุกต์ ซึ่งปรากฏโดด ๆ ไม่ได้ ต้องปรากฏร่วมกับเสียงอื่นจึงจะเป็นเสียงวรรณยุกต์ได้ ขอเสนอให้พิจารณา

- 2.4 การเรียงลำดับข้อบท เนื่องจากแบบเรียนนี้เป็นแบบเรียนเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนซึ่งเริ่มจากศูนย์ คือไม่มีพื้นฐานหรือทักษะในภาษานั้นมาก่อน จึงมีหลักการให้บทเรียนเน้นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ ในกิจกรรมต่าง ๆ ที่คุ้นเคยในสถานการณ์จริง เช่น การทักทาย การแนะนำตัว การสั่งหรือซื้ออาหาร การซื้อของใช้จำเป็น จากการสังเกตการจัดเรียงลำดับบทเรียน การสั่งอาหารปรากฏในบทที่ 10 ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สำคัญและทำกันอยู่ประจำ แต่ไปปรากฏในบทสุดท้าย ขณะที่กิจกรรมไปดูหนัง ซึ่งความสำคัญหรือความจำเป็นรองลงมาปรากฏในบทที่ 6 และการติดต่อทางโทรศัพท์ปรากฏในบทที่ 7 ขอเสนอว่า หากได้จัดเรียงบทเรียนตามความจำเป็นของกิจกรรมที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน การสั่งอาหารน่าจะปรากฏในบทต้น ๆ น่าจะเหมาะสมกว่า และจะทำให้ลักษณะภาษาบางลักษณะ เช่น ลักษณะนาม ชื่อวัน นามานเสนอในบทนี้ได้ด้วย
- 2.5 โครงสร้างหรือไวยากรณ์ภาษาที่ใช้ในแต่ละบท สังเกตว่า บางครั้งมีความซับซ้อน เช่น มีการละ ใช้ประโยคที่กริยาหลายตัวเรียงกัน ประโยคเงื่อนไข ซึ่งผู้เขียนนำมาปรากฏในบทต้น ๆ การนำเสนอบทเรียนทั้งเนื้อหาและโครงสร้างภาษา น่าจะค่อยเป็นค่อยไป เป็นขั้นตอน จัดเรียงจากง่ายไปหายาก จากโครงสร้างพื้นฐานก่อนพัฒนาไปสู่โครงสร้างที่ซับซ้อนขึ้น และแต่ละหัวข้อน่าจะมีคุณสมบัติเพื่อให้ผู้เรียนนำไปพัฒนาต่อได้เองต่อไป การนำโครงสร้างที่ซับซ้อนมาใช้ในระดับต้น ต้องทำด้วยความระมัดระวัง ผู้เรียนอาจเกิดความสับสนหรือใช้วิธีการแปลโดยเทียบเคียงกับภาษาแม่ของตน จะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษาได้
- 2.6 ลักษณะสำคัญของภาษาไทยบางลักษณะ ขอเสนอให้กล่าวถึงอย่างเป็นระบบ เช่น การละ การใช้บุรุษสรรพนาม ลักษณะนาม การอ้างถึงด้วยคำเรียกญาติ อาชีพ ตำแหน่ง ฯลฯ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมตั้งแต่ต้น การจัดเนื้อหาอาจจัดในบทต่าง ๆ ได้ แต่น่าจะเป็นไปอย่างมีระบบ เพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพรวม
- 2.7 ระบบการบอกเวลาของไทยมีระบบ 6 ชั่วโมงด้วยหรือไม่ ขอเสนอให้ผู้เขียนตรวจสอบ ทราบว่าต่างจังหวัดหรือแม้คนไทยที่อยู่ใน กทม. บางคนยังใช้ระบบ 6 ชั่วโมง แม้ไม่มากนัก
- 2.8 บทที่ 8 การถามทาง เสนอให้มีการถามทางในสถานการณ์พื้นฐาน เช่น ไปห้องน้ำ ไปสถานที่ที่ทั่วไป ไปห้องเรียน ผู้เรียนจะนำไปใช้ประโยชน์ได้โดยตรงในสถานการณ์จริง

ลงชื่อผู้ประเมิน : ชลธิชา บำรุงรักษ์

(.....)

วันที่ 29/ ก.ค./2564

แบบประเมินคุณภาพ
หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

คำชี้แจง โปรดประเมินและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อเป็นแนวทางการปรับปรุงแก้ไข โดยขอความกรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดค่าคะแนนการประเมินความเหมาะสม ดังนี้

คะแนน 5	หมายถึงคุณภาพดีมาก
คะแนน 4	หมายถึงคุณภาพดี
คะแนน 3	หมายถึงคุณภาพปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึงต้องปรับปรุงคุณภาพ
คะแนน 1	หมายถึงไม่มีคุณภาพ

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
ด้านรูปเล่ม ภาพประกอบ และตัวอักษร						
1. ขนาดรูปเล่มมีความเหมาะสม	✓					
2. องค์ประกอบมีความชัดเจนเหมาะสม	✓					
2. การจัดหน้าสวยงามอ่านได้สะดวก	✓					
3. ลักษณะตัวอักษรเหมาะสมชัดเจน	✓					
4. ภาพประกอบเหมาะสม สื่อความหมาย	✓					
ด้านเนื้อหา						
1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	✓					
2. เนื้อหาเหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียนชาวเวียดนามระดับต้น	✓					
3. ลำดับเนื้อหามีความเหมาะสม	✓					
4. มีความถูกต้องทางวิชาการ	✓					
5. อธิบายเนื้อหาชัดเจน	✓					
6. มีความเชื่อมโยงกับความรู้หรือประสบการณ์ของผู้เรียนชาวเวียดนาม	✓					
ด้านภาษา						
1. ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับผู้เรียน	✓					
2. ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	✓					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน						
1. สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้	✓					
2. ลำดับความยากง่ายเหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียนชาวเวียดนาม	✓					
3. คำถาม คำสั่ง ตัวอย่าง ชัดเจนและครอบคลุมเนื้อหา	✓					
4. มีจำนวนเหมาะสม	✓					
ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ						
1. ให้ความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	✓					
2. ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย	✓					
3. ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	✓					
4. สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยควบคู่กับภาษาไทย	✓					

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติม

หนังสือที่แนบมาเล่มนี้ผมยังไม่ใช้ครับ ใช้จนว่างจึงลืมหืม มีคนไปรับแล้ว
 สื่อส่วนที่ ๑ ผมชอบมาก แต่ผมชอบในบทกวีเรื่อง ที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
 ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐
 ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐
 หรือบทกวีอื่นครับ

ลงชื่อผู้ประเมิน... สมพรใจ ใจบุญ
 (งศ. สมพรใจ ใจบุญ)
 วันที่ ๒๔ / ๑๑. / ๒๕๖๔

แบบประเมินคุณภาพ
หนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

คำชี้แจง โปรดประเมินและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อเป็นแนวทางการปรับปรุงแก้ไข โดยขอความกรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดค่าคะแนนการประเมินความเหมาะสม ดังนี้

- คะแนน 5 หมายถึงคุณภาพดีมาก
 คะแนน 4 หมายถึงคุณภาพดี
 คะแนน 3 หมายถึงคุณภาพปานกลาง
 คะแนน 2 หมายถึงต้องปรับปรุงคุณภาพ
 คะแนน 1 หมายถึงไม่มีคุณภาพ

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
ด้านรูปแบบ ภาพประกอบ และตัวอักษร						
1. ขนาดรูปเล่มมีความเหมาะสม	✓					
2. องค์ประกอบมีความชัดเจนเหมาะสม	✓					
2. การจัดหน้าสวยงามอ่านได้สะดวก			✓			
3. ลักษณะตัวอักษรเหมาะสมชัดเจน			✓			
4. ภาพประกอบเหมาะสม สื่อความหมาย				✓		
ด้านเนื้อหา						
1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้		✓				
2. เนื้อหาเหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียนชาวเวียดนามระดับต้น	✓					
3. ลำดับเนื้อหาที่มีความเหมาะสม	✓					
4. มีความถูกต้องทางวิชาการ			✓			
5. อธิบายเนื้อหาชัดเจน	✓					
6. มีความเชื่อมโยงกับความรู้หรือประสบการณ์ของผู้เรียนชาวเวียดนาม	✓					
ด้านภาษา						
1. ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับผู้เรียน		✓				
2. ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	✓					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน						
1. สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้	✓					
2. ลำดับความยากง่ายเหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียนชาวเวียดนาม	✓					
3. คำถาม คำสั่ง ตัวอย่าง ชัดเจนและครอบคลุมเนื้อหา		✓				
4. มีจำนวนเหมาะสม		✓				
ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ						
1. ให้ความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	✓					
2. ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทย		✓				
3. ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม		✓				
4. สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยควบคู่กับภาษาไทย		✓				

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติม

หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับนักเรียนที่กระเรียน การฟัง และการพูด ภาษาไทย
อย่างไรก็ตาม หากจะสอนผู้เรียนที่เรียน ภาษาไทย ทั้ง 4 ทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ควรจะ
ใช้สื่อหรือไทย ทั้ง 4 ด้าน

ควร มี รูป ภาพ ประกอบ เพื่อ เพิ่ม ความ สนุก และ น่า อ่าน

ควร แก้ การใช้ คำ ภาษา เวียดนาม ดังนี้ : "kết quả" แก้เป็น "kết quả" theo cấp / chon cấp "

บทที่ 1. การอธิบาย Thank Hoi: (Thích Việt) và thank chào (Thích Thái) thích. หน้า 131 giống nhau

บทที่ 2. ไม่ควร ใช้ ชื่อ Ngụm. Kười. Phức. เป็นตัวอย่าง เพราะ เป็น เรื่อง = เล่า chuyện

บทสนทนา ของทุกคน ควร ใช้ ชื่อ Play các mĩng. หรือ tên. เพื่อ ความ สนุก

- หน้า 134: "Tôi nghĩ về mặt cái" แก้เป็น "quan niệm về mặt cái"

- หน้า 144: คำ "พอ" ใช้ 2 ครั้ง

ลงชื่อผู้ประเมิน.....

(.....)

วันที่ 24/1/2564

ภาคผนวก ค

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของหนังสือ
“การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

**แบบประเมินความสอดคล้องของ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”**

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านโดยพิจารณาแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของเนื้อหาการเรียนรู้

- +1 หมายถึง แนใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงวัตถุประสงค์
0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงวัตถุประสงค์
-1 หมายถึง แนใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงวัตถุประสงค์

ลำดับ	รายการ	ระดับความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
1.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 1		X		
2.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันท่อน้ำหวานคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 2		X		
3.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 3	X			
4.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 4	X			
5.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่งคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 5	X			
6.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 6 “พุงนี้ไปดูหนังกันมัย” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 6		X		
7.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะตวาคูยมัยคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 7		X		
8.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรยังไคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 8	X			

ลำดับ	รายการ	ระดับความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
9.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 9 "ชื่อ 2 ตัว ถัดได้มีตะ" สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 9	X			
10.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 10 "ขอสิ่งอาหารตะ" สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 10	X			
11.	แบบทดสอบหลังเรียนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบททุกบท		X		

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติม

1. ไม่มีเสียงที่เป็นแบบทดสอบ จึงไม่สามารถแสดงความเห็นได้ชัดเจน
2. บทที่ 1 เสียงวรรณยุกต์ ถ้ามีแบบฝึกที่เน้นเสียงวรรณยุกต์ระดับ สามัญ เอก ตรี และเสียงวรรณยุกต์ต่างระดับ โทฆจัตวา แยกกันก่อน แล้วนำมาฝึกรวมกัน ในขั้นต้น น่าจะช่วยในการฝึกฝนของผู้เรียนตามขั้นตอน ส่วนของเสียงพยัญชนะและเสียงสระ ถ้าระบุในคำสั่งว่าให้พิจารณาเสียงสั้น-เสียงยาวของเสียงสระ หรือเสียงพยัญชนะต้น จะชัดเจน
3. บทที่ 2 'คนชาติไหน' ไม่แน่ใจว่าใช้กันทั่วไปไหม เกี่ยวกับเชื้อชาติ สัญชาติ จะเห็นว่าเป็นเรื่องอ่อนไหว จะเสี่ยงพูดว่า 'มาจากประเทศอะไร' ซึ่งจะสอดคล้องกับ 'ชื่ออะไร' 'พูดภาษาอะไร' ซึ่งคำแสดงคำถาม 'อะไร' เป็นคำแสดงคำถามพื้นฐาน เข้าใจง่าย ขอให้พิจารณาเนื้อหาบทเรียนที่เกี่ยวข้องด้วย
4. บทที่ 5 เป็นหัวข้อที่น่าจะสับสนมากสำหรับผู้เรียน อาจมีแบบฝึกให้ผู้เรียนใช้เป็นคำอ่านจะช่วยในการฝึกในการพูด หรือมีแบบฝึกที่ฝึกการบอกเวลาจากตัวเลขเป็นคำพูดหรือจากคำพูดเป็นตัวเลขเวลา
5. บทที่ 7 ไม่แน่ใจว่าต้องการทดสอบอะไร
6. บทที่ 9-10 สามารถจัดแบบฝึกได้หลากหลาย จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งกับผู้เรียน

ลงชื่อผู้ประเมิน ขลธิชา บำรุงรักษ์

(.....)

วันที่ 29/ ก.ค./ 2564

**แบบประเมินความสอดคล้องของ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”**

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านโดยพิจารณาแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของเนื้อหาการเรียนรู้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อความวัดได้ตรงวัตถุประสงค์
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อความวัดได้ตรงวัตถุประสงค์
-1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อความวัดได้ไม่ตรงวัตถุประสงค์

ลำดับ	รายการ	ระดับความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
1.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 1		✓		
2.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันขอน้ำหวานคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 2	✓			
3.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 3	✓			
4.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 4	✓			
5.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่งคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 5	✓			
6.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 6 “พรุ่งนี้ไปดูหนังกันมั๊ย” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 6	✓			
7.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะดวกคุยมั๊ยคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 7	✓			
8.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรยังไงคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 8	✓			

ลำดับ	รายการ	ระดับความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
9.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 9 "ชื่อ 2 ตัว สดได้วัยคะ" สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 9	✓			
10.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 10 "ขอล้างอาหารคะ" สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื้อหาบทที่ 10	✓			
11.	แบบทดสอบหลังเรียนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาของทุกบท	✓			

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อผู้ประเมิน..... ศุภมาสวี / วิจารณ์.....
(..... ศุภมาสวี / วิจารณ์.....)
วันที่ 24 / 03 / 64

แบบประเมินความสอดคล้องของ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ของหนังสือ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม”

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านโดยพิจารณาแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของเนื้อหาการเรียนรู้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงวัตถุประสงค์
 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงวัตถุประสงค์
 -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงวัตถุประสงค์

ลำดับ	รายการ	ระดับความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
1.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 1 “ระบบเสียงภาษาไทย” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 1	✓			
2.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 2 “สวัสดิ์คะ ฉันทิมน้ำหวานคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 2	✓			
3.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 3 “น้ำหวานมีน้องชาย 1 คน” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 3	✓			
4.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 4 “คุณแม่ของน้ำหวานเป็นครู” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 4	✓			
5.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 5 “น้ำหวานเริ่มเรียน 8 โมงครึ่งคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 5	✓			
6.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 6 “พุ่มนี้ไปดูหนังกันมัย” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 6	✓			
7.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 7 “ฮัลโหล น้ำหวานเอง สะตวกุยมัยคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 7	✓			
8.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 8 “น้ำหวานจะไปตลาดนัดจตุจักรยังไฉคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 8	✓			

ลำดับ	รายการ	ระดับความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
9.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 9 “ชื่อ 2 ตัว ลดได้มียะ” สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์เนื้อหาบทที่ 9	✓			
10.	แบบทดสอบท้ายบทที่ 10 “ขอล้างอาหารคะ” สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื้อหาบทที่ 10	✓			
11.	แบบทดสอบหลังเรียนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาของทุกบท	✓			

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติม

แผนการสอนหลังเรียน สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ที่ได้วางออกมา
อย่างไรก็ตาม คำขวัญแบบทดสอบ การฟัง บทที่ 9, 10 ทั้งแล้ว เลือกคำทอมที่
ถูกต้อง ดาวี่เปลี่ยน เป็น รูป/แบบอื่น ม้าง เพื่อ ตามเวลาเวลา และ ไปแล้ว

ลงชื่อผู้ประเมิน.....

(..... *Nguyễn Thị Vân Chi*.....)

วันที่ 24 / 1 / 2564

ภาคผนวก ง
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัย

ที่ อว 8718/1950

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

7 กันยายน 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติศรีนครินทร์

เนื่องด้วย นาย Le Tran Mac Khai นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาวัจนกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภัค นทรวรากร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้ แบบเวียนออนไลน์ “การฟังและการพูดภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม” ได้ที่ <http://lms.hcmussh.edu.vn> กับ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาไทยศึกษา ชั้นปีที่ 1 ภาคปกติ จำนวน 40 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2564 ถึงเดือนกรกฎาคม 2565 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณ ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญากุล)
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : สายนามข้อมูลเพิ่มเติมนักเรียนติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 092 943 5435

SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY
International Relations Division, Office of the President, 4th Floor

 Sukhumvit 25, Bangkok 10110, THAILAND, Tel. 00662-2383-1012, Fax: 00662-2258-0006, Email: ir@sg.swu.ac.th

MHESI 8702.7/160

September 29, 2021

 Professor Dr. Ngo Thi Phuong Lan
 President

 University of Social Sciences and Humanities – Vietnam National University, Ho Chi Minh City
 10 – 12 Dinh Tien Hoang Street, Ben Nghe Ward, District 1,
 Ho Chi Minh City

Dear Professor Dr. Ngo Thi Phuong Lan,

With reference to the letter of Thailand International cooperation Agency, Ministry of Foreign Affairs has provided scholarships for Vietnamese students. Mr. Le Tran Mac Khai received a graduate scholarship to study Doctor of Arts Program in Thai as a Foreign Language at the Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University, starting in August 2018, following the Project on Curriculum Development in Teaching Thai Language in Vietnam.

Mr. Le Tran Mac Khai is conducting a doctoral thesis on "Development of Innovations in Developing Basic Thai Speaking and Listening Skills for Vietnamese Learners in Cross-cultural Communication Context", under the supervision of Asst. Prof. Dr. Supak Mahavarakorn. The research project involves subjects who are Vietnamese students learning Thai Studies at the Faculty of Oriental Studies, University of Social Sciences and Humanities – Vietnam National University, Ho Chi Minh City, as part of the data collection. Mr. Le Tran Mac Khai intends to collect information through an online survey on the website <https://ins.chomash.edu.vn> from October 2021 to January 2022.

We, therefore, would like to request for your kind assistance in facilitating the data collection of Mr. Le Tran Mac Khai at your institution. Your kind consideration will be greatly appreciated.

Should you have any further questions regarding this research project, please do not hesitate to contact Asst. Prof. Dr. Supak Mahavarakorn, at supak@g.swu.ac.th

Sincerely Yours,

 Associate Professor Prit Supanetsiri, MFA
 Vice President
 International Relations and Communications
 Srinakharinwirot University

VIETNAM NATIONAL UNIVERSITY HO CHI MINH CITY
UNIVERSITY OF SOCIAL SCIENCES AND HUMANITIES

Creativity · Leadership · Responsibility

Ref: 549/XHNV-DN&QLKH

Ho Chi Minh City, October 20th, 2021

Associate Professor Prit Supasetsiri
Vice President
International Relations and Communications
Srinakharinwirot University
THAILAND

Dear Assoc.Prof. Prit Supasetsiri,

With reference to your letter dated September 27, 2021, Ref. No. MHESI 8702.7/960 regarding your request for Mr. Le Tran Mac Khai to collect data through an online survey on the website <https://ims.hcmussh.edu.vn> from October 2021 to January 2022.

We are very pleased to approve Mr. Le Tran Mac Khai's data collection for his doctoral thesis. Kindly contact Dr. Nguyen Thi Kim Chau, Head of the Department of Thai Studies, Faculty of Oriental Studies via her e-mail address: nguyenthikimchau@hcmussh.edu.vn for further arrangements.

Thank you for your kind attention.

Sincerely yours,

Prof. Dr. Ngo Thi Phuong Lan
President
University of Social Sciences and Humanities
Vietnam National University Ho Chi Minh City

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	Le Tran Mac Khai
วัน เดือน ปี เกิด	18 กรกฎาคม 2525
สถานที่เกิด	นครโฮจิมินห์ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
วุฒิการศึกษา	กศ.ม. สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ศศ.ด สาขาภาษาไทย จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	79 Phan Dang Luu, Ward 7, Phu Nhuan District, Ho Chi Minh city, Vietnam

